KADER ARVAS

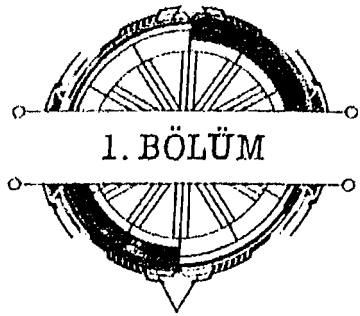

PUSULA

konsorsiyum

EPHESUS

Yarım bırakılmış, yaralı çocukluklara.
Bugün düşüp yarın kalkmayı başaranlara.
Yaşadıklarıyla değil, inandıklarıyla parıldayanlara...

1. BÖLÜM

Bazen gökyüzünde kırık bir kanatla takla atıyormuşum gibi hissediyorum. Ne rüzgâra meydan okuyabilecek dirayeti ne de bir şeyler için kanayacak cesareti bulabiliyorum kendimde.

Açıp kapattığım parmaklarımın arasında, günahsız bir canın vebalini taşıyan kanın yapışkanlığı vardı sanki. Parmak aralarım bu huzursuz hisle kaşınıyordu.

Saçlarımı döven rüzgâr, kısa telleri sağa sola iterken ıslak toprağın üzerindeki beden alnını tahtaya yaslamış, iç çekiyordu. Postallarım nemli çernezyoma gömülmüştü ve ayakta dikilmekten başka bir şey yapamıyordum.

Gök kubbedeki kızıllık ve birbirinin ardı sıra gelen kar taneleri, şiddetlenecek olan fırtınanın habercisiydi. Zeytin ağacının dibindeki mezar fazla değil, yirmi gündür buradaydı.

Giray'ın omzuna sarılan parmaklarım sıkılaştı ve dolan gözlerim, semanın altında titreyen mezar taşlarına değdi. İstanbul sınırında yer alan küçük köylerden birine gelmiştik.

Birkaç hane dışında köy tamamen boşaltılmıştı ve katliamın kokusu genzimi yakıyordu. Sahipsiz kalan mezar taşlarının ardı sıra ahşap başlı mezarlar vardı hatta bir süre sonra ölülerin başlarını belli etmek için de taşlar konulmuştu.

Kısa sürede çığ gibi büyüyen bir katliam gerçekleşmişti. İçim titrediğinde daha fazla burada durmayı istemeyerek Giray'ın yanında diz çöktüm.

Kazıttığı saçlarından ötürü yarım daire şeklinde ortaya çıkan dikiş izlerine alnımı yasladım. Ayazda kaskatı kesilen parmaklarını zorla da olsa topraktan ayırırken tırnaklarımın arasına dolan taneler içimi gıdıkladı.

"Hasta olacaksın." Sesim düşündüğümden daha mesafeli çıkmıştı, yaprakları dökülmüş zeytin ağacı çaresizce rüzgâr yönünde savruldu. "Yarın yine geliriz."

"Nefes alamamaktan çok korkardı, kalbi göğüs kafesinde kuş gibi çırpınırdı," diyerek hıçkıran Giray çamurlu elleriyle yüzünü sıvazladı. "O öldü ama toprağın altına beni koydular."

"Kurtuldu," dedim tek nefeste ve ayağa kalkarak ellerimi cebime sokmm, içimde Ela'yı koruyamamış olmanın haklı suçluluğunu yaşatıyordum. "Bu cehennemde yaşayacağıma toprağın altında olmayı tercih ederdim."

Oturduğu yerden doğrulan Giray, zeytin ağacının çıplak dallarında uçuşan fulara baktı. Ela'nın ipek fuları rüzgârın kuvvetinden ötürü yıpranmaya başlamıştı bile.

"İnandığım her şey üzerine yemin ederim ki tırnaklarımla yapmam gerekse bile köklerini kazıyacağım!" derken ellerindeki toprağı temizliyordu. "Mezarları dahi olmayacak."

Birlikte mezarlığın dışında kalan paslı demir kapıya ulaştığımızda omzumun üstünden Ela'nın yattığı yere baktım. Soğuk ahşapta yazan ölüm tarihi, ilk gülümseyişini hatırlattı.

Kâküllerini keserken utanarak titremesini, heyecanlandığında gözlerini kocaman açmasını ve mutlu olduğunda karanlığı aydınlatacak kadar içten gülümsemesini...

"Gittiğin yerde hak ettiğin değeri gördüğüne eminim. Umarım ki bir gün tekrardan görüşürüz. İyi uykular, küçük kız."

Kızıl Şafak Birliği'nin dikkat çekmemek ve güvende olmak için konuşlandığı köy okuluna kadar ikimiz de çıt çıkarmadık. Her gün bunu yapıyorduk; Giray bir avuç toprağa nefes üflemeye çalışıyor, ben de korkuluk gibi dikiliyordum.

Ağlamaya çalışsam da gözlerim dolmaktan öteye gitmiyordu. Duygularımın kaskatı olup birer figürana dönüştüklerini hissediyordum. Sanki bal mumundan yapılmış heykeller gibiydiler ve zihnimin odalarında gezerken hareket eden gözleri beni inceliyordu.

Onları eritip acıyı sel gibi içime akıtacak o sıcaklığı bekliyorlardı. Fakat yediğim ayazdan sonra hiçbir şeyin yumuşadığını hissetmiyordum. Aksine kristalleşip kemiğe dönüşmüşlerdi.

Okulun bahçe kapısına yaslanmış beden, asfaltı kaplayan kar tanelerine gözlerini dikmişti. Sargılı eliyle sigarasını tutuyor ve hiç umursamadan koltuk altındaki yarasını zorluyordu.

Giray, Okyanus'u görmezden gelerek okuldan içeriye adımlarken Amir'in bakışları, yanından rüzgâr gibi geçen adama değdi. İzmariti yere atıp postalının ucuyla çiğnerken varlığımın farkındaydı.

"Seni daha ne kadar çaresiz hissettirecek?" O kadar gelişigüzel sormuştu ki sanki benimle değil de arkamdaki boş tarlayla konuşuyordu.

"Saçmalıyorsun." Tısladığım esnada, sahipsiz kardan adama doğru ilerliyordu.

"Ha, yani diyorsun ki..." diyerek boynundaki atkıyı çıkardı ve kardan adamın boynuna sardı. "Her gün, beni duymayacak birinin başında ağlayıp olanları geri alabilmek için nefes tüketirken harika hissediyorum."

Dişlerimi sıkarak olduğum yerde rahatsızca kıpırdandığımda bakışlarını kardan adamdan ayırdı. Gözleri bal mumuna sakladığım duygularımı hedef alırken nefesimi tuttum.

"Kardan adama atkı sararak onu ısıtamazsın, Karagül," diyerek bana yaklaştı. "Ölü bir bedenin başında gözyaşı dökerek de onu diriltemezsin. O artık olması gereken yerde ve oraya ait."

Başımı omzuna çektiğinde itiraz edemedim. Ayazla karışmış kokusu genzime dolduğunda acıyla iç çektim. İki yanımda duran ellerimi avuçlarına aldı, sessizlikte fısıldadıklarıma kulak verdi.

"Onu korumak için elinden geleni yaptın, böyle yapmaya devam edersen kendini suçlayacak haklı sebeplerin olacak." Dudaklarını şakağıma yasladı. "Başaracaksın; başaracağına bugün ben inanıyorum, yarın tüm dünya inanacak."

Kurduğu cümle, sırtımda taşıdığım ağır sorumluluğun kamburuna bir dirhem daha koyduğunda yüzümü ekşittim.

İyi şeylerin bir parçası olmayı istersiniz fakat başarısız olduğunuzda tüm dünyanın felakete sürükleneceğini bilmek öldürücüdür.

Yavaş ve sinsi biçimde ilerleyen stres, özellikle benimki gibi hastalıklı bir beyin için yok edicidir. Düşüncelerle sızlayan beynim bana sinyal verdi. Son yirmi gündür kesintisiz bir uyku çekmemiştim.

Kesintiler en net hâliyle Amir tarafından biliniyordu. Çünkü uyandığımda birçok kısmını hatırlamıyordum. İstemsizce Amir'in gırtlağına yakın duran, kabuk tutmuş tırnak yarasını okşadım.

"Bu yarayı başka şekilde almak istesem de senden gelen her şeye razıyım." Sesinde eğlenen bir tını vardı, yaptığı şaka damağımı kurutmuştu. Boğazımı temizledim. "Ölümün eşiğinde olsan bile, hem yaşamla hem de yok oluşla bütünleşen bir kokun var, Karagül."

Geriye çekildiğim için yüzüme düşen saçlarımı kenara çekti. Gri teller, kömür karası saçların arasında yıldız gibi parıldıyordu. Dövmelerinin olduğu kısmı es geçerek işaret parmağını çene hattım boyunca gezdirdi.

"Toplantıya hazır mısın?" Sorduğum soruyla birlikte aniden değişen gündemimizle aramıza mesafe girdi.

Kızıl Şafak Birliği, kaybettiği askerler ve bizim yasımız için bir süre beklemişti. Gün içinde on devlet liderinin vekillerinin bulunduğu kritik bir toplantı gerçekleştirecektik.

"*Feza-IV-32*'nin panzehir formülü deşifre edilmişti. Sadece insanlar üzerinde denenmeli ve seri üretime geçilmeliydi. Toplum yok olmaya ve boğuntunuk altında katliamlar türemeye devam ediyordu.

"İnsan, belinde bir silah taşımayı doğru bulmaz ancak belinde bir silah bulunmasının onu güvende tutacağını da bilir," diyerek aramızdaki mesafeyi azaltı. "İşte, ben o silahım. Benden hoşlanmasalar da bir ölüm makinesini ceplerinde tutmak onlara güven veriyor."

Amir'in söyledikleriyle gülümsedim ve eğilip çenesinin altına sıcak bir öpücük kondurdum. Dudaklarımı karıncalandıran kirli sakalı, belli etmese de tuttuğu yasın bir göstergesiydi.

Doğrusu, yıllarca Pusula Teşkilatı'nda üst düzey bir asker ve teşkilatın kurucularından birinin yeğeni olması sebebiyle Amir'e sıcak bakılmıyordu. Aslında bize karşı da aynı tavır mevcuttu, attıkları yabani bakışlar ve havada dolanan kızgın elektriği duyumsamamak imkânsızdı.

Haklı vermiyor değildim, sonuçta tüm bunların yaşanmasında bizim payımız azımsanamayacak kadar fazlaydı. Yine de bütün olmamız gerekirken bir durumda muhalif olmak bana pek akıllıca gelmiyordu.

"Bence sen kimsenin cebinde bulundurmak istemeyeceği türden bir silahsın." Karşımdaki adamı süzdüm. "Yine de bizim türümüze karşı verecekleri savaşta, onların safında olmamız birliğe cesaret ve kuvvet veriyor."

Türümüz derken bu durumdan sıkıldığını belli edercesine yüzünü ekşiterek kinayeli konuşmuştum. Amir, uzayan saç tellerime göz gezdirerek dudak büktü.

"Kimsenin cebine koymak istemeyeceği bir adamı kalbinde saklıyorsun," dediğinde ona karşı olan zayıflığım yüzüme soğuk su gibi çarptı. "Saçlarını kestirmeni sevmiyorum; bırak, özlerine dönsünler."

Saçıma ikinci defa uzanan elini bileğinden sıkıca yakaladığımda, meydan okuyan bakışlarım okyanuslarla çarpıştı. Griye yelken açmış hareler, haşin tavrım karşısında keyifle kısıldı.

"Yaşanmışlıkların bıraktığı mirasa saygı duymazsak geçmişi unuturuz ve geçmişini unutan herkes aynı hatayı yapmaya mecburdur." Çenemi hafifçe kaldırdım. "Hatalarını tekrarlayan insan ise günün birinde yok olmaya mahkûmdur."

Bileğini parmaklarımın arasından çekerek benden uzaklaştı ve kardan adamın boynuna sardığı atkıyı aldı. Tekrar kendi boynuna dolarken neyi neden yaptığını anlayamıyordum.

"Ben bu atkıyı kardan adama dolayarak çocukluğumu geri getiremem, sen de o mezarın başında kendini harap ederek ölmüş birini geri getiremezsin," derken atkısında kalan karları temizliyordu. "Bizim farkımız bu, Karagül. Ben yaşanmışlıklardan ders alırım, sen onları taşırsın. Tecrübe yongadır, geçmiş ise sırtında taşıdığın kamburdur."

Son söyledikleriyle afallayarak olduğum yerde kalakaldım. Bakışlarım kardan adama değdiğinde içim ürperdi. Çünkü kardan adamı şekillendiren eller şu anda toprağın altında ve kardan daha soğuktu.

Cebimden çıkardığım sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırarak ateşledim. İçime akın eden nahoş tatla kafamı geriye atıp sonsuz göğe baktım.

İnsan göğe baktığında ölmeyecek, yere baktığında yaşayamayacakmış gibi hissediyordu. Birisi varlığını belli etmek için yalandan öksürdüğünde bakışlarımı sağıma çevirdim.

"Binbaşı," dedi çekingen ancak yerinde bir ses tonuyla Matilda. Konuşmaya devam etmesi için başımla onayladım. "Yemek saati geldi, sabalı da bir şey yemediniz."

Matilda'nın samimi düşüncesi karşısında anlayışla başımı salladım. Elimdeki sigarayı yere atıp ezdikten sonra hızlı adımlarla okulun bahçesinden içeriye girdim.

Matilda'nın yanık teni, beyaz örtünün içinde tıpkı bir ayçiçeği gibi dikkat çekiciydi. Üniforması, sıkı vücut hatlarını gizlemeye yetmemişti. Uzun saçları örülmüş ve ensesinde küçük bir topuz hâline getirilmişti.

Üniformanın cebinden taşan küçük boy Tevrat'ın üzerindeki altın varaklı *Davut yıldızı* gözüme çarptığında, Matilda dinî kitabı saklamaya çalıştı.

"İman etmek istediğin tanrılar yüzünden buradayız." Konuşurken tam genç kadının önünde durduğumda kızıl-kahve gözleri bakışlarımla çarpıştı. "Umarım ki bizi kurtaracak olanı kızdırmamışızdır, Matilda."

Sesim sonlara doğru puslu bir hâl aldı, kalbimde hafif bir boşluk hissettim. Nasıl dua edeceğimi bilmesem de en yakın zamanda onunla buluşmayı iple çekiyordum.

"*Yokluğuna razı gelmediğin varlığıma yardım et lütfen. Çünkü bizim sana ihtiyacımız var, merhametini bizden esirgeme.*"

Matilda kendini açıklamak için ağzını aralasa da onu es geçtim. Pusula Teşkilatı'nın iblislerine secde ederken iman ettiği tanrının ne düşüneceğini umursamamıştı. Ve şimdi ondan yardım istiyordu, umuyordum ki Yaratıcı bizim yanımızda olsun. Zira dünya, onun yarattığından çok farklı bir noktada ve insanlık, onun umduğundan ziyade şeytanın kucağındaydı.

Okuldan içeriye girdiğimizde kapıda bekleyen iki asker önce normal görünen demir kapıları kapattı. Daha sonra kurşungeçirmez çelik kapıları gıcırdatarak çıkışları mühürlediler. Lazer koruma, çapraz biçimde ana çıkışta belirdi ve giriş-çıkış saatinin bittiğini gösterdi.

Lazer ışınlardan daha keskin olan birlik askerlerinin bakışları, her adımımızda Matilda ile benim üzerimde dolanıyordu. Amerika Federasyon Teşkilatı, Rusya Güvenlik Komitesi Birliği ve İsrail Savunma Kuvvetlerine kadar birçok ülkenin askerî donanmasından kişiler buradaydı.

Hepsi tek parçaydı, üniformalarındaki sembol onların kimin tarafında olduğunu gösteriyordu. Kızıl ışıklarla doğan güneşi anlatan rozetleri, akılalmaz bir gururla taşıyorlardı.

"Bakışlarından nefret ediyorum," diyen Matilda keskin harelerini Türkiye Müdafaa Birliği'nden olan askerlerin üzerinde gezdirdi. "Sanki birer böcekmişiz ve onlar da üzerimize basabilirlermiş gibi davranıyorlar."

Kargo pantolonumun cebinden çıkardığım beremi başıma yerleştirerek rahat bir tavır takındım. Yüzümdeki yersiz gülümsemeyle güvenlik noktasına doğru ilerledim. Her akşam saat altıda, Pusula

Teşkilatı'ndan gelen tüm üyelerin mühimmatları birlik tarafından alınıyordu.

Bize inanmadıklarını ve her an tetikte olduklarını belli etmekten geri durmuyorlardı. Birlik, içinde bütünlüğü kapsayan bir metafordur. Parçalanmış olan hiçbir zaman bir bütün olamaz.

Önce bize güvenmeleri gerekiyordu. Amir'in de söylediği gibi biz, kimsenin gerekli yerde kullanmak için taşıyacağı birer silah değildik. Pusula Teşkilatı için öyle olsak da Kızıl Şafak Birliği için olmamalıydık. Aksi hâlde kaybedecektik.

Silahlarımı teslim almak için bekleyen asker, kepinin gölgesinden bana keskin bakışlar atıyordu. Silahına gitmek için seğiren sol eli, nasırlarının belli olacağı kadar göz önündeydi. Kayıştan çıkardığım silahlarımı sırasıyla boş hazneye bıraktım.

Güvenlik noktasından geçtikten sonra, peşimden gelen Matilda da üzerinde bulunan silahları çıkardı. Açıkçası herhangi bir tehlike anında, mühimmata ulaşıp savunmaya geçmek dünya kadar vakit alırdı. Yaptıkları şey akıl alır gibi değildi.

Eski bir köy okuluna konuşlanan birliğin yerleşim noktaları; okullar, hastaneler ve kiliselerdi. Anlaşmalı olduğu her ülkede Kızıl Şafak Birliği'ne ait bir konsolosluk bulunuyordu. Birlik yasa dışı olmadığından, Pusula Teşkilatı gibi yer altında saklanmıyordu.

Eski köy okulu, içinde iyileştirme yapılıp yer altına doğru derinleştirilerek birlik için sığınak hâline getirilmişti. Bunlar yirmi günü aşkın bir süredir öğrendiğim bilgilerdi, daha fazlasına sahip olmayı bekliyordum.

Düşünceli biçimde merdiven basamaklarından inerken yemek kokuları burnuma çalındı. Yemeğe hep birlikte başlanıyordu ve başlamadan önce "Kızıl Şafak Marşı" söyleniyordu.

Levent Alpay, bu marşın asker için büyük bir motivasyon kaynağı olduğunun üzerinde fazlasıyla durmuştu. Yetersiz bir ışıkla aydınlatılan, spor salonundan evrilen yemekhaneye girdiğimde gözlerimi kıstım.

Dikdörtgen ve metrelerce uzunluktaki masalar, alana paralel biçimde yerleştirilmişti. Sağ köşede kalan aşçıların önünde uzun bir kuyruk vardı. Yemeklerin muazzam olduğunu söyleyemeyecektim; aslında muazzamlık, bu birliğin sağladığı hiçbir imkânda yoktu.

Kızıl Şafak Birliği, Pusula Teşkilatı'na nazaran alt kademede kalıyordu. Ayaktakımı denebilecek bir konumdaydı. Sessiz bir kararla

uygulamaya geçirilen bir diğer karar ise Pusula Teşkilatı'ndan gelen üyelerin masasının daima aynı olmasıydı.

Tam ortada ve herkesin gözünün üzerimizde olabileceği konumda... Bizimkiler yerlerini çoktan almıştı, masanın sol köşesinde yer alan Amir, Etka ile mimiksiz bir sohbet içerisindeydi. Bugün burada bir şeyler dönüyordu.

Matilda, sırada olan Giray'ın yanına giderek kendine bir tabildot tabağı çekip aldı. Giray'ın silik ve umursamaz bakışları, etrafındaki kötü enerjiden bihaber olduğunu gösteriyordu. Amir'in yanındaki boş yerime otururak yarı dolu tabağıma göz gezdirdim.

Lapa pilava kaşığımı daldırarak kalıp şeklinde gelen pirinç tanelerine umutsuz bir bakış attım. Tabağımın yanına konulan kırmızı ve kısık ışıkta dahi parıldayan elmaya dikkatim kaydı.

"Şimdilik elimden bu kadarı geliyor, Karagül," diyen Dalkıran'a bakışlarımı çevirip gülümsedim.

Lacivert bakışlarında turlayan bilinmezlik, okyanusun dibine gömülü surlarda karanlık şarkılar söylüyordu. Şimşek çakması kadar olağan biçimde anlık olarak parlayan elektrikli damarlar, irkilmeme neden olmuştu.

"Teşekkürler, komutan."

Çelik masalara vurulan çatal kaşık sesleriyle birlikte dikkatimi etrafa verdim. Birliğin askerleri coşkulu ve hep bir ağızdan kutsal bir ninniyi söylemek için hevesliydi. Doğrusu yirmi günü aşkındır bu tabloyu görmemiş olsaydım, bu kadar rahatça izleyemezdim.

Yüksek rütbeli bir asker, oturduğumuz sandalyelerden birinin üzerine çıkarak marşı söylemeye başladı. Söylerken sesinde inanç ve bir tür ibadet biçimi var gibiydi. Pusula'da göremeyeceğiniz nadide bir kahramanlık rüzgârı esiyordu.

"*Karanlık diz çöktüğünde, engin tepelerin ve denizlerin ardında biz görüneceğiz! Geceden ilham alıp gök kubbede yükseleceğiz!*" Asker genzinden gelen sesiyle bir kere daha tekrarladı ve ben elimde olmayarak son kısmını sesli biçimde dillendirdim.

"*Çünkü biz şafakta görünen Kızıl Birlik'iz,*" dediğimde masada oturan herkesin bakışları bana değdi.

Bunun nedenini bilmesem de içten içe bir aidiyet hissediyordum. Ait olduğumu düşündüğüm şey bir topluluk değildi, kurtulma ve

kurtarma içgüdüsüydü. İyi bir şeyler yapacak olmanın haklı gururu ve kendimi bulmayı umduğum bir yolculuğa atlamak istememdi.

"Nihayetinde bir marşımız olduğuna göre milletimiz de olabilir." Dukha, marşı söylememden ötürü edindiği cesaretle konuşmasına devam etti: "Vicdanımızın rahat olduğu hiçbir savaşı kaybetmeyeceğiz."

Ne diyeceğimi bilemediğimden ötürü, az önce çok da sıcak bakmadığım pirinç pilavını kaşıkladım. Yapış yapış tadı içimi kaldırsa da konuşmak zorunda kalmaktan iyiydi.

"Zamanla onların cephesinde savaşacağımızı anlayacaklar," diyen İnci, olaya pozitif açıdan bakıyordu.

Bakışlarıyla kendine doğru çektiği tuzluğu alarak tatsız pilava tuzu boca ederken Sakura ona gözlerini devirdi. Sakura çok erken saatlerde kalktığı için *yarasa* lakabını almaya hak kazanmıştı. Pek konuşkan bir tip değildi, kendi hâlinde çalışmayı daha çok seviyordu. Başına buyruk olması, operasyonlarda sorun çıkaracağa benziyordu.

"Kes şunu, Yakut," diyen Zümrüt, yeşil gözlerini kısarak yemek dolu tabağını kendine çekti. "Yemeği sevdim, düşüncelerimle oynamaktan vazgeç."

Yakut huysuz bir homurdanma dışında ses çıkarmadı. Ağzıma götürmek üzere olduğum çorba dolu kaşığı ani bir gürültü durdurdu. Bakışlarım yemek sırası bekleyen insanların üzerinde turlarken üzerine yemek boca olmuş ve yerde duran Giray'ı fark ettim.

Küçük bir güruh etrafında çember oluşturmuş, durumundan keyif alarak gülüyordu. Giray yeni yeni yürüyordu ve dengesini yitirmesi için çok bir çaba gerekmiyordu. Ne de olsa bundan birkaç gün önce tekerlekli sandalyedeydi.

Kararan bakışlarım Okyanus'la buluştuğunda gözlerimde ne gördüğünü bilmesem de benimle birlikte ayaklandı. Atik biçimde sandalyeyi ittim ve masaların arasından geçerek yemek sırasının önünde durdum.

Önce diz çöküp doğrulmaya çalışan Giray'ı yerden kaldırdım. Kahve çekirdeklerine çöreklenmiş hüznün kara çalıları içimi çiziyordu. Kanıyordu ve bu insanlar fazla olmaya başlamıştı.

Salçalı yemeğe bulanmış çelik tabağı de elime alarak Giray'a gülen üst rütbeli askerlerin önünde durdum. Kızıl Şafak Birliği'nin çember şeklindeki rozetinin altında, geldiği istihbaratın kısaltması yer alıyordu.

FMC'. Diğer yakını ürünlere koşuyordu ama bunlar bölücülük peşindeydi. Onlarla konuşmak zamanıydı ama kaybetmek için her türlü yolu deniyorlardı.

"Neden öyle bakıyorsun ucube?" diyen asker kafasını hafifçe yana çevirmek beni süzdü. "Levent Bey'in gördesi olduğun için sana ve köpeklerine ses edilmiyor. Aksi takdirde, hepinizin kafasını koparacaktık."

Benim masadan kalkan herkesin sırasıyla arkama dizildiğini biliyordum. Okyanus'un derin varlığı ise hemen ensemde beni destekliyordu.

Sarf ettiği son sözlerden sonra dudaklarımda yer edinen tebessüm ardımdan büyürken kahkaham kısa süre içinde suspus olmuş yemekhanede çınlamaya başladı. Karşımdaki askerin herkese deli olduğumu söylemesini bölük pörçük duyuyordum.

Benden beklemediğini bildiğim bir hamleyle çelik tabağını alıp elmacık kemiğine geçirdim. Savunmasına fırsat vermeden ikinci darbeyi alnın burnuna indirdim. Kalabalık bize atılmak istediği anda ışıklar söndü.

Önümde acıyla inleyen asker, karnına denk gelen tekmemle ayaklarımın dibine çöktü. Kalabalık kör edici ışık gidip geldiği sırada, kendi parçasından olan askeri önümde görüyordu.

Elimdeki tabağı yemeklerin bulunduğu bölmedeki uzun camlara vurarak kırılmasına sebep oldum. Gürültü herkesi iyiden iyiye tedirgin ederken ışıklar hiç olmadığı kadar parlak ve net biçimde yandı.

"Beni dinleyin, kızıl magandalar," diyerek başımı kaldırdım. "Karanlığa bölücülükle değil, birlikle diz çöktürülür. Güneş ufukta değil, inananların göğsünde doğar."

Elimdeki tabağı bir köşeye gelişigüzel savurup etrafımda çember oluşturan ekibime bakıtım. Biz birlik olmayı başarabilmek için büyük bedeller ödemiştik. Ancak şimdi o bedelleri ödemek için zaman yoktu çünkü dünyanın bize ihtiyacı vardı.

"Diriliş şafakta değil, insanın ruhundadır. İnsanlığınız olsun, sonra asker olursunuz." Kendi etrafımda döndüğümde spor salonuna bakan balkonda Levent Alpay ile Shalom'u gördüm. "Zira asker olmak kolaydır, önemli olan insan olmayı becerebilmektir."

Işıklar kesilmeden önce Levent Alpay ile aramda sessiz bir konuşma geçti. Tüm ekip yemekhaneyi boşalttıktan sonra yemekhanenin

[1] *Fransa Merkezi Güvenlik.*

ışıkları tekrar yandı. İkinci kata çıktığımızda hızla Giray'a doğru ilerledim.

"İyi misin?" diye sorduğumda yüzünde yorgun bir ifade vardı.

"Sorun yok, sert kız. Sanırım Amina'yı dinleyip onunla kalmalıydun," diyerek omzuna koyduğum elimi pat patladı. "Ortalığı daha fazla dağıtma."

Giray yorgun adımlarla üst kata çıkıp gözden kaybolduğunda ekibe yönelmek için hızla arkamı döndüm. Döner dönmez alnım sert göğüs kafesine yaslandı. Herkes dağılmıştı ve yalnız kalmıştık.

Belime dolanan parmakları beni bedenine yaslarken beremi saçlarımdan ayırdı. Burnu saçlarımın arasından boynuma sokulduğunda yorgunlukla iç çektim.

"Harika bir iş çıkardın, yaşanması gerekiyordu ve bunu yaptın," diyen Amir, çenemi tutup yüzümü kaldırana kadar titrediğimin farkında değildim. "Şimdi nefes al, Karagül."

Aramızda büyüyen sıcaklık boyut atladığında, parmaklarımın üzerinde hafifçe yükselerek kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Sargılı koluna dudaklarımı bastırırken parmakları saçlarımın arasındaydı.

"Bir gün tüm bunlar bittiğinde saçlarımı senin için uzatacağım," diye söz verdim. Gülüşünden ötürü göğsü hafifçe titreşti.

"Bunları ve vereceğin başka tatlı sözleri duymak için seni odamızda bekleyeceğim," diyerek kollarımı kendisinden ayırdı ve bakışlarıyla koridorun sonunu işaret etti. "Yapman gereken bir konuşma var."

Kısa süre içinde Amir hiç yanımda olmamış gibi koridorda yapayalnız kaldım. Yüzleşecek olan bendim, direnişin yüzü bendim. Yıkımın mimarı olmak istiyordum, bunun için liderlik edecek olan da bendim.

Kargo pantolonumun cebinden çıkardığım mendille elimi temizlerken öfkeliydim. Mendili çöpe attıktan sonra, seri adımlarla koridorun sonunda kalan Levent Alpay'ın odasına doğru ilerledim.

Koridora paralel olan camdan artık ışık sızmıyordu, aksine etrafı derin bir karanlık sarmıştı. Yetersiz ışık donanımı burada konuşlanmamızın hızlı olmasından ötürüydü. Üstelik kaldığımız odalar çok küçük ve havasızdı. Gerektiğinden fazla kişi buraya sığınmıştı.

Sığınanların arasında benim pek hazzettiğim kişiler bulunmuyordu. Ilgaz'ın dikkatli ve atak hâlindeki bakışlarına eşlik eden destek ekibi, duygularımızın karşılıklı olduğunu gösteriyordu. Ilgaz'ın omu

genişliğinde açılmış bacakları, odanın kapısının önünde paravan görevi üstleniyordu.

Kalçasında birleştirdiği elleri ve yaydığı enerji tamamen meydan okuma doluydu. Yanındaki destek ekibiyse aslında kendine çok da güvenmediğini gösteriyordu. Dudaklarımda yer edinen alaycı gülümseme askerleri gerdiği için oldukları yerde kıpırdadıklarını fark ettim.

"Bu ne güzel karşılama böyle, Ilgaz," derken ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Bilseydim yalnız gelmezdim, bu kadar hazırlık boşa gitmezdi."

Ne söylemek istediğimi fark eden genç kız gözlerini kıstı ve oldukça laubali bir tavır takınan yüzümü süzdü. Kaşlarımı kaldırarak dilimi damağıma çarptım. Çıkan ses onlarla alay ettiğimi tescillerken cevap bekliyordum.

"Burası senin ötebileceğin bir çöplük değil, Haznedar," diye damarıma basarak hem bulunduğum safı hem de ne olduğumu bana hatırlatıyordu. "Başkanın güvenliği açısından içeriye girmemen gerek. Kendisi daha uygun bir zamanda seni görecek."

Olduğum yerde hafifçe sallandıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Ne demişti o bana az önce? *Haznedar* demişti, öyle değil mi? Hızlı kan akışından ötürü ellerim karıncalanırken ileriye doğru yürüdüm.

Kendi birliklerinin selametini sağlamaları için Pusula Teşkilatı'ndan çıkmadan önce Kenan Haznedar'ı öldürmüştüm. Onların kıyıtırık birliğinin yıllardır yapamadığını ben ilk denememde başarmıştım.

Beni buraya bunun için getirmişlerdi, bana ihtiyaçları vardı ancak gördüğüm muamele itilip kakılmaktan fazlası değildi. Olay istiyorlarsa eğer, bunu onlara sonuna kadar verecektim.

O kadar hızlı hareket ettim ki kimse ne olduğunu anlayamadı. Ilgaz'ın elleri arkada bağlı olduğu için silahına davranamadan silahı belinden alıp kafasına dayadım. Atkuyruğu yaptığı saçlarını boştaki elimle yakalayıp silahı şakağına bastırdım.

Yanında bekleyen askerlerden biri karın boşluğuma tekmeyi geçirdiğinde acıdan gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuştu. Dişlerini sıkarak elimden kurtulmaya çalışan kızı sabitlemeye çalıştım.

Ilgaz'ın kulağına eğildiğimde ensesindeki tüylerin dikleştiğini görebiliyordum. Benden korkuyordu fakat korkusu onu durdurmuyordu. Yarası nerede veya nasıldı, hiç önemli değildi. Kimse bana öldürdüğüm düşmanımın soyadıyla seslenemezdi.

Kaval kemiğime gelen postal ile ağzımdan acı dolu bir inleme döküldü. Ilgaz'ın saçına asıldığımda dudaklarından firar eden feryadı duymazlıktan geldim.

"İçi boş kafanı omuzlarından ayırmamı istemiyorsan rahat dur," diyerek etrafımızı saran dört askere döndüm. "Silahlarınızı indirin ve ayaklarınızın dibine bırakın."

Askerler birbirlerinin yüzüne bakıp söylediğimi yapmadığında elimdeki silahı daha fazla bastırarak Ilgaz'ın acıyla inlemesine sebep oldum.

Silahlar ayaklarının dibine düşüp bana doğru itildiğinde yüzümde kocaman bir gülümseme peyda oldu. Saçından yakaladığım genç kıza eğilerek konuşmaya başladım.

"Tilki kendisinin kurnaz olduğunu sanır fakat pazarlar, onun postuyla doludur." Korkuyla iç çekmesine sebep oldum. "Bu, sana verdiğim ikinci ve son nasihat, güzelim. *Barbie* bebek kafanı omuzlarının üzerinde istiyorsan diline sahip çıkarsın."

Ilgaz'ı saçlarından çekiştirerek doğrulttuktan sonra yanımızda bekleyen askerlere döndüm. Bakışlarında yer edinen duygular, bilinmezliğin getirdiği tedirginliği taşıyordu. Bir sonraki hamlem, onlar için tamamen muammaydı.

"Suratıma bakmayı kes ve kapıyı aç!" İtiraz etmek istercesine ağızlarını aralayacak gibi oldular. "Kurşun askerlerine emir verecek misin yoksa emir verecek bir ağzın kalmamasını mı tercih edersin?"

Ilgaz inatla ağzını açmasa da saçını geriye doğru çektiğimde hırsla dişlerini sıktı. Alnından akan terin boynuna doğru yol çizdiğini görebiliyordum.

"Kapıyı aç," dedi sadece.

Askerler klasik sınıf kapısını açtığında içerideki birkaç metrelik koridoru fark ettim. Ilgaz'ı kapıdan geçirirken kaval kemiğim sızım sızım sızlıyordu. Biz kapıdan içeri girdikten sonra Ilgaz'ı geri çevirip kapıyı kapattırdım.

Tepemizde yanıp sönen ampullerin sarı ışığı eşliğinde koridorda ilerlerken nefes sesleri dışında bir şey duyulmuyordu. Doğrusu, Levent Alpay'ın öylesine bir kapının arkasında kalacağını düşünmüyordum.

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin, Mislina." Ilgaz'ın konuşması üzerine öfkeyle onu umursamadığına dair bir ses çıkardım.

"Bu cümleyi bana kaç kişinin kurduğundan haberin yok sanırım. Gerçi artık *Hacıoğlan* diye seslenmediğine göre bedel ödeyenin kim olduğunu net biçimde görebiliriz, değil mi?" diyerek daha hızlı ilerlemesi için onu ittim.

Saçlarını tutan ellerim yorulmuştu ve gerginlikten ötürü titremeye başlamıştım. Yemekte ağzıma tek lokma koyma fırsatım olmadığından, şeker hastalığım beni gafil avlamaya başlamıştı bile.

Çelik kapıyı gördüğümde yolculuğumuzun bitmesine sevinmiştim. Kapının önünde durduğumuzda Ilgaz elini okurttu ve kapı yana kaydı. Masasının başında düşünceli biçimde oturan Levent Alpay, çıkan sesten ötürü başını kaldırdı.

Shalom önündeki kâğıtları iteleyip endişeyle başkanın yanına ilerledi. Ilgaz'ın saçlarını tüksinirmiş gibi bıraktıktan sonra hızla sahibinin önüne ittim. Silahı sırtına doğrultturken bakışlarım keskinleşti ve odadaki üç kişiyi taradı.

"Ilgaz'ın kapıda karşılama seremonisinden sonra yüzlerinizdeki ifadeler harika," diyerek Ilgaz'ı es geçip masanın önündeki berjerlerden birine oturdum. "Ayakta kaldınız, oturun lütfen."

Söylediklerime rezalet bakışlarım, ortamdaki gerginlik ağını her geçen dakika biraz daha büyütüyordu. Önümde bulunan sehpaya silahı sert biçimde koyduğumda ne demek istediğimi gayet iyi anlamışlardı.

Levent Alpay yerine otururken konuştu: "Konuşmak için doğru bir zaman değil. Mislina."

Levent Bey'in zeytinden daha kara bakışları ve ne yaptığını bilen tavrı her geçen saniye yüz hatlarına biraz daha yayıldı. Çenemi hafifçe kaldırarak Shalom ile Ilgaz'a baktım. Ilgaz, olayın şokunu atlatamamış olmalıydı ki kendine bir bardak su doldurdu.

"Aşağıdaki gösterinin sizi tatmin ettiğine inanmak istiyorum," diyerek sehpadaki kırmızı elmaya uzandım ancak bu yanlış yorumlandı. "Koreografiyi çok çalışamadık, inanır mısınız, bilmem ama her şey spontane gelişti."

Sözlerim biter bitmez bana silah doğrultan Shalom'un gözlerinin içine bakarak kırmızı elmadan kocaman bir ısırık aldım. Keyfim karşısında sinir olduklarını görebiliyordum.

"Baban espri anlayışından bahsetmişti," diyen Levent Alpay bir elini masaya yaslayıp sandalyesinde dikleşti. "Madem konuşmak için doğru an olduğunu düşünüyorsun, konuşalım."

Konuşmayı neden ertelediğini biliyordum. Bizi yandaş olarak yanlarına alma kararını gözden geçireceklerdi. Bu gece yapılacak olan toplantıda bir diğer konu da sözde bizim gibi *ucube sığınmacılar* olacaktı.

Elmayı tepsiye bırakarak önümdeki sehpayı ayağımla ittim. Üzerindeki silahı alenen kendimden uzaklaştırmam onlara güven verebilirdi. Ancak silahın kendisi olarak yaratıldığınızda saatli bomba muamelesi görüyordunuz.

"Askerine söyle, silahını indirsin. Yanlış anlaşılma olmasın, korktuğumdan değil; dikkatimi dağıtıyor."

Söylediklerimle beraber Shalom, Levent Bey'in tek bir baş hareketiyle silahını indirdi. Gözlerim karşımdaki adama kilitlenirken konuşacaklarım kafamda şekillenmişti.

"Tüm bunlar yaşanmadan önce, ben Amerika'dan Pusula Teşkilatı'na yeni dönmüşken araya köstebek koyarak benden yardım isteyen sizdiniz," dediğimde kimse çıt çıkarmadı. "Ben de sizin için olmasa da insanlık adına teklifinizi kabul ettim. Ve koşullarınız tabakta duran lapa pilav kadar kötü olsa dahi görmezden geldim."

Önüme gelen saçlarımı geriye ittiğim esnada, bileğimin iç kısmında yer alan pusula dövmesine değen bakışları hissettim. Sanki oradan geldiğimi, oranın bir parçası olduğumu bilmiyorlarmış gibi davranıyorlardı.

"Bu demek değil ki askerleriniz bize ucube muamelesi yaparken biz sessiz kalacağız. Bir avuç Pusula üyesinin, senin asker dolu yemekhanende az önce yaptığı propagandayı gördün." Kısılmış bakışlarımla karşımdaki adama meydan okudum. "Gerçi gücümüzün farkında olmasan bizi inine sokmazdın. Fakat atladığınız bir husus var ki o da bizim de insan olduğumuz."

Levent Alpay bir şey söylemek adına ağzını aralayacakken onu elimi kaldırarak durdurdum. Ya şimdi bir olacaktık ya da hiç olmamışız gibi yolumuza bakacaktık.

"Bizi istediğinizde silah olarak kullanıp işiniz bittiğinde egzotik hayvanlar gibi kafeslere kapatabileceğinizi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz," diyerek nefretle Shalom'a baktım, bizim gibi olmasına rağmen bizi ötekileştiriyordu. "Kaldı ki şu an burada olan insanlar Pusula Teşkilatı'ndan çekinmemiş, sizin küçük birliğinizden mi korkacaklar?"

Levent Alpay, onu köşeye sıkıştırdığımın farkındalığıyla düşünceli bir ifadeye büründü. Alnını sıvazlarken muhtaç olanın kendisi olduğunu ve bizim gibi müttefikler toplamadığı müddetçe kaybedeceği bir savaşa gireceğini anlamıştı.

"Ne istiyorsun, Mislina?" diye sorduğunda içimden *sonunda*, diye geçirdim.

"Bir asker ne isterse onu istiyorum, Levent Bey," diyerek Ilgaz'la resdeştim. "Her yemekte marşınızı bile söylerim ama bana veya benimle olanlara saygısızlık yapılmasını istemiyorum. Aksi hâlde bizi burada bir dakika tutamazsınız."

İçimdekileri dökmüş olmanın verdiği huzurla nefesimi yavaşça dışarıya verdim. Kafamı yana yatırıp bana *pisliksin* bakışları atan kişileri süzdüm. Yüzlerindeki ifadeden anlaşıldığı üzere konuşmanın kârlı tarafı bendim.

"Pekâlâ, Mislina. İstediğin gibi olsun. Bundan sonra çıkacak olan her problemin sorumluluğunu üstleneceğine inanıyorum," dediğinde Levent Alpay'ı başımla onayladım. "Şu saatten sonra kendi askerime kefilim, komutan. Lütfen güvenimi boşa çıkarma."

Oturduğum yerden kalkarken sehpaya bıraktığım elmamı aldım. Şayet yemezsem yarı yolda bayılır, tüm konuştuklarımı baltalardım. Tabii, bunu onların bilmesine gerek yoktu.

"Toplantıda görüşürüz, başkan." Levent Bey'e saygı ibaresi kullandıktan sonra arkamı döndüm ve çıkışa ilerledim.

Loş koridor görüşümü iyiden iyiye mahvediyordu. Ellerim hem sinir boşalmasından hem de şeker hastalığımdan ötürü terlemişti. Düşüp bayılmadan önce buradan çıkmalıydım.

Levent Alpay ile görüşmek için geldiğim ilk kapıya vardığımda kapının önündeki askerlerin gittiğini gördüm. Kapının pervazına tutunarak kendimi dışarıya attım. Karanlık koridor bana olduğundan daha uzun ve kasvetli gözüktüğünden ağzımdan isyan dolu bir homurtu çıktı.

Ayaklarımı sürüyerek bir süre daha yürüdükten sonra nihayet merdiven basamaklarına ulaşabildim. Neredeyse hiç göremediğim için *uzaklara yapışmış* durumdaydım. Ayaklarım birbirine dolaşırken son basamağı fark etmedim ama buna rağmen inmeye çalıştım.

Yüzüstü düşmeden önce beni yakalayan kollar, başımı göğsüne yasladı. Tanıdık koku genzime dolarken vücudumdan boşalan titreme, bu kişinin endişeyle konuşmasına sebep oldu.

"Yemek yediğinden emin olmanı söylemiştim, Amir." Amina'yı duyduğumda başım Amir'in kucağındaydı.

Üstüm sıyrılıp tenim açığa çıktığında hissettiğim serinlikle ürperdim. İğne, göbeğime değip ufak bir sızı bıraktıktan kısa bir süre sonra kendime gelir gibi oldum. Dizlerimin altından kollarını geçiren Amir, beni tek hamlede kucakladı.

"İyi olacaksın, Karagül." Kulağıma fısıldamasıyla dudakları saç diplerimde mayıştırıcı bir etki yaratmıştı.

"Vücudu pelteye dönmüş, toplantıdan önce güzel bir duş alırsa onun için iyi olacak," diyen Amina'nın sesi duyduğum son şeydi.

Un çuvalından farksız olan vücudum, dar duş kabininin içindeydi. Başımdan akan ılık su bedenimi dinlendirse de hafifçe üşüyordum. Yaşananların üst üste gelmesinden ötürü her şey iç içe geçmişti.

İç çamaşırlarımla oturduğum duş kabininin kirli fayanslarından aldığım bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Maviyle karışık soluk ışığın altında gidip gelen elektrik, yüz hatlarında damar gibi dolaşıyordu.

Gözlerini kırpmadan laciverde yelken açmış irisleriyle karşımda durmuş, yüzümü inceliyordu. Üzerinde ıslanmış atleti ve kan sızmış sargısından başka bir şey yoktu. Asker tipi pantolonu sudan nasibini almıştı.

Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafıma doladım ve karşımdaki nefes kesen görüntüyle iç çektim. Kalbim kan pompalamak için değil de onunla olmak için çarpıyordu. Önüme gelen saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken adımları çıplak ayaklarımın önünde durdu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Sorusuyla bakışlarım âdemelmasına takıldı.

"Uyanmış hissediyorum," dediğimde diz kapakları ıslak fayanslarda sürünerek bana yaklaştı.

Çıplak ve hassas tenimin sert kumaş pantolonuna sürtünmesi içimi gıdıkladı. Bir kere daha yüzüme akın eden saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştıracakken bileğimi saran el buna mâni oldu.

Saçlarımı yüzümden alan eli usulca enseme indi ve gelişigüzel biçimde iç çamaşırımın askısında kendine bir yol çizdi. Körük gibi inip kalkan göğüs kafesim onu eğlendirecek bir ritme sahipti anlaşılan.

Göğüs oluğumda duran parmaklarının yerini burnu aldığında kemikli çehresinin tenime uyguladığı baskı, koluna tırnaklarımı geçirmeme neden oldu.

"Benimle oynuyorsun." Dişlerimin arasından tısladığımda dudakları teninde kapandı.

Hızla kapanan gözlerim bana yardımcı olmuyordu, aksine vücudum onu kabul etmek için davetiyeyi çıkarmıştı bile. İçe doğru bükülen ayak parmaklarım onu istediğimi gösteriyordu. Keza Amir de kibar olmayacak biçimde elini belime doladı ve vücudumu kendi vücuduna yasladı.

Sığ nefeslerim ensesine dökülürken bir ninni mırıldanır gibi keyifle konuştu. Pürüzsüz ses tonuyla beni alabora ederken sabırlıydı.

"Her şeyini almış olmama rağmen hâlâ açgözlü olduğum için kendime kızıyorum." Parmakları tenime gömüldü ve sertçe yüzümü yakaladı. "Seni sahiplenmeyi haddim olarak görmüyorum, bu yüzden yok olup gideceğinin korkusunu yaşıyorum."

Sarf ettiği son cümleyle içim ezilirken sudan buruşan ellerim ensesine değdi. Ne hissettiğini ifade etmekte zorlanan bir adamdı. Çünkü bir şeyler hissedebilmeye aşina değildi.

"Sen yıkımımın mimarı, varlığımın en güzel kanıtısın. Hem benimsin hem benden öte bir ışıltıya sahipsin," diyen Dalkıran hırsla soluğunu bıraktı. "Hem *kimsin* dediğim hem de her şeyin olmaya yemin ettiğimsin."

Gülüşüm dudaklarımda büyürken keyifle iç çektim. Kıkırtımı duyan Amir, ne olduğunu anlamayarak başını göğsümden kaldırdı. Birbirine değen bakışlarımızın arasında göğüs kafesimden kanatlanan binlerce kuş, gökyüzünden rol çalan bakışlarına uçuştu.

"Bu kadar güzel gülmeseydin bana şu anda güldüğün için daha kötü şeyler yapabilirdim," dediğinde gülüşüm büyüdü ve kahkahaya dönüştü.

"Yap da görelim kötü şeyleri," der demez duş başlığını alarak üzerine tuttum.

İyiden iyiye ıslanan vücuduyla duş kabinine girdiğinde hiç zorlanmadan beni kucakladı. Bacaklarımı beline sarıp duş başlığıyla her yerini ıslatırken keyifliydim. Gülüşüm beni dikkatle inceleyen adamla birlikte söndü ve elimdeki su gibi duruldu.

"Şimdi seni gülüşün kadar güzel biçimde öpeceğim," dediğinde omuz silkerek onu başımla onayladım.

Tehlikeli bir yavaşlıkla dudaklarıma yanaştığında oyunbaz bir hamleyle onu öptüm ve geri çekilmeye çalıştım. Sadece çalışmıştım

çünkü dişleriyle dudaklarımı yakalamıştı. Sahiplenici dudakları, avını yakalamış bir aslan kadar hırçındı.

Duygular kapalı kutularından birer birer çıkıp orta yere dökülürken biz kendi dünyamızda salıncak kurduğumuz bir uçurum kenarında birbirimizde nefesleniyorduk.

Pusula Teşkilatı'ndan gelen sığınmacıların ortak bir yatakhanesi vardı. Birkaç özel odanın kapıları ise yatakhaneye bakıyordu. Nemli saçlarımdan aldığım havluyu yatağın üzerine bıraktıktan sonra botlarımı giymek için eğildim.

Amir benden önce davranıp botlarımı giydirdiğinde kalbimin yumuşacık olduğunu hissettim. Eski bir dolap ve yataktan oluşan odamızda ortadaki masa dışında lüks sayılabilecek hiçbir şey yoktu.

Yine de o benimleydi ve hâl böyleyken ben daha iyiydim. Kapının tıklatılmasıyla birlikte oturduğu yerden kalkan Amir girilmesi için emir verdi.

Kapı aralığından görünen tanıdık sima yüzlerimizi inceledikten sonra, bakışlarını benimle buluşturdu. Etka'nın sarsılmaz ifadesi beni kanlı canlı görmesinden ötürü aydınlandı.

Etka, "Burada görmek isteyebileceğin bir şey var," dediğinde merakla Amir'in yüzüne baktım. Ancak kafasını olumsuz anlamda sallamasından ötürü onun da bilmediğini fark ettim.

İkimiz birlikte yatakhanenin avlusuna çıktığımızda ortadaki büyük, kare masaya yığılan kıyafetleri fark ettim. Millet masanın etrafını sarmıştı ve yüzlerinden anladığım kadarıyla benim tepkime göre hareket edeceklerdi.

Hardal sarısı ile lacivert tonlarından oluşan kamuflaj kıyafetlerinin hepsine doğan güneş amblemi işlenmişti. Kızıl Şafak Birliği'nin genel üniformalarına baktığımız sırada iki büyük kasa içinde herkesin silahları getirildi.

Doğrusu yaptığım konuşmanın bu denli bir etki yaratacağını hiç düşünmemiştim. Masanın etrafını çevreleyen yüzlerde buruk bir sevinç vardı. Şeffaf poşetin içinde yer alan harfler, yakalara isim işlenmesi için konulmuştu.

Teyzem, "İstersen, herkesin ismini bizzat işlemek isterim," dediğinde gözlerim annemle tıpatıp aynı olan harelerini buldu.

Solgun çehresinde, orada bir yerde saklı kalmış yorgunluğu ve önemli bir şeyin parçası olmak istemenin ilkel tutumunu ayırt edebiliyordum. Teyzemi başımla onayladığım sırada, diğerlerinin de benden bir tepki beklediğini fark ettim.

"Başkan ile konuştum ve bu akşam yaşananların bir daha yaşanmayacağına dair samimi bir söz aldım," dediğimde rahatlayarak nefeslerini verdiler. "Siz de bu saatten sonra benim komutam dışında, özellikle propaganda ve eylem hazırda hiçbir harekette bulunmayacaksınız."

Avuç içlerimi masaya yaslayıp hafifçe öne doğru eğildim. Kurumaya yüz tutan saçlarım boynuma akarken inançla konuştum. Çünkü bu insanların bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Artık biz de Kızıl Şafak Birliği'nin bir parçasıyız."

Hepsini büyük bir yükümlülükten kurtardığım ve onlara uğrunda savaşacakları bir amaç verdiğim için yüzlerinde minnet vardı. Gülümseyerek avucumu öne doğru açtım ve üniformalarını alabileceklerini ifade ettim.

Kalabalık üniformalarını alırken Dukha ile aynı odayı paylaşan Victor yanıma geldi. Bir doktor merceğinin katı süzgecinden geçirdiği bedenimin sağlıklı olduğuna karar vermiş olmalı ki tenimin solukluğunun üzerinde fazla durmadı.

"Senin şu an burada olman değil, odanda uyuman gerekiyordu." Aşina olduğum sesinde ve kahve çekirdeklerini andıran gözlerinde endişeyi seçebildim.

Benim doğmamış erkek kardeşim gibi olmuştu karşımdaki yaralı çocuk. Gri kapüşonlusunun şapkasını indirdiği için ortaya çıkan yarım ay şeklindeki biçimsiz yara insanın dikkatini dağıtıyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde zayıfladığından ötürü ince bir deri dışında bir şey kalmamıştı.

"Sanırım öğünlerimi atlıyorum, bunun dışında endişe edecek bir durum yok." Giray'ın kaygısını savuşturmaya çalıştığımda Etka araya girdi.

"Bir dahaki sefere birliğin harika yemeklerini yediğinden emin olacağız, merak etme," diyen Etka keyifle göz kırptı.

Üniformanın şerit hâlindeki kumaşını başına sıkıca bağlamıştı. Boğuk ve puslu gözleri, alnındaki bez parçasıyla uyum sağlamış; onu samuray gibi göstermişti.

"Üniformaları bizzat Ilgaz getirdi," dediği esnada kendine sandalye çeken Dukha, Ilgaz'ın durumuyla alay ediyordu. "Uzun bir süre ayak altında dolaşacağını sanmıyorum."

"Yapabileceği en fazla etrafta dolaşıp gereksiz emirler vermek olur." Matilda, sıkılmışçasına gözlerini devirdi.

"İnsanların aşağılık kompleksinden daha önemli mevzularımız var." Victor, isim işlediği üniformanın ipini dişiyle kopardı. "Sakura, forman hazır."

İki katlı ranzalarda barfiks çeken Sakura, isminin telaffuz edilmesiyle bakışlarını masaya çevirdi. Çekik gözleri kara bir dehlizde parıldarken ufak bedeniyle kısa sürede yanımıza geldi.

"Şu hâline bak, Sakura! Uykusuzluktan iyice *yarasaya* döndün. Sabaha kadar yatağına çıkıp iniyorsun, bu yüzden beni de uyutmuyorsun." Sitrin, çilli burnunu kırıştırarak onu dinlemeyen kıza sitem etti.

"Sakura." Amir Çince aksanıyla konuşunca çekik gözler incelediği üniformayı bırakıp komutanına yöneldi. "Bu gece uyumanı emrediyorum."

Çok kısa olsa da bir sessizlik yaşandı ancak Sakura, beklenenin aksine Amir'i onayladı. Sitrin kendi çıkarı yüzünden keyiflenirken yanında duran Yasef'in dikkatli bakışlarına maruz kalıyordu.

Göz altlarıma değen soğuk parmaklarla irkildim. "Yine uyumuyorsun, değil mi, sert kız?" Giray'ın sorusuna ne diyeceğimi bilemedim.

Sandalyemin sırtında olan Amir'in eli, beni sandalyeyle birlikte geriye çektiğinde Giray'ın yüzüme değen eli boşluğa düştü. Sinirle başımı kaldırdığımda okyanusların bende değil, karşımdaki adamda olduğunu gördüm.

"Mislina'nın bakıcıya ihtiyacı yok, olsa da yanında ben varım." Dişlerinin arasından tıslayan Amir, küçük bir gerginliğe el çırpıyordu.

"O koca burnunu sokmasan olmazdı, değil mi?" diyen Giray, karşısındaki adamı çok da dikkate alıyor gibi değildi.

"Ekibin koordinasyonuna bayılıyorum." Etka parmağıyla Amir ve Giray'ı gösterdi. "Özellikle Giray ve Amir arasındaki dinamik gerçekten bir harika!"

Oturduğum yerden kalkarak Amir ile Giray arasındaki bakışmayı böldüm. Birkaç adımda oturan şebeğin arkasına geçmiş ve kollarımı

boynuna sarmıştım. Yara izi olan yeri öptükten sonra yatıştırıcı olmaya çalışarak konuştum:

"Kâbuslar gördüğüm için uykusuz kalıyorum." Bu sırada dikişle uğraşan Victor'ın bana kulak kabarttığını fark etmiştim. "Gerginlik çıkarmaya gerek yok."

"Siz o pozisyondayken dileğiniz için garanti veremiyorum." Etka bakışlarıyla Amir'i işaret etti.

Kalktığım yere oturan Dalkıran, parmaklarının arasında çevirdiği isimliğimle boşluğu seyrediyordu. Boştaki eli, titreyen dizinin üzerinde konumlanmıştı ve şakaklarından geçen lacivert kablolar iyi şeylerin habercisi değildi.

"Git yanına haydi, seni paylaşmayı sevmiyor," diyen Giray, omzundaki elimi sıvazladı.

Giray'ın yanından ayrılıp Okyanus'un önünde durdum ve titreyen dizine koyduğu elini kavradım. Teninin altında buzlu nehirler akıyormuşçasına soğuktu. Buna tezat biçimde teninin dokusu, insanın vücuduna ince iğneler batırıyordu.

Elektrik her dakika artıyordu.

Kulağına eğildim. "Uyuyalım mı?" diye sorduğumda ilk birkaç dakika tepki alamasam da sonrasında elimi kavrayarak ayaklandı.

Herkese iyi geceler dileyerek odamıza girdiğimizde yatağın ayak ucuna oturdum. Ağır botlardan kurtarmaya çalıştığım ayaklarımla uğraşırken oldukça bıkkındım. Nihayetinde çoraplarımla kaldım ve yorganı kaldırıp yatağın içine girmeye hazırlandım.

Burnumun dibine sokulan kırmızı bir hap ve suyla kaşlarımı çatarak karşımdaki adama baktım. Amir ısrarla ilacı bana uzattığında hapı ve suyu elinden aldım.

"Bu nereden çıktı?" diye merakla sorduğum sırada, kendi botlarını çıkarıyordu.

"Victor verdi, uyumanı kolaylaştıracağının altını özellikle çizdi." Amir'in konuşmasıyla Victor'ın çoktan durumumun farkına vardığını anladım.

Giray'ın komaya girdiği süreçte lafın gelişi değil, gerçekten aklımı yitirmiştim. Ve kâbuslarım bana o zamandan kalan bir tortuydu. Stresim arttığında gömdüğüm yerden hortlayıp hayatı bana zindan etmekten geri durmuyorlardı.

"İç şunu haydi." Amir yinelediğinde daha fazla beklemeden ilacı içtim.

Üzerimi örterek üşümediğimden emin olan Okyanus, bir kolunu boynumun altından geçirdi. Omzundan sardığı eliyle tüm vücudumu göğüs kafesine yaslamıştı. İki bacağımın üzerine attığı ayağından bahsetmek bile istemiyordum.

"Bu koku için ölürüm de öldürürüm de..." Mayışmış bir tınıyla konuştuğunda gözlerimi devirdim.

"Bence sen önce kokunun sahibini boğmamaya çalış," der demez üstümdeki bacağını itip yatakta ona doğru döndüm.

Nem ve rutubetten biçare duvarda asılı gece lambasını Amir takmıştı. Sarımtırak ışık kirli sıvalarda anlamsız gölgeler oluşturuyor, küçük yatağı kaplayan koca bedenlerimizde yok oluyordu.

Etli dudağına tırmanan başparmağım, hafif kemerli burnundan güzel gözlerine ulaştı. Dudaklarımı göz kapaklarına dokundurduktan sonra geriye çekildim.

"Onlar benim denizim, onlar benim nefesim," diyerek yastığıma sinmiş kokusunu içime çektim. "Onlar benim gökyüzüm ve ben onların olmadığı bir yerde nasıl yaşanır, bilmiyorum."

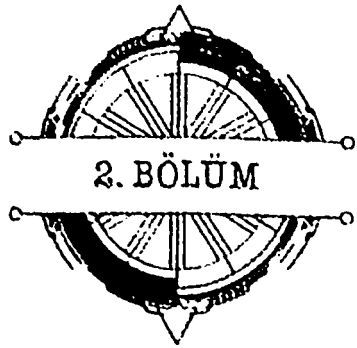
Pusula dövmesi olan bileğimi dudaklarına yaslayan Amir, kuzeyi gösteren ibreyi şefkatle okşadı. Bizi bir araya getiren ilk düğümdü pusula.

"O gün ara sokakta kaybolmuş olan sendin ama benliğini bulan bendim. Pusulayı sana, seni bana getirmesi için değil; beni sana getirmesi için verdim," diyerek dövmeyi tüy yumuşaklığında okşadı. "Başından beri pusula sendin, Karagül ve ibrelerin beni gösterdiği için geldim."

Yapmış olduğu itiraf gözümden tek damla yaşı yastığa akıtırken alnımı alnına yaslayıp gözlerimi yumdum. Huzurla gülümsedim ve çıkmış sakallarını okşadım.

"İyi geceler," dedim usulca.

"İyi olmaktan çok daha fazlası seninle geceler."

2. BÖLÜM

Korkularınızı tanıyor musunuz? Zihninizin dışında onlarla karşı karşıya gelmek belki de akli dengenizi yitirmenize sebep olur. Belki de acınız onları kabullenip onlarla yaşamayı öğrendiğiniz an son bulur.

Parmaklarımı uykusuzluktan çöken göz altlarımda gelişigüzel dolaşırken sıkıntıyla iç çektim. Korkunuzla yaşamak nasıl bir şeydir, iyi bilirdim.

Her gecenin sabahına varan deminde, gelecek olan silleyi çaresizce beklemenin ne demek olduğunu damağımda hissederdim. Çünkü ben her aynaya baktığımda dönüştüğüm korkunç yaratıkla yüz yüze gelirim.

Victor'ın vermiş olduğu ilaçlar bir süreliğine sızmama yardımcı olsa da gecenin yarısından itibaren huzursuzluğum artmıştı. Kabullenmek istemesem de Dünya'nın verdiği ilaçlara ihtiyaç duyuyordum. Vücudum yoksunluktan ötürü kasılıyordu.

Fersiz bakışlarım, kapının arkasında kalan sıvası dökülüp damar damar olmuş duvara kaydı. Şövalenin üzerindeki tablonun yarısı kapatılmıştı. Dalkıran çantasını kıyafetle değil; boyalar, fırçalar ve kâğıtlarla doldurmuştu.

Oturduğum sandalyeden kalktığımda eski ahşap gıcırdayarak sessizliği hafifçe zedeledi. Dudağımın kenarını ısırarak omzumun ardından uyuyan Okyanus'u gözetledim. Neyse ki uyanmamıştı.

Küçük odada çıplak ayaklarla şövaleye ilerledim ve üzerine attığı ceketi geriye çektim. Kâğıdı süpürerek kayan kumaş beklemediğim bir anı ortaya çıkardı. Zeytin ağacının dalına bağlanmış bandananın canlı renkleri, rüzgârda dalgalanan saçlarımla gölgelenmişti.

Beyazdan kirli griye yelken açmış havanın kasvetli atmosferi şimdi bile içimi üşütüyordu. Çıplak ayaklarımın eski tahtalar üzerinde içeri

kıvrıldığını fark ettim. Giray'ın kaderi hâline gelen yara izi, midemdeki havanın boşalmasına sebep oldu.

Karlar ve toprak silikti, henüz o kadarını çizememişe benziyordu. Ceketi tekrardan üzerine örterken tablodan o kadar huzursuz edici bir enerji yayılıyordu ki içinden bir el çıkıp beni oraya hapsedecekmiş gibi paranoyakça bir düşünceye kapıldım.

"Seni korkuttu," diyen sesle yerimde sıçramama engel olamadım, bana yaklaşan adım sesleri nihayet son bulduğunda kolları beni göğsüne çekti. "Yakında buradan gideceğiz, onu bir daha göremeyebilirsiniz."

Kızıl Şafak Birliği sık aralıklarla konuşlandıkları bölgeleri değiştiriyordu. Ela öldüğü için onu uygun bulduğumuz en iyi yere defnetmek zorunda kalmıştık. Ve artık bizimle gelemeyecekti, aklıma düşen Giray'la içim titredi.

"Hasta olacaksın, odanın ısısı şu anda çok düşük. Yatağa dönmemiz gerek, Karagül," dedikten sonra benimle birlikte yatağa ilerledi.

Dik konuma getirdiği yastığına yaslandı ve beni göğsüne çekti. Yüzüme düşen saçlarımı geriye sıyırdığında bir elim avucunun içinde, diğeri de beline sarılmış durumdaydı. Ağzımdan kaçan hıçkırık, saç diplerimde dolaşan parmaklarını sekteye uğratsa da durmadı.

"Onun sorumluluğu benim üstümdeydi ve ben aptal gibi Ela'yı koruyamadım." Konuşurken yaşlar görüşümü bulanıklaştırmış, yüzümü yıkıyordu. "Kenan Haznedar'ı öldürmenin derdine düşmeseydim onu kurtarabilirdim."

"Evet, öyle olabilirdi," dediğinde Amir acımasızca, kalbime binen yük iki katına çıktı. "Parmakların sayılı olması gibi nefesin sayılı olması da normaldir. Ela'nın nefesleri tükenmişti ve buna kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

Merhametsiz gerçekler içimi ezerken ağlamam iç çekişe dönmüştü. Avucundaki elimi dudaklarına yaslayıp bana süre tanıdı. Beynime giren ani sancıyla çığlığım odayı yardı. Yatakta iki büklüm olup titremeye başladığımda Amir'in çaresiz gözlerini, kayan bakışlarımla son anda yakaladım.

"Kriz geçiriyorsun," dedi tek nefeste, nutku tutulmuş gibiydi.

Tüm bedenim bir kâğıt kadar kolay buruşup iç içe geçip kasılırken kemiklerimin un ufak olacağını zannettim. Yatakta tortop hâle gelen vücudum acıyla titrerken dilim uyuşmuştu.

Nasıl oldu, ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama kolumdaki ince sızıyla gözlerim kapandı. Terden alnıma yapışan saçlarımı geriye çeken kişi, duymak istemediğim cümleyi kurdu:

"Stres, beynindeki hasarlı kısmı tetikliyor; epilepsi tarzında nöbetler geçiriyor diyebiliriz. Senin yapman gereken, bu anlarda dilinin boğazına kaçmadığından emin olmak olmalı."

Zaman su gibi aktı üzerime ve bilincim hiçlik trenine atladı. Bedenimin kadarı açılırken yumuşak yorganın omuzlarıma çekildiğini duyumsadım. Çaresizliğimden çok yorgunluğum baskın gelmişti.

Uyandığımda kendimi daha dinç hissetsem de birkaç saat önce yaşananların kalıntılarını taşıyordum. Sızlayan eklemlerim ve kaslarım, vücudumu ne kadar çok kastığımı kanıtlar nitelikteydi.

Önüme dökülen saçlarımı lastikle sıkıca bağladığım esnada, odamı işgal eden kişilerin beni endişeyle süzdüğünü fark ettim. Kızıl Şafak Birliği'nin üniforması, üzerimde tam teşekküllü bir disiplin sağlamıştı.

Koyu hardal sarısı bandanayı alnımdan geçirip başımın arkasında sıkıca bağladıktan sonra bizimkilerin yanına döndüm. Az önce şövalenin olduğu yere dahi sandalye konulmuş, kısa bir yuvarlak masa toplantısına oturmuştuk.

"Herhangi bir kırık ya da çıkık yok, gözlerinizle yaptığınız *check up* sonucu tek parça olduğum kanısına vardığınızı düşünüyorum," diyerek kâğıt bardağa filtre kahve doldurdum ve büyük bir yudum aldım.

Sessizliğe doğru, "Kesin artık şunu! İnsanların bana, bize, hepimize ihtiyacı var. Tüm bunların yanında benim rahatsızlığımın bir hükmü yok."

"Fetüs-IV-32'nin senin için ne kadar büyük bir tehlike olduğunun farkında değilsin," diyen Victor, gözlüklerinin ardından umutsuzca bana baktı. "Hastalık, beyninde yeteneğini yöneten kısmı etkileyecek ve yeteneğinin pik noktasını görmen, aklını kaybetmenle eş değer."

Duyduklarım beni hazırlıksız yakaladığı için sandalyenin ahşap sırtına tırnaklarımı geçirdim. Bardakta dalgalanan kahvenin yüzeyini seyrederken hazmetmeye çalışıyordum.

"Mislina sizin zannettiğiniz kadar zayıf değil," diyerek ortaya atılan Giray, Amir'in hiç bitmeyecekmiş gibi süren sessizliğini geri plan-

da bıraktı. "O benim hayatımı kurtardı ve bunu beyniyle yaptı. Her zaman bundan daha fazlasıydı, yine öyle olacak."

Giray'la çarpışan bakışlarımız, ikimizin bildiği teselli nimisini mırıldanırken sessiz kaldım. Amaç edindiğim hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim ancak delirmek benim katıksız korkumdu.

"Biz sadece endişeleniyoruz, Giray," diyen teyzemin, yerinde duramıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Sanırım endişelenmekten fazlasını yapabiliriz," diyerek bana destek veren Etka hafifçe tebessüm etti. "Hastalığını bir kez yendi, bir daha yenebilir."

Victor, "Teşkilattaki ilaçlarınla aynı kıstasta olan bir şeyler bulmaya çalışacağım. Mümkün mertebe seni ayakta ve dinamik tutacağız."

Herkesten gelen samimi destekler içimi bir nebze olsun ferahlatırken bakışlarım çaprazımda oturan adama değdi. Hardal sarısı ağırlıklı üniformalar, güneşin ilk ışıklarına benziyordu. Ve güneş ancak bir gökyüzü kadar parlak olan iki mavi küreyle buluşunca parlardı.

Kollarımızdan ve bacaklarımızdan geçen şeritlerden bakır ışıklar yansıyordu. Parmaklarım isimliğimi yokladığında teyzemin tebessümle beni izlediğini fark ettim.

"Her zamanki gibi harikasın, Amina," diyerek kibar bir teşekkürde bulundum.

"İlaçları bulman ne kadar sürer?" Okyanus'un sorusuyla dikkatim ona çevrildi.

Köşeli yüzü, muhtemelen ben uyurken tıraş olduğu için daha fazla ortaya çıkmıştı. Benim alnıma bağladığım bandanayı, pusula dövmesinin olduğu bileğine sarmıştı. Neyi saklıyordu, bilmiyordum çünkü insan, onun gözlerine her baktığında pusulanın dönen ibrelerini görebiliyordu.

"Uzun sürmemesi için elimden geleni yapacağım," diyen Victor, bize güvence verdi.

Kolumdaki saate göz atıp elimi dizlerime vurarak ayaklandığımda bu ortamdan tüyeceğim için mutluydum. Herkesin beni canlı cenaze gibi görüp yanımda durumumun vahametinden bahsetmesi katlanılabilir değildi.

"Toplantı saati geldi, birlik!" derken kapıyı açmış ve omzumun ardından odadakilere bakmıştım. "Odam yeterince havasız kaldı, herkesi avluda görmek istiyorum."

Avluya çıktığımda tüm koğuşun ayaklanmış ve üniformalarını giyinmiş olduğunu fark ettim. Askerin üniforması ruhudur, damarında akan kanın rengidir. Zira biz üzerimizde taşıdığımızla ölür, kalbimizde yaşattığımız için savaşırız.

Ruh da kalbin en kestirme yoludur.

Postallarını kara beton zeminde belli bir ritim tuttururken dudaklarımda gururlu bir tebessüm mevcuttu. Bugünümüz yarınımız içindi, yarınımız tüm insanlığa hediyeydi.

"Asker!" Tok bir sesle konuştuğumda odamdan çıkan yüzler yerlerinde bekledi. "Bugün büyük gün! Tarihe adımızı yazmaya, tüm insanlığın kaderini değiştirmeye hazır mısınız?"

Sağ tarafımda duran Dukha, ellerini kalçasının üzerine yerleştirmişti. Amir kollarını göğsünde bağlamış, gerekli asayişin sağlanıp sağlanmadığını kontrol ediyordu. Kalabalığın içinden bana göz kırpan şebek diğerleri gibi saygıyla elini şakaklarına bastırdı.

"Hazırız, komutanım!" Hep bir ağızdan onayladıklarında memnuniyetle gülümsedim.

Önde biz, arkamızdan gelen askerlerle birlikte avludan ayrıldığımızda üst kattaki postal seslerini işitiyorduk. Basamakları tırmanırken bir yemin töreni olmasa da kabulleniş seremonisinin yaşanacağı bir ortama gireceğimi biliyordum.

Toplantı salonu olarak değiştirilen ancak eskiden basit bir öğretmenler odası olan salon ikinci kattaydı. Tüm katın teşkilatlarla sarıldığını gördüğümde bakışlarımı ileriye diktim.

Japonya Etkin Kuvvetleri en baştaydı. Peşi sıra gelen Amerika Federasyon Teşkilatı, ekipman sağlayan ülkelerden biriydi. Rusya'nın Güvenlik Komitesi Birliği soluk benzliydi. İsrail Savunma Kuvvetleri her an ataktaydı.

Ve son olarak Türkiye Müdafaa Birliği askerleri tam olarak Levent Alpay'ın yanındaydı. İnsanımın gözü kara bakışlarını tanıyordum, o bakışlarda merhamet yokru.

Tüm koridor boyunca sayısız ölüm makinesinin içinden geçerken yok etmek için hayatlarını ortaya koydukları teşkilatın üyeleri olmamız ayrı bir ironiydi. Ve bazıları bu duruma ağlamaktan çok daha güzel çözümler getirebilirdi.

Levent Alpay'ın yanında sıralanan Milli Savunma Kuvveti başkanları ve yönetici vekilleri farklı kültürlerin etnik yapılarına sahip olsalar

da ortak duyguda birleşmişlerdi. Hepsinin bakışında bir parça şüphe ve nefret dalga dalga büyüyordu.

Levent Alpay akıcı bir İngilizceyle beni takdim etti: "Tanıştırayım, direnişimizin yüzü Mislina Akdemir."

İşittiğim soy ismim gururumu okşadığı sırada, kenarda kalan Ilgaz'ın kinle parıldayan gözlerine gülümsedim. Bütün vekil ve başkanlarla kısaca tokalaştıktan sonra önden onlar, arkalarından biz içeriye geçtik.

Duvarlara monte edilen öğretmen dolaplarının içi sayısız dosyayla doldurulmuştu. Oval masanın karşısına dev bir televizyon asılmıştı. Masanın bitiminde oturan kişiler elektronik cihazlarını açmış, hazır hâlde bekliyordu.

Benimle birlikte içeriye geçen sayılı kişilerden biri Giray'dı ve yerine oturmuştu. Dukha hemen çaprazındaydı ve Etka, bana oldukça yakın bir mesafede duruyordu.

Bize gösterilen dostane tavrın nişanesi olarak toplantı salonundan içeriye hiçbir güvenlik ekibi girmemişti. Zaten biz de silahlanmamıştık. Ters giden herhangi bir durumda, uzun namlulu silahları kapı aralığından sokup bizi taramaları saniyelerini alırdı.

Yanımda duran Levent Alpay, sağlanan barış ortamının yegâne elçisiydi. Göz ucuyla yüzüne bakuğımda mimiklerinde yer edinen memnuniyeti okuyabildim.

"Dünyayı yok oluşun eşiğine getiren bu yapılanmadan kurtarmak için toplandığımız bu önemli günde gelen herkese minnettarım." Levent Alpay, akıcı bir İngilizce ile konuşuyordu.

Küçük bir alkış furyasından sonra devam etti: "İsterseniz önce gündemimizi oluşturan hastalığı genel hatlarıyla tanıyalım."

Herkes söyleneni onayladığında dijital ekrana düşen tanıtım amaçlı slaytla arkama döndüm. *Fetüs-IV-32*, kırmızı bültenle farklı dillerde ekrana düştüğünde Amir'in gerginliğini hissettim.

Görevlilerden biri ayağa kalkıp anlatmak için ekranın sağ tarafına geçtiğinde dikkatimi ona verdim. Hastalıkla alakalı az çok bir şeyler bilsem de teferruatlı bilgiye sahip değildim.

"Fetüs-IV-32'nin yayılım gösterdiği bölge beyin. Beyinde anne karnındaki bir bebek gibi cenin şeklinde durduğu için virüse bu ad verilmiş." Bir yandan anlatıp bir yandan elindeki kalemle beyin loblarını saran nöronları gösteriyordu. "Otuz iki kolu olduğunu fark

edeceksiniz. Beynin yüzde yüzünü kullanmaya zorlayan virüs, kanser hücrelerinin tetiklenmesine de sebebiyet veriyor."

Adamın dilinden dökülenler zihnime patır kütür düşerken endişeli bakışlarım yanımdaki adama döndü. Çenesi kaskatı kesilen Dalkıran, duyduklarından bihaber görünmüyordu.

"Aşırı hücre artışının vücutta beneklenme, göz bebeklerinde büyüme ve körlüğe doğru gitme gibi olumsuz sonuçları mevcut." Görevli, kalemle beynin çözemediğim bir bölümünü işaret ederken ciddiyetle konuştu: "Yeteneklerin yönetildiği kısım beyindir, amaç beyindeki sinir uçlarını uyarıp yetenekleri ortaya çıkarmaktır."

Yeteneksiz olanların hayatını kaybettiği hatta herhangi bir yeteneğe sahip insanların aşı olmazsa öleceği bir hastalıktı. IV bir saç dibini nasıl bölüyorsa beyni ortadan ikiye kesen bu zehir, kıyametin habercisiydi.

"Hastalıktan *spiritum* denilen maskeyle korunmak mümkün. Geliştirdikleri cihazda bulunan iğne, bileğin iç yüzeyine temas eder. Cihazda yer alan virüs baloncukları yetenekli ise *yeşile*, değilse *maviye* döner."

Gözümün önüne gelen sayısız ölüm ve insanların sefil hâli, kalbime ağırlık binmesine neden oldu. O dakikadan sonra görevlinin anlattığı şeyleri dinleyemedim. İstemeden de olsa sebep olduğumuz yıkımın sonuçlarını düşünmekle meşguldüm.

Ve bu hastalığın ilk kurbanı olan dostumun, kafasındaki yaraya belli belirsiz dokunması beni hiç etti. İçeriye giren yeni bir yüz, beynimde baş gösteren sancıyı görmezden gelmeme yardımcı oldu.

Beyaz önlük giyen kişi, laboratuvar görevlisinden başkası değildi. Dikkatli bakışları tüm yüzleri eledikten sonra Levent Alpay'da durdu. Önlüğün cebinde duran elleri yumruk hâline gelmişti, önemli bir haber vermek üzereydi.

"Panzehir, Pusula Teşkilatı'ndan alınan örnek ve formülle seri üretim için hazır," diyerek gülümsediğinde istemsizce rahatladım. "İnsanlık için umut var."

Başkan ve vekillerin alkışlarına biz de eşlik ettiğimizde içimde iyi bir şeyin parçası olmanın ferahlığı mevcuttu. Ve bu defa yanımda düşmanım değil, her şeyim duruyordu. Benimle aynı amaç için mücadele etmek adına "hazır ol"da bekliyordu.

"Sonunda onları yemeyeceğimizi anlamış gibi bakıyorlar," diyerek gülümsediğimde Dalkıran, mızır tavrım karşısında şaşırmakla meşguldü.

"Neden öyle bakıyorsun? Ben daima belli bir mizah anlayışına sahiptim," der demez omuz silktim.

"Onları yemeyeceğime dair verdiğim garantiyi, senin için veremem de ondan, Karagül."

İşittiklerimden ötürü vücudumu sıcak hava dalgası sardığında yerimde duramadım. İki adımda masaya yaklaştığımda Levent Bey, ani hareketimden ötürü şaşkınlıkla beni inceledi.

"Semineriniz aydınlatıcıydı ama buraya bu kadar askeri, akademik bilgi dinlemek için dökmediğinizi düşünüyorum," dediğimde Levent Bey anlayışla yüzümü süzdü.

Onu can kulağıyla dinleyen adamlara döndüğünde konuşması için iki adım geri çekildim. Ellerimi kalçamın üzerinde birleştirip bakışlarımı boşluğa diktiğim sırada, müttefik olduğum tüm devletlerin merceğinde durduğumu biliyordum.

"Pusula Teşkilatı'nın aşı olarak dağıttığı panzehirde insanlar üzerinde tahakküm kurmak için kullanılan bir mikroçip mevcut." Konuya giriş yapan Levent Bey, o çipi almak için elektronik köpek balıklarından kaçtığımızı bilse ne düşünürdü acaba?

"Çipin üretilip aşı ile özdeştirildiği tesisat, teşkilatın merkez üssü Türkiye olduğu için İstanbul'da yer alıyor. Yapacağımız en kritik ve politik hareket, merkez üssünü yok etmek olacaktır."

Merkez üssü yok olduğu takdirde, ülkelere dağılan çipli aşıların akışı duracaktı. İnsanların üzerinde tahakkümün azalması, Kızıl Şafak Birliği'nin üreteceği aşıyla desteklenince Pusula Teşkilatı'na yeterince büyük bir darbe vurulmuş olacaktı.

"Mislina Akdemir ve ekibi önderliğinde donanımlı mitlerimizin bu görevi layığıyla yerine getireceğinden emin olabilirsiniz." diyerek sözlerini noktaladı Levent Alpay.

Levent Bey geriye çekildiğinde konuşmam için bana olanak tanıdığını fark ettim. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden ötürü bizimkilerin yüzüne baktım. Herkesin bile isteye bakışlarını kaçırdığını fark ettiğimde dişlerimi sıktım.

Boğazımı temizleyip başımı kaldırdığım sırada, odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve içeriye Harzem Şah girdi. Babamı seçen bakış-

larım, onun varlığına bir gerçeklik getiremezken herkesin konuşmamı beklediğinin farkındaydım.

"Dünyanın gördüğü ilk soykırım ve yapılanma Pusula Teşkilatı olmadığı gibi son da olmayacak. Fakat bir elin parmakları birbirinden farklı olsa da koordine olup her işin nasıl üstesinden geliyorsa biz de öyle geleceğiz."

Boğazım kuruduğu için tükürüğümle gırtlağımı ıslatmaya çalışsam da pek işe yaradığı söylenemezdi. Ter damlasının alnımdan çeneme doğru yol çizdiğini hissedebiliyordum.

"İnsanların değerini birkaç meziyetin belirlemesi söz konusu dahi olamaz, hele ki böyle bir düşüncenin hegemonyası toplum içinde barınamaz." Avuçlarımı ahşap masaya yaslayıp son sözlerimi söyledim: "Nihayetinde hiçbir farklılık veya üstünlük ne toprakları ne de insanlık değerlerini parçalamaya yeter."

Önce tanımsız bir sessizlik oluştu. Sayısız anın içinde bulunsam da bunun en kıymetlilerden bir tanesi olduğunu biliyordum. Bunu masanın başına toplanmış eli silahlı ve kafasında sayısız politik düşünce ağırlayan adam da biliyordu.

Ellerimi masadan çektim ve kirpiklerimin altından hiç gocunmadan babam dediğim adamın yüzüne baktım. Çünkü o karşısında kulluk ettiği yerin mimarı olduğu bir yıkım, bu yıkımın karşısında kâğıttan bir kayık olsa da kullandığı kızını görüyordu. Ve hemen kızının yanında sadece çocukluğunu değil, içinde ahlaka dair ne var söküp aldığı o adamı da.

Tüm liderler bir bir ayaklanırken hepsinin özellikle önümde durup bana el uzatması şaşkın bakışlara sebebiyet verdi. İstikrarlı biçimde tokalaştığım her başkan ve vekile aynı cümleyi kurdum:

"*Gök kubbede yükseleceğiz çünkü biz şafakta görünen Kızıl Birlik'iz.*"

Oda boşaldıktan sonra, Levent Alpay kıymetli misafirlerini layığıyla ağırlamanın haklı gururuyla yanımıza geldi. Oturduğum sandalyede rahatsızca kıpırdanırken tırnaklarımla ahşap masada ritim tutuyordum.

Masanın diğer ucunda oturan babam, gözlerimde nasıl bir manzara bulduysa tek kelime etmeye cesaret edemiyordu. Levent Alpay, yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve gülümseyerek bana baktı.

"İyi iş çıkardın, Mislina. Babanın, hakkında söyledikleri eksik bile sayılır." Levent Bey'in konuşması üzerine alayla kafamı yana yatırdım.

"Bugün başarılı olmazsam beni velime teslim mi edecektiniz?" Açık sözlü davranmamla karşımdaki adamın bu durumdan rahatsız olduğunu fark ettim.

Bizimkiler gülüşüp bana katıldığında çenemi hafifçe kaldırıp gözlerimi kıstım. Harzem Bey ne yapmaya çalıştığımı bilecek kadar beni tanıyordu. Bu yüzden eğlenmeme şaşırmayarak Levent Bey'e döndü.

"Birlik için ellerinden gelenin fazlasını yapacaklar," diyerek komutamda olan herkesi inceledi babam. "En azından insanlığa bu kadarını borçlular."

Dilimi damağımın içine vurup sinir bozucu bir ses çıkardığımda dikkatler üzerimde toplandı. Alnıma bağladığım bandanayı sıkılgan bir ifadeyle söküp sertçe masaya koyduğumda bardaktaki su titredi.

"Bana kalırsa bizim borcumuzun bir ederi var ama senin yaptıklarının telafisi ne yazık ki mevcut değil," dedim soğuk bir sesle, lafımı bölmek isteyen Levent Bey'i elimle durdurdum.

"İntikamın için kaç kukla daha kullanmayı düşünüyorsun, bilmiyorum ama atladığın bir husus var. O da bu odada bulunan kimsenin senin kuklan olmadığı gerçeği." Babamın gözlerinin içine baktım. "Senin madrabazın benim, Harzem Bey. Bir daha benim olduğum ortamda, himayemde olan kimseye emir vermeye kalkma."

"Yanında oturan adamı da kanatlarının altına aldın o hâlde," diyen babam meydan okuyan bir tavırla bana karşılık verdi. "Annenin ve karnındaki kardeşinin ölüm emri bizzat onun amcası tarafından verildi. Emir verilirken muhtemelen sevgilin de oradaydı."

Kurşun gözle görülemeyecek bir şeydi ama ağırlığı ve kalbimde bıraktığı hissi her saniye daha fazla tattım. Amir'in yaptıkları için kabul edilebilir sebepleri vardı hatta başdüşmanı karşısında dururken o, başdüşmanının kızının yanında oturuyordu.

Onun metanet kuşanmış tavrı bir an olsun sekteye uğramazken masada ritim tuttuğum tırnaklarım gıcırtıyla tahtaya saplandı.

"Onu seven karısına koca olamamış; koca olmayı bırak, kendi kanından olan kızına baba olmayı becerememiş bir adam mı söylüyor bunları?" diyerek tüm kozlarımı kullandım. "Dahası, kul olduğu teşkilata sadık kalamamış bir adam mı tartıyor bir başka kişinin insaniyetini?"

Levent Alpay'a döndüm. "Bunları konuşmak için doğru bir zaman değil. Bana söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa müsaadenizi isteyeceğim."

Müsaade isteyerek kibarlık göstermeye çalışsam da adam cevap vermeden rüzgâr gibi odadan ayrıldım. Parmaklarımın arasında topak hâline gelen bandanayla okulun çıkışına ilerledim.

Soğuk hava iliklerime kadar işlerken peşimden geldiğini sezemediğim Giray kısa sürede yanımda belirdi. Sessizliğimin ne demek olduğunu, zihnimin hangi düşüncelere gebe kaldığını en iyi bilen kişiydi.

Sigara paketini uzatınca geçmiş zamanın hatıralarıyla buruk bir tebessüm takındım. Okulun demir kapısının dışında kalan basamaklara oturduğumda düşünmeksizin yanıma yerleşti.

Kendi sigarasını yaktıktan sonra, çakmağı dudaklarımın arasındaki sigaraya yanaştırdı. Nikotin, sakinleştirici etkisiyle ciğerlerime nüfuz etti, kanıma usulca karıştı. Duman buz gibi havada dans ederken birbirine kenetlenen dişlerim ne kadar sinirlendiğimi gösteriyordu.

"Eskiden bir deniz manzaramız vardı, ondan da olduk, iyi mi?" diyerek yakınan şebeğe bir yan bakış attım.

Uçurumları gözleyen, deli dalgalarıyla insana yaşadığını hissettiren masmavi bir denize bakıyorduk her gün. Şimdiyse karla kaplanmış dümdüz bir tarlayı seyrediyorduk. Diğerlerine nazaran daha avantajlı sayılabilirdim çünkü benim denizim, sevdiğim adamın gözleriydi.

"Öyle oldu biraz." Sigaramdan son nefesimi çektim. "Yine de birbirimize sahipken eksik hissetmiyorum."

"Aile olabilmek için kan bağına ihtiyaç olmadığını bana en iyi şekilde öğretenlerden birisin." Giray'ın sesi, duygularının ağırlığıyla tırazlıydı. "İçerideki adam olsa da olmasa da artık biz varız ve sen kimsesiz olmaktan çok uzaksın."

Söyledikleri kalbimdeki ince noktaları eritirken sesindeki samimiyetle iç çektim. Kabullenemediğim, âşık olduğum adamın bana bu kadar uzak bir noktada olmasıydı. Gerçekten o kadar imkânsız bir adamla birlikteydim ki bunu kabullenmek istemiyordum.

Amir, annemin ölüm emrini veren adamın yeğeniydi. Şu anda tüm dünyanın kurtulmak için baş etmeye çalıştığı felaketin sebeplerinden biriydi. Saf değiştirmiş olabilirdi ancak bu, yıllarca hizmet ettiği amacı değiştirmiyordu.

"Beni niye hep bu kadar benimsedin?" derken dostumun çok sevdiğim kahve çekirdeklerine bakmıştım. "Beni niye hep çok bu kadar çok sevdin?"

İstanbul'a ilk geldiğim gün yaptığımız motosiklet yarışı dün gibi aklımdaydı. Benimle dalaşıp sinirlerimi zıplatması hatırımda berraktı. Ancak geriye döndüğümde onu hep bana gülerken, beni güldürürken ya da en zor zamanlarımda yanımda olurken buluyordum.

Giray, benim en büyük hediyemdi.

"Uçağın merdivenlerinden, *buralar benim* havasıyla indiğini gördüğümde kendi kendime dedim ki *bu kızdan bir cacık olmaz,*" diyerek bakışlarını boşluğa çevirdi ve orada bulduğu geçmişe gitti.

"Ancak gözlüklerini çıkarıp tam gözlerimin içine baktığında yanıldığımı anladım. Çünkü o bakışlar şımarık bir kıza değil, yüreğiyle tüm taşları yerinden oynatabilecek bir kahramana aitti."

Hakkımda düşündükleri tüylerimin diken diken olmasını sağladığında yutkunamadım. Belki de bu hayattaki hem ilk hem de son arkadaşım olacak adam tarafından tüm dostluklara bedel biçimde sevilmiştim.

"Suya dalar gibi zihnime daldın ama orası balçıktı, sert kız. Seni de alaşağı edip içine çekebilirdi." Eli omzuma yaslandı. "Yine de sen beni, bizi kurtarmayı seçtin. Bunu yapacağını biliyordum, seni ilk gördüğüm gün durmaksızın parlayacak bir yıldız olduğunu anlamıştım."

Giray'ın duygusal ve anlamlı cümleleri, içimde örümcek ağı sarmış tüm anıları temizledi. Olumsuz duygular etkisini yitirip yerine samimiyetin safi ışığı geldiğinde kollarımı dostumun boynuna sarmıştım.

"Ben de seni çok seviyorum, dostum," derken zayıflayan bedeni karşısında gözlerim doldu. "Başka bir hayatı daha senden çalmalarına izin vermeyeceğim."

"Seni çalmalarına izin verme, yeter, sert kız."

Birbirimizden ayrılır ayrılmaz keyifle yumruklarımızı tokuşturduğumuz esnada, duyduğumuz boğaz temizleme sesiyle arkamıza döndük. Etka demir kapıya yaslanmış, ikimize bakıyordu.

"Bu kulaklar neler duyuyor böyle?" Yüzünde eğlenen bir ifade mevcuttu, Giray'ı iteleyip yanına sokulurken devam etti: "Beni sevdiğinize dair herhangi bir ibare kullanmadınız, hassas kalbim incindi."

Etka'nın Kızıl Şafak Birliği'ne geldiğimizden beri kulaklık takmaması benim de dikkatimi çekmişti. Anlaşılan kendini tehlikede hissediyordu ve bizim için tedbiri elden bırakmıyordu.

"En güzel anlarımızda paranormal gerçekler gibi ortaya çıkıyor bu da," diyen Giray, Etka'yı dirseğiyle ittirdi.

"Espri anlayışın midemi kaldırıyor, aramızdaki kimyanın tutmadığını biliyorum ama en azından çabalayabilirsin." Ukala biçimde Giray'a göz kırptı Etka.

"Aramızdaki kimyanın tutmaması çok normal, abiciğim. Sonuçta ben kadınlar gibi gözlerime sürme çekmiyorum," diyen Giray, Etka'nın omzundaki elini iğrenç bir şeymiş gibi üstünden attı.

"Çok cinsiyetçi oldu bu." Elini kalbine koyup kırılmış gibi yaptı Etka. "İncindim."

"Bence sen ilaç prospektüsü gibi bir şeysin, kanka." Giray oturduğu yerden kalkıp üşüyen kalçasını ovdu. "Prospektüs ilacın yan etkilerini, sen de Pusula Teşkilatı'nın fragmanını gösteriyorsun."

Giray'ın benzetmesi gülmeme neden olsa da hızlıca toparlandım. Harika anlaştıklarını inkâr etmeye gerek yoktu. Giray'ı oyalayacak yeni birilerini bulmuş olmak içimi rahatlatmıyor değildi, aksi hâlde şu durumda değişik espri anlayışına katlanabileceğimi sanmıyordum.

Yanlarından geçip muhabbetlerini daha fazla dinlemeden okula girdim. Yüzümde yer edinen gülüşle koridordaki mesafeyi tüketirken başkanın odasının önünde gördüğüm adamla yavaşladım.

Ellerini ceplerine yerleştirmişti, camdan sızan güneş ışığıyla gölgesi koridora taşıyordu. Sızılı sessizliği, kafasından geçenleri tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu. Adım seslerimi işittiğinde başını çevirip omzunun üzerinden yüzüme baktı.

Heykeltıraşın elinden çıkmış kadar pürüzsüz olan yüz hatları kusursuzluğundan değil, mimiksiz olduğu için çizgisizdi. Daima duygularını perdeleyen, bir şeyler hissetmeye çalıştığınızda sizi koca bir buz kütlesiyle burun buruna getiren bir adamdı.

Şimdiyse gök renkli dalgalardaki kırgınlık kayalara çarpıyordu. Ne öfke ne de sabırsızlık vardı; kuru, çatlak çatlak olmuş bir kırgınlık sergileniyordu. Bedenini benden tarafa çevirip birkaç adımda önümde durdu.

"Az önce odadan çıkmadan bana nasıl baktın, biliyor musun?" diye fısıldadığında uzun boyundan ötürü kafamı geriye yatırarak gözlerine baktım. "*Arafta Kalanların Radikal Devrimi* seçmelerinde karşılaştığımız günkü gibi."

Bakışlarımı kaçırmak istesem de bunun, onu daha fazla kıracağının bilincindeydim. Gözlerimin önünde için için acı çekiyordu ve artık saklamasına gerek yoktu. Amir çok fazla darbe almıştı.

"O gün de böyle bakmıştın: Kararsız. Düşmanın mı yoksa sevdiğin adam mı olduğuma karar verememiş gibi..." diyerek başını yana yatırdı. "Gözlerime sevdiğin denizleri bulmuş gibi değil, bilinmezlikle karışmış bulanık bir su birikintisiymiş gibi bakmıştın."

Kırıklarla dolu geçmişin sahibi, düşmanımın yanında geleceğimin katili olmak adına dikiliyordu.

Tam olarak böyle düşünmüştüm. Hissettiği ve tasvir ettiğinden ne eksik ne fazlaydı. Beni böylesine derinden okuyabilmesi, kendimi çıplak hissetmeme sebep oldu.

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda parmaklarıyla bunu durdurdu. İşaret parmağı üst dudağımı sıyırırken hazla titrememem hayret etmeme sebep olmuştu.

"Sanırım Karagül olduğunu unutmuşum. Şifanla mükâfatlandırıldım, zehrinle sınanıyorum," diyerek yanımdan geçti ve az önce çıktığımız toplantı odasına girdi.

Duyduklarımın omuzlarıma yüklediği ağırlık, tanımadığım bir duyguyla kalbimi taçlandırırken yalpaladım. Kabul etmek istemesem de bugüne kadar hep kendi penceremden bakmış, onu suçlamak kolay olduğu için bu yolu seçmiştim. Şimdiyse bıçağın sivri ucu bana dönmüştü ve suçlu olma ihtimalini kendime yediremiyordum.

Toplantı odasından ismimin seslenilmesiyle yaşamış olduğum sisli anı geride bırakmaya çalıştım. Fırtına gibi çıktığım odaya sakin adımlarla girdiğim esnada, herkesin açık televizyon ekranını seyrettiğini fark ettim. Bakışlarım hızlı ve aksanlı bir konuşmayla haberi sunan spikere kaydığında çat pat Fransızcamla anlattıklarını anlamaya çalıştım.

Kadının arada sırada peltekleşen kelimeleri ve boğuk ses tonu ne dediğini anlamamı zorlaştırıyordu. Levent Bey, elini sağa doğru hareket ettirdiğinde kanal değişti ve nihayetinde Türkçe konuşan bir spiker belirdi.

"*Evet, değerli izleyenler; şu anda sağdaki pencerede, gerçekleşen terör saldırılarını izliyorsunuz,*" diyen spikerin alnında ter birikmişti. "*Toplamda yedi ülkenin kalbinin attığı yerlerde yapılan saldırılarda, faillerin bir tür metafizik yeteneklere sahip olduğu tespit edildi.*"

Kaşlarım çatıldığında birkaç adım daha atarak televizyona yaklaşım. Durup dururken böyle bir şey neden yapılırdı, aklım almıyordu. Tedi rakamının kalıcı ve ahlaki değerinin Pusula Teşkilatı mensupları için ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

"*Bir avuç asker dışında, ele geçirilebilen kimse olmadı ne yazık ki,*" liyen kadın, elindeki tabletin ekranını kaydırıp son dakika başlıklarına göz attı. "*Milli Savunma ve İç İşleri Bakanlıkları kırmızı alarm ermiş durumda. Toplu alanlardan uzak durmakta hem hastalık hem de rör eylemleri dolayısıyla fayda görüyorlar.*"

"Harekete geçmişler." Etka'nın gizemli ses tonuyla bakışlarım kapı şiğini buldu. Amir ile aralarında geçen sözsüz konuşma da bir şeyler ildiklerini belli ediyordu.

"Pusula Teşkilatı'nın işi bu." Konuşmasıyla odada olduğunu belli eden Mehmet Bey düşünceli tavrıyla sakallarını kaşıdı.

Ben odadan çıkmadan önce burada değildi ancak babamla birlikte gelmiş olmalıydı. Sakallarında artan beyaz teller ve arada arkama attığı kaçamak bakışlarla yıpranmış görünüyordu.

"Öyle de denebilir." Etka odanın ortasına doğru yürüdü ve sessize aldığımız haber spikerinin ekrana yansıttığı dünya haritasının önünde durdu.

Isı ve hareketleri algılayan sensör, eliyle yaptığı tek harekette ekrandaki haritayı sabitledi. Kırmızı oklarla gösterilen alanlarda bugün aynı saatte, aynı tarzda patlamalar gerçekleştirilmişti. İstanbul merkezinden uzanan okların, bir örümceğin ayakları gibi ülkelerin üstüne dağıldığını fark ettim.

"Gösterilen bölgeler ley hatlarının geçtiği alanlar, yani Pusula Teşkilatı'nın merkez tesisleri," diyerek ayaklanan Dalkıran, kuru bir yaprakmışım gibi yanımdan geçip gitti. "İçeride bulunan askerler, salgın hastalıklardan ötürü kaybettikleri yakınları için direnişe geçmiş olmalı. Bizim gerçekleştirdiğimiz suikasttan önce böyle bir istihbarat almıştık."

Levent Alpay, okyanuslardan rol çalan bakışlarıyla televizyondaki okları işaret eden genç adamı inceledi. Amir'in doğru söyleyip söylemediğini tarttığı esnada, Etka ülkelerin üzerinde duraklayarak bir şeyler düşünüyordu.

"Ley hatları, insan vücudunda enerji kaynağı olan akupunktur noktaları gibidir. Metafizik gücü yüksek olan ley hatları, insandaki ve evrendeki enerjileri daha aktif hâle getirir." Açıklama yapan Amir'in

sıkı belini saran kargo pantolonu ve sıfır tıraşlı keskin hatları içimi burktu. "Teşkilat, bu sebepten ötürü her tesisini fay hatlarında, yani enerji noktalarında inşa etmeyi doğru buldu."

Sözü devralan Etka boğuk sesiyle devam etti: "Patlama gerçekleştirilen tüm noktalar bir protestoyu simgeliyor. Belki de binlerce beyin ve asker takımı şu anda teşkilattan ayrılmış durumda."

Sandalyesinde geriye doğru yaslanan babam, parmaklarıyla masada ritim tutarken keskin bakışlarının Amir'in sırtında olduğunu sezdim. Nedendir, bilinmez; ritminde kışkırtıcı ve yanıltıcı bir tını var gibiydi. Sessizlikte kulak tırmalayan cinsten değil; bir şeyleri uyandıran, hatırlatan cinstendi.

Amir'in kulağında bir şey varmış gibi önce ensesini, daha sonra kulağını kaşıması dikkatimden kaçmadı. İşaret ve orta parmağın yumuşak uçları ahşap yüzeyle her buluştuğunda Dalkıran'ın çenesi seğirdi.

"Bu durumda ne yapmamızı öneriyorsunuz, gençler?" Levent Alpay, her türlü fikre açık gibi görünüyordu.

Amir'in hassaslaşan durumunu fark eden Etka, babam ile Okyanus arasındaki kırılmaz elektriği sezinledi. Yayılan frekans bizim için nötr olsa da karşımda titreyen adamı etkilemişe benziyordu.

Babamın, Amir'e eğitim verdiği eski zamanlardan kalmış olmalıydı. Ve Harzem Şah şu an bu kozunu kullanıyordu. Serileşen adımlarım masaya yaklaşıp babamın yanında durduğunda sandalyeyi çekip oturdum. Levent Bey, bize arkası dönük olan ve titreyen adamdan cevap bekliyordu.

Bir elimle çenemi kaşırken boştaki elimse babamın kemikli elinin üzerine kapandı. Biraz sert davranmış olmalıydım ki herkesin kısa süreli olsa da dikkati bize kaydı. Neyse ki daha önemli bir mevzu vardı ve o kadar göz önünde değildik.

Babamın kulağına eğilip, "Kes şunu, ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedim.

Babamın buzdan keskin ve soğuk hareleri gözlerime yükselirken tek kaşımı kaldırarak meydan okumamı sürdürdüm. Parmaklarını elimden kurtarmaya çalıştığında tırnaklarım etine saplandı.

"Tüm bunları açıkladığınıza göre bir çözüm öneriniz vardır diye düşünüyorum," diyen Shalom, alayla ayakta kazık yutmuş gibi dikilen Amir'i süzdü.

"Müttefik olabilirsiniz, askerlerinizin donanımı ne kadar iyi olsa da Pusula Teşkilatı'nda yetişmiş olan timler karşısında dezavantajlılar." Yüzünü bize dönen Amir'in bakışları, ilk olarak babamın elinin üzerindeki avucuma kaydı. "Onlarla müttefik olmak, kendi safınıza binlerce asker çekmek demek."

"Peki, onlara nasıl güveneceğiz? Bu konuda da bizi aydınlatırsanız çok seviniriz," diyerek ayağıyla yerde ritim tutan Ilgaz'dan başkası değildi.

"*Dostun düşmanım, düşmanın dostumdur*, diye bir deyiş vardır, Ilgaz." Amir konuşmaya başladığında iğneleyici bakışlarını üzerimizden çekmişti. "Pusula Teşkilatı'na protesto düzenliyorlarsa artık ona düşmanlardır ve muhtemelen başlarını sokup intikamlarını almalarını sağlayacak bir karargâh arayışına girmişlerdir."

"Onları kendi safımıza nasıl çekeceğiz?" diye sorduğumda odaya girdiğimden beri ilk kez konuştuğumu fark ettim.

Avucumun altında terleyen elini sert biçimde çeken babam hayıflanırken yerinde duramıyordu. Onun bu otokontrolü olmayan hareketleri alışık olduğum bir durum değildi. Amir benim yanımda olduğundan bu yana duygularını belli eden, özellikle nefretini ön plana çıkaran hareketler sergiliyordu.

"Yüksek ihtimalle dostane tavrımızı en iyi şekilde, panzehri bularak seri üretime geçtiğimizi kamuoyu ve basına duyurduğumuzda belli ederiz." diyen Etka'nın fikri mantıklıydı. "Protesto ettikleri olayın çözümünü bulan birliğe karşı sıcak bir tutum sergileyeceklerdir."

"Seri üretime altyapı sağlayacak olan devlet lideri henüz belli değil." Levent Alpay sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Bu ne demek oluyor?" diyerek atıldığımda öfkeden sesim titremişti.

Seri üretim gibi zirvalıkların şimdiye kadar halledilmesi gerekiyordu. Birlikte, askerden konuşlanmaya kadar her türlü sorun vardı. Ancak böyle bir pürüz hoş görülecek bir şey değildi.

"Bugün yapılan toplantı başkan vekillerini ve Milli Savunma Bakanı'nı bir şeye ikna etmek için çok önemliydi." Levent Bey umut dolu gözlerle yüzüme baktı. "Bunu seninle başardığımızı düşünüyorum, illaki bir ülke altyapı sağlamaya ikna olacaktır."

Gözlerimi devirerek önüme gelen saçlarımı geriye ittim. *Yanlış yerde miyiz*, diye yaptığım milyonuncu sorgulamamı bir kez daha tekrar

ettim. Kısa bir anlığına Shalom'un meydan okuyan suratının bozguna uğradığını gördüm.

"Yani sevgili başkanımız diyor ki Mislinacığım." Giray'ın sesinden alay damlıyordu. "Vekillerden hangisi senden elektrik almışsa o bizimle iş birliği yapacak."

Oturduğum yerden kalkarak Levent Bey'in tepesinde dikildim. Sürekli bizden bir şeyler beklemek ve ikna edilmeyi ummak dışında eylemler yapsalar daha iyi olacaktı. Başkanı kanatları altına alıp korumaya çalışan Ilgaz'a ters bir bakış attım.

"Bence peşinde finolarınla gezmekten farklı bir şeyler yapabilirsin, başkan," derken ellerimi masaya yaslayıp adamın yüzüne eğilmiştim. "Dışarıda insanlar ölüyor, çocuklar kimsesiz kalmaya devam ediyor ve en nihayetinde benim sabrım tükeniyor. Bir dahaki toplantıya kadar bu sorunu çözmüş olun."

Bana doğru atılan Ilgaz'ı oturduğu yerden Shalom engelledi. Dudağımı büküp ikisine de alayla baktıktan sonra bizim ekibe döndüm. Artık biz bize kalıp kendi mevzularımızla alakadar olabilirdik.

"İkiniz de teşkilatın panzehir tesislerine düzenleyeceğimiz saldırı için biraz saksıyı çalıştırın," diyerek kolumdaki saate göz attım, şu anda saat çok erkendi, dinlenme sürecimizi ölçtüm. "Akşam avluda toplanacağız, güzel bir plan yapmamız gerek."

Ilgaz kendini tutamamış olacak ki lafa atladı: "Sen kendini ne sanıyorsun ki birliğin albayıyla bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Elimi belimde birleştirerek kafamı yana yatırdım. "Peki, sen kim oluyorsun da direnişin yüzüyle böyle konuşabiliyorsun?" Ilgaz'ın saçlarını üniformanın gerisine atıp rütbesini gösteren yıldızlarına baktım. "Binbaşı."

"Kalıp hoş sohbetinizi dinlemek isterdik ama karnımız acıktı," diyen Giray alaylı fakat sert gözlerle odadakileri süzdü.

Hep birlikte odadan ayrıldığımızda birliğin askerleri kapının dışında sıralanmıştı. Amir'in mücevher timi ile yeni yetmelerimizi yolda toplarken kendimi kümesteki anne tavuk gibi hissediyordum. Benimle birlikte yürüyen babama yan bir bakış atıp asker selamı çaktığımda *sen uslanmazsın* dercesine kafasını salladı.

Hepimiz bizim koğuşun geniş avlusuna getirilen kahvaltılıklarla karnımızı doyururken bilinçli bir sessizlik vardı. Masada oturan tüm asker ve ailevi üyelerin çatalları tabakta ritim tuttururken bakışlarımı, yaşadığımız hadiseden beri yüzüme bakmayan Okyanus'a çevirdim.

Tabağıma koyduğu yeşil zeytine yüzümü ekşittim. Çatalın arkasıyla ittiğim zeytin tabağımdan sekerek Amir'in tabağına düştü. Yaptığım hareket çok normalmiş gibi kahvaltıma devam ederken sesini çıkarmadı.

"Artık birbirimizi cezalandırmadığımızı sanıyordum," derken bakışlarım koca ekmeği tek lokmada yemeye çalışan Dukha'daydı. "Sessizliğin sağır edici olduğu noktada durmak gerekir."

Lafımı tamamlarken gözlerinin içine baktım. "Çünkü tepkisizlik, büyük bir yıkımın habercisidir. Beni endişelendirmekten vazgeç. Unuttun mu yoksa, hastalığım stresle tetikleniyor."

Giray'ın her ekmek diliminin yumuşak içini aşıran Etka, yaptığı çok normalmiş gibi yemeye devam ediyordu. Şebeğin yüzüne bakmadan ekmeğine uzandığı sırada eline batan çatalla duraksadı.

"Elimin tersinde duruyorsun, ojeli tırnaklarını nimetten çekmezsen yüzünde peyzaj üzerine çalışacağım," diyerek dişlerini gösteren Giray şirince güldü. "Tarzına tükürdüğüm!"

Gülüşümü tutamazken didişen ikili hiç oralı olmadı. Giray normale dönmese de ölümü kabullenip önüne bakmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Etka'nın gotik diyebileceğimiz bir tarzı vardı ve tırnaklarındaki siyah ojeler bize hoş gelmese de onun için estetik sayılıyordu.

"Böyle şarlatanın olduğu müddetçe hastalığın tetiklenmez, endişelenme," diyen Amir yerinden kalkarken şaşkınlıkla onu izliyordum. "Toparlan asker, arazinin etrafında birkaç tur atacağız."

Dolan gözlerimle tabağıma konulduğunu fark etmediğim yeşil zeytinleri seyrettim. Etka, çağrılmamasına rağmen peçeteyle ağzını silerek Dukha'nın ardı sıra dışarıya çıktı. Bir anda Pusula Teşkilatı'ndan olan kimse kalmamıştı ve biz yine en başa dönmüştük.

Mehmet Bey ve babam karşımızda otururken Giray ile ben de yan yana'ydık. Amina, sessizliğini korurken Victor'ın bahaneyle ortamdan ayrıldığını fark ettim. Harzem Bey gelmişti ve geldiği gibi usta bölücülüğünü göstermişti.

"Suratlarına bakacak olursak değerli arkadaşlarının çıkmalarına epey içerlediler," diyerek dirseklerini dizlerine yasladı babam. "Ortak çıkarlarınız var diye millî bilinç oluşturduğunuzu falan mı sanıyorsunuz?"

"Bu kadar fazla duygusal bağ kurmanıza gerek yok, çocuklar." Mehmet Bey de babamla aynı fikirdeydi.

"Daha düne kadar düşmanınızın çocukları ve kulları olan kişiler için fazla hassasiyet gösteriyorsunuz. Amacınıza odaklanın, duygularınıza değil," diyerek tavrını sürdürdü Harzem Bey.

Babamın ağzından çıkan her cümle, tüm acımasızlığıyla yüzümüze çarparken sessizliğimi korudum. Kendi içimde durulmaya çalışsam da bugün çok fazla sınandığımı düşünüyordum. Hele de babam için Amir ile aramı açtığımı düşünecek olursak patlamak için yeterli sebeplerim vardı.

"Hem sen artık hastasın, oğlum. Her şey için yeterince mücadele ettin. Evde annen seni bekliyor, bundan sonrasını onlar hallederler." Mehmet Bey'in cümlesi bitmeden düzinelerce bardağın içindeki sıvılar yükseldi.

Zemin katta olduğumuz için ayaklarımızın dibinden geçen boruların titreştiğini güçlükle fark ettim. Giray, sinirden başındaki yara izine kadar kızarırken geride durdum. Hep ben patlamıştım, sıra ondaydı.

"Çürük raporu verdiler sana; bu sevdadan vazgeç, evinde otur, diyorsunuz yani!" diyen Giray'a babası cevap verecekken el hamlesiyle durduruldu. "Evinde karınla oturmak ve oturduğun yerden iş buyurmak sana yakışır, baba; bana değil."

Kelimeler bir külçe gibi ağırlaşıp ortamdaki herkesin payına düştüğü kadarıyla omuzlarına bindi. Dişlerimle dudaklarımı ezerken titreyen dizime elimi yaslayıp geldiğimiz durumun vahameti karşısında iç çektim.

"Size gelince, Harzem Bey... Bugüne kadar size saygısızlık etmemek için sustum. Ancak daima işittiklerinizden fazlasını hak ettiğiniz kanısındaydım," diyerek çenesini sıktı Giray. "Anlayışınızın kıt olduğunu bilerek yinelemek istiyorum ki bu artık bir anne intikamından çıktı. Biz burada dünyayı kurtarmaktan bahsediyoruz, siz oturduğunuz yerden muhalefet olmak dışında bir halt etmiyorsunuz."

Mehmet Bey, beni yumuşak yüzlü bulmuş olacak ki konuşmak isteyince fırsat vermedim. "Yolu biliyorsunuz, sizden tek ricam giderken teyzemi de götürmeniz olacak. Burada daha fazla hırpalanmasını istemiyorum."

Mehmet Bey ile babamı soğuk kış gününde okulun bahçe kapısından uğurladık. Teyzemin yaşlı gözlerinde biriken endişe tohumları içimi ezse de ona son kez sarılıp tekrar görüşeceğimize dair güvence

ardım. Taksi araç köy yolundan otobana çıkar çıkmaz beni bekleyen ele yumruğumu çarptım.

"Bu benzetmedeki numaran çok orijinaldi," diyerek güldüğümde yüzünü ekşitti.

"Aile manifestosunu ezberlediğimize göre sen aşk hayatına, ben de istediğim birine gidebilirim." Giray buğulu bakışlarını mezarlığa çevirdi.

Giray yanımdan ayrılırken dalgın bakışlarım, askerlerin antrenmanını izlemeyi bırakan adamdaydı. Meydan okuyan harelerim, dehşet ve kusursuz derecedeki arasında gezinirken kendi sonumu seyrediyordum. Bana doğru gelirken kaşlarımı kaldırıp ufak bir ıslık çaldım.

"Az önce bana asıldın mı?" derken yanına ulaşmak üzereydi, omuz silkerek bembeyaz örtüyü seyrettim.

"İçimden geldi."

Yanımda durduğunda tıpkı benim gibi ellerini kalçasında birleştirip bakışlarını askerlerin üzerinden dolaştırdı. Göz göze geldiğimizde göz bebeklerimizde birbirimizin kıyametini seyrediyorduk.

"Asılmaktan fazlasını da yaptığım düşünülürse bundan sonra böyle şeylerde daha az tepki vermen daha doğru olur," diyerek oyunbaz tavrımı sürdürdüm.

"Fizik kurallarına aykırı, biliyorum ama sanki şu an seni bu soğuk karların üstüne yatırsam ve o çok konuşan ağzını kapatsam..." Konuşurken sesinden eğlenen tınılar dökülüyordu. "Ortalığı ateşe verebilirsin."

"Denemeden bilemezsin," diyerek omuz silktim.

"Denersem kendine gelemezsin."

Okulun zemin katında bulunan koğuşumuz akşam vaktinde pek de gönüllü misafirlere ev sahipliği yapmıyordu. Avuçlarımı yasladığım masada elektronik bir harita vardı ve diğer uçta duran Shalom'a kadar uzanıyordu. Gergin sessizlik nabız gibi atarken kimse çıt çıkarmıyordu.

Pusula Teşkilatı'nın merkez üssü İstanbul olduğu için Petlis-IV-32'nin aşıları Türkiye'de üretiliyordu. Aşılarda bir tür mikroçip bulunuyordu, yetenekli olduğu tespit edilen kişilere aşı yapıldıktan sonra çip aktif hâle geliyordu. Çip, insanların üzerindeki tahakkümü sağlayan ana unsurdu.

Bizim görevimiz, tüm dünyada aşı merkezleri olan Pusula'nın aşı dolu tırlarına patlayıcı yerleştirmekti. Patlayıcılar GPS'li cihazlar olduğundan, gerekli kuruluşa gittiğine emin olduktan sonra havaya uçuracaktık. Aynı anda hem aşılama merkezleri hem de üretilen aşılar yok olacaktı.

"Biraz daha haritaya bakarsam katarakt olmam kaçınılmaz," diyen Giray kanlanan gözleriyle kınarcasına baktı. "Planı ne zaman uygulamaya başlayacağız?"

"Öncelikle artık bir bütün olduğumuzun ve iki tarafın tek bir tim olarak aynı anda, aynı amaç uğruna hareket etmesi gerektiğinin altını çizmek istiyorum," dediğimde Shalom bulanık ifadelerin içinde yüzdüğü hareleriyle beni inceledi.

Bizimkilerden gelen homurtulara karışan, karşı tarafın askerlerinin olumlu tınılarıyla gülümsedim. Kapı ağzında "hazır ol"da bekleyen birliklere yan bakış atarak başımı kalabalığa çevirdim.

"Buraya özgün fikirlerle geldiğinize eminiz." Dukha kollarını göğsünde bağlayıp psikolojik savunma pozisyonuna geçti.

"Yetenekleriniz gibi küstahlığınız da soy kalıntısı herhâlde," diyerek tek solukta konuya daldı Ilgaz.

Ona alttan bir bakış atarak, "Şu anda tarafsız bölgede kalmayı tercih ediyorum. Plana başlamadan önce fikrini duymak isterim," dedim samimi bir tonlamayla.

Elektronik haritada dağ yamaçları ve denizin gelgit yaptığı adanın hafif çıkıntılı yüzeyini üç boyutlu olarak inceleme fırsatı bulmuştuk. Birliğin bu tür cihazları tedarik edebileceğini sanmıyordum ancak onların da kendilerine göre bazı ekipmanları olduğunu anlamıştım.

Shalom, "*Suikastın Eşiğinde* olarak adlandırdığımız bir operasyon biçimi var. 'Kır, saklan ve saldır' evrelerinden oluşuyor," dediğinde yeni duyduğum tabirlerden ötürü Amir'in yüzüne baktım, dikkati karşısındaki siyahi adamdaydı. "Gece ikiden sonra deniz suları adanın dışından çekiliyor."

Parmağıyla işaret ettiği insansız koruma sahasına gözlerimi kısarak baktım. Aşının üretildiği bölge küçük bir adaydı. Gece yarısı ile sabah beş aralığında sular çekiliyordu. Koruma duvarının elektronik bir alarm sistemine bağlı olduğunu biliyorduk.

"İnsansız koruma sahasının dışını kazıp iri çukurlar açacağız. İçlerine alev alan halatlar döşeyeceğiz, sonrasında da üstünü yapay bir bitki örtüsüyle kapatacağız." Kazacağımız alanın üzerinde hayali bir

daire çizdi. "Ağaçlar nemli olacaktır ancak benzin sürdüğümüz takdirde yanacaktır."

"Ve ağaçlar yandığında aşı tesisinin alarmı devreye girecek. Savunma duvarı indirilecek, askerler yangını söndürmek için dışarıya fırlayacaklar." Okyanus'un sesi buğuluydu. "Onlar yangınla uğraşırken biz içeriye sızıp yük tırlarına ulaşacağız."

Shalom, sevdiğim adamı keskin bakışlarıyla tararken enerjisinde sevecen bir duygu yoktu. Plan gayet mantıklıydı ve kulağa daha az tehlikeli geliyordu. Olabildiğince hızlı hareket etmeliydik. Zayiat fazla olmamalıydı.

"İçerideki askeri dışarıya çekip sayılarını yarıya indirmemiz, savunmamızı güçlendirecektir." Etka, ortamda soğuk yeller estiren ikiliye gözlerinin önüne düşmüş saçlarının ardından temkinli bakışlar attı.

"Kırca'nın yeğeni olduğunu sadece gözlerinle değil, sivri zekânla da ispatlıyorsun, Dalkıran," diyerek Afrika örgüsünü geriye savurdu Shalom.

Amir'in yüzüne vurulan geçmişi, ifadesizliğini bir cam gibi bin parçaya bölerken sessizdim. Duyguları saklanılmayacak bir hezeyanla bakışlarında birikirken elektronik harita gıcırdadı.

"Bu durumda," diyerek kalın pazılı kolundaki saati kontrol etti Dukha. "Vakit tam on ikiyi bulduğunda burada buluşup ekipmanları ayarlarız."

Dukha'nın sesi ılımlı çıksa da koyu harelerindeki meydan okumayı görebiliyordum. Anlaşılan o ki uzun bir süre birlik olma mücadelesi verecektik. Ve bu akşam herkes gerginlik çıkarmaya meyilliydi.

"Sen öyle diyorsan, eski dostum," diyerek kaşlarını kaldırdı Shalom ve bakışları hızla bana kaydı. "Gece görüşürüz, Mislina."

Ilgaz ile birlikte yanımdan geçip gittiklerinde dişlerimi sıktım. Kapı ağzında duran birlik askerleri onların peşi sıra çıkarak kapıyı örttü. İnci, elektronik haritayı kapatarak masanın üzerine oturup bağdaş kurdu.

Belini aşan siyah saçlarının önünden birkaç tutamı bağlamıştı. Salık teller üniformanın üstüne püskül gibi dağılırken ellerini yüzünün etrafına sardı. Sitrin hemen onun yamacına iliştiği sırada bizimkilere döndüm.

"Plan kafanıza yattı mı, komutan?" diye soran Dukha'ya düşünceli biçimde dudak büktüm.

"Söz konusu Pusula Teşkilatı ise sürprizler kaçınılmaz olacaktır." diyerek masanın diğer ucuna oturdum.

"Kılçalarını kolladığımızı anladıkları vakit, bu tavırlarından vazgeçeceklerdir." Santiago, ağzındaki sakızı gevşek biçimde çiğnemeye devam etti.

Soluk teni ve yüzüne varıncaya kadar tenini kaplayan dövmeleriyle grafiti harikası gibiydi. Tersten taktığı şapkası ve yüzüne serpilen ince telli saçları, açık renk gözleriyle uyumluydu. Sakızı Matilda'nın suratına doğru patlattığında genç kadın sinirle yüzüne baktı.

"Bu masada yaptıklarınızdan sonra o sakızdan o kadar da rahatsız olmazsın diye düşünmüştüm." Sitrin mermer kadar beyaz ellerini masanın yüzeyinde gezdirdi.

Sitrin, nesnelerin geçmişini görmek gibi sıra dışı bir yeteneğe sahipti. Masada Matilda ile Santiago'nun yaptıklarını iddia ettiği şey oldukça farklı bir durumdu. Kaşlarımı kaldırarak askerlerimin arasındaki çöpçatanlık mevzularını dinledim.

"Şu sıralar dikkatinden pek fazla şey kaçıyor, Karagül." Duyduğum boğuk ses kulağıma çarptığında nefesi ensemi gıdıkladı.

"Kes şunu!" diye hırladı Matilda, Sitrin'e.

"Bir Yahudi'nin adının bir ateist ile anılması kalp kırıcı olmalı," diyerek elini kalbine götürüp rol kesti Sitrin. "Hâlbuki teşkilatın ahlak anlayışını çok çabuk benimsemiştin."

Birbirlerine olan keskin manevraları beni gerdi. "Özel hayatın gizliliği diye bir şey var, Sitrin. Matilda'nın yaptığı yanlışları, kendi düşüncelerine sponsor yaparak bu kadar insanın içinde onu küçük düşüremezsin," dedim olaya müdahale ederek.

Matilda'nın çekik gözlerinin yüzüme değdiğini hissetsem de suratına bakmadım. Sitrin'in yüzü çilleri gözükmeyip saçlarının rengine dönene kadar kızardı. Oturduğum yerden zıplayarak indiğimde Amir geriye çekilerek bana müsaade etti.

Kollarımı göğsümde bağlayıp ilk önce Santiago'nun önünde durdum. "Ağzındaki sakızı hemen çıkar!" Verdiğim emirle duraksadı. "Tükür şunu. Hemen!"

Santiago'nun pembe sakızı postallarımın dibine düştüğünde memnuniyetle omzunu par patladım. Ben kızlara dönene kadar onlar

toparlanmıştı. Kafamı yan yatırıp Sitrin'in aldan mora dönen yüzüne doğru eğildim.

"Eğer bir daha yeteneklerini kendi çıkarların için kullandığını görür veya duyarsam herkese uzanan dilini koparırım, Sitrin!" diyerek önüne gelen kâkülünü kulağının arkasına ittim. "Duydun mu beni?"

Aniden sesimi yükselttiğim için olduğu yerde sıçradı. Başını hızla sallayıp beni onayladığı sırada, yanındaki Matilda'nın önünde durdum. Benimle aynı boyda olduğu için göz gözeydik. Duyguların dalgalandığı bakışlarındaki terazide utanç ağır basmıştı.

"Haddini bil!" Kelimelerimin üstüne basa basa konuşuyordum. "Ne yaptığın ve tercihlerin beni ilgilendirmiyor. Fakat ortak bir alanda, komutanı protesto edecek herhangi bir durum, bana müdahale etme hakkı doğurur."

"Bir daha olmayacak, komutanım," diyerek güvence vermeye çalışan Matilda'ya alayla gülümsedim.

"Öyle bir şansın olmadığına emin olabilirsin."

Başımla dağılmaları için işaret verdiğim sırada Sakura'nın bile dikkatle yüzümü incelediğini sezdim. Sinirimi artırmaya yetecek kadar hadise yaşamıştık, fazlasına lüzum yoktu. Amir'in eğlenen ifadesi her geçen dakika büyürken gözlerimi devirdim.

Askerleri uyumaları ve buluşacağımız saate kadar dinlenmeleri için koğuşta bıraktık. Boş yemekhanenin masalarından birine oturup tepesindeki iki ışığı yaktıktan sonra sandalyeleri çekip oturduk. Günün yorgunluğu üzerime çullanırken herkesin yüzünde aynı ifade vardı.

Su ısıtıcısından gelen kaynama sesi, boşlukta sallanan bakışlarımı oraya dikmeme sebep oldu. Giray kaynar suyu kupalara doldurduktan sonra tezgâha bıraktığı paketleri sırayla içlerine dizdi. Meyveli çayın kokusu uzaktan burnuma çalındığında sinirden kuruyan boğazım sızladı.

Başım, sevdiğim adamın omzuna düştüğünde Amir, alnımı saran bağı çözüp çıkardı. Maharetli parmak uçları saç diplerime masaj yaparken gözlerim kapandı. Sessiz ortamda kimseden çıt çıkmıyordu.

Masaya konulan bardakların sesi ufak bir melodi oluştururken hafif çikolata kokusuyla sızlayan gözlerimi araladım. Bardakta köpük köpük olmuş sıcak çikolatadan seken bakışlarım, Giray'ın hareleriyle buluştu.

"Sadece sana sıcak çikolata getirdim, biz meyveli çaylarla da idare edebiliriz."

Onun bu ince düşüncesi yüzümde tebessüm oluştururken bardağa uzandım. Çikolatanın damakta yarattığı şölen, dejavu hissiyle kendini tekrarlarken Amir, çıkardığım mırıltılara koyu bakışlar atmakla meşguldü.

"Nereden buldun sıcak çikolatayı?" Sıcak kupayı iki elimle kavramış, kokusunu daha fazla alabilmek adına burnuma yanaştırmıştım.

İlk önce bir sessizlik yaşandı ve herkesin ağzına götürdüğü kupalar ellerinde duraksadı. Amir'in yutkunamadığını fark edince bizim hizamızda oturan Giray'ın yüzünü görmek için eğildim.

Giray, "Birliğe kaçacağımız gece çantamı o hazırladı," dediğinde parmaklarımın arasındaki kupa titredi, ağzımdaki çikolata tadı zehre bulandı. "Çantama o koymuş bunları, beraber içeriz diye düşünmüş."

Tuzlu sularla dolan göz pınarlarım yüzünden genzim acı acı yandı. Bardak elimde ağırlaştığında titrediğimi sezen Okyanus, bardağı parmaklarımın arasından aldı. Bir şey söylemek için ağzımı araladım ama yalnızca bir soluk sesi çıktı.

"Senin ölümüne üzülebileceğin bir sevdiğin vardı, bazılarımızın ölümüne sevineceği sevdikleri var," diyen Etka meyveli çayından büyük bir yudum aldı.

Loş ışık altında, Etka'nın yüzündeki tüm çizgilerin bilinmezlik ve acıyla kırıştığını gördüm. Kutsal ile olan defter kapanmamıştı ve yarası kan sızdırıyordu. Muhtemelen hiç istemese de onu özlüyordu. Üstelik daimî düşmanı hâline gelmişken.

"Sanırım ben ikinci seçenekteyim, ailem beni yakmak için ufak bir sunak bile kurmuştu," diyerek lafı devraldı Dukha.

Koskoca adamın karşımda küçüldüğünü sezinledim. Amir'in omzumu saran kolu beni göğsüne çekti. Kokusu ciğerlerime nüfuz ederken dudaklarını başıma bastırdı. Bu sisli hikâyelerin anlatıldığı, kızıl menzilli diyarda herkes hayattan bir kart çekmişti işte.

Kimisi yarasını derinde saklıyordu kimse görmesin diye, kimisi gözlerinde taşıyordu biri sarar ümidiyle. Kimisi de kanattıkça kanatıyordu, belki vicdanı bununla yetinir düşüncesiyle.

"Özgürlük getirsin diye verdiğimiz pusulaların, sevdiklerimize esaret getirdiğini gördüğüm gün geri çekildim ben bu hayat kuma-

rından," diyen Amir önündeki çayını yudumladı. "Adalet sancısı bitmiyor, sen hayatını hibe etsen de karanlıktan esirgemeye yetmiyor."

"Mislina, Pusula ona esareti hediye ettiği için yaşadı ama hediyeyi kabul etmeyenlerin de hâli ortada." Etka kendi kendine hayıflanıyordu.

Amir'in, Kutsal'ı severse onun iyi biri olup bu kadar kolay kaybolmayacağına inanması akıl alır gibi değildi. Fakat sevgi yanlış olanı kılıfa sokmayı çok iyi bilirdi. Etka da bunu kabullenmek istemiyordu.

"Kutsal, karanlık birisi, Etka." Bunu inançla telaffuz etmiştim. "Yürürken gölgesi bile olmayacak kadar karanlık. Seni ve içinde taşıdığın sevgiyi hak etmiyor."

"Yanında oturduğun adamın gölgesi var, öyle mi?" diyerek alayla konuştuğunda tökezledim.

Amir, fedakârlık yapacak kadar cesaretli ve sevgisine sadık biriydi. Yıllarca, sadece benim için bir sene bile sabredemediğim teşkilata komutanlık yapmıştı. Onu suçlayacağım çok nokta olsa da yücelteceğim tarafları da yok değildi. Kutsal ise bambaşka bir şeydi.

"Beni suçlamak Kutsal'ı arındıracaksa devam et," dedi Amir baskın ve soğuk bir tonla.

Yüzümü ovalarken sıkıntıyla nefesimi verdim. Bu masada ve bu hikâyede yer alan herkesin kendince bir gayesi vardı. Kimse tesadüfen burada değildi, kader hepsini niteliklerine göre seçmişti.

"Çayların sakinleştirici etkisi var diye biliyordum," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı Giray.

"Çaylardan sonra uyuyakalırsak kafanı kırarım," diye konuştu Dukha ve hepimiz aynı anda güldük.

"Aman, kimse masanın üstünde falan uyumasın, Mislina masada yapılacak her türlü fantezi için az önce iyi bir nutuk çekti." Tüm ciddiyetiyle ortaya yorumunu attı Giray.

Gülüşlerimiz dudaklarımızda asılı kalmış şekilde yemekhaneden ayrılarak kaldığımız koğuşa doğru ilerledik. Operasyon için toplanacağımız vakte dört saat vardı. Amir, kaldığımız odanın kapısını örterken postallarımın ipini çözüyordum. Durgun bakışlarım, uyumaya niyetli gözükmeyen Okyanus'un üzerinde turladı.

"Etka'nın söylediklerine içerlemiş olabilir misin?" diye sorduğumda çantasını karıştıran elleri duraksadı.

"Uyuman gerekiyor, Karagül." Çantasını masanın üzerine bıraktı ve bana doğru yöneldi, ayaklarımı kendime çekerek ona yer açtım. "Uzun bir gün olmasına rağmen, yorucu bir gece bizi bekliyor."

Kısık bakışlarımla günün analizini yaptım. Amir'in kısaltığı saçları loş ışık altında parıldarken gözlerinde yersiz bir koyuluk mevcuttu. Aslında gün boyunca çok fazla eleştiriye ve ithama maruz kalmıştı. Yaptığı tüm yanlışlar benim içindi ancak bedelini yine o ödüyordu.

"Okuyacak şiirin kalmayınca beni başından savuşturuyorsun," diyerek hınzır bir gülümsemeyle kemikli çenesinde işaret parmağımı dolaştırdım.

Çenesindeki elimi avucuna hapsedip öptükten sonra kirpiklerinin altından beni seyretti. Düşünürken ıslak dili sevdiğim dudaklarını arşınladı ve nihayetinde gözleri tamamen beni buldu.

"*Güneşin geceye tutuluşundaki mecburiyet var sinemde. Varlığının işlediği derinlerde gün geceden, yaşam ecelden medet umuyor,*" diyerek dudaklarıma uzandığında gülüşümden ötürü dudaklarımı yakalayamadı.

"Çok sevdim bunu," dediğim sırada dudaklarının sahiplenişi usulca etkisini artırdı.

Gözlerim, yaşadığım anın hazzıyla kapanırken ellerim, yeni kesilmiş keskin uçlu sakallarını okşadı. Altımdan hızla çektiği yorganla birlikte üzerime eğildiğinde kollarım boynunda birleşti. Güzel burnu çene hattımdan boynuma sokulup kokuma bulanırken başımı geriye attım. Elleri, boynuna sardığım ellerimi kibarca çözdüğünde uykudan uyanırmışçasına sersemdim.

"Uyumalısın. İnan bana, böyle bir operasyondan önce farklı bir şeyin yorgunluğunu taşıyamazsın," diyerek yorganı üzerime örttü ve göz kırptı.

"Ne anladık şimdi bundan?" Huysuzca gevezelik ettiğim sırada, vücudum yatağa gömülmekle meşguldü.

Kabul etmek istemesem de yorgundum. Duygunun rehaveti üzerimden kalktığı için iskelet sistemimdeki sızı alarmını hissedebildim. Bir gece önce uykusuz kalan vücudum, bilincini daha fazla açık tutamadı. Amir'in çantasından çıkardığı aletlerini yarı uykulu gözlerle gördüm, sonrası yoktu.

Okulun önüne dizilmiş dört büyük askerî aracın ışıkları, şafağı sökmemiş geceyi aydınlatırken havada ölüm soğuğu vardı. Askerî üniformanın altına giydiğim koşu tayının vücudumu ısıtıyor olmasına şükrettim. Ellerim göğsümde asılı duran *gauge* cinsi silahtayken tam otomatik olmasından ötürü memnundum.

Baldırlarımda asılı duran *Parapellumlar*, avucuma daha rahat sığan küçük çaplı silahlardı. Herkesin araçların arkasına bindiğinden emin olan Amir bana işaret verdi. Kar maskesini tamamen yüzüme indirdikten sonra bahçe kapısında duran Levent Alpay'a döndüm.

"Dikkatli ol, asker," derken tüm yüzü gerginlikle kırışmıştı. "Şoförler dönüşte sizi buraya değil, konuşlanacağımız diğer mekâna getirecek. Operasyondan sonra burada kalmamız güvenlik açısından engel teşkil ediyor."

Bakışlarını istemsizce okulun arkasında kalan mezarlığa kaydı. Ela'nın fularının rüzgârdan sağa sola savrulması yüreğimi burkarken dişlerimi sıktım. Levent Bey'in eli omzumu bulduğunda ilk defa gösterdiği babacan tavrı karşısında tökezledim.

"O, verdiğimiz ilk şehit değil, son da olmayacak, Mislina. Birliğine sahip çık, kızım. Ölenler için yapılacak her şey tükendi. Mühim olan insanlığı kurtarmak," diyen adamın omzumdaki elinin üzerine avucumu yerleştirdim.

"Sağ salim döneceğiz, başkan," diyerek güvence vermeye çalıştım.

Kar taneleri yeryüzüne dökülürken üzerinde muşamba olan aracın arkasına oturdum. Bacaklarımın arasına ağır silahı yerleştirdiğimde araç sarsıntıyla hareket etti. Giray'ın yüzüne bakmak istesem de bunu yapamayacağım için yanımda oturan adamın gözleriyle konuştum.

Kısa sayılmayacak yol boyunca kimseden ses çıkmadı. Herkes bir zamanlar hizmetinde olduğu teşkilatın kuyusunu kazmak için buradaydı. Ve bu durum, düşmanı olduğum hâlde bana bile garip geliyordu. Herkesin bakışları uzaklara dalmıştı ve araç durana kadar kimsede herhangi bir hareketlilik olmadı.

Şoför koltuğunun kapısı açılıp kapandıktan bir süre sonra, muşamba geriye doğru açıldı. Tenimi delen kesici soğuk iliklerime işlerken çevik bir hareketle araçtan atladım. Araçlardaki askerler, limana bakan iskelenin önünde indirilirken gökte kızıl bir yıkım dalgalanıyordu.

Spiritüm maskeler takan birlik şoförleri Shalom ile kısa bir konuşma yaptı. Bizi burada bekleyeceklerine dair bir şeyler mırıldandıktan

sonra araçları çalıştırıp delici farlarını gözlerimize sokarak ormanlık arazinin derinliklerine gömüldüler.

Silahımı göğsüme sıkıca bastırıp önümdeki denizi seyrederken bir elim tetikte bekliyordu. Shalom, Ilgaz ile birlikte yanımıza gelirken herkes etrafa dağılmıştı. Toplu hâlde durmamız dürbünle bakacak herhangi bir elemanın dikkatini çekebilirdi. Mesafemiz çok uzak olsa da dağılıp harekete geçmemiz daha güvenliydi.

"*Kur-saklan-saldır* için hazır mıyız?" Shalom'un sesi maskesinden ötürü boğuk geliyordu.

Sorusunu es geçip, "Ormanlık arazide herhangi bir zehirli gaz salınımı var mı?" diye sorduğumda bir süre sessizlik oldu.

"Oksijen tüplü maskelerimizi her ihtimale karşı takacağız," dedi Ilgaz bilgilendirme yaparak.

Amir etrafı kolaçan ederken tetikteydi. Gözü kolundaki dijital saat üzerinde kısa bir süre oyalandı. Suların çekilmesine sadece on dakika kalmıştı. Sular çekilmeden iskeleyi kullanmamız imkânsızdı. Teşkilat, iskelenin adaya bağlanmasını bir tehlike olarak görmemişti çünkü denizin gelgiti, küçük zaman aralıklarıyla köprü görevi gören iskeleyi sular altında bırakıyordu.

Kollarımızda yanan Kızıl Şafak şeritlerini söndürdüğümüzden zifirî karanlıkta gökte belirli belirsiz dans eden teşkilatın ışıklarını görüyorduk. Dukha milleti toparlarken devletlerden gelen mitlerin, emirlerine karşı çıkmadığını fark ettim.

Amir ile ben en öne geçip görünen iskeleye bastığımızda hırçın dalgaların bacaklarımdan tutup beni içine çektiğini hissettim. Düşmanım dediğim adamla sırt sırta vermiş olduğum mücadelede kendimi daha güçlü hissediyordum. Güneş karanlığı nasıl deliyorsa arkamda olan birlikle tüm düşmanlarımızın kökünü öyle kazıyacaktık.

Kızıl Şafak tüm insanlığın üzerine destansı bir kurtuluş olarak doğacaktı. Bunun için elimden geleni yapacaktım. Gıcırdayan nemli iskele tahtaları, temkinli adımlar atmama sebep olurken mesafenin kısa olmasına seviniyordum. Ayaklarımız, balçığa dönmüş toprağa gömüldüğünde ufak çaplı küfürler dudaklardan fırar verdi.

Oksijen tüplü maskelerimizi yüzlerimize yerleştirip sık ve geniş yapraklarla sarılmış ağaçların arasına adım attık. Yürüyüşümüz yavaş ve gerginlik doluydu. Herkesin olabildiğince az konuşması ve mümkün mertebe fazla iş yapması gerekiyordu.

"Tuzağı kurup baskını gerçekleştirebilmemiz için iki saat kırk dakikamız var," diyerek bilgilendirme yapıp Amir.

Asker bilincine bürünen sesi ve değişen dış görüntüsüyle ölüm makinesi gibiydi. Ne kadar ürpertici gözüktüğünü bir kere daha fark ettiğim esnada, Shalom'un dikkatli bakışlarına maruz kaldım.

"Başaracağız, merak etme." Tanıştığımız günden beri ağzından çıkan ilk ümitli cümleye şaşkınlıkla baktım. "Başkanın güvendiği herkese güvenirim."

"Burada onlar ve biz kavgasından çok daha fazlasını yapıyoruz," derken kısık sesle konuşmuştum. "Güvenin için teşekkür ederim."

Arkadan gelen Ilgaz'ın huysuz homurtusu, duydukları karşısında mutlu olmadığını gösteriyordu. Yolculuğumuz on beş dakika kadar sürdükten sonra ormanın kalbinde, ağaçların daha seyrek olduğu bir boşlukta kendimizi bulmuştuk.

"Geldik," diye aniden konuştu Etka, ağaçların arasından sisli bir gölge gibi çıktığında görüntüsüyle örtüşen bir çeviklikle etrafı kolaçan etti. "İnsansız koruma sahası burada bir yerde, diğer taraftakilerin sesini duyuyorum."

Absolut kulak olmak, her şeyi en ince ayrıntısına kadar işitmek demekti. Umuyordum ki şu anda aşı tesisinde Etka gibi kulakları kuvvetli askerler bulunmuyordur.

"Varlığımızdan haberdar değiller, komutanım," diyen Zümrüt, kulak kabartmış biçimde ağaç dallarını inceliyordu.

Birlikten gelen AFT[2] ve GKB[3] timleri bizim mücevherlere garip bakışlar atıyordu. Yıldızlama tekniğiyle kendilerine ait güvenlik noktaları belirleyip düzenli biçimde noktalara yerleşmişlerdi.

Sitrin dizlerini kırıp balçığa dönmüş toprağa elini daldırdı. Parmaklarının arasında ovaladığı çamuru inceleyip bir süre düşündükten sonra bakışları beni buldu. Nesnelerin veya madde formundaki her şeyin geçmişini görebiliyordu.

"Aşı tesisinden bu yöne doğru çıkış olmamış, çıkışlar muhtemelen adanın diğer tarafından botlarla yapılıyor, komutanım," dediğinde onu başımla onayladım.

---

[2]Amerika Federasyon Birliği.

[3]Güvenlik Komitesi Birliği.

Sınırı iki iğde ağacıyla belli eden insansız koruma sahasının jelimsi yüzeyinin dalgalandığını gördüm. Taş veya onu uyaran herhangi bir şeyi onunla temas ettirmek, alarm sistemini aktifleştirirdi.

"İkiye bölüneceğiz." Dukha sırtındaki ağır çantayı yere bıraktı. "Bir kısmımız çukuru kazacak, diğer kısım ağaçlara tırmanıp benzinli halatları saracak. Toprak ıslak, yangını olabildiğince büyük tutmalıyız."

Bulunduğumuz alanı, kazma ve küreklerle iki insan boyu kadar kazmaya başladığımızda yanımda olan Giray'ın canla başla çalıştığını fark ettim. Sevdiği insanı toprağa vermek, içinde bilmediği bir tarafını uyandırmıştı. Bakışlarımı fark ettiğinde yüzüme baktı.

"Çukurda canlı canlı yandıklarını görmeyi iple çekiyorum," dediğinde gördüğüm acımasızlıkla, hayatın en şefkatli insanları bile getirdiği nokta karşısında irkildim.

Postallarımızı şerit hâlinde saran sarımtırak ışıklar, nereyi kazdığımızı görebilmemiz için tasarlanmıştı. Yüksek ağaçlardan birine tırmanan Amir, Shalom'un uzattığı son halatı da sağlam biçimde sardı. Çukurun yeteri kadar geniş ve derin olduğuna kanaat getirdikten sonra Dukha ve diğerleriyle benzin bidonlarını çukura yerleştirdik.

Yapay bitki örtüsünden oluşan ruloyu, çukuru kapatacak şekilde serdiğimizde gecenin karanlığında çok da fazla belli olmadığını tespit ettik. Kamuflajlı birlik askerleri, doğaya uyum sağlayan kostümleriyle talimatlara uygun biçimde pozisyon aldı.

Ilgaz'ın bağladığı benzinli urgan elinden kayıp esneyerek insansız koruma duvarına çarptığında kimse çıt çıkarmadı. Fazla değil, iki saniye içinde kırmızı lazer damarlarıyla örülmüş duvar ortaya çıktı. Alarmın sesi her geçen saniye yükselirken birbirimizin yüzüne baktık.

Buraya gelmeleri demek, ölmemiz demekti.

Yasef ile Zümrüt aynı anda, "Geliyorlar," dediğinde sesleri eko kazanmıştı.

Kalp atışlarımın ağzıma doğru yuvarlandığını hissettiğim sırada, doğada gizlenen askerler yerlerinden kımıldamadı. Ortada kalan bir avuç kişiyi nasıl saklayacağımızı düşündüğüm anda Etka rüzgâr gibi yanımıza geldi.

"Dünya burada ve işkillendi. Ormanlığı kendisi kontrol edecektir," diyerek koruma duvarına göz attı. "Sadece bir buçuk dakikamız kaldı."

Koruma duvarı göğe yakın bir kısımdan aşağıya doğru su gibi akmaya başladığında biri kolumdan tutup beni çekti. Üzeri yosun bağlamış paslı kapağı zor bela açtıktan sonra aşağıya inmeye başladılar. Amir, beni içeriye itip kendi girdiği sırada Dünya'nın uğursuz yüzünü bulanık biçimde gördüm.

Sessizlik bir çığ gibi büyürken adımları kendinden emin ve sinsiydi. Kamufle olmuş askerlerin tedirgin olacağını sanmıyordum çünkü oldukça profesyonellerdi. Dünya tuzağa basarsa ne olduğunu anlayıp muhtemelen burayı daha detaylı aratacaktı. Şüphelerini giderip deliğine dönmediği takdirde, zaman dolup gelgitle birlikte her yer suyla dolacaktı.

Kanalizasyonun pis suyuyla karışmış deniz suyu burnuma kadar gelmişti. Beni göğsüne yaslayan adamın sıcak nefesi enseme vururken demir kapak ağırlıkla gıcırdadı. Hava alan deliklerden ikisi daha kapandığında küçük kalabalığımız hepten havasız kaldı.

"Şüpheli bir durum yok, komutanım," diyen askerin yanardöner ışıklarla sarılı üniformasını gördüm.

"Hislerim şu anki sessizliğe sığınan bir düşman olduğunu söylüyor," diyerek kapağın üzerinden çekildi Dünya. "Gerçi kuş falan da çarpmış olabilir. Gözünüzü dört açın, olay istemiyorum."

Nihayetinde tesise döndüklerinde koruma duvarının bir ağ gibi örülen kırmızı yüzeyini kapağın ardından izledim. Görünürlük yok olur olmaz kapağı var gücümle itip kendimi dışarıya attım.

Benim ardımdan çıkan herkesin nefes nefese kaldıklarını duyabiliyordum. Yüzümden süzülen teri, maske sebebiyle silemezken susadığımı fark ettim. Amir kolundaki saate keskin bir bakış attı.

"Yangın ve saldırı için kırk dakikamız var, nefeslenmeyi bırakın da ağaçlara sarılı halatları tutuşturun," dediğinde ilk olarak Sakura atıldı ve diğerleri hızla ağaçları tutuşturdu.

Yangın kısa bir zaman diliminde büyürken yüzüme yansıyan kızıllığı seyrettim. Sağlam ağaçların gölgesine sığınıp beklemeye başladığımızda Etka bilmişlikle güldü. Az önce şüphelenmişlerdi, şimdi ise dumanı görmek onları gereğinden fazla tedirgin etmiş olmalıydı.

"İçeriye girerken Dünya'ya dikkat et." Kulağıma fısıldayan kişi Amir'den başkası değildi, büyük patlamadan önce son cümlelerini kurmuştu. "Arkanı kollayacağım, timinle içeriye gir ve bu işin üstesinden gel."

Koruma sahası iner inmez. yüzden fazla askerin ışıklı üniformalarıyla yangına doğru koştuğunu gördük. Karanlık geceye gelişigüzel ateş açıp mühimmatlarını boşaltarak yangını söndürmek için ağaçlara atıldıklarında çukura düştüler.

Işıklı eldivenimi havaya kaldırdım.

Önce üç...

Sonra iki...

En son bir parmağımı gösterdiğimde yanmayan ağaçlar da tutuşturuldu.

Acı dolu feryatlar göğe yükselirken sağlam olanları nişan alıp vurmaya başladık. Omzuma yasladığım silahımın hedefinde Dünya'nın yakın korumaları vardı. Ne yapacağını bilmez yüzüyle etrafa emirler yağdırdıktan sonra kafasını koruyarak aşı merkezine koştu.

Sıcak çatışmada sıyrılmamız için boşluk açıldığında ilk önce ben karanlıktan çıktım. Ekip arkamda bir yığın oluşturarak açılan koruma duvarından geçtiğinde. bakır renkteki pusula levhasının gömülü olduğu aşı merkezini gördük.

Otopark olarak kullanılan alana koşarken önüme çıkan askerlerin alnına nişan alıyordum. Kan kokusu maskenin altına kadar sızarken başımı eğen elle kurşun beni teğet geçti. Shalom. otoparkın girişindeki kolonunun arkasına geçtikten sonra yakın mesafedekileri sırayla indirdi.

Boş otoparka girdiğimizde tesisi koruma altına aldıklarını anladım. Askerler yüz kadar tıra sırayla GPS takip cihazlarını yapıştırırken birkaçımız etrafı kolluyordu. Burada olduğumuz anlaşılmadan işimizi bitirmeliydik.

Savunma hattında kalan Shalom ve diğerleri otoparkın içine kimseyi yanaştırmıyordu. Muhtemelen buraya sığındığımızı düşünüyorlardı. Son patlayıcıyı da yerleştiren Santiago, işinin bittiğini işaret ettiğinde başımla dışarıyı gösterdim.

Onların arkasını kollayarak otoparktan ayrıldığım sırada, postalımdan seken kurşunla omzumun arkasına baktım. Dünya ve diğerleri üzerimize doğru gelirken Shalom çıkışı temizlemişti. Tırlardan birinin arkasına yuvarlanıp omzumu çelik yüzeyine verdiğimde bana yaklaşan adım seslerini işittim.

Girişten gelen destek onları engellemezken kurşunlar, Dünya'nın korumalarını azaltmaya yaramıştı. Birkaç kişiyi de ben indirirken ar-

kadın boynuma sarılan kolla nefesim kesildi. Dirseğini atik biçimde nefes borusuna geçtiğinde kolu gevşedi.

Geriye doğru çekildiğimde Dünya ile karşılaşmayı beklemiyordum. Maskemden ötürü yüzümü görmüyordu. Kendi etrafında dönüp altın yukarı olacak biçimde çenesine tekme attığımda kan zemine sıçradı. Hırıltılı nefesleriyle üzerime atılıp karın boşluğuna yumruğunu geçirdiğinde iki büklüm oldum.

Savunmasız hâlimden faydalanıp yumruğunu çeneme geçirdi, kan ağzımdan dışarıya fırlayamadığı için yüzüme yapıştı. Tekme attığı ayağına sarılıp hızla bedenini yere çektim, dengesini kaybettiğinde omuriliğine postalımla vurdum. Yanımda diz çöktüğümde avuçlarında büyüyen ateşe korkuyla baktım.

"Sizi o kaltak gönderdi, değil mi? Bütün bunlar benim biricik karımın başının altından çıkıyor." Konuşmayı bitirmesiyle alevi bacağıma fırlattı, yanmaz üniformanın ne kadar dayanacağını bilmiyordum. "Merak etme, şimdi seni canlı canlı yakıp kelleni paket yaparak ona göndereceğim."

Baldırımdan çıkardığım silahıma davranacağım sırada dirseğime tekme attı. Acıyla yüzümü buruştururken diğer yangın topunu göğsümün ortasına gönderdi. Sıcaklık her geçen saniye artarken gözlerim puslanmıştı. Silah seslerini duyduğumda bizimkilerin kurşunlarından kaçan Dünya'nın tırlardan birine doğru koştuğunu gördüm.

Kolumu boynuna saran kişi beni otoparktan çıkardığında yüzüme vuran soğuk havayla yaralarım sızladı. Kim olduğumu bilmeden bu şekilde saldırmıştı, bilseydi öldürmeden bırakmazdı. Ormanlığa girdiğimizde denizin yangın seviyesine kadar yükseldiğini gördüm.

Santiago ve Giray denizi avuçlarıyla geriye iterken dalgaların bir duvar gibi üzerimizde yükselişine korkuyla baktım. Bedenimi sürükleyen Amir, dalganın dibinde durduğunda yüzleri titreyen iki askere baktım.

"Ya bu su bizi öldürecek ya da bunlar," diyen Santiago acıyla haykırdı: "Su bizi kıyıya itebilir, Giray. Herkes yüzme biliyor, boğulmayacaklardır."

Kızıl Şafak timleri ve bizimkiler dalganın önünde etten duvar örerken Pusula'nın askerleri ateş açmaya devam ediyordu. Rahatlamam için elini maskeme atan Etka'yı Amir durdurdu.

"Dünya burada, zaten öldüresiye dövmüş. Mislina olduğunu görürse bu adadan kimse sağ çıkamaz," dediğinde başım omzuna düştü.

"Düşünmeyi bırak da bük şu suyu artık, Giray," diye haykırdı Dukha, düşünceleri okuyabilmek onun en büyük meziyetiydi. "Bizi kıyıya atması yüksek ihtimal."

Santiago ile Giray düz dalgadan birer hortum yaratırken üzerime sıçrayan damlalar titrememi artırdı. Hortum kısalıp bizi içine alacak pozisyona girdiğinde haber vermeden suyu bıraktılar ve bir el sıkıca belime sarıldı. Ani güç bir nefes gibi bizi içine çekti, akıntı çok kuvvetliydi.

Hızla dalgaların içine fırlatılırken kurşunlar suyun içine doldu. Suyun dibine çöken bedenim maskeden ötürü boğulmazdı ancak denizin dibinde tutmak için yeterli bir seviyeye de sahip değildi. Belimi sarıp beni yüzeye çeken kolların arasında un çuvalına dönmüştüm. Suyun üstüne çıktığımda maskenin yüzümden çekilmesiyle ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Amir'in yardımıyla kıyıya yüzerken diğer askerlerin de bizimle aynı şeyi yaptığını gördüm. Araçlarda bekleyenler bize yardım ederek bindiğimizden emin olduktan sonra hareket etti.

Yarı baygın hâlde oturduğum aracın arkasında sesler duyuyordum fakat tepki veremiyordum. Yüzümü avuçlarına alan eller başımı sarstığında vücuduma aldığım darbelerden ötürü suratımı ekşittim.

"Aç gözlerini, Karagül," diyen Amir'in yüzünü seçmeye çalıştım.

"İyiyim, merak etme," diye mırıldandım yarım yamalak. "Ölü var mı?" Sorumla sessizlik oluştu.

Gözlerimi ovalayıp görüşümü netleştirmeye çalıştıktan sonra herkesin yüzünü sırayla inceledim. Daha ilk saldırıda kayıplar vermeye başlamıştık, sızlayan genzim bana yardımcı olmazken Dukha ensesini kaşıdı.

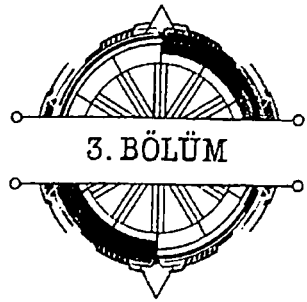
"Birlikten iki kişi hayatını kaybetti, bizden dört kişi yaralı," dediğinde yumruk olan elimi ağzıma bastırdım.

"En azından operasyon başarılı oldu." Etka beni teselli etmeye çalışsa da çamura bulanmış hâliyle yorgun bir savaşçıdan fazlası değildi.

Yol boyunca herkes kendi içindeki muhasebeyle baş başa kalmıştı, zihnim Dünya'nın intikam ateşiyle kavrulan gözlerini sergiledi. Bana her saldırdığında kim olduğumu bilmese de nefret ettiği karısına darbe vuruyormuş gibiydi.

Patlamış dudağımdan akan ilk kan değildi, Ela alınan ilk can olmayacaktı. Bu iktidar kavgasında birçok insanın hayatı bozuk para

gibi harcanıp un ufak edilecekti. Umuyordum ki hayatların kaybedil-
mesine değecek bir mücadele ve savaş verebilirdik.
Aksi hâlde tüm kalpler bir hiç uğruna durmuş olacaktı.

3. BÖLÜM

En büyük düşman zihninizdir. En keskin bıçak onun elindedir. Hiç şüphesiz, en büyük katliamlar orada gizlenir. Karanlık, tahmin edemeyeceğiniz kadar dipsiz bir zifir orada demlenir. Yaşadıklarınızla şekillenir, hissettiklerinizle filizlenir.

Kopacak tufanı saniyeler önceden hisseden bedenim kaskatı bir hâl alırken soluklanmaya vakit bulabildim. Yüzüstü durduğum sudan kalkmaya çalışırken ellerim çamura battı. İğrentiyle debelendikçe daha fazla su yuttum ve aldığım tat öğürmeme neden oldu.

Tırnaklarımın arası çamurla dolmuştu, toparlanmaya çalışsam da balçıktan kurtulmak çok zordu. Ayaklarımı çıkarmak için çabaladığımda daha beter battığımı fark ederek olduğum yerde sabit durmaya karar verdim. Önüme düşen saçlarımı geriye iterek etrafıma göz gezdirdim.

Etraf yıldızsız bir gece kadar karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu. Zihnimin oynadığı oyunlardan bir tanesinin daha içinde olduğum kanaatine vardım. Bir anda gök gürlediğinde başımı hızla yukarıya kaldırdım. Kuvvetli yıldırım, gri ışık patlamasıyla birkaç metre ilerimdeki yeri ortadan ikiye yardı.

Sağanak olarak başlayan yağmur, içine battığım suyun seviyesini artırırken karşıdan gelen iki kişiyi görmemle duraksadım. Hamile kadının karnı son aylarına yaklaştığından olsa gerek, epey büyümüştü ve yüzüne düşen ter damlalarıyla kocasına yetişmeye çalışıyordu. Etraf buz gibiydi, başına sardığı yünlü atkısı ve gri mantosu onu sıcak tutuyormuş gibi görünmüyordu.

Bana doğru koşuyor gibilerdi fakat bir türlü bana yaklaşamıyorlardı. Telaşla omzunun üstünden arkasını kolaçan eden adam, karısının attığı acı dolu çığlıkla durdu. İki büklüm olan kadın olduğu yerde kalakalırken tükenmişliğin sirayet ettiği bedeni daldaki yaprak gibi titredi.

"Hastalığa bağışıklığın olduğunu öğrenirlerse onu bizden alırlar." Konuşan adam dizlerini kırmış, karısını sırtlanıyordu. "Çocuğumu o cellatlara yem etmeyeceğim."

Adam, sırtındaki karısıyla beraber koşmaya çalışırken yağmurlu gecede iki el ateş edildi. Silah sesiyle birlikte daha hızlı koşan adam, karısını kurtarmak için uğraşırken dengesini sağlayamadı. Karısıyla beraber düştüğünde kadından kopan feryat içimi titretti.

Yağmurda sırılsıklam olan kadın, suyun içinde iki büklüm olurken kocası ağlıyordu. Kadının bacaklarının arasından akan ve uzun kıyafetinden etrafa dağılarak su birikintisini boyayan uğursuz renk beni tedirgin etmişti. Kan gördüğümde sonu iyi bitmiyordu.

Kadının çığlıkları ve durmayan kan, çamurlu suya karışıp kendine bir yol çizdiği esnada olduğum yerde debelendim. Bir an önce uyanmalıydım. Suya eğilip tırnaklarımla çamuru kazırken tırnaklarımın kırıldığını hissedebiliyordum. Kurtulmalıydım, kurtulamazsam kursağıma kadar kurutan bu kâbus beni mahvedecekti.

Durulan yağmurla birlikte çamurlu suyun yüzeyinde biriken kan, ince bir şerit hâlinde bana doğru akmaya başladığında geriye kaçmaya çalıştım. Kızıl renk bana ne kadar fazla yaklaşırsa duyduğum ağlama sesi de o kadar artıyordu.

"Bebeğim ölüyor," diye haykırmaya başladı çamur birikintisinin içindeki kadın. "Ona yardım et, Tanrım!" Yalvararak ağlamaya devam etti.

Kısa bir sessizliğin ardından bebek ağlamasının sesini duydum, önce kadının doğurduğunu sandım ancak eli hâlâ şişkin karnındaydı. Ve bu sesi duyan tek kişi bendim. Bebeğin uğunarak ağlaması arttıkça kan bana doğru daha hızlı aktı.

Çırpınışım dengemi bozduğunda uyandığım şekilde, yüzüstü suya düştüm. Kandan oluşan şerit kordon hâlini alarak acımazsızca boğazıma sarıldığında nefesim kesildi. Ellerim yumuşak ve kanlı kordonu boynumdan sökmeye çalışırken balçıkla dolu olan su beni daha beter içine çekti.

Bebeğin figanları bir an olsun durmazken ağzıma dolan kanla ellerim gevşedi. Bilincim rüyanın gerçekliğiyle kapanırken zihnimin avlusuna kanlı biçimde düştüm. Boğazımda attığım çığlıklardan ötürü yanma vardı, şimdiyse etraf sessizdi.

İşaret parmağım titrediğinde vücudumun çözüldüğünü fark ettim. Zifiri karanlık, gördüklerimden sonra içimi ürpertiğinden artık

gözlerimi açmak istiyordum. Birbirine yapışan kirpiklerimi ayırmak umduğum kadar kolay olmadı. Üstelik etrafım zannettiğimden daha kalabalıktı. Üzerime doğru eğilmiş olan Victor, kemik çerçeveli gözlüklerinin ardındaki bilmiş bakışlarıyla beni inceliyordu. Titreyen bedenim yatağı sallarken zangırdayan çeneme hükmedemiyordum.

"Onu böyle görmekten nefret ediyorum." Amir, baş ucumda duran komodine tekme savurduğunda ahşap mobilya karşı duvara çarparak durdu.

Victor, gözlerime tuttuğu ışıkla bilincimi kontrol etti. "Beni duyabiliyor musun, Mislina?" Amir'in tavrına zıt bir sakinlikle sordu.

Onu onaylayacağım esnada duvarlara çarparak gelen çığlık sesiyle bakışlarım odanın kapısını buldu. Ses her geçen saniye duyularıma daha sertçe çarparken bunun rüyamdan daha gerçek olduğunu sezdim.

"Duyuyor musunuz?" diye sorarken bir yandan da dışarıya kulak kabartmıştım.

Yattığım yerde doğrulduğumda enseme saplanan ağrıyla dişlerimi sıktım. Ayak ucumdaki ceketi alıp zorlukla giyerken terleyen vücudum hissettiğim serinlikle ürperdi. Herkes şaşkınlıkla ne yaptığımı izliyordu.

"Kadının çığlıklarını duymuyor musunuz?" Sorumla Victor'ın gözleri kısıldı ve kriz geçirip geçirmediğimi kontrol etmek için beni süzdü.

Büyük bir feryat koparan kadının sesiyle tüm gözler odanın dışına çevrildi. Aniden ayağa kalktığım için gözlerimin önünde pullar uçuşsa da dengemi sağladım. Bana deli muamelesi yapan küçük topluluğa gözlerimi devirerek cevapsız kalacak bir diğer soruyu sordum.

"Kadının sesi nereden geliyor?"

"Üst kattan," diye cevap verdi Giray.

Sonunda cevap alabilmiş olmanın mutluluğuyla odadan çıkmak için atıldığımda koluma yapışan elle durmak zorunda kaldım. Çelik parmaklarını mengene gibi dirseğime saplayan Amir, kararlı gözlerle yüzüme baktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" derken dirseğimdeki eliyle beni sarsmıştı.

"Bırak kolumu, Amir, gerginlik çıkmasını istemiyorum." Dirseğimi elinden kurtarmaya çalıştım.

Operasyon ve gördüklerimin ağırlığıyla bitap hâle gelen vücudum güçten düşmüştü. Onun koşulsuz ve sınırsız gücü karşısında çaresizdim. Direğimi bir kere daha çekmeye çalıştığımda sıkılaşan parmakları yüzünden suratımı ekşittim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, geri dönüp yatağa girecek sin. Daha ayakta duramıyorsun," dediğinde sinirle kafamı geriye attım.

Duyduğum bir diğer çağrıkla dilimi çatlak dudaklarımda gezdirdim. "Gördüm, Amir. Kadın hamile ve muhtemelen bebek, kordon boynuna dolandığı için ölü doğacak. Yardım etmem gerekiyor."

"Seni Birlik Evi'ne getirdiğimizde uyuyordun, kadının hamile olduğunu nereden biliyorsun?" diye hayretle soran Giray'a bakıp sinirle nefesimi koyuverdim.

"Bilmiyorum," dedim tek nefeste telaşla. "Bunları daha sonra konuşuruz, o bebek bana bir mesaj vermeye çalıştı, kurtarmazsak hem o hem de annesi ölecek."

"Doktorun gelmesini bekliyorlardı en son, Mislina'nın dediği doğruysa doktor gelene kadar bebek ölür," diyen Victor beni destekledi.

Amir'in parmakları kolumdan çözülürken Giray, odanın kapısını açıp bana yol gösterdi. Okyanuslara bakmadan, hızla Giray'ın peşinden fırladım. Evin küçük antresinden geçip karanlık bir alana girdik. Yukarıya çıkan tahta merdivenlere tırmanırken nefes nefeseydim.

Giray, başımızın üstündeki kapağı ittiğinde bir başka evin odasına açıldığını fark ettim. Birlikte odanın ortasına çıktığımızda diğerleri de peşimizden geliyordu. Küçük odadan çıkıp az önceki gibi bir holü atlattıktan sonra kadının odasının önüne ulaşabilmiştik.

Kapının önünde bekleyen adamın, rüyamdakiyle örtüşen dış görüntüsü tökezlememe sebep olurken kendimi yenmeye çalıştım. Bir o yana bir bu yana volta atarken endişeli bakışları varlığımızı fark etti.

"Neden buradasınız?" diye sorduğunda elimle yüzümü ovdum.

"Bebeğin boynuna kordon dolanmış durumda, eğer şimdi bebeği oradan çıkarmazsak hem bebeğini hem de karını kaybedeceksin," dediğimde adam şaşkınlıkla yüzüme bakın.

Varlığını fark etmediğim Ilgaz'ın sesi holde yankılandı. "Sanrıların yüzünden bir bebeğin yaşamıyla oynayamayız."

"Askerler arasında sağlıkla uğraşan var mı?" diye sorarken Ilgaz'ın söylediklerini duymazlıktan gelmiştim.

"Bildiğim kadarıyla Matilda bir süre hemşirelik yapmış." diyen Etka sesimizi duyup gelmiş olmalıydı.

"Ilgaz, timlerden ilk yardım ve müdahale çantası olarak ne varsa alıp getir," diyerek Etka'ya çevirdim gözlerimi. "Sen de Matilda'ya haber ver, bebeği kurtaracağız."

Genç baba şaşkınlığını atmış olmalıydı ki sinirle yüzüme baktı. Bana güvenmemesi doğaldı ancak şu anda ona yardım ediyordum. Karısının yattığı odanın kapısına kendini siper edince sabır çektim.

"Doktor değilsin, bir şey bildiğin yok! Karımın ve çocuğumun canını sana emanet edemem." Pervaza yasladığı elini basıncış, kafasını olumsuz anlamda sallıyordu.

"İşler yeterince zor, çekil önümden. Kimseye bir şey olmayacak, merak etme," diyerek adamı çekmeye çalıştığımda üzerime atıldı.

Üzerime atıldığı için hafifçe geriye yalpalasam da bir sonraki hamlesini savuşturarak yumruğumu yüzüne geçirdim. Telaşla çok hızlı bir yumruk atmış olmalıydım ki burnundan oluk oluk akan kanla onu baş başa bıraktım. Sızlayan elimi sallaya sallaya kadının odasına girdiğimde elim kapı kolunda kaldı.

Kirli bir cibinlikle kaplı, demir başlıklı yataktaki kan gölünün ortasında genç bir kadın yatıyordu. Yüzü terden ötürü yağ gibi parlarken dağılan saçları çehresine yapışmıştı. Beyaz geceliğini boyayan uğursuz renk ve yardım çığlıkları her geçen saniye artıyordu.

Her zorluk neden beni buluyordu? Her seferinde neden ben ölümle burun buruna geliyordum? Ya da neden ölüme yaklaşan insanları kurtarmak zorunda kalıyordum? Hiç bilmiyordum.

Bileğimdeki lastikle saçlarımı ensemde bağlarken Matilda ve Ilgaz ellerinde çantalarla içeriye girdi. Sıvası dökülmüş duvarların ve kısık bir ışıkla tüten gaz lambasının gölgesinde bir kadın ölümün eşiğindeydi.

"Şuraya koyun ve kapıyı kapatın." Matilda, Giray ile Etka'ya talimat veriyordu.

Kaynar suyla dolu iki leğenden birinde ellerimizi yıkadık, diğerinde havluları ıslattık. Ilgaz'ın yardımıyla kadının çarşafını değiştirip geceliğini çıkardık. Eski dolaptan çıkan yün battaniyeyi titreyen bedenine örttüğüm esnada Matilda damar yolu açıyordu.

Kadının baş ucuna oturdum ve saçlarını geriye sıyırdım. Yapabileceğime dair kendime telkinler verirken bir zamanlar annemin de

beni böyle doğurduğunu düşündüm. Ben yaşamıştım, değil mi? O da pekâlâ yaşayabilirdi.

"Beni buraya kim gönderdi, biliyor musun?" derken titreyen annenin alnında biriken teri siliyordum. "Çocuğun gönderdi. O yaşamak istiyor, o annesinin de yaşamasını istiyor. Kurtulacaksın, söz veriyorum."

Toplama kampındaki kadına yardım edememiştim, kurtaramadığım o bakir ruhun vebali hâlâ tırnaklarımın arasındaydı. Şimdi anımsama vaktiydi, yaşanacaklar sona ermemişti. Yazılacak yeni anılar, yaşanacak güzel günler vardı.

"Yedi santimetre açılmış." Matilda makas şeklinde açtığı parmaklarını kadının rahmine irmiş, süreci kontrol ediyordu. "Doğum çoktan başlamış."

"Suyun geldi mi?" Sorumla genç kadın kafasını olumlu anlamda salladı.

Ilgaz, medikal malzemeleri temiz sudan geçirip havlunun önüne dizerken Matilda'nın söylediği ağrı kesiciyi enjektör yardımıyla serumun kelebeğinden akrardım. Annenin çığlıkları biraz olsun dinmişti.

"Bebeğin başı dönmüş," dedi Matilda bir elini kadının dizine yaslayıp diğeriyle rahmini kontrol ederken. "Onu bir an önce çıkarmalıyız."

Ilgaz'ın uzattığı uyuşturucu iğneyi kadına enjekte ettikten sonra ıkınmasını söyledi. Ikınan kadınla açıklık büyürken Matilda, bebeğin başını çevirmeye çalıştı. Anne çarşafı yumruklarının arasına toplamış, var gücüyle bebeği iterken yüzü renkten renge giriyordu.

"Bebek dönmüyor." Matilda kanlı ellerinin tersiyle yüzüne gelen saçını itti. "Kesmem gerekiyor, kesersem kanaması durmayabilir."

Sorarcasına yüzüme baktığında burnumun kemerini sıktım. Elimle yüzümü ovduktan sonra umutla yüzümü izleyen kadına baktım. Kalbim içime acı pompalarken dolan gözlerimle yumruğumu ısırdım.

"Yap şunu," dediğimde Matilda, sıcak suyun içinden çıkardığı ameliyathane makasını aldı.

Er tıpkı bir kumaş gibi kesilirken yoğun kan karşısında Ilgaz'ın öğürdüğünü gördüm. Titreyen ellerime temiz eldiven geçirdikten sonra bebeği almak için bekledim. Matilda iki elini kadının rahmine soktuğunda genç kadın acıyla haykırdı.

Mosmor olmuş bebeği eşiyle birlikte çıkardığında hazırlıklı şekilde beklememe rağmen bebeğin uzatılmasıyla ne yapacağımı şaşırdım. Bebeği avuçlarının arasından aldığımda Ilgaz, temiz havluyu bebeğin etrafına sarmıştı.

"Annenin pis kanını temizlemeliyim, hızlı olmazsam kanamadan hayatını kaybedebilir," diyerek kollarımdaki ağlamayan ve normal olmayan bebeğe bir bakış attı Matilda. "Kordonu kesin hemen."

Bebeği hızla Ilgaz'ın kucağına verdikten sonra makası alarak ince boynuna dolanan kordonu kestim. Ayak bileklerinden sıkıca yakaladığım küçük bedenini baş aşağı çevirdikten sonra poposuna vurdum. İlk vuruşumda ölüm sessizliği bozulmadı, ikinci defa vurduktan sonra annesinin ağladığını işittim.

"Haydi, güzel kız," diyerek son bir kez daha sertçe vurduğumda ağlaması duyuldu ve ben gözyaşlarımı frenleyemedim.

Kapıyı açıp içeriye sıcak su getiren Amir, kucağımdaki bebek ile ağlayan beni fark ettiğinde duraksadı. Okyanuslar şahit olduğu görüntü karşısında bozguna uğrarken Ilgaz elindekileri alıp kapıyı kapattı. Çelik leğendeki sıcak suyu ılıştırıp bebeği yıkadım ve temiz havlulardan biriyle sardım. Sonra ona bırakılan eşsiz mirasını okşadım. Yüzünün yarısından başlayıp beline kadar uzanan koyu kahverengi leke, annesinin hastalığa maruz kalması sonucu oluşmuştu ve onu çirkinleştirmek yerine eşsiz hâle getirmişti.

Küçük kafasını dudaklarıma yaklaştırırken kulağına fısıldadım. "Demek bana anılarını gösterebiliyorsun, umarım bir daha öyle anıların olmaz, fıstık."

Bebeği, onu bekleyen annesinin kollarına bıraktıktan sonra yün battaniyeyi ikisinin üzerine çektim. Genç kadın titreyen dudaklarını, evladının mis kokulu şakağına yaslamış, hem ağlıyor hem seviyordu. Matilda'nın eli yüzü kan içinde kalmıştı. Dikişi bitirdikten sonra tentürdiyotla yarayı yıkadı.

"Anne nasıl?" diye kulağına fısıldadığım esnada ellerini yıkıyordu.

"İyi olacak, komutanım. Zor kısmı atlattılar."

Ilgaz ve Matilda her şeyi toplayıp dışarı taşırken olduğum yerde durmuş, yatakta kızını seven anneyi seyrediyordum. Kafamı yana yatırmış, küçücük bebeğin alnına dökülen siyah saçlarına hayret ediyordum. Annesinin varlığı, yüzünde huzurlu bir ifadenin misafir olmasını sağlıyordu.

"Anılarını gösterdi sana, öyle değil mi?" diye soran anneyi duyunca daldığım düşüncelerden koptum.

"Onarımı gösterecek kimsesi olmasa da yaşayacağı güzel anıları olur," diyerek kapıya doğru adımladım.

"Her şey için minnettarım."

Kadının kibar teşekkürü, kendi annemin yaralarını sarmışım gibi ferahlatmıştı beni. Odanın dışında kalan baba, burnundaki ramponlarla kapıya bakıyordu. Onun bu hâli yüzümde yersiz bir tebessüme yol açarken başımla odayı gösterdim.

"Seni bekliyorlar." Sonra kalabalığın arasından geçerek boş hole ilerledim.

Odanın ortasındaki kapağı kaldırarak merdivenden aşağıya indim. Kızıl Şafak'ın resmi kuruluşları ve kışlaları olmadığı için burada kalmıyorduk, gizlenmemiz gerektiği için burada kalıyorduk. En çok da benim... Bugün Dünya'nın kırmızıya çalan göz bebeklerinde gördüğüm, çok başka bir duyguydu.

Bu yüzden Birlik Evi denilen, sivil kişilerden birliğe destek verenlerin evlerinde konuşlanıyorduk. Evlerin altında tüneller bulunuyordu ve bu tüneller birlik tarafından yaşam alanına çevrilmiş yerlere çıkıyordu.

Sessiz biçimde oturduğum yatağın ayak ucunda boş duvarı izlerken sıcak suyla ovalanmaktan kızaran ellerime bakıyordum. Tenimi burnuma yaklaştırdığımda duyumsadığım keskin kokuyla yüzümü ekşittim.

Odadaki kişilere kirpiklerimin altından bakmaktan sonra acıktığım için ağrıyan midemi ovaladım. Kan bulaşmış ceketini üzerimden çıkarırken Fetüs-IV-32 hastalığı yüzünden mutasyon geçirmiş bebek zihnime düştü. Çehresinin yarısını kaplayarak başlayan koyu kahverengi lekenin delici simasına ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Tanı koyabildiniz mi?" Ortaya bir soru attıktan sonra histerik biçimde güldüm. "Gerçi zaten bana konulmuş bir tanı vardı, değil mi? Deliydim ben, hem de bundan birkaç ay öncesine kadar."

Herkes konuşmak için sesini bulmaya çabalasa da kimse ses çıkarmadı. Alayla titreyen kaşlarım ve dolan gözlerim ne kadar kırıldığımı gösterirken sertçe burnumu çektim. Kâbuslar görüyorum ve kriz geçiriyorum diye akli dengemi kaybedecek değildim.

"Giray'ı öldürdüğün yalanını söylemeseydin o hâle gelmeyecektim, Amir. Çünkü ailemi kaybetmek beni bir yaraladıysa sevdiğim adamın bir kez daha ailemin katili olduğunu duymak bin kere yaraladı," diyerek oturduğum yerden kalktım. "Bakmayın şimdi bana öyle, yaşananların kalıntısı olmayacak mı zannettiniz? İstesem de eski sağlığıma kavuşamam."

"Senin için korktuk, güzelim." Yumuşak bir tınıyla beni yatıştırmaya çalıştı Giray.

"Boş ver," diyerek gelişigüzel biçimde elimi havada savurdum, bana nasıl baktıklarını görmüştüm. "Siz, ben uyurken bir şeyler yemiş olmalısınız, açlıktan midem kasılıyor."

Elindeki çorba tepsisiyle içeriye giren Erka'yı gördüğümde beni ne kadar düşündüklerini fark edip sakinleştim. Duvara yaslı duran masanın yanından bir sandalye çektiğim sırada tepsi önüme konulmuştu. Kaşığı, dumanı tüten çorbaya daldırıp kocaman bir yudum aldığımda baharatlı tadıyla gözlerimi yumdum.

Dilimde bıraktığı burukluk ve tatmin edici doygunluk bana tanıdık geliyordu. Bu, küçükken annemin bana yaptığını iddia ettikleri çorbaydı, babamdayken Amina benim için pişirmişti. O zaman bilmiyordum ancak şimdi tanıyordum.

"Çorbayı kim yaptı?" diyerek kaşığı tepsinin kenarına koyduğumda sırayla herkese bakmıştım.

Victor, bakışlarını yanında oturan genç adama çevirdiğinde dilim kupkuru oldu. Yutkunamazken teyzemle aynı aromayı verecek kadar yetenekli olan adamı inceledim. Keskin bakışları doğrudan bakışlarımı hedefi hâline getirmiş, griye yelken açan harelerinde beklenti birikmişti.

Yüksek ihtimalle, katili olduğu insanın kızına en sevdiği çorbayı yapmanın ironisini yaşıyordu. Melankolik ritimleri, titreyen ellerinde ve kasılmış omuzlarında görebiliyordum.

"Harika olmuş," derken burnumu çekiyordum çünkü ağlamaya başlamıştım. "Nedenini anlayamasam da kimsesizliğimi unutturacak kadar güzel olmuş."

Yerinden ok gibi fırlayarak yanıma gelen Amir, önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde bulanık bakışlarla çehresini izledim. Ellerimi avuçlarına alıp sayısız kez öptükten sonra köpüren dalgalarıyla yüzüme baktı. Dolgun dudaklarında gezinen dili, ne söyleyeceğini bilemediği için zaman kazanmak adına oyalanıyordu.

"Özür dilerim," dediğinde bir an söylediklerini idrak edemedim. "Seni bırakıp gitmek zorunda olduğum için, teşkilattan kaçıp kurtulasın diye ettiğim hakaretler için ve annenin ölümünü engellemediğim için özür dilerim, Karagül."

Alnını bacağıma yaslayıp benden af dilediğinde şaşkın bakışlarım, önümde diz çöken yıkım makinesindeydi. Tüm dünyayı iki parmağının arasında katlayacak kadar gözü kara olan adam, istese bütün trafolardan daha fazla elektrik saçacak adam önümde diz çökmüştü ve af diliyordu.

"Ben seni affedeli çok oldu," diyerek kısa saçlarını okşadığımda başını kaldırıp yüzüme baktı.

Yüzümü aydınlatan gülüşüm mimiklerime sıçrarken burnumu kırıştırarak hınzırca omuz silktim. Sevdiğim çehresini okşayan elim, alt kirpiklerinde tüy hafifliğinde dolaştıktan sonra ona güven vermek istercesine başımı salladım.

"Kimsesiz olduğunu söylerken de sadece trajedi yapıyordu." Yanımıza gelen Giray şakaklarıma şefkat dolu bir öpücük kondurdu. "Mislina replik çalışmaya bayılır."

"Bence Amir de *sevgilimden uzak durmazsan kafanı gövdenden ayırırım* repliğini çalışıyor." Etka, bakışlarıyla Giray'ı parçalayacakmış gibi bakan Amir'i işaret etti.

"Amir benim bir taraflarımı yemeye bayılıyor da ondan." Giray, kahkaha atmama sebebiyet verirken odadaki gergin hava dağılmıştı.

"Sizin harika sohbetinize doyum olmasa da uzun bir gece oldu ve bu yaşlı adamın yatması gerekiyor," diyerek yanıma doğru gelen Victor cam şişeyi çorba tepsisinin yanına bıraktı. "Seni iyi görmeyi seviyorum, Mislina. Lütfen yemeğini yedikten sonra ilacını iç."

Victor omzumu babacan şekilde okşadıktan sonra odadan ayrıldı. Etka ellerini dizlerine vurup ayaklandı ve ojeleri soyulan tırnaklarına acıyan bakışlar attı. Önüne dökülen ipek saçlarını hafifçe kafasını silkeleyerek gözünden almaya çalıştı. Bu sırada ortaya çıkan tılsımlı bakışları ve insana iç çektiren güzel yüzüyle bana selam verdi.

"Bana da paydos, kulaklarımı dinlendirmem gerek," derken kulaklarını göstererek yüzünü ekşitmişti.

Kadının çığlıkları onun için daha etkili olmuş olmalıydı. İçine kapanık bir tip olsa da solgun yüzü, yaşananlardan olumsuz etkilendiğini gösteriyordu. Yavaş adımlarla odadan ayrıldı ve Giray da benden koparak görüş açıma girdi.

"Etka ortalığı oje kokutmadan önce gitmeliyim, gençler," diyerek eğlenen ifadesiyle gözlerimin tam içine baktı. "Her zaman yanındayım, sert kız. Bunu unutacak kadar delirme, yeter."

Avucunu öpüp öpücüğü hayali biçimde bana yolladığında gözlerimi devirip onu elimle kışkışladım. Nihayet odada yalnız kaldığımızda heyecanlı bakışlarım hâlâ dizlerimin dibinde oturan adamda dolaştı. Ancak bu uzun sürmedi çünkü üstümden yayılan kan kokusu genzime kadar yaktı.

"Duş almam gerekiyor," dediğimde Amir beni sakince onayladı.

Dolabın içine gelişigüzel bırakılan çantalardan çıkardığım kıyafetleri yatağın üzerine koyduktan sonra, küçük odanın içindeki banyoya ilerledim. Kıyafetlerimi hazırladığım için banyoya girdiğini görmediğim Amir eski küveti sıcak suyla dolduruyordu.

Kaslı gövdesini saran sporcu atleti ıslanarak tenini gösterir hâle gelmişti. Teninin oyuntularını ve kavislerini gözler önüne serecek şekilde hareket ederken kapı ağzında kalakalmıştım. Belinden düşecekmiş gibi duran kotundan ötürü paçaları, çıplak ayaklarına sürtünüyordu. Temiz ense tıraşına kadar beni deli etmek için yaratılmıştı.

"Küveti kendim doldurabilirdim," derken sesimi bulabilmiş olmama minnettar oldum. "Benimle çocukmuşum gibi ilgilenmene gerek yok."

Küvet dolunca musluğu kapatıp omzunun üzerinden yüzümü süzdü. İstikrar ve tutkuyla kararmış bakışları üzerimde dolaşırken giyinik olmama rağmen çıplak hissettim. Yutkunurken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Küvetle işini bitirip yanıma yaklaştığında istemsizce bir adım geriye gittim. Yerler ıslak olduğu için kaymam kaçınılmaz olmuştu ancak güçlü eli belimden yakaladı. Vücudumu nemli bedenine bastırırken diğer eli ensemde yumuşak dokunuşlarla dolanıyordu.

"Seni ben yıkayacağım." Ensemdeki parmakları önce omuz çizgime, oradan koluma indi. "Önce saçlarında saklı gökten yıldızlar kaydıracağız, daha sonra gözlerinde misafir ettiğin uçurumdan kötü olan her şeyi yuvarlayacağız. Ve son olarak da bir bütün olarak yeniden doğacağız."

İması karşısında tepkimeye geçen bedenim beni hazırlıksız yakaladığında Amir durumu hemen sezdi. Ona duyarlı bedenim egosunu okşarken elleri atletimin eteklerine gitmişti. Atleti üzerimden çıkardıktan sonra önümde diz çöktü.

Maharetli parmakları düğmeyi ilikten kolaylıkla sıyırırken bakışları gözlerimden onay istercesine bakıyordu. Pantolonumdan kurtulduğunda rahatlamış gibi elimdekileri alarak kenara bıraktı. Çıplak ayaklarla küvete ilerlerken kaymamam için belimden tutuyordu.

"Yürüyorum," diye fısıldadı sineme doğru. "Sakin ol, istemediğin hiçbir şey olmayacak."

Sıcak suyun içine girdiğimde tüm bedenimin gevşediğini hissederek gözlerimi yumdum. Başımdan akması için açılan ılık su saçlarımı ıslatırken Amir de tam karşımda olacak biçimde küvetin içine girdi. Üzerinde olsa da ıslandıkları için tüm bedenimi gözler önüne seren çamaşırlarımla boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklığın tırmandığını hissettim.

Ona yaklaşmamı işaret ettiğinde kararmış kirpiklerinin altındaki gökyüzünden kaçtığını fark ettim. Küvette ona doğru kayıp arkamı döndüğümde köpüklü lifi omurgama bastırdı. Usulca vücudumda dans eden lif beni mayıştırırken arada sırada tenime sürtünen parmakları ise uyarılmama sebep oluyordu.

Kısacık saçlarımı ensemde toplayıp oraya öpücük kondurduğunda sıcak dudaklarından taşan istekle gözlerimi yumdum. Bel oyuntumdan yakalayarak beni kendine bastırırken kotun sert kumaşı bacaklarımı örseliyordu.

"Sen, saç tellerinde zamanın şaştığı kadın... Ömrün kadehindeki şarabım. seni başkasının tatmasına göz yumar mı adamın?" diyerek geçmişi yâd ettiğinde sineme çöken taşla havuzdaki ilk öpüşmemizi hatırladım.

"Saçlarımı hâlâ seviyor musun?" diye sorduğumda saç tellerinin arasındaki parmakları duraksadı.

"Sevdiğim saçların değildi, onlara can katan sendin. Kısalmaları ya da renklerinin değişmesi ait olduğu kişiyi değiştirmiyor," dediği sırada yüzümü ona dönmüştüm. "Ben seni hiç bilmediğin bir yerde seviyorum ve sen olduğun müddetçe hiçbir şey değişmeyecek."

Alnımı alnına bastırırken buruşmuş ve hissizleşmiş parmaklarım teninde dans ediyordu. Kafamı hafifçe yana yatırıp burnumu elmacık kemiklerine sürttüm. Söyledikleri, duygularımın durduğu hazneleri on ikiden vurmuştu.

Ne demiştim? *Ateştim, kül olmak pahasına yakacaktım.*

Dudaklarım dudaklarının kıyısında durduğunda ilk hamleyi benden bekledi. Yüzünü avuçlayan parmaklarım sabırsızlıkla onu kendi

çektiğinde önce nefesini tattım. Yumuşak dudakları benimkilerle çarpıştığında birleşmemiz kibar sayılmazdı.

Dudaklarına eşlik eden dili, kuramadığı her kelimenin sancısını içime akıtırken beni göğsüne sokmak istercesine kendine bastırıyordu. Ilık suyun altındaki bedenlerimiz hızla yoğrulurken bacaklarımı beline dolayarak beni sırtüstü küvete yatırdı.

Yüzümü aşan suyun altında ondan gelen nefeslerle yaşarken beceriksizce ona yetmeye çalışıyordum. Dudakları soluk soluğa kalmış ağzımdan çekilirken elini başımın altına yerleştirerek yüzümü suyun üzerine çıkardı. Bulanık bakışlarımın arasından banyonun gidip gelen ışıklarını seyrettim.

Işıklar kısık bir tonu tutturduğunda, sütyenimin askısını indirdi. Belime kadar kayan sütyenimle serinlik nemli vücuduma çarptı. Boştaki eli istediğine kavuşmanın hazzıyla tenimde hâkimiyetini sağlarken ağzı, gerektiği şekilde göğsüme kapandı. Dudakları yaptığından duyduğu memnuniyetle eziyetine devam ederken avucundaki başım geriye düşmüştü.

Amir hırıltıları arasında tenimde kendine ait izler bırakırken durmak da doymak da bilmiyordu. Ruhum bilinmezlikte kanat çırparken soğumaya başlayan suya, tepemizden akan sıcak su karışıyordu. Kot pantolonunun fermuar sesiyle birbirine yapışan kirpiklerimi ayırmaya çalışsam da yapamadım.

Üzerime doğru uzanan bedeni, tüm uzuvlarını hissedeceğim şekilde benimle hizalanırken puslu bakışlarını aralık kirpiklerimin arasından gördüm. Dudakları kulağıma yaslandığında soluklarını düzenlemeye çalıştı ve o cümleyi kurdu:

"Yaşadığımı bir tek senin teninde hissediyorum."

Ardından tüm bedenimde onu hissettim. Sahiplenişi yıkıcı bir tavırla beni alabora ederken sıkı sıkıya tuttuğu bedenimi bırakmıyordu. Bedenim onun emirlerine uyum sağlarken istediğini almış olmanın mutluluğuyla beni incitmekten sakındı.

Kalp atışları iki beden arasında uzun bir halat sarkıttı. Atımlar birbirine armağan edildi, duygular saklandığı hazneden taştı. Doyumsuz adam, kırgın kadından alacağı çok şey varmış gibi onu kendine katarken geçmiş silik bir silüetten ibaretti, bulundukları an kazanmıştı.

Yumuşak ve kuru eşofmanların içinde rahatlıkla esneyerek kolumu yastığın altından geçirdim. Günün ve saatler öncesinde yaşamış

ulduğumuz anların yorgunluğuyla hem vücudum hem de bedenim sızlıyordu. Beline sarılan parmaklar, hükümdarı olduğu bedenimi kendine çektiğinde gücü karşısında direnemedim.

Belimin altından geçen kolu sıkılaşıp kemiğime kadar oturunca Amir'in sevmeyi bilmediğini anladım. Hoş, ben de sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Ancak sevgiyi hiçbir şekilde tam olarak görememiş, nefretin en koyusunu yaşamış bir adamın aşkı da zirve değildi.

Duygularına hâkim olamadığı gibi hareketlerini de küçültemiyordu. Diğer kolu da üzerime kapandığında hareket edeceğim boşluk kalmamıştı. Burnunu nemli saçlarıma gömerken üstümdeki eli yüzüme ulaştı.

Elmacık kemiğimde daireler çizen eli, çenemi yavaşça yukarıya itti. Başımı yukarıya kaldırmamı istediğini anladığımda hafifçe istediği yöne çevirdim. Hasır ipten örülmüş çemberin içine telgraflar aracılığıyla tutturulan renkli taşlar birbirine değiyordu. Işıklı çakıl taşı fosforlu bir renkle sitrin, yakut ve zümrüt gibi birçok taşı aydınlatıyordu.

Telgraflardan birinde ise Afrika'ya gittiğimizde bana hediye edilen kemikten oyma at vardı. Atın görüntüsü duygularımı yokuştan iterken gözlerimin önündeki el emeği düş kapanına bakıyordum.

"Kurdun bakışlarındaki yırtıcı da benim, atın yelesinde bulduğun huzur da," dediğinde tüylerim ürperdi, yüzüne bakmak için dönmeye çalışsam da tutuşu gevşemedi. "Senin kaçtığın da sığındığın da benim."

Enseme dudaklarını bastırırken verdiği derin nefes tenime çarpmıştı. Hediyesini seyrederken ince düşünceli hâli ve geçmişte kalan tehdit dolu cümlesi arasında kalmıştım.

"Bir yırtıcıyla uyuyacak kadar cesur bir kadının, sığınacağı bir limanı olmasını istedim," diyerek işaret parmağıyla kendine bir yol çizdi. "Bir daha kâbus görmezsin umarım."

"Çok eşsiz bir hediye, teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Esme, Karagül. Sadece korkma, korkup da beni çaresizlikle sınama."

Son cümlesi bu olmuştu. Yorgun ve uykusuz olmama rağmen Amir'in sıkı tutuşu altında düş kapanını seyrettim. Umutlu gözlerim küçük atın yelesinde ve ışıltılı taşlarda dolaştı. Tılsımlı hediyesi sızmama neden olurken o gece kâbus görmedim ancak kulağıma bir şeyler

fısıldandı. Muhtemelen bugün yaşadığım olayın etkisiyle duyduğum bir şeydi.

"*Anne ile bebek arasındaki kordon kadar mecbursun olduğun her şeye. Ve şimdi ölümle yüzleşmeye bekleniyorsun sessizce.*"

Karanlığa mecbur olmak mı daha kötüydü yoksa korktuğun şeyi içinde bulmak mı? Karanlıkla birlikte yaşamak mıydı bizi yıldıran yoksa kendimizle olan savaşımız mıydı bize saldıran? Bilemiyordum, cevaplayamadığım her soruyla durup şöyle bir nerede olduğuma bakıyordum.

Metalin porselen yüzeyde çıkardığı iç gıcıklayıcı gürültü dışında herkes sessizdi. Sağ tarafımda oturan Giray ballı sütünü höpürdeterek içerken keyfine diyecek yoktu. Onun bu anlamsız mutluluğu, şüpheyle kaşlarımı çatmama sebep oldu. Tabağıma konulan süzme peynir dilimiyle dikkatimi üzerinden almak zorunda kaldım.

"Victor, ilaçlarının ağır olduğunu söyledi. beslenmene dikkat et," diyen Dalkıran, böldüğü salamı ağzına atarken yüzüme bakmıyordu.

Uzun sayılmasa da bir süredir yer altında yapay ışıklara maruz kaldığım için gözlerim sızlıyordu. Bağladığım hardal renkli kumaş başımı sıktığından düğümünü gevşetmeye çalıştım. Kahvaltılardan ve yapay ışıklardan nefret ediyordum.

"Yapay ışıklardan rahatsız oluyoruz ama binbaşının yüzünde güneş açmış," diyerek ironi yapan Etka'ya yan bir bakış attım.

Herkes bıyık altından gülerken Giray, tabağındaki zeytini Etka'nın suratına fırlatmakla meşguldü. Masayı oyun parkına çevirmeleri dakikalarını alıyordu. Tabağıma konulan peyniri tek lokmada yutarken homurdandım.

Giray ballı sütünü bir kere daha höpürdettiğinde, "Seni o sütte boğmamı istemiyorsan höpürdetmeyi kes," diyerek dişlerimi gıcırdattım.

"Denemek ister misin, sert kız? Boyun uzar," diyerek şirin şirin gülümsedi Giray ve bal kokan bardağı burnumun dibine soktu.

"Dikkat edin, dili de uzamasın. Bu kadarıyla zor baş ediyorum." Amir de onların geyiğine önayak olduğunda soğuyan çayla ağzımı oyaladım.

Bu sabah ben solumdan, millet başka bir tarafından kalkmış olmalıydı. Ayaklarımı masanın altına doğru uzattıktan sonra sessizce çayımı içmeye devam ettim.

"Bu kadar keyifli olmanızı, iyi haberi almış olmanıza veriyorum." Ilgaz'ın masamıza ne zaman müdahil olduğunu ben de bilmiyordum.

"Neymiş o iyi haber?" diye sorarken karşımdaki kıza yüzümü ekşiterek bakıyordum.

Benimle alay edip etmediğini dik bakışlarından sezinleyemiyordum. Sabah sabah bu kadar gergin olmamın sebebi, dünkü bebeği görüp görmemekte kararsız kalmamdı. Küçücük bir şeyin, insanlara anılarını gösterme yeteneğiyle doğmuş olmasını aklım almıyordu. Bir de Ilgaz bana dadanırsa ümüğüne çökmemem için hiçbir sebep kalmazdı.

"Rusya Başbakanı Svyatoslav, aşı için altyapı sağlamayı kabul etti," diyerek çatalıyla etrafımda hayali bir çember çizdi. "Direnişçi tutumun, başkan vekilini etkilemiş olmalı."

Başardığım şeyi çok küçükmüş gibi lanse etmeye çalışması kaşımın birini yukarı kaldırmama neden oldu. Kutsal, benim daimî sabır antrenmanımdı ama onu öldürmemem için beni tutan sebepler vardı. Ilgaz'ın alayla büzülmüş dudaklarını patlatmamam için ise hiçbir engel yoktu.

"Daha dün geceye kadar, kadını ve bebeğin hayatını kurtaran komutana içten içe hayranlık duyuyordun," diyerek lafa girdi Matilda. "Onunla muhatap olmadan önce de zihninle epey münakaşa ettin, yersiz nefret fazla hayranlıktan gelir."

Matilda düşüncelere yön verebiliyordu ancak aynı zamanda düşünceleri okuyabildiğini şimdi fark ediyordum. Sitrin, ağzını sildiği peçeteyi masaya atarken dudağını büküp başıyla Matilda'yı onayladı.

"Bence de bayatladı bu numaraların," diyen Kehribar, başının üzerindeki lambanın ışığını parmak ucuyla yakıp söndürüyordu.

Ilgaz'ın kızaran suratı, söylemek isteyip de söyleyemediklerinin hazımsızlığıyla mora dönerken gözlerimi devirdim. Durağan bakışlarım, yemek yediğimiz ana salona giren Shalom'u fark ettiğinde neden geldiğini biliyordum.

"Kahvaltınız bittiyse başkan sizi görmek istiyor," derken koyu renkli gözleri üzerimde turladı.

Oturduğum yerden kalkıp üniformanın yakalarını düzelttikten sonra benimle gelecek olanlara göz attım. Amir ve Dukha çoktan yanıma gelmişti. Giray, Etka'nın tabağındaki son zeytini de çalıp ağzına attıktan sonra doğruldu. Onların bu hâline daha fazla sabredemeyeceğimden arkamı dönüp Shalom'u takip ettim.

Ana salondan ayrıldığımızda etraf daha karanlık ve harabeydi. Yerin altına döşedikleri sığınakları yaşam alanına çevirmiş olmaları bizim için avantaj sağlasa da rutubetten ötürü ciğerlerimin birbirine yapıştığını hissediyordum.

Küçük ışıklarla aydınlatılan yollarda, devreye giren postalların sensörlü ışıkları geçtiğim koridorlara sarımtırak ışıklar yayıyordu. Gözlerim istemsizce bileğimin içini kaplayan pusula dövmesine kaydı. Ya ait olma duygusunu hiç tatmamıştık ya da içimizde barınan sıra dışı gücü ancak öyle bir teşkilat kabullenebilirdi.

Shalom, demir kapıyı tıklattıktan sonra omzunun ardında kalan bize bir bakış attı. Bize sırtını dönmekte tereddütlerinin olduğunu parlayan bakışlarından okuyabiliyordum. Ne yalan söyleyeyim, hâlâ aidiyet çelişkilerinin içinde yüzen askerlere ben de kucak açmazdım.

Masasının başında oturan Levent Alpay, bizi gördüğüne hoşnut olmuş biçimde yerinden kalkarak hepimizi karşıladı. Sıktığı elimi gereğinden uzun bir müddet avuçlarında tutarak bakışlarımı inceledi.

"Dün gece yaptığın her şey için önce kurtardığın aile, sonra da birlik sana minnettar, asker," derken avucundaki elimi pat patlamıştı.

"Bebek ve ailenin durumunun iyi olduğunu umuyorum." Masanın önünde bulanan berjere oturdum.

"Siz doğumu gerçekleştirdikten sonra doktor geldi. Son kontrollere göre iyi durumdalar," diyen başkan kimseye bir şey olmadığı için huzurluydu.

Üçlü koltukta geriye yaslanan Okyanus, kollarını göğsünde bağlayarak pazılarını herkesin gözüne sokuyordu. Genişçe açtığı sıkı bacakları ve ayaklarındaki postallar o kadar iriydi ki birinin suratına tekme atacak olsa komaya girmesine sebep olurdu. Yanında oturanların da ondan geri kalır yanı yoktu.

Giray'ın başındaki solgun yara ve kısık gözleri sempatik bir görüntü çizmiyordu. Zayıflayan bedeni, aralıksız yaptığı antrenmanlardan sonra fazlasıyla toplanmıştı. Sağ omzuna doğru yatırdığı başı, çehresinden okunan dikkati her şeyi ciddiyetle dinlediğini gösteriyordu.

"Rusya Başbakanı Svytoslav, aşıya altyapı sağlamayı kabul etti," diyerek deri sandalyesinde geriye yaslandı Levent Bey. Dudaklarında gezdirdiği dolma kalemle önce bana, daha sonra da Amir'e baktı. "Söylediğin gibi basına ve kamuoyuna aşıyı bulduğumuza dair bir açıklama yapacağız. Başbakan da bizzat yanımızda olacak."

Sıfıra yakın kesilmiş saçların ortaya çıkardığı köşeli yüzünde tek bir mimik çizgisi oynamadı. Gözlerinde büyüyen yıldırımlar, koyulu açıklı renklerle parlarken içim ürperdi. Retina sistemine bir dehanın kodu işlenmiş ve o gözler her şeyin sonu olmak istermiş gibi bakıyordu.

"Bu durum direnişe geçen Pusula askerlerini safımıza çekmek için yeterli olacaktır," diyerek oturduğu koltukta hafifçe öne doğru kaydı Okyanus. "Benimki sadece bir fikirdi, kabul edip etmemek sizin hür iradenize bağlıydı. Herhangi bir pürüzde sorumluluk almam, *başkan*."

"Başkan" kelimesini telaffuz ederken vurgu yapmıştı. Onun bu kinayeli ve meydan okuyan hâlleri boğazımda bir şeylerin tıkanmasına neden oldu. Levent Bey, aldığı cevaptan ötürü manidar bir tebessümle Amir'i onayladı.

"Bu meseleyi hallettiğimize göre, patlamaların hesaplandığı gibi tam zamanında yapıldığını belirtmek istiyorum." Levent Bey gülümseyerek ve hırsla karışmış bir gururla bize baktı. "Halka karışma vaktiniz geldi, aşıyı deneyecek hastalıklı insanlar bulmak için mahalleleri dolaşacaksınız."

"Hastalık bize bulaşırsa ne yapacağız?" Safi bir merakla sorduğumda Levent Bey anlayışla beni dinledi.

"Hastalığın etkilerini bir süreliğine engelleyecek ilaçlarımız mevcut. Spiritumları takmanıza gerek kalmayacak, taktığınız durumda hem halkın güvenini kazanamazsınız hem de dikkat çekersiniz," dediğinde başımla onayladım.

Başkanın odasından çıkarken biraz olsun keyfim yerine gelmişti. Boğucu koridordan geçerken işittiğim bebek ağlaması tüm duyularıma çarparken Etka ile bakıştık. Bir canın daha hayata bu denli sıkı sıkıya tutunması umut vericiydi. Elinizde hiçbir şey olmadan inanmak cesaret isterdi ve bizim umudumuz her şeye kefildi.

Mahalleleri gezecek olan timler, eşit sayılara bölünürken kılık değiştirmek için odama ilerledim. Peşimden gelen Amir'in adımları sessiz ve telaşsızdı. Dolapta duran çantayı gelişigüzel biçimde yatağa attım ve içindekileri karıştırmaya başladım.

Taşlanmış koyu gri bir kot pantolon çıkardım, lacivert kazağı da üzerine bıraktım. Üniformaları çıkarırken kapının arkasına yaslanmış ve ellerini cebine sokmuş adamı görmezden gelmeye çalışıyordum. Açığa çıkan tenimi ısıran serinlikle tüylerim ürperdi.

Köprücük kemiğimin altında kalan koyu renk halkayı keyifle izleyen adama sinirli bakışlarımı çevirdim. Kazağı giyerken bakışlarımı kumaştan başka bir şey bölememişti. Kargo pantolonu da çıkardıktan sonra kotuma uzandım.

Yanıma gelen gölgeyle birlikte, kot pantolon elletimin altından çekildi. Şaşkınlıkla oturduğum yerden karşımdaki adama bakıyordum. İç çamaşırım dışında üzerimde bir şey olmadığı için ister istemez bacaklarımı birbirine bastırmıştım.

Tek dizini kırıp önümde yere çöktüğünde göğsüm heyecanla inip kalktı. Ayaklarımdan birini kucağına koyarken sıcak dudakları baldırıma sürttü. Yeni kestiği sakalları, beyaz tenime ince ince batarken dişlerimi sıktım.

Kotun bir paçasını bacağımdan geçirirken başparmağı bacağım boyunca temas etti ve iç çamaşırıma gelince durdu. Elimin altında topak hâlini alan çarşafı rahat bırakamadan dudakları diğer bacağıma geçti. Acılı ama haz veren bir yavaşlıkla pantolonumu giydirdi.

Ayağa kalkmam için pantolonun belini çekiştirdiğinde, elinin dış tarafı çamaşırımın üstüne değdi. Düğmeyi iliklemeye yeltendiğinde elim parmaklarının üstüne kapandı. Bakışlarımda büyüyen meydan okumayla onun koyulaşan harelerini inceledim.

"Oynamayı sevdiğini anladık, şampiyon ama..." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına eğildim. Dudakları ve gözleri arasında mekik dokurken konuşmaya devam ettim: "Ben oynamaya başlarsam üzülürsün. Sen bedenimi, ben aklını alırım."

Sıcak dudaklarına kondurduğum sert öpücükten sonra geriye çekilerek yatağa oturdum. Postallarımı giymek için çoraplarıma uzandığım esnada hırıltısını duysam da ses etmedim.

Yeni yetme bir genç kız olduğumu sanıyorsa yanılıyordu. İlkim olabilirdi lakin iradem söz konusu olunca otoriter olabiliyordum. Onun karşısında savunmasız olmak yeteri kadar gururumu tırmalıyordu. Tırmalama biçimi ise benimle aynı tarzda giyinip kusursuz vücuduyla karşımda salınmasıyla oluyordu.

Koyu yeşil, boğazlı kazak yüz hatlarını bir ayna gibi yansıtırken uzun bacaklarını saran kotu muazzam durmuştu. Deri kabanımı üze-

rine geçirdikten sonra elinde tuttuğu siyah bereyle bana yaklaşmasına izin verdim. Başımı sıcak tutacak bereyi dikkatlice takıp burnumu şakağıma bastırdı.

"Sana yaklaştığımda çoğu zaman seninle değil, kendimle oynuyorum." Eline aldığı avucumu kalbine yasladı, kalp atışları sıcak kanı avucuma pompalarken konuşmaya devam etti: "Senin gözlerine bakarken kalbime, bedenine dokunurken ruhuma meydan okuyorum, Karagül."

Kirpiklerimin altından yüzüne tırmanan bakışlarım mest olmuşlukla titrerken dudaklarını çenemin altına bastırdı. Sevdiği noktayı derin derin solurken boştaki eli belime sarılmıştı. Beni kendine yaslarken kalbinin üstünde duran elimi okşadı.

"Kendini tehlikeye atacak bir şey yapacak olursan ortalığı ateşe veririm, haberin olsun. Gözümün önünden ayrılmayacaksın," diyerek geri çekildi.

Avucundaki elimle odadan dışarıya çıktığımızda herkesin yavaştan toplandığını gördük. Dörtlü gruplara ayrılacaktık ve nedensizce Giray, Dukha'nın bulunduğu grupta olmayı seçmişti. Karanlık hole girmeden önce eşikte bekleyen sağlık görevlileri ilaçları bize enjekte etmişti.

İlaçlar birkaç saatliğine hastalığa karşı bağışıklık kazanmamızı sağlayacaktı. Pusula Teşkilatı, şehirlerin içine özellikle getto ve daha harabe kesimleri şehir merkezlerinden ayıran çemberler inşa etmişti. Hastalık hemen hemen tüm insanlara sirayet etmişti ve test merkezlerinde yetenekli olduğu tespit edilenlere aşı yapılmıştı.

Çok yüksek ihtimalle çipli aşılardan ötürü, aşı olan herkes şu an boyunduruk altındaydı. Getto kesimlere gelince, onlar test merkezlerine ulaşabilecek maddi olanaklara sahip olmadığı için Pusula Teşkilatı'nın gönderdiği devriyeler tarafından testlere tabi tutuluyorlardı.

Yetenekli olduğu tespit edilen büyük, küçük ya da çocuk fark etmeksizin herkes ailesinden ayrılıyordu. Zaten çipli aşılar, insanların hür iradesini gasbettiği için ailesinden koparılan kimse durumdan şikâyetçi değildi.

Aşı olan insanlar için bir çeşit bandrol sistemi geliştirmişlerdi. Siyah mürekkeple deriye işlenen numaralar, aşı olduğunuzu ve yeteneğinizin tasdiklendiğini gösteren bir ibareydi. Getto kesimlerde bu tarz bir prosedüre ihtiyaç duymayacak olsak da çemberden geçmemiz gerekebilirdi.

Enseme yapıştırılan barkod sahteydi ancak okutulan cihazlarda alarm vermeyecek şekilde tasarlanmıştı. Birlik evinden ayrılırken *duvar yürüyüşü* yapmıştık. Ters simetri olarak adlandırılan bu sistemde, şehrin dokusu üzerinde yeni tüneller açılıyordu.

Bunlar duvarların içinden, döşemelerden ve tavan aralarından çekiç, delgi gibi aletlerin yardımıyla açılmıştı. Birliğin tercih ettiği sistemde, herkes gidecek olduğu bölgeye duvarlar arasından gitmeyi tercih ediyordu. Gideceğimiz yere vardığımızda ise kapı veya bir evin yardımıyla gün ışığına kavuşuyorduk.

Giray ve grubu yol ayrımına sapmadan önce kolundan yakalamayı başardım. Keskinleşen ve sorgulayıcı bir hâl alan bakışlarım, loş ışık altında çehresine nefretin sığındığı adamı tarttı. Hislerim bana yalan söylemezdi, Giray'da bugün bir şeyler vardı.

"Yanlış bir şey yapmayacaksın, değil mi?" Umutla sorduğum soru karşısında gözleri beklediğim cevabın dışında her şeyi anlatıyordu.

"Herkesin yanlışı kendisinedir, sert kız; bu kadar kafana takma," dediğinde yanımda duran Amir'in öfkeli soluğunu işittim.

"Ne timini ne de kendini tehlikeye atacak bir şey yap, Giray." Sesimden endişe taşıyordu.

"Bizden kimsenin başına bir şey gelmeyecek, merak etme." Lafını bitirmesiyle kolumdaki elini çekerek bana gerçeklikten uzak biçimde tebessüm etti.

Dukha'nın içinde yer aldığı tim görüş açımdan çıkarken arkamda bekleyen ekip neden duraksadığımızı sorgulamaya başlamıştı. Yanımıza çok fazla silah almamıştık. Kulaklarımızdaki mikro telsizler, birbirimizle olan iletişimimizi sağlayacaktı.

"Onu gitmesi için ikna edebilirdin, şu anda herhangi bir operasyona çıkacak soğukkanlılığa sahip değil." Amir'in gergin bakışlarını yüzünü turladı.

"Giray operasyona çıkacak soğukkanlılığa, ben de akla sahip değilim," diyerek yaşadığımız olayı ona hatırlattım. "Merak etme; birimiz kör, birimiz topalken bu zamana kadar iyi ilerledik."

Amir, Shalom ile arkamda kalırken adımlarım hızlıydı. Sebepsizce birden neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. Fakat daha bir gün önce yaşamış olduğum olay kanıma yeterince dokunmuşken en yakınıma böyle bir yaftalama yapılması sinirimi bozuyordu.

Uzun bir süre deli muamelesi görmüş ve buna ses etmemiştim. Çünkü ben de aynı kanıdaydım. Şimdi tüm bunların önüme sürülmesi, geçmişin ısıtılıp ısıtılıp önüme getirilmesi sinirimi bozuyordu.

Yirmi dakika süren duvar yürüyüşünden sonra nihayet güneş ışığını görebildik. Ne yalan söyleyeyim, bizi motosikletlerin beklediğini hiç düşünmemiştim. *Harley Davidson* koleksiyonlarından bir dizi motosiklet önümüzde sıralanmıştı. Gidonuna asılı duran kaskı aldığım esnada hemen yanımdaki antrasit renkli motosiklete Okyanus bindi.

Kaskın kayışını keskin bakışları altında bağlarken çılgın tarafımı ön plana çıkaran gözlerim keyifle ona döndü. Motora bindikten sonra bir elim gidondayken diğeriyle kaskın camını indirmeden önce son bir bakış attım.

Motosiklet, gaza yüklendiğim an ileri atıldığında keyifli gülüşüm yüzünden camı buharlandı. Boş bir otobanın kenarında duvar yürüyüşünden çıktığımız için yollar sürüş için serbestti. Zamanı teğet geçen yegâne şey rüzgârdır; özgürdür ve nereye isterse oraya gider.

Kaybetmekten korkmadan gökyüzünün içinden, dağların zirvesinden ve yaşananların semasından koparak gelip anı yakalar. Hız limitini zorladığım için tekerlekler asfaltta ufak, turuncu ışıltılar çıkarıyordu. Peşim sıra gelen ekibim yapmış olduğum gösteriden memnundu.

Denizi gözleyen virajda küçük bir zikzak çizdikten sonra motorla birlikte asfalta yaklaşarak döndüm. Uçurumun yüksek duvarlarını aşıp üzerime atılacakmış gibi duran denize sadece birkaç saniye bakabildim.

Bana yetişen motordaki kişi Amir'den başkası değildi. Kaskın camını kaldırıp onaylamaz bakışlarından birini attı. Otoban eğlenceli dakikalarıma şahit olurken yollar, şehrin içine aktığımızı gösterir nitelikte kalabalıklaşmaya başladı. İrili ufaklı evlerin harabe görüntüsü dikkatimi çekerken talan edilmiş benzinlikler güvenli görünmüyordu.

Şehrin içinde biriken kar tabakası dengesiz hava koşulları nedeniyle erimiş, buzlanmaya sebep olmuştu. Kasvetin ev sahipliği yaptığı ilçe girişinde tek tük insanlar vardı. Kapılarına büyük kilitler vurulmuş marketler, camlarının yarısı indirilip yağmalanmış eczaneler görüyordum.

Yıkık evler birbirinin üzerine binmiş, yaşam alanından çok ölüm konsepti sergiliyordu. Ara sokağa girdiğimizde arkamızda kalan Shalom bize yetişerek toz ve buz içinde kalmış sokaklara göz attı. Kaskın

camını sıkıntılı bir ifadeyle kaldırdığında gözlerindeki ifadesizlik perdesi yok olmuştu.

"Buradan sonra yürümek zorundayız," dedi katı bir sesle, itiraz etmeden kaskımı çıkardım.

Eski bir dükkânın önünde park hâlinde olduğumuz için içeriden çıkan birkaç kişi motorlarımızı içeriye aldı. Ayağımın altında gıcırdayan buz, insanın dengesini bozan tek etmen değildi. Köhne sokaklar arasında yürürken çöplerin etrafında biriken hayvan leşlerinden ötürü kötü kokuların havaya karıştığını fark ettik.

Meydanlarda, parklarda olabildiğince odun ve ağaç parçaları toplanarak yakılmıştı. Kaldırım kenarlarında sahipsiz bırakılan insan cesetleri, yakılanın sadece ölüler olmadığını gösteriyordu. Gözleri gri göğe dikilmiş bir kadın, morarmış vücuduyla çöp konteynerinin yanında yatıyordu.

Ellerindeki yırtık, örme eldivenler; tırnakları kopmuş ve çürümüş ellerinin bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Işıltısı sönen mavi gözlerinin ağı kurumuş gibiydi. Koyu kahverengi paltosunu çekiştiren yaşlı bir adam, bizim yaklaştığımızı fark ettiğinde korkuyla geri çekildi.

Kadının önünde diz çöken Sitrin, mantosunun ucuna çekinerek dokundu. Elektrik çarpmışçasına geri çektiği elini kucağına aldığında gözlerinden damlayan yaşlar, üzerine eğildiği kadının yüzüne damladı.

"Hastalığın son evresini görmüş," diyerek kadının göz kenarlarından taşmış kan pıhtılarını gösterdi. "Mantosunda tırnak izleri var, çok acı çekmiş olmalı."

Sırt çantasından çıkardığı küçük battaniyeyi kadının donuk yüzüne örten Yakut, Sitrin'i tek hamlede kaldırdı. Yüzümü sıvazlarken ölü kadının sol parmağındaki evlilik yüzüğünü görmemiş gibi davranıyordum. Belki de onu arayan bir eşi ya da geceleri, *anne*, diye ağlayan çocukları vardı.

Yolumuza devam etmeye çalışırken gözlerimiz sayısız cesedin acılar içinde ölmüş olduğunu belli eden yüzleriyle karşılaştı. Yutkunamıyordum çünkü damağımda acı bir tat, boğazımda bir yumru vardı.

Bir çocuk parkında üst üste dizilmiş cesetler... Bu bir yıkımdı. Bu manzara insanlığın yok oluşunun en hazin tablosuydu.

En kötüsü de yarısını yakacak kadar yakıtlarının kalmış olmasıydı. Hastalığı engellemek için böyle bir şey yapmış olmalılardı. Gözlerim birliğin ve dirliğin hiçliğe karıştığı tablo karşısında sulandı. Kötü ko-

kudan ötürü burnumu kapatmak istiyordum fakat bunu, bu insanların ölümüne hakaret olarak sayıyordum.

"Gideceğimiz eve çok kalmadı." Shalom'un sesi, düşüncelerimin oluşturduğu kumdan kaleye nefes üflemişti.

"Onları bu kadar çaresiz bıraktığınıza inanamıyorum," derken sesimi bulmuş olmanın şaşkınlığını yaşıyordum.

Sayısız insan kalıntısı ve bina molozlarının olduğu alana iç çekerek baktım. Shalom durduğu için ardı sıra gelen timi de durmak mecburiyetinde kalmıştı. Yüzünü sertçe bana döndüğünde Afrika örgülü saçları rüzgâra meydan okudu.

"İnsanlığı sen ve senin ait olduğun teşkilat böyle bir yıkıma sürükledi," diyerek bana doğru bir adım attı. "Pusula'ya intikam için girdiğinden kendini aklanmış sayıyorsun ancak sen bileğindeki arma dışında birçok açıdan onlarla bir bütün hâlindesin."

Kabullenmek istemesem de yaşamın böylesine saydam hâliyle yüzleşmeyi yadırgıyordum. Hayatım teşkilattaki gibi insanlarla geçmemiş olsa da Pusula'ya bu kadar kısa süre içinde alışmış olmayı anlayamıyordum. Kim bilir, belki de olduğum ve dönüşmekte olduğum şey, beni buna itiyordu.

"Ruh hâlimi bu kadar iyi tasvir ettiğine göre sen de benimle aynı duyguları taşıyorsun," dedim öfkeyle. Sinirim söylediklerinin doğru olmasından değildi, bizden olmasına rağmen bizi ötekileştirmesindendi. "Eksik kalmışsınız işte, yetememişsiniz. Daha dün panzehrin formülüne bizim sayemizde erişim sağladığınızı unutmuşa benziyorsun. Burada durup *sen yaptın, ben yapmadım* kavgası etmeyeceğim." Sonra aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım.

"Acı gerçek şu ki insanlık bir yapılanla bir de yapılmayanla bu hâle gelmiş. Tüm suçu bizim üzerimize yıkarak kendinizi aklayamazsınız."

Shalom'un mistik güçle parıldayan siyah gözleri, üzerimde sanki ıssız bir sokakmışım gibi dolaştı. O sokakta, kaybolmuş çocukluğumdan kolumun kanadımın kırıldığı ana kadar her şeyi gördüğünü düşündüm. Amir ikimizin arasına girerek elini belime doladı.

"Seni çaprazımızdaki elektrik direğinde sallandırmamı istemiyorsan geri bas," dediğinde siyahi adamın sertçe yutkunduğunu işittim.

Gerginlik had safhaya tırmanmış, boğazımıza kadar tünemişken tenha sokaklarda egzoz sesi duyuldu. Hemen karşımızdaki ara sokağın girişinde görünen iki araç oldukça yavaştı. Eski ve paslı kaputlarından

rahatsız edici bir ses yükseliyordu. Hurdaya dönmüş hâlleri, etrafta dolaşan birkaç insanın da tedirgin olmasına yetmişti.

"Mıntıka sorumluları da geldi," diyerek bizi başka bir ara sokağa çekti Shalom. "Para karşılığında getto kesimlerden çocuk toplayarak Pusula Teşkilatı'nın test merkezlerine götürürler. Teşkilat yeni yeteneklere, onlar da yüklü miktarda paraya sahip olur."

Yaşamın dinamiğinde, düzenin kalbinin attığı noktada yeni tür yaratıklar türemişe benziyordu. Kısa süre içinde doğal seleksiyona uyum sağlayan yöntemler tüylerimin ürpermesine sebep oldu. Ancak Okyanus'un gözlerinde aynı hayret ve şaşkınlık yer almıyordu. O hep ifadesizdi ama bunlara zaten aşinaymış gibi bakıyordu.

Ölümün eşiğinde volta adan bir adamın şaşırmasını da bekleyemezdim.

Kırılan camlarına koli bantlarıyla şeritler çekilmiş bir oyuncak dükkânının önünde durduğumuzda yüzüne kan sıçramış et bebeğe baktım. Yamuk zil varlığımızı belli etmek ister gibi şangırdadığında kaşlarım çatıldı.

"Oyuncakçıları sever misin, Karagül?" diye sordu Amir, güvelerin yemiş olduğu tahta zemin adımlarımızla gıcırdıyordu.

"Zamanın eskitemediği duyguları haznesinde saklar oyuncaklar." Atlıkarıncanın kenarındaki anahtarı birkaç tur çevirdim, ışıkları yanıp kendi etrafında dönerken konuşmaya devam ettim: "Sahip olduğum bir oyuncak olsaydı bunun cevabını bilirdim."

Karanlık dükkânda bir ışık hüzmesi yaratan atlıkarıncanın kırık dökük ışığı izbe duygularımızı tozlu raflardan indirdi. Amir, bebekleri oyalamak için kullanılan çıngırağı alıp salladığında anlık bir refleksle yüzündeki ifadeyi yakaladım.

Kirpikleri saf bir hazzın getirisiyle titreşip kapandığında, geçmişten bir ninninin kulaklarına çalındığını hissettim. Geçip giden hatıralara köprü görevi gören çıngırağı bir kere daha salladığında orada bir yerlerde yakalamak istediği birileri olduğunu sezdim. Kararan göz bebekleri aralandığında, oyuncak dükkânı lacivert bir ışıkla aydınlandı.

Çocukluğu, geçmişin karanlık ve soğuk dalgaları arasında kalmıştı.

"Babamın ölümünden sonra annem her deniz kenarına gittiğimizde suya gül dökerdi, benden de çıngırağımı aralıksız sallamamı isterdi," diyerek elindeki oyuncağı buz gibi bir ifadeyle yerine bıraktı."

Çıngırak, babamın bana ilk hediyesiydi; annem, onu salladığımda babamın geleceğini düşünüyordu."

Açıklı koyulu ışıklar, karşılıklı duran bedenlerimiz arasında küçük şimşekler gibi çakarken kelimeler kifayetsizdi. Duyduklarım, omuzlarıma tanımadığım yükleri bindirirken kulak çizen seslerle durmaya başlayan atlıkarınca gerçeklik kadar acımasız biçimde ışıklarını söndürdü.

Oyuncakların bulunduğu tezgâhlardan birinin yanındaki tahtalar gıcırdadı ve dükkânın ortasına doğru bir kapak itildi. Saçları dökülüp kelleşmiş bir adam hafif kambur duruşuyla bizi fark ettiğinde bir şey söylemek için ağzını araladı. Çürük ve taşlardan gözükmeyen dişlerinin arasından tısladı:

"Evime ucubelerin giremeyeceğini yeterince anlattığımı sanıyordum," diyerek öfkeyle Shalom'a döndü. "Bizi tehlikeye atacak bir harekette bulunmayacaktın."

"Ne kadar da sıcak bir karşılama, eski dostum." Shalom, daha önce görmediğim bir samimiyete sahipti. "Onlar tehlike teşkil etmiyor, sizler için birçok şey yaptılar ve yapmaya da devam ediyorlar."

Bizim hakkımızda bu kadar ılımlı konuşabileceğini düşünmemiştim. Varlıklarını unuttuğum Yakut ile Sitrin, dükkândaki oyuncaklarla uğraşmayı, bu huysuz adam onları ellerinden çekip alınca bıraktılar. Ve bu sırada tesadüf eseri adamın buruşuk ve çilli bileğindeki halkayı fark ettim.

Silik ve görünmez bir hâl almış olsa da karanlığa bürünmüş dükkânda küçük parıltısı görülüyordu. Adamın tecrübe dolu bakışları, benim bilmiş gözlerimle çarpıştığında kaşlarımı kaldırarak alaylı gülüşümü saklamaya çalıştım.

"Neden buradasınız?" derken gözlerini bereden taşan saçlarımdan alamıyordu.

"Kızıl Şafak hastalığın panzehrini buldu, eski dostum. İnsanlığın önüne sürmeden önce denemek için gönüllü birkaç kişiye ihtiyaç duyuyor." Shalom, onu ilk gördüğümden bu yana en samimi hâliyleydi.

"Karşılığında biz ne alacağız?" diye sordu kel adam huysuz bir yüz ifadesiyle.

"Ailen, birliğin verdiği gıda ve giyinme gibi yardımlardan faydalanacak. Devletin sağladığı fondan daha iyi, emin ol." Shalom nihayet istediği cevabı almış olmanın heyecanıyla konuşuyordu. "Üstelik

aşının başarılı olma olasılığı yüzde doksan, hastalıktan da kurtulmuş olacaksınız."

Yaşlı ve huysuz adam, Shalom'un söylediklerini dinliyor gibi gözükse de saçlarımda oyalanan gözlerini geri çekemiyordu. Bunu fark eden Amir'in kemikli parmakları, elime dolanıp avuç içlerimizi birbirine yasladı.

"Madem öyle diyorsun, bunları daha detaylı dinlemek için yiyeceğimi seninle paylaşabilirim," diyerek az önce altından çıktığı kapağı kaldırdı. "Aşağıya inelim, karım çay demliyordu."

Timler oyuncak dükkânında kalırken geri kalanımız açık kapaktan aşağıya doğru indi. İki oda büyüklüğündeki salonun sol köşesine eski ve yer yer yırtıkları olan üçlü koltuk yerleştirilmişti, onun önündeyse yıpranmış ama sağlam bir halı seriliydi. Şöminenin üzerine konulan bakır demlikten kiraz sapı kokusu taşıyordu.

Eski dolaplardan başını kaldıran on sekiz on dokuz yaşlarındaki genç çocuk varlığımızı fark ettiğinde ince kaşlarını çattı. Annesi, eski dolapların önündeki ahşap masadan kalkarak küçük erzak paketlerini bıraktı. Kadının sorgulayıcı hareleri önce bize, ardından eşine döndü.

"Birlikten haber geldi, aşıyı bulmuşlar." Kocası konuşurken kadının titreşerek dolan gözlerinde umudun parıltısı vardı.

Islak ellerini önlüğüne silip yaşların yıkadığı yüzüne titreyen parmaklarını yasladı. Neden yaptım, bilmiyorum ama Okyanus'un gölgesinden sıyrılarak kadının yanına adımladım. Cebimden çıkardığım peçeteyi ona uzatırken tebessüm ediyordum.

"Lütfen daha fazla kendinizi hırpalamayın." Samimiyetle konuşmamla peçeteyle sildiği yüzünün ardından beni inceledi.

"Annemle arana mesafe koymaya başlamazsan hırpalanan sen olacaksın!" Annesini korumaya çalışan çocuk aramıza girmeye çalıştı.

Annesi ise tıpkı eşi gibi yüzümü inceledikten sonra dikkatini saçlarıma vermişti. Bu durum canımı sıkarken istemsizce kısa tellere dokundum. Oğlunun kolunu tutup kibarca kenara çekerek konuşmaya başladı:

"Dur oğlum, galiba beklediğimiz kişi o. Baksana, Nadia'nın bahsettiği saçlara sahip." İşaret parmağıyla saçlarımı gösterdi kadın.

Oğlu ve annesi önümden çekildiğinde gözümden kaçan ayrıntıyla karşılaştım. Rutubetten ötürü yosun bağlamış duvarın önünde bir kız çocuğu bağdaş kurmuş, kara sıvaya çizmiş olduğu pencerenin ardını

izliyordu. Sırtına uzanan balıksırtı örgü, yumuşak tellerin yardımıyla kuytuk sokumuna doğru kıvrılmıştı.

"*Merhaba, Mislina.*"

İsmimi seslenmesiyle dikkatim sırtı dönük kız çocuğunun hafifçe görünen sağ profilinde dolaştı. Kıkırtıyı andıran melodik ses tonu, beni gördüğüne mutlu olduğunu belli ediyordu. Fakat ismimi nereden bildiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"*Sadece senin duymanı istediğim için böyle konuşuyorum, yaklaş lütfen.*"

Zihnimde bir nabız gibi atan sesi, beklentisiyle birlikte bedenimin ona yönelmesini sağladı. Kız çocuğunun tam önünde durup onun gibi bağdaş kurarak yere oturdum. Yüzünü göremediğim için kaşlarım hafifçe çatıldı.

"Ben Nadia, heyecandan kendimi tanıtmayı unuttum çünkü uzun zamandır seni bekliyorum," derken elindeki tebeşirle duvara çizdiği pencerenin saksı çiçeklerini tamamlıyordu. "Düşlerimde gördüğüm gibisin, Mislina. Saçların tıpkı gördüğüm gibi inanılmaz."

Konuştuğunu herkes duymaya başladığı için kendi kafamdan senaryolar uydurduğuma dair tereddütlerim yok oldu. Kararsızlıkla bereyi saçlarımdan çekerek aldığımda ev halkının hayret dolu nidaları işitme perdeme düştü.

"Adımı ve saçlarımın böyle olduğunu nereden biliyorsun, Nadia?" Sorumla tebeşiri nemli duvara sürtmeyi bıraktı.

Oturduğu yerde, duvarın dibinde ahşap bir kasa vardı. Kasanın içindeki deste deste defterler dikkatimi dağıttı. İçlerinden birini çekip aldığımda sesini çıkarmadı. Yıpranmış sayfaların hepsinde pastel boyayla hat kazandırılmış keskin sima duruşu aynaya bakıyormuşum hissi uyandırdı.

İv ayrımından başlayan yıldız rengi ve kömür siyahın değişik harmonisini taşıyan saçlarımın bir kısmı kazınmıştı. Yedi ay dönümü dövmemin tüm ayrıntıları üzerinde parmaklarım dolanırken Nadia suratını bana çevirdi.

"Sen direnişin yüzüsün, Mislina; rüyalarımda gördüğüm Mesih sensin." Küçücük kızın konuşmasıyla dolan gözlerim çehresindeki kapalı gözlerine takıldı.

Kör olduğunu fark etmem saniyeler sürerken bakışlarım, salonun ortasında bir koro gibi duran insanlara kaydı. Körpe bir yüreğin

önünde oturmuş, öğrendiği gerçeklerle çarpılan koca kadını seyrediyorlardı. Kucağına düşen resim defteri sayısız resimine ev sahipliği yapıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diyerek alnına düşen bebek saçlarını kenara çektim.

Hokka burnuna eşlik eden çilek dudakları onu tatlı kılıyordu. Ancak gözleri ve kaşlarının ona kazandırdığı mizaç, bir çocuktan çok bilgeye ait gibiydi. Yüzüne değen elimi yakalayarak avuçlarının arasına aldı.

"Pusula Teşkilatı'nın sonu olacaksın, insanlığı sen kurtaracaksın," diyerek gülümsediğinde süt dişi değiştirecek kadar küçük olan bir kızın tüm bunları bilmesi içimi ürpertti. "Ay yüze ve yıldız ışığı saçlara sahipsin. Sensin..."

Küçük kızın elinden çektiğim parmaklarımla kucağımdaki defteri alarak ondan uzaklaştım. Savsaklayan adımlarım korkuyla ondan uzaklaşırken görmeyen gözleriyle omzunun üzerinden dönüp tam da bulunduğum noktaya baktı.

"Anne ile bebek arasındaki kordon kadar mecbursun olduğun her şeye ve şimdi ölümle yüzleşmeye bekleniyorsun sessizce."

Duymak istemediğim cümleyi dudaklarının arasında bir ninni gibi söylerken hızla kulaklarımı kapattım. Küçük haykırışım dudaklarımdan firar ederken koşar adım salonun çıkışına ilerledim. Birkaç gece önce bebeğin hayatını kurtardıktan sonra bu cümleyi duymuştum. Ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum.

Tenimi delen soğuk, duyularımı ayaklandırırken saçlarım, çehremde dans ediyordu. Kurşuni bulutların sardığı gökyüzüne doğru kafamı kaldırdım ve ciğerlerime derin soluklar çektim. Elimdeki defteri ikiye katlayıp cebime sokmaya çalışırken diğerleri yanıma geldi.

"Mislina'yı özellikle bu eve getirdin, değil mi?" Amir, Shalom'un boğazına yapışmak üzereydi.

"Nadia'nın görüleri en az sevgilin kadar kuvvetli, onun gerçekten bir direnişçi olup olmadığını öğrenmek istedim," diyerek omuz silkti, bürüneceğim ruh hâli umurunda bile değildi. "Hem Nadia'nın babası bu durumu civarda yaşayanlara anlattığında aşıyı denemek için hayatımızı tehlikeye atmaya gerek kalmayacak. Herkes gönüllü olarak ayağımıza gelecek."

Shalom cümlesini tamamlar tamamlamaz Amir'in hiddetinden nasibini aldı. Okyanus'un tahmin edilemez tekmesi, adamın nefes

boşluğuna tam kondisyonlu biçimde yerleştiğinde acıyla iki büklüm oldu. Shalom'un örgülü saçlarını yakalayıp kafasını geriye doğru çekti.

"Misilina'yı bir daha müttefik oyunlarında piyon olarak kullanırsan seni mahvederim," dedikten sonra Shalom'dan iğrenirmişçesine bedenini itti.

Duyduklarımdan ötürü içimde baş gösteren titreme her geçen saniye biraz daha artarken sırtımı kapı pervazına yasladım. Parmaklarımın arasında bir külçe ağırlığına erişen resim defterinin yüzeyine tırnaklarımı saplayarak duyduklarımın beraberinde getirdiği öfkeyi bastırmaya çalıştım.

"*Tüm birimlerin dikkatine, B-4 numaralı ekibin sınır ayrımından geçtiği istihbaratını aldık,*" diyen sesle dikkatim kulağımdaki mikroçipe çevrildi. "*Tekrar ediyorum, tüm birimlerin dikkatine, B-4 numaralı ekip sınırdan geçmiş bulunmakta. Spontane bir çatışma çıkması ihtimaller dâhilinde.*"

Hararetli bir şekilde tartışan Amir ve diğerleri kulaklarındaki cihazlardan duyduklarıyla sessizleşti. Sıkıntıyla burun kemerimi sıkarken yumruğumu, yaslandığım duvara geçirdim. Bahsettikleri ekip, Giray'ın içinde yer aldığı takımdı.

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" Shalom'un sorusuyla bir süreliğine duraksadım ancak ne yapacağını bilmiyordum.

"Muhtemelen öfkesini atacağı bir şeyler planlıyor ama ne yapacağı hakkında bir fikrim yok," dediğimde Shalom'un ifadesindeki öfke büyüdü.

Shalom bizden biraz uzaklaşıp tüm birimlere anons geçerken gerginlikten yerimde duramadım. Sert adımlarımın altında çatırdayan buz, fevri hareketlerimden nasibini alıyordu. Yanıma gelen Sitrin tedirginlikle yüzümü tararken ellerime ağır gelen resim defterini kucağına fırlattım.

Ani hareketimden ötürü korkuyla yerinde sıçradığında konuştum: "Onu bir yere sakla." Bakışlarımı soğuktan kızarmış çilli yüzüne çevirdim. "Başına bir şey gelirse kendini ölmüş bil."

Sitrin söylediğimi ikiletmeden defteri sırt çantasına koyarken kendi etrafımda dönerek köhne oyuncak dükkânına baktım. Kırık ve kirli camlarında gördüğüm yansıma tüm gerçekliğiyle suratıma çarptı. Çenemin bitimine gelen saçlarım ve kazınmış alana işlenen ay dönümleri dikkat çekiciydi.

Oyuncak dükkânında görünen adamın bakışları içeriden dışarıya doğru beni taradı. Huysuz biçimde mırıldanarak beremi başıma geçirdim ve gözlerimi bana *unutmuşum* gibi bakan adamdan aldım.

"Ekipler, sınırın ardındaki *Comtea* çay zincirlerinden birinde olduğunu söylüyorlar," diyerek iki elini beline yasladı Shalom. "Çay zincirinde küçük bir kutlama varmış, eğer şimdi bunu engellemezsek kötü şeyler olacak."

Shalom'un bakışlarının son durağı olduğumda iç çekerek arkamda duran adama döndüm. Amir'in safir harelerinde yıldırımlar çakarken zemheriden soğuk bir şekilde bilmişlikle gülümsedi. Beni uyarmasına rağmen onu azarlamıştım. Giray'la alakalı konuda haklı çıkmıştı.

"Sanırım marjinal tarzım bazı kişiler tarafından ilahlaştırılmış," diyerek suratımı ekşittim ve bakışlarımı oyuncak dükkânının içine çevirdim. "Ayrıca görünüşüm hakkında Pusula Teşkilatı da bilgi sahibi, bu konuda bir iyileştirme yapılırsa sorunu çözebilirim."

"Bekleyin bir saniye." Shalom, uğursuz zili çalarak tekrar oyuncak dükkânına girdiğinde gözlerimi devirdim.

O dakikaya kadar gözlerimi devireceğim tek şeyin bu olduğuna inanıyordum. Tahmin etmediğim kadar değişim dakikalar içinde hatırı sayılır derecede fazlalaşmıştı. Aynaya baktığımda buna birebir tanık olmuştum.

Sınır kapısı dedikleri bölgelerin fiili bir yapılanmadan çok metafor olduğunu sanmıştım. Önünde durduğum çelik ve metrelerce yüksek yapıyı gördükten sonra bu düşüncemden vazgeçtim. Plastik tellerden oluşan peruk tenime her sürttüğünde kaşındığım için gerekli imajı veremediğim söylenmişti.

Görevli askerlerin nöbette olduğu ve her geçen kişinin ensesindeki kodu okuttuğu gözümden kaçmamıştı. Getto kesimi, aristokrat ve burjuvazi zenginliğinden en katı ve keskin biçimde ayıran duvarın önünde duruyorduk. Paranız varsa ölüm bile sizi teğet geçebiliyordu.

Oyuncak dükkânından çıkan kostümlerin bana bu kadar pahalıya mal olacağını düşünmemiştim. Kedi kadın kostümünün ikinci bir deri gibi vücudumu saran kumaşı ve yüksek topuklu botlar, içinde olduğum durumu katlanılmaz kılıyordu.

Ten rengimin daha açık olması için bir avuç unu yanaklarıma pudra olarak kullandığımı da unutmamak gerekiyor tabii. Kahve tonlarında İngiliz stili bir şapka takan Okyanus'un lacivert hareleri ön

plana çıkmıştı. Topuğuna kadar uzanan paltosu, dedektif kostümünden ödünç aldığımız bir parçaydı.

Tüm bunların bedelini ödeyeceksin, Giray!

"Enselerinizi okuttuktan sonra rahatça içeriye girebilirsiniz." Shalom, mantomun altındaki silahlarıma göz attı. "Silahların sorun olmamasını Matilda sağlayacaktır."

"Anlaştığımız noktada bizi bekleyin," diyen Amir, Shalom'un başıyla onaylamasından sonra giriş kapısına ilerledi.

Görevli asker küçük kulübesinden çıktığında şüpheli gözleri üzerimizde bir süre oyalandı. Dudaklarımda her zaman kırmızı ruj olurmuş gibi durmaya çalıştım. O nasıl oluyordu, bilmiyordum ama neyse. Platin rengi peruğumun beni kabak gibi ortaya serdiği kanısındaydım, kamufle olmaktan çok uzaktım.

"Enselerinizi açın," diyen asker arkamda kalan ekibime bakış attı.

Önce Amir'in, daha sonra benim ensemi küçük cihaza tarattıktan sonra bizi giriş kapısına yönlendirdi. Sensörlü kapıdan geçerken alarmı duyduğumuzda dişlerimi sıktım. Herkesin başımıza toplanmasını bekler gibi etrafımı taradığım esnada Matilda, kabanın başlığını indirerek görevliye dokundu.

"Silahlarla buraya girmek istememiz, senin için hiçbir engel teşkil etmiyor," diyerek adamın elini iki avucuna aldı, tılsımlı sesi ninni söyler gibi istediklerini adama dikte ederken hayret ettim. "Hatta o kadar önemsiz bir ayrıntı ki silahlarla beraber bizim varlığımızı bile unutacaksın."

Çekik kahverengi gözleri, bir atmaca gibi kısılıp adamın bulanan zihnini tartarken kısa ama gergin birkaç saniye geçti. Şuurunu yitiren görevli mekanik hareketlerle herkesin ensesini okuttuktan sonra içeriye girdik.

Şehrin bu kısmının nasıl gözüktüğünü tasvir edecek olsaydım *hayat durmamış gibi* derdim. *Duvarların ardında insanlar ölmüyor, birbirlerini yakmıyor ya da yaşamak için devletin sağladığı yemek fonuna ihtiyaç duymuyormuş gibi* derdim. Şaşıracağım bir değişim yoktu, şaşırdığım kısım eşiklerinde yıkımla sarsılan insanlar varken buradakilerin bu kadar rahat olabilmesiydi.

Büyük bir sosyal mecra kurucusu olan Thomas, Pusula Teşkilatı'nın çıkarlarına uygun biçimde *Comdirect* uygulamasını kurmuştu. Uygulama her bireyin kendi üstün yeteneklerini sergilediği paylaşımlarla

doluydu. Yeteneği olmayanlar ise bu sosyal ağ sayesinde aşağılık konumuna sokulurdu.

Bir devleti yıkmak isterseniz önce o devletin toplumunun zihniyetini yıkmanız gerekir. İşte, *Comdirect* tam olarak Pusula etik ve ahlak anlayışının bir uzantısıydı. *Comtea* ise evrensel bir çay markasıydı. İçince insanın yeteneklerini açığa çıkardığı iddia edilen bir çay...

"Kafeye ne kadar uzaklıktayız?" diye sorduğumda, Okyanus'un temkinli hareleri üzerime devrildi.

"Sadece on dakikalık bir mesafe var," diyerek önünden geçtiğimiz mağazalara gelişigüzel bir bakış attı. "Hızlı hareket edersek dikkat çekeriz, sabırlı ve belli ritme sahip adımlarla zamanında orada olacağız."

Etraftaki insanların hareketlerindeki mekanik düzenlilik, dikkatimi yeni yeni çekiyordu. Kimsede aşırı tepkiler mevcut değildi, ölçülü hareketlerle ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Ne istediklerinin pek bir önemi kalmışa benzemiyordu.

Her sokak bitiminde bekleyen eli silahlı askerlerin Pusula arması taşıyan formaları, yutkunmama neden oldu. Çok değil, kısa bir süre önce hepsi benim emrim altındaydı. İstersem tüm dünyayı yönetebilirdim ancak yönetmek, kurtarmaktan daha kutsal değildir.

"Çiplerin etkisi altında olmalılar." Sesimden taşan şaşkınlıktan çok çaresizlikti.

"Çipleri yöneten sistemi ekarte etmeyi başarırsak hepsi özgür kalacak." Amir'in sesiyse yumuşacıktı. "Ama önce senin kıymetli oyuncağını bulmalıyız."

Kafenin girişi göründüğünde omzumun üzerinden belli bir mesafe ile peşimizden gelen gruba baktım. Hepsinin yüzünde yer alan dumura uğramışlık ifadesi, felaketin boyutunu gözler önüne serer nitelikteydi. Basamakları çıkıp beyaz ağırlıklı tasarlanan kafeye girdik.

Küçük kutlamadan ötürü etraf olduğundan daha kalabalıktı. Kafenin içindeki asma tavandan sarkan kristal avize ve ortadaki dev akvaryum, alanın genişliğini kısıtlamıştı. Ellerindeki tepsilerle çeşitli renklerdeki çayları dağıtan garsonlar, atıştırmalık almamız adına ısrarcı oldu.

"İçmemde bir sorun var mı?" Neon renkli bardağı Amir'in gözü önünde salladım.

"Enerji vermek dışında bir şeye yaramıyor," derken gözleri vücudunu talan etmişti. "Ve bizim şu an enerjiden başka bir şeye ihtiyacımız yok."

İçeceği kafama diktikten sonra, "Hangi cehennemde olduğunu görebiliyor musun?" diye sordum.

"Çok kalabalık ama gerzek suratını görsem tanırdım," dediğinde gerginlikle etrafını inceledim.

Bizimkiler masalara bölünmüş, sanki hep bu eğlenceyi bekliyormuş gibi takılıyorlardı. Kim bilir, belki de benim kedi kostümü içinde olmam, onları buradan daha fazla eğlendiriyordu.

"Sana ponponun kalmasında bir sakınca olmadığını söylemiştim." İkinci bardağı da kafasına dikti Amir. Ona cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada, "İşte, eğlence başlıyor," dedi.

Bakışlarını takip ettiğimde asma kattaki tanıdık simanın öfkeyle parlayan gözlerini fark ettim. Kahve çekirdeklerinin içinde devinim hâlini alan hortumlar akvaryuma takılmıştı. Dikdörtgen ve metrelerce uzunluktaki akvaryumun camları titreşir gibi olduğunda sesten kimse fark etmedi.

Giray'ı durdurmak için kalabalığın arasına daldığımda kalın camlı akvaryumda örümcek ağı gibi şekillenen çatlakları gördüm. Sarmal merdivenden hızlı adımlarla çıkarken yüksek topuklulardan ötürü ayağımın burkulmasıyla inen kişinin üzerine düştüm.

Dengesini yitiren bedenimi beceriksizce üzerinden iten kişi, "Rahat yürümek istiyorsanız topuklu giymemelisiniz," dediğinde kanım dondu.

Kanımın donma sebebi, dev akvaryumun patlayıp ortalığa rengârenk balıkların saçılması değildi. Kanımın donmasını sağlayan şey, kumral saçlarını tepede sıkı bir atkuyruğu yapmış ve soluk tenini parlatan makyajıyla karşımda duran kişiydi. Tüm zahmeti, maviyle karışık gri renkteki ölü bakışlarını değiştirememişti.

Şanssıma lanet ettim.

"Ayağınız kırılmadıysa şanslısınız," diyen sinsi ses, göz bebeklerimin içinde daldığı hikâyeyi okuyordu. "Çünkü biraz sonra onları ben kıracağım, Mislina."

Beni geriye doğru itmeye çalışan elini yakalayıp bileğini ters çevirdim ve hızlı biçimde basamağı çıktım. Tek elimle tuttuğum kolunu kurtarmaya çalışırken bedenini basamaklardan ittim. Tökezlemesi

bana zaman kazandırdığında arkamı döndüm ve basamakları çıkmaya başladım.

Hızımı kesen etmen, uzun tırnaklı elinin saçımı tutup kafamı geriye çekmesiydi. Perukla beraber yakaladığı öz saçım elinden sıyrılırken platin rengi tellerin yerini alan saçlarım gün yüzüne çıktı. Ve bu durum benim için tehdit unsuru olmayan askerleri harekete geçirdi.

Savaş alanına dönmüş kafede insan kalmamıştı. Amir ve diğerleri askerlerle ilgilenirken Giray, üzerine çıktığı Tunç'u yumruklamakla meşguldü. Asma kata nihayet vardığımda, Giray'ın omuzlarına asılarak onu Tunç'un üzerinden çekmeye çalıştım.

Bel boşluğuma gelen sert tekme, acıyla yüzümün ekşimesine sebep olurken dirseğimle arkamdaki kişiyi ittim. Kutsal, beni karşısında gördüğüne inanamıyormuş gibi mutluydu. Üzerimdeki mantoyu çıkarıp silahlarım ve tulumumla kaldığımda Giray'ın elinden kurtulan Tunç'un keyifli bir ıslık çaldığını işittim.

"Dünya bu hâlini görse ayakta zevke gelirdi," dediğinde topuklu botum Tunç'un bacaklarının arasıyla buluştu.

Ayak bileğimden yakalayarak beni kendine çektiğinde dengesini yitiren bedenim halıya yapıştı. Kutsal'm tekmesinden yana yuvarlanarak kurtulurken belimdeki silaha davrandım. Ancak enseme inen tekmeyle bilincim gider gibi oldu.

Zayıf noktamı yakalayan Kutsal, ikinci tekmesini yüzüme indirdiğinde dudağım patladı. Karnıma otururak yaptığından keyif alır şekilde ikinci yumruğunu da çeneme salladığında ağzım kanla doldu. Bir şeyler daha mırıldandı ama kulaklarım net duymuyordu.

Bir sonraki yumruğunu indireceği sırada onu bileğinden yakalayarak elini ters açıya hızla büktüm. Kırılan kemikten gelen ses, acı dolu inlemesiyle bölünürken onu üzerimden fırlattım. Amir, sarmal merdivende önüne çıkan kişileri temizleyip bize ulaşmaya çalışıyor, ekip ise aşağıdan gelen askerleri engelliyordu.

"Bir öpücük vermeden mi öleceksin?" Tunç'un vahşilikle parlayan bakışları, bedenimi bir sapık gibi süzdü.

"Kes sesini!" Dişlerimin arasından tıslarken Amir'in bayılan Giray'ı yerden kaldırdığını gördüm. "Daha fazla olay istemiyoruz, yolumuzu açın."

Son söylediklerime gülen Tunç'un gülüşleri kahkahaya dönüşürken duvar dibinde kırık koluyla oturan Kutsal'ın ona katıldığını fark ettim. Belinden çıkardığı kurşundan kıl payı kurtulup asma katın bal-

konuma geri geri gittim. İkinci kurşunu bile isteye beni teğet geçtiğinde yutkunamadım.

Bir sonraki hamlesi yumruğuydu. Köprücük kemiğimi ezen yumruğu tüm iç organlarımı sallarken kaval kemiğine aldığı darbeyle hafifçe geriye sendeledi. Botumun topuğunu erkekliğine bir daha vuracağım sırada saçlarıma atıldı.

"Bak sen şu işe, gümüş saçlı direnişçiyi yakaladım, millet!" dediğinde kafeyi saran askerlerden keyifli kahkahalar firar etti. "Seni avizede sallandırmayı çok istesem de bu keyif Dünya'ya ait."

Tükürükler saçarak yüzüme doğru konuşurken iğrentiyle ağzımdaki kanı tükürdüm. Bunu beklemediği için anlık olarak gözlerini yumdu ve kafamı geriye atıp hızla yüzüne vurdum. Katta bulunan kapılardan birinden dışarıya çıkan kişiyle aklıma ilk geleni yaptım.

Doğa'nın korku ve şaşkınlıkla harmanlanmış mavi gözleri önce etrafı, daha sonra yüzü kan içinde kalmış beni buldu. İsmimi dudaklarının arasında sessizce hecelediğini gördüm. Belimden çıkardığım silahımı ona doğrultup hızla üstüne atıldım.

Boynuna kolumu dolayıp sırtını göğsüme yasladığımda korkunun azametiyle atan kalp ritmini işitiyordum. Doğa'nın peşi sıra odadan ayrılan Duru, beynine silahı dayanmış arkadaşını görünce çığlık attı. Tunç ağzındaki kanı bir pislikmiş gibi tükürdükten sonra, okkalı bir küfür savurarak başını ovdu ve saçlarını çekiştirdi.

"Lanet olsun, Doğa! Sana kahrolası odadan çıkmamanı söylemiştim!" dediğinde kollarımın arasındaki kızın daha beter titrediğini hissettim.

"Bizi buradan çıkarman için sana beş dakika veriyorum." Ağlayan kızın kafasına silahı daha fazla bastırdım. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok, yemin ederim ki tetiğe basarım."

Tunç, kız kardeşini arkasına alıp bir süre durdu. Alt kattaki ekibimi saran askerler Tunç'un ağzından çıkacak tek kelimeyi bekliyordu. Doğa'nın sıklaşan solukları vicdanıma iğne gibi batarken renk vermemeye çalıştım.

"Tamam, teslim oluyorum." Tunç, aşağıdaki askerlere geri çekilmeleri için başıyla işaret verdi.

"Tek bir yanlış harekette tetiğe basarım. Askerlerine söyle, araçlarınızın anahtarlarını bizimkilere versinler," dediğimde hırslı bakışlarıyla üzerime atılacak gibi oldu ama silahın emniyetini açmamla duraksadı.

"Bunu sana ödeteceğim, Mislina." Geriye çekildi ve yolumuzu açtı. "Bir dahaki sefere aramızdan tek parça hâlinde ayrılamayacaksın."

Amir ve Yakut aldıkları anahtarlarla kafenin çıkışındaki araçlara ilerledi. Ayılmaya başlayan Giray'ı Sitrin taşırken çıkışa gelerek Doğa ile birlikte arkama döndüm. Asma katta kardeşi ona sarılırken yüzüme bakan Tunç, ettiği intikam yeminini gülüşümle mühürledi.

"Beni bir daha görecek kadar yaşayacağını düşünmüyorum," derken kaşım meydan okurcasına yukarı kalkmıştı. "Peşimizden tek bir kişi bile gelirse önce kafasına sıkar, daha sonra da otobana atarım."

Söylediklerimi öylesine inançla telaffuz ediyordum ki kendimden iğrendim. Ne kurtarıcı, ne Mesih ama! Amir aracın arka kapısını açıp bindiğimizden emin olduktan sonra, ön yolcu koltuğuna oturup time hareket etmesi için emir verdi.

Araçlar sıralı biçimde işlek sokaklardan geçerken yüzden fazla teşkilat askerinin sokakları sardığını gördük. Kafasından silahı çektiğim Doğa, kollarımın arasında titrerken durgunlaşan harelerim dikiz aynasından Amir'le buluştu.

"Takip edilmiyoruz, merak etme. Doğa'nın hayatını tehlikeye atacaklarını sanmıyorum," dediğinde biraz olsun rahatlayarak yanımda oturan kıza baktım.

Başak tarlasını andıran sarı saçları, güzel yüzünü perdelerken ağladığından ötürü omuzları titriyordu. Alnımı yasladığım aracın camından, şehrin dışına doğru gittiğimizi gördüm. Shalom ve ekibiyle buluşma noktasına zamanında varmalıydık.

"Sen abimin..." dedi iç çeken ses ama hıçkırıklarından ötürü konuşması bölündü. "Sen abimin ailesiydin, ben seninle birlikte büyüdüm. Yetimliğini hissetmeyesin diye hep sana kol kanat gerdik, hepsinin karşılığı bu muydu?"

Sonlara doğru daha net ve anlaşılır konuşan Doğa'nın yargılayıcı ses tonu arabada yankılandı. Amir'in çatılan kaşlarını dikiz aynasından gördüğümde böyle bir yüzleşmeye karışmamam gerektiğini düşündüm.

"Karısını bile elinden aldın. O abimle evli; bunu kendine nasıl yediriyorsun, anlamıyorum," diyerek kafasını olumsuz anlamda salladı Doğa.

Büyüyen nefreti ve kırgınlığı camdan tarafa çevirdiği yüzüne yan. sımıştı. Abisinin katısı olduğum konusunda ne kadar haklı olsa da bu gerçek canımı yakmıştı. Dişlerimi sıkarken silahımı hazır beklettim.

"Ben bile size aittim, bedenim ve ruhum yıllarca teşkilatın malı oldu, istediğiniz gibi kullandınız," diyerek hafifçe başını çevirdi Dağ. kıran, bakışları çakmak çakmaktı. "Ancak o hep benimdi, ben nasıl size aitsem o da bana aitti. Hiçbir zaman başkasının olmadı."

Doğa'nın nefretle çalkalanan bakışları babasının katiline, yani bana döndü. Yaşlar yüzünü yıkarken sertçe burnunu çekti. Amir'in dilinden dökülenler en başından beri beni nasıl sahiplendiğini göste. riyordu. Adrenalin yüklü dakikaların ardından sızlayan yüzüm, beni düşüncelerimden kopardı.

Araba yolculuğumuzun kalanında kimseden ses çıkmadı. Shalom ile buluşma noktasına varmadan önceki son durakta araçlar durdu. ğunda kapımı açarak indim. Diğer tarafa yürüyüp Doğa'yı kolundan tutarak dışarıya çıkardığımda uçurumun kenarına dizili araçlardan inmeye başladılar.

Elimin altında titrese de korkusunu saklamaya çalışan genç kızın saçları rüzgârla savrulurken kendimden nefret ediyordum. Ürkek bakışlarını omzunun gerisindeki denize değdirmekten çekiniyordu.

"Önce babamı öldürdün, sıra bana mı geldi?" Hırçın bir şekilde sorduğunda elimdeki silahı Matilda'ya fırlattım.

"Burada bekle." Tekdüze bir sesle konuşurken gözlerine bakmaktan kaçındığımı fark ettim. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Bizimle o kadar zaman geçirdikten sonra bile bizi sevmedin mi?" diyerek kızarmış gözleriyle yüzümü taradı. "Ben sana hep samimiyetle yaklaştım, bu kadar nefreti hak edecek ne yaptık?"

Öfkeli gözlerim, soğuktan ötürü kollarını etrafına saran kızı yerine mıhladı. Soğuktan gözlerim sulanırken burnumu çektim ve kolundan yakalayıp onu otobandan iyice uzaklaştırdım. Sorduğu sorunun cevabı o kadar ağırdı ki söylemeye dilim varmıyordu.

"Sizden nefret etmek için sadece bizim değil, tüm insanlığın yeterli sebepleri var." Giray ayılmış ve kusamadığı nefretiyle yanımıza gelmişti. "Kendini bu uçurumdan atsan birçok kişiye iyilik etmiş olursun, inan bana."

Doğa duyduklarıyla kahrolurken sıtma geçiriyormuş gibi titremesi anbean artı. Korkulu ifadesiyle arkasındaki denizi seyrederken mos-

mor olan teni zayıflığını perçinledi. Doğa'nın iki kolundan tutup geri geri yürümesini sağlarken başını hızla sağa sola savurmaya devam etti.

Adımları toprağa saplanarak bana karşı koymaya çalışsa da benim karşımda fazla şansı yoktu. İri kayalığa oturması için omuzlarına baskı uyguladım ve önünde diz çöktüm. Kollarını bırakıp yüzüne yapışan saçlarını teninden ayırdım. Buz gibi olan ellerini avuçlarıma alarak merhametime kulak verdim.

"Nefes al, kriz geçirmek üzeresin," dedim yatıştırıcı bir sesle. Buğulu bakışları mahvolmuş yüzümde dolaştı. "Senin ailen burada gördüğün ve görmediğin herkesin ailesini, hayatını ve umutlarını mahvetti. Adalet için buradayız ancak bizim için adalet, masum insanlara kıymak değildir."

Doğa'nın ellerini bırakmadan omzumun gerisine bakıp Matilda'yla göz göze geldim. Herkeste olduğu gibi onda da arafta kalmış bir duruş mevcuttu. Önümde oturan ve kendini mahveden kıza daha fazla ne söylenebilirdi, bilmiyordum.

"Ceketlerinizden birini getir," diye emir verdiğimde ikiletmeden araçtaki çantasını almaya gitti.

Kısa süre sonra parmaklarıma değen cekete bakışlarımı çevirdiğimde birliğe ait forma olduğu dikkatimi çekti. Güneş rozeti parıldarken gözlerimi tepemde dikilen kadına çevirdim. Harelerinde okuduğum ifade, onların intikamını bu şekilde aldığını gösteriyordu.

Bir Kızıl Şafak üniforması, Pusula Teşkilatı'na mensup birinin sırtına sırf sıcak tutsun diye konulmuyordu. Bu birliğin merhametini, birliğin gücü karşısında Pusula'nın çaresizliğini temsil ediyordu.

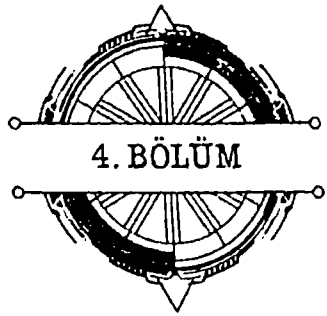
Ceketi gelişigüzel bir şekilde Doğa'nın sırtına koydum ve kollarını geçirmesini sağladım. Ağlaması biraz olsun dinmiş, ortalıkta gezen sessiz duyguların anlamlarına dikkat kesilmişti.

"Gelmeleri uzun sürmeyecektir, buradan ayrılma," diyerek doğrulmaya yeltendim ve genç kızın yüzüne son kez baktım. "Paylaştığımız anların hiçbirinde nefretimin sahibi değildin. Ve evet, kabullenmek istemesem de seni sevdim."

Kurduğum son cümleyle Doğa'nın kanlanmış gözleri yeniden yaşardı. Elimi tutup beni bırakmak istemediğinde, titreyen göz bebeklerim denizle buluştu. Genzime dolan acı içimi talan ederken ellerini tenimden ayırmakta zorluk çektim. Ona arkamı dönüp giderken tuttuğu elimde bıraktığı tırnak izleri sızlıyordu.

Gök kubbe bir kez daha acıya ve çaresizliğe tanık olurken babasını öldürdüğüm genç bir kızın peşimden bu şekilde ağlamasını taşıyamadım. Aracın camından izlediğim bedeni hıçkırıklarla sarsılırken uzaklaşmaya başladık.

Hepimizin yaraları vardı; sardığı ama kanayan, kapatmaya çalıştığı ama kanı durulmayan. Hepimizin bir hikâyesi vardı; kimisinin anlatmaya doyamadığı, kimisinin kanatmaya korktuğu.

4. BÖLÜM

Çocukluğumun silik anıları var olduğum gerçekliğin kulvarlarında yalpalarken, tükenmezin bittiği noktada hayatım sönecekken, bir asrın kaderi çöküк omuzlarıma binmişken ve ben hep kendim olmayı özleyecekken inadına yürüyordum korkularımın üzerine. Aslında kaçmam gerekirken...

Sızlayan dudaklarımdan gelen kan tadını yadırgamayan hâlime acıdım. İnsanın normali ölüm olmamalıydı, insanın ödediği bedel yıkım olmamalıydı.

Sancılı anıları ardımızda bırakıp Shalom'un bulunduğu noktada onlarla buluşabilmiştik.

Baharı gözleyen bakışlarım yol boyunca arabanın dışında akıp giden yaşamı seyretti. Tek bir günde, sayılı saatler içinde yıllara bedel şeylere tanıklık etmiştim. Gözlerim bu konuda sessizdi ama ruhum iki büklüm olmuştu.

Birliğin merkez binasına açılan geçitlerden birini kullanarak sağ salim dönebilmiştik. Topuklu botları çıkardığım için çıplak ayaklarla yürüyor olmam, etraftaki gözlerin bana daha fazla dikkat kesilmesine neden oldu.

Amir, "Neden bize verilen odada biraz uyumuyorsun?" diye sorarken feri sönmüş bakışlarım etraftaydı.

"Önce başkanı görmemiz gerek, daha sonra dediğin gibi yapacağım," diyerek ona tebessüm ettim.

Asansörle çıktığımız sayısız katın sonunda başkanın özel süitinin önüne geldik. Koridordan geçerken elimdeki topuklu botları çöp kovasına atmayı akıl edebildim. Shalom bize rehberlik ettiği için önceden vardığı kapıyı tıklattı. İçeriden gelen onaylayıcı komutla Amir ve ben odaya doğru adımladık.

Açıkçası şu anda kimseye laf yetiştirecek ya da kendimi açıklayacak kadar güçlü hissetmiyordum. Yine de böyle bir olaydan sonra görün-

menin iyi olacağını düşünmüştüm. Levent Alpay'ın endişeli bakışları üzerimizi tararken tek parça döndüğümüze kanaat getirebilmiş olmalıydı ki konuşmaya başladı:

"Tanrı'ya şükür, döndünüz." Birkaç adımda önüme geldi. "Yanımdan ayrıldıktan sonra revire uğrayın lütfen."

Yüzümün ne kadar berbat hâlde olduğunu bir başkasından duymak, şu anki ruh hâlimle gururumu bir daha okşadı. Gülümsemeye çalışarak başkanın göstermiş olduğu ilgiden hoşnutmuşum gibi davrandım.

"Kötü haberlerin yanında iyi gelişmeler de yok değil, özellikle sizin ekibin gittiği mahallede halktan birçok kişi aşının denenmesi için gönüllü oldu." Levent Alpay umutlu bir sesle konuşurken Shalom'la gözlerimiz çarpıştı.

Sen beklediğimiz direnişçisin, sen Mesih'sin.

Küçük Nadia'nın beynime vuran sesi irkilmeme sebebiyet verirken yutkunamadım. Boştaki elimi kavrayan parmaklar, güven verici biçimde elimi sıktığında buz tutan uzuvlarımda sıcacık bir yumuşama meydana geldi. Boşluğa bakan gözlerinde herhangi bir duygu olmasa da varlığından taşan küçük elektrik avuç içimi kaşındırıyordu.

"Rusya başkanıyla kamuoyu konuşmasını yaptığınızı duydum," dedim tarazlı bir sesle, konuşurken ses tellerimin sızladığını hissediyordum. "Umarım hem halk için hem de müttefik toplamamız açısından olumlu sonuçlar doğurur."

"Olumlu sonuçlar doğurmaya başladığı şimdiden ortada." Eliyle küçük bir reverans yapan Levent Alpay, odanın içindeki küçük odadan çıkarak bize doğru gelen kişileri gösterdi. "Ilgaz'ın abisi de sonunda kimin tarafında olması gerektiğini anladı."

Uraz'ın ışıltılı bakışlarında gizlenen meydan okumayı aramızdaki mesafeye rağmen fark ederken bize yaklaştıkça keyfinin arttığını gördüm. Abisinin koluna sarılan Ilgaz'ın samimiyetle özlemini gösterdiği adamdan iyi bir enerji yayılmıyordu.

"Herhâlde elinde bohçanla, birliğin aşıyı bulduğuna dair yapacağı açıklamayı bekliyordun," diyerek karşımda dikilen sarı heyulaya insancıl olmayan bir bakış attım. "Aksi hâlde açıklama yapılır yapılmaz burada bitmenin mantıklı bir açıklaması olamaz."

Uraz'ın gözlerine ulaşmayan gülüşü, odadaki herkesi keyifli anlar yaşamaya iterken Amir ile ben çıt çıkarmıyorduk. Hatta Okyanus'un

duru ve keskin sessizliğiyle Uraz'ı seyretmesi beni tedirgin etmiyor değildi.

"Binbaşı espri anlayışından hiçbir şey kaybetmemiş," diyerek kız kardeşinin kafasını kolunun altına sıkıştırdı ve başına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Ben de sizi gördüğüme çok sevindim, efendim."

"Mislina gibi biz de seni beklemiyorduk ve burada olduğuna şaşırdığımız için doğru tepkileri veremiyoruz." Arkamı toplamaya çalışan Levent Alpay'a yan bir bakış attım.

Uraz, başkanı başıyla onaylarken avını gözleyen bir aslan gibi kısılan bakışlarıyla atağa geçeceği anın sabrını taşıyordu. Onunla böyle sefil bir hâldeyken karşılaşmış olmayı istemesem de daha çok karşılaşacağımızı biliyordum.

"Dalkıran rüzgârını hissetmiyor olamazsınız," diyerek odadakileri süzdü ve gözleriyle ışıkları yokladı. "Elektriği o kadar rahat eğip bükebiliyor ki nasıl isterse o şekilde hareket ediyor."

"Yanlış hareketini gördüğüm takdirde bala bulanmış çatallı dilini, yemek borundan sökerek seni çok bilmişliğinde boğarım." Tekdüze bir ses kullanan Amir, sekteye uğramayan metanetiyle karşısındaki adamı süzdü.

Uraz'ın meydan okuyan harelerinde biriken öfke korkuyla harmanlandığında dişlerimi gösterene dek gülümsedim. Levent Alpay; arada kalmışlığın vermiş olduğu gerginlikle hafifçe boğazını temizledi.

"Operasyondan yeni döndünüz, sizleri daha fazla alıkoymak istemem, gençler," dediğinde gözleri iki taraf arasında mekik dokuyordu.

Amir ve ben daha fazla gerginlik çıkmaması adına başkanı onaylayarak çıkışa doğru ilerledik. Yüzlerine ikinci defa bakmadan kapıyı aralayıp çıkmak üzereyken adımın seslenilmesiyle durdum. Omzumun ardından bana doğru gelen Uraz'ı gördüğümde bekledim.

"Az daha unutuyordum, binbaşı," derken Pusula armasının kazılı olduğu üniformasının gömlek cebinden bir ilaç kutusu çıkardı. "Rahatsızlığınızı sadece bu ilaçların azalttığını biliyorum, hem daha rahat uyumanıza hem de beyninizin dinlenmesine yardımcı olur. Lütfen bunu bir barış nişanesi olarak kabul edin."

Alenen yapmış olduğu ima midemin kasılmasına sebep olurken elindeki şişeyi gözümün önünde sallamaya devam etti. Benim deli olduğuma ve akli dengemin yerinde olmadığına dair aşağılayıcı düşüncesini bu şekilde gösteriyordu. Yüzündeki yara izi ile alakalı yaptığım ima ağırına gitmiş olmalıydı.

İntikam soğuk yenen bir yemekti ve Uraz yemeğini yeterince soğuttuğuna inanıyordu.

"Ne kadar da ince düşüncelisin!" Dişlerimin arasından tıslarken şişeyi elinden kibar olmayacak biçimde aldım.

Sinir bozucu yüzünü daha fazla görmemek için hızla arkamı döndüm ve beni koridorda bekleyen Amir'in yanına ilerledim. Sırtımı delip geçen bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Düşmanı inimize sokmuş, ciğere murdar demesini bekliyorduk. Eğer biraz tecrübe sahibiysem onun varlığının hoş şeylere gebe olmadığını söyleyebilirdim.

Çıplak ayaklarımı sürüye sürüye bindiğim asansör hızlı biçimde aşağı inerken sürekli mekân değiştiriyor olmamızın sıkıntısını yaşıyordum. Doğrusu merkez binasının karargâhı daha fazla imkâna sahip görünüyordu. Yine de benim gibi seyahat etmeyi sevmeyen biri için iyi değildi.

Yüzüme ağır gelen, kana bulanmış makyajımı elimin tersiyle silerken bir çift okyanusun beni incelediğini sezdim. Bitkin bakışlarım göz bebeklerine tutunduğunda anlayışla belimi sardı ve bedenimi kendine yasladı.

"Gözüm Uraz'ın üzerinde olacak, merak etme. Herhangi bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim." Katı bir sesle kurduğu cümle üzerine ona güvendiğim için keyifle gülümsedim.

Binanın zemin katından karargâha doğru giden bir köprü mevcuttu. Pastel tonların hâkim olduğu ortamdan geçerken timlerin sorgulayıcı bakışlarına maruz kalıyorduk. Burada normalde olduğundan çok daha fazla asker mevcuttu, özel üretilen güneş rozetli kıyafetleri parıldıyordu.

Belki şu an aynısından benim üstümde de olsaydı daha dikkate alınabilir olacaktım. Yüzündeki ağır makyajı dağıtan kan ve çürükler, üstüne bir de saçma sapan kedi kadın tulumu giyen bir asker... Kandan yüzüme yapışmış saç tellerimden bahsetmek bile istemiyordum.

Konuşlandığımız alan, normal timlerin kaldığı kısmın hemen sol tarafındaydı. Ayırmaları hoşuma gitmese de her anımızda üzerimize gözlerini dikmelerinden rahatsız oluyordum. Biraz mahremiyet sağlanması hepimizin çıkarınaydı.

Parmaklarımın arasında sıktığım ilaç dolu cam şişeyi karşımdaki duvara çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. Sensörlü kapılar açıldığında beklemeden içeriye adımladım. Kısa koridordan sonra bizi karşılayan büyük bir ortak salon göründü. Şehrin bulanık ışıkla-

rını içeriye taşıyan pencereler odayı ferah kılmış, sade mobilyalar ise konforu ön plana çıkarmıştı.

Uzun, dikdörtgen masada oturan topluluk varlığımızı fark ettiğinde hepsinin gözleri sefil hâlimi anlamlandırmaya çalışır gibi hızla üzerimde dolaştı. Yüzüne buz kompresi yapan Giray'ın benden kaçırdığı gözleri, suçluluk psikolojisinin omuzlarına yüklendiğini gösteriyordu.

Kendime bir sandalye çektim ve masanın ucunda kalan kısımda oturdum. Elimdeki şişeyi ahşap yüzeye küt diye bıraktıktan sonra, ağrıyan elmacık kemiğime dokundum. Biraz daha suratıma darbe alacak olursam direnişin yüzü diye bir şey kalmayacaktı.

"Olanları yeni duydum, Mislina," diyerek suratıma endişeyle baktı Etka. "Kalıcı bir hasar almadığınızı umuyorum."

Ortak alana giren sağlık görevlileri, Amir ve benim yaralarımızla ilgilenmek için çantalarını açmaya koyulduğunda sinirle soluğumu verdim. Önüme gelen saçlarımı geriye itmeye çalışığımda Etka'nın uzattığı saç lastiğini fark ettim. Kısa saçlarımı ensemde sıkıca bağladıktan sonra yüzümün alkollü bezle silinmesine izin verdim.

"Az daha ölüyorduk hatta Doğa olmasaydı kafenin yeni dekorasyon objesi, avize yerine asılan bedenim olacaktı," diyerek yüzümü incitmek istemediği için yavaşça silen sağlık görevlisinin elinden bezi aldım. "Giray'ın sayesinde hiçbir suçu olmayan hemcinsimin kafasına silah dayamak zorunda kaldım."

Bezi tenime bastırarak makyajımı temizlerken Victor'ın sessizce beni seyrettiğini gördüm. Kriz geçirmemi beklediğinin farkındaydım, stres odaklı çalışan beynimde dönen uğultuyu işitebiliyordum. Uğultunun içinde bir belirip bir yok olan yaratıklar, sivri tırnaklarını zihnime sürtüp duruyordu.

Etka söylediklerimi dikkatle dinledikten sonra, çaprazında oturan şebeğe anlamını çözemediğim bir bakış attı. Artık birbirimizi yargılamaktan çok anlamaya çalışıyorduk çünkü herkesin bir şeyler yapmak için sebebi vardı.

"Kutsal az daha binbaşını asma kattan aşağıya atıyordu." Lafa giren Matilda, ağzından çıkanlarla sessizleşen ortamı süzdü.

Sevdiği kadının adını duyan Etka'nın efsunkâr gözleri binlerce kırık cam parçasıyla dolduğunda kaşıma yapılan pansumanı durdurdum. Sadece yüzünü temizleyen Amir, kanama dışında ezik taşımadığı çehresiyle yıllarını geçirdiği adamın yıkılan görüntüsünü seyrediyordu.

"Bileğini kırdım galiba," diye mırıldandığımda Kutsal'a yaptığım şey için zerre kadar suçluluk hissetmiyordum ama Etka'nın bu hâli aşağılık hissetmeme neden oluyordu. "Tereddütsüz biçimde hepimizi öldürmeye çalıştı."

Söylediklerimi başıyla onaylayan Etka'nın bana inandığını yüzünden anlayabiliyordum. Acı olan da bu değil miydi zaten? Sevdiğin insanın bir zebaniden farksız olması. Kalbini verdiğin kişinin yüreğinin balçıkla sıvanmış olması.

"İlaçları sana revirden vermediler galiba." Victor, üzerinde Pusula amblemi olan ilaç şişesini gözlüklerinin altından işaret etti.

Şişenin içinde yer alan pembe haplar, beni geçmişe götürmeye çalıştığında dişlerimi sıktım. Beynimde prangaların olduğu, gecelerimin sayısız kâbusla dolduğu ve kırgınlıklarımın göğüs kafesimi çatlattığı o karanlık günlere... Ahşap yüzeyi çizen tırnaklarım, kabullenmek istemediğim şeyler olduğunu haykırıyordu.

"Uraz rahatsızlığıma iyi geleceğini düşünmüş, Pusula Teşkilatı'na ait ilaçların hiçbir yerde bulunamadığının bilincinde sanırım," diyerek parmaklarımın dibindeki şişeyi Victor'a ittim.

"Sen de onun bu söylediklerine inandın ve o ilaçları içeceksin, öyle mi?" Giray'ın öfkeli hâli masadaki tüm sesleri kesmişti.

"Merak etme, zaaflarım henüz senin gibi gözümü kör etmedi." Dişlerimin arasından tısladığımda tepkim karşısında sessiz kaldı. "Hayatımı tehlikeye atmış olmamın zerre kadar önemi yok ama seni kaybetme korkusu yine bana bir ömürlük ders verdi."

Hüzünle kısılan kahve çekirdekleri suçlulukla kavrulurken boğazıma atılan düğümleri yutamadım. Sağlık görevlileri temizlenen yaralarımıza bantları yapıştırdıktan sonra yanımızdan ayrılmıştı. Kaşımın üstündeki yumuşak dokuyu yoklarken sulanan gözlerim ilaç şişesindeydi.

İnsanın şifasının el kadar bir şeye sığdırılmış olması gururuna dokunuyordu. Hele de akıl sağlığını koruyacak olanın, mercimek tanesi kadar bir hap olması, inandığı her şeyi sarsmaya yetiyordu.

"İlaçları inceletip gerçekten senin ilaçların olduğunu teyit edersek kullanmanda fayda var, Mislina," diyen Victor, masanın üzerinden ilaç şişesini aldı.

Hayat tam olarak böyle bir şeydi: Renginde mecburiyet, denginde savaş ve duruşunda hep bir ders vardı. Düşmanımın insafına kalan akıl sağlığımın, küçücük şişeyle cebe atılmasını durgun gözlerle sey-

rettim. İnsan yaşarken kendine bile güvenemeyecekse neden yaşardı ki?

"Uraz ilk gelen protestocu mu?" diyetek Victor'a sorusunu yönelten Amir'in konuyu değiştirmek istediğini görebiliyordum.

"Onunla beraber gelen bir grup var." Kemik gözlüğünü düzeltti Victor, durumun ne kadar faydalı olduğundan emin olamıyordu. "Uraz hakkında kesin bir şey söyleyemesem de diğerlerinin oldukça sadık olabileceğini tespit ettim."

Victor, beden dili uzmanlığından insanın yönelimlerine ve aklından geçen her şeye hâkim olacak yetkinlikte bir doktordu. Onun kısa taraması bize veri üretebilirdi, en azından daha az soru işaretiyle yolumuza devam edebilirdik.

"Gözün üzerinde olsun, kimse daha fazla olay istemiyor." Konuya noktayı koydu Amir. "Sizler de yeni gelenlere çalışma şeklimiz ve buradaki düzenimiz hakkında bilgi vereceksiniz."

Amir'in sözlerini destekleyen Dukha, ortak alana daha yeni giriş yapıyordu. Metanetli duruşundan ödün vermeden, üzerine tam oturan askerî üniformasıyla ortamı etkisi altına alan bir duruşla aramıza katıldı.

"Birbirinize nasıl kenetlendiyseniz yeni gelenlerle ve gelecek olanlarla da aynı şekilde homojen bir yapılanma sağlamanızı bekliyoruz. Tedbirli olacaksın ancak irite edici olmayacaksın, asker," diyerek ellerini Etka'nın sandalyesinin arkasına yasladı Dukha.

Verilen emirle kaşlarımı kaldırıp dudak bükerken tam bir komutan olduğunu yeniden fark ettim. Sızlayan yaralarımı ve ezilmiş etlerimi saymazsak daha iyi hissettiğimi söyleyebilirdim. Midemin bana verdiği ufak sinyallerle ne kadar acıktığımı sezdim.

"Yemekhane saat kaçta açılıyor?" diyen Amir'in bakışları titreyen ellerimdeydi.

Diyabet, sonu gelmeyen sınavımdı. Çok acıktığımda ya da enerjimi tüketecek bir şeyler yaptığımda şekerim düşüyordu. Saatini kontrol eden Santiago, ilgili bakışlarını komutanına çevirdi.

"Yaklaşık bir saat var." Santiago, titreyen elimi yakalayan güçlü parmaklar ayaklanmam için beni teşvik etti.

Acelesiz adımlarla ortak alandan ayrılırken avucunda ısınan elime bakıp gülümsedim. Bana yan bakış atarak oyunbazlığıma tepkisiz kalmaya çalıştı. Odalarımızla ortak alanın arasında cam bir kapı mev-

cuttu. Kartın takılı olduğu kapıyı açıktan sonra odaya girdiğimden emin oldu.

Kapıyı kapatıp bana döndüğünde sade odamızı inceliyordum. Gerekli olan her şeyin bulunduğu ferah oda, çöken karanlığı olabildiğince içeriye almıştı. Yıldızların parıltısı, yerini kızılımsı bir gökyüzüne bırakmıştı. Amir camı açıp odanın havalanmasını sağlarken genzime dolan ayaz kokusuyla iç çektim.

Krem rengi, kadife başlığa sahip yatağın hemen üzerinde asılı duran düş kapanı, esen rüzgârla sağa sola hareket ettiğinde dudaklarım gerildi. Onun varlığı ve yapılışındaki ince düşünce, ruhumun duvarlarında açılan yaraları sararken kararsız adımlarla ona yaklaştım.

Mücevherlerin asılı olduğu ipleri parmağıma dolayıp kemikten yapılan atın yelesini okşadım. Yanıma gelen Okyanus, çenesini omzuma yaslayarak deri tulumumdan belli olan bel oyuntuma avucunu yerleştirdi.

"Mücevherlerimin hepsinin kendine ait bir özelliği olduğunu biliyorsun." Kulağıma fısıldadığında ensemdeki tüyler ürperdi. "Güçlerini içinde taşıyan taşlar, seni kâbuslarından korumak için muhafızlık edecekler. At ise senin bitip tükenmeyen umudunu ve cesaretini temsil ediyor."

Yaptığı her şeye bu denli ruh katabilmesi, bende tarifi mümkün olmayan bir hissi uyandırırken kollarının arasında döndüm. Çenemi hafifçe kaldırıp yıldızların asılı durduğu gökyüzüne baktım. Benim kaderim onun gökyüzüne yazılmıştı; bahar da oydu, ayaz da.

"Peki, kurt... O nerede?" diyerek sorarken kaşlarımı kaldırmıştım. Dudaklarında yer edinen buruk tebessümle çenemin altını öptü.

"*Kurdun bakışlarındaki yırtıcı da benim, atın yelesinde bulduğun huzur da. Senin kaçtığın da sığındığın da benim.*"

Hatırladığım cümlenin sansasyon yaratan etkisi, kolları arasında titrememe neden olurken ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. Kirpiklerine huzuru sığdıran adamın, göz bebeklerinde katliam ağırlayabileceğinin farkındaydı. Ve bunu alıntılayan kalbimin onu ne kadar sevdiğinin de bilincindeydi.

"Kurt benim, Mislina," diyerek elinin tersiyle yaralı yüzümü okşadı. "Senin kaçtığın da sığındığın da daima göz bebeklerim olacak. Gerçek pusula sana verdiğim değildi, senin kuzeyin, yönün ve yörüngen ne olursa olsun gemilerin daima benim kıyıma demir atacak."

Yüzüme yasladığı elini parmaklarımla kavrayarak hafifçe yükseldim. Ona uzanışımı kabul eden bedeni eğildiğinde dudaklarım dudaklarıyla buluştu. Onunla öpüşmek tensel bir hazdan ibaret değildi, ruhani bir teslimiyetle ilişkilendirilecek bir şeydi. Hem anlatacak çok şeyiniz var gibiydi hem de ne söylerseniz söyleyin yanında boş kalacak anlardan biriydi.

Belime baskı uygulayıp bedenimi kavrayan elleri öpüşünü derinleştirirken içine düştüğüm duygu akımının keyfini çıkarıyordum. Islaklık çene hattım boyunca yayıldığında gıdıklanan tenimle güldüm.

"Anlaşılan seni çok eğlendiriyorum." Genizden gelen sesiyle yüzündeki ifade daha fazla gülmeme sebep oldu.

"Gülüşünü, saçların gibi bir kavanoza sığdıramasam da zihnimin en kıymetli köşesinde ağırlıyorum," diyerek elmacık kemiğimden itibaren oluşan mimik çizgilerimi takip etti. "Yaşamın tadı kaçtığında şeker ihtiyacımı karşılıyor."

"O yanaklarımdan aldığın un tadı olmasın," derken ten rengimi açmak için pudra niyetine un kullandığımızı düşündüm. "Her neyse, hızlıca bir duş almazsam yemeğe geç kalabiliriz."

Amir'den ayrılmaya yeltendiğimde elimi bırakmayan parmaklarına soru soran bakışlarımı çevirdim. Kargo pantolonun arka cebine soktuğu eline merakla baktığım esnada görüş açıma giren çikolatayla gözlerimi devirdim.

"Banyo sıcak ve buharlı olacak. Uzun süredir bir şey yemediğin için zaten düşük olan şekerini iyice düşürecek," derken çikolatanın paketini açıyordu. "Bayılmanı istemiyorum, Karagül."

Uzattığı çikolatadan büyük bir ısırık aldığımda bulaşan çikolatayı umursamadan dudaklarını hızlıca öptüm. Bu hareketim bakışlarına çöreklenen tutkuyu güçlü dalgalarla üzerime attığında ellerimi teslim olur gibi kaldırarak banyoya ilerledim.

Çikolata kan şekerimi normal seviyeye getirdiği için daha iyi hissederek aldığım kısa duştan sonra saçlarımı kuruttum ve koyu kahverengi bir eşofman takımı giydim. Su geçirmez bantlarla muhafaza edilen yaralarımın morlukları, tenimde damarlı bir harita oluşturmuştu.

Normalim hâline gelen görüntüme elimle silah işareti yapıp ateş ettikten sonra, boş yatağa on dakikadan fazla süre uzanarak Okyanus'un hazırlanmasını bekledim. Tamamen askeriye disipliniyle yetişmiş bir adam olduğu için fazladan kestirmeme asla zaman kalmadı.

Konuşlandığımız yatakhaneler farklı olsa da yemekhanemiz ortaktı. Oldukça büyük olan yemekhaneye girdiğimizde, temiz askerî üniforma giyen Amir'in yorgunluğa dair tek bir bulgu göstermediğini fark ettim. Her zaman bu kadar kaskatı ve yıkılmaz durmak, bir çimento kovasının içindeymiş gibi hissettiriyor olmalıydı.

Bizimkilerin bulunduğu masaya geçmeden önce, yeni gelen sığınmacılara baş selamı verdik. Hepsinin yüzündeki şaşkınlıkla karışık hayranlık ifadesi nedense benim üzerimde yoğunlaşmıştı. Yanlarında yer alan masaya geçtiğimde Amir de hemen karşıma oturdu.

"Beni daha ne kadar görmezden geleceksin?" Giray huysuz bir sesle sormasıyla bakışlarını çok sevdiğim kahve çekirdeklerini buldu.

"Seni değil, seni kaybetme korkumu görmezden gelmeye çalışıyorum." Samimiyetle verdiğim cevapla suçluluğun sirayet ettiği yüz hatları gerildi. "Senin için çok korktum ve korkum öfkeye dönüştü."

"Özür dilerim, sert kız," dedi tek nefeste büyük bir istekle. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. İnan bana, seni o hâlde gördüğümde arkamda bırakacağım bir ailem olduğunu hatırladım."

Kollarını boynuma sardığında ona sıkıca karşılık verdim. Dostum dediğim, onun canı yansa kanı benden aktı dediğim kardeşimdi o. Duygusallaşmayı istemesem de tenime değen yara izinin pütürlü yüzeyi yüreğimi kezzap gibi dağladı.

"Hele bir daha yap, seni yönettiğin suda boğarım," diyerek omzuna alayla bir yumruk attım.

"Dünyanın benim gibi pozitif ve insancıl canlılara ihtiyacı var," diyerek kafasını yana yatıran Giray, karşısındaki Okyanus'a dadanmadan edemedi. "Malum, bazılarının yüzü Nemrut Dağı'ndan hâllice."

Önüne düşen saçlarını bandanayla geriye iten Etka sohbete dâhil oldu: "Her zaman söylerim, biz harika bir takımız."

"Âşık olduğun kadının kolu kırıldığı için şu anda senin kendini bir odaya kapatmış, manastır hayatı yaşıyor olman gerekirdi." Amir, varsayımına yakışır bir küstahlık ifadesine bürünerek Etka'ya sataşmaktan geri durmadı.

"Manastır hayatı konusunda tecrübeli olan sensin çünkü Mislina olmasaydı o köpek balığı gözlerinle seni kimse sevemezdi," derken çorbasını kaşıklıyordu Etka.

Ortamda alevlenen şakayla karışık muhabbet içimin bayılmasına sebep oldu ve çorbamı içmeye koyuldum. Daha çorbamı yarılamamış-

tım ki yemekhaneye giren üçlü tüm iştahımı kaçırdı. Önde Shalom ve arkasında kardeşler masamıza doğru ilerlerken dişlerimi sıktım.

"Bence bunların adı Uraz ile Ilgaz değil de..." diyerek suratını ekşitip Uraz'ın kibirli ifadesine baktı Giray. "Verem ile Virüs daha yerinde isimler olurmuş."

Son söylediğiyle gülüşümü frenleyemezken Shalom tam olarak bizim masanın önünde durdu. Sorgulayıcı bakışlarım yüzünü tararken gerginlik çıkmamasını umuyordum. Zira yeteri kadarını yaşamıştım, biraz mola versem fena olmazdı.

"Sorun olmayacaksa sığınmacılar için küçük bir yemin töreni düzenleyeceğiz," diyen Shalom'un benim onayımı istiyor olması tavrımı yumuşattı. "Birliğe alınmadan önce bunu yapmamız gerekiyor."

Shalom'u başımla onaylayıp ayaklandığımda soru dolu bakışlara sahip olsalar da herkesin bir bir beni taklit ettiğini gördüm. Yemekhane hızlı biçimde toparlanıp marşın okunması için hazır olduğunda Ilgaz ile Uraz tam ortada duruyordu.

"Aramıza katılan kardeşlerimizi benimsediğimizi göstermek ve onların da bizimle bir bütün olmasını sağlayabilmek için birçoğunuz yeniden, azınlığınız ise ilk defa 'Kızıl Şafak Marşı'nı okuyacak," diyerek küçük törende girizgâh yaptı Shalom.

Hangi ara, niye oldu, bilmiyordum ama dikkatler bir anda üzerimde toplandı. Shalom'un beklentiyle çalkalanan siyah gözleri, yaptığına benzer bir hareket beklentisiyle bana bakıyordu. Sığınmacılar Pusula Teşkilatı'ndan gelmişti ve oradan gelen biri olarak özdeşleşme düğümünü benim atmamı istiyorlardı.

"*Karanlık diz çöktüğünde engin tepelerin ve deli denizlerin ardında biz görüneceğiz.*" Ekolu bir sesle ritmi yakalamaya çalıştığımda çoğunluk peşimden geldi.

"*Geceden ilham alıp gök kubbede yükseleceğiz,*" derken Uraz'ın bakışlarıyla restleşen harelerim büyük bir meydan okumayla başkaldırdı. "*Çünkü biz şafakta görünen Kızıl Birlik'iz.*"

Hissettiğim aidiyetlik bir kuruma ya da teşkilata değildi, yalnızca insanlığaydı. İnsanlığa vermek istediğim adaleteydi, tüm karmaşa geriye çekildiğinde yeniden bağ kurabilmemizeydi. Yaptıklarım, yapacaklarımın teminatıydı; bu defa iyi olan kazanacaktı.

Manevi duygularla çalkalanan ortamda coşkulu bir sessizliğin ardından herkes yerlerine oturdu. Görevimi yerine getirdiğimi düşünerek kaşığımı daldırdığım çorbamı keyifle içmeye devam edecekken

Ilgaz ve Uraz'ın masamızda oturmak istemesiyle daha sert bir ifadeyle içtim.

"Marşı o kadar hissederek okudunuz ki tüylerim diken diken oldu, binbaşı," diyen Uraz'ın samimi göstermeye çalıştığı yüz hatları, ağzımdaki çorbanın tadını bile bozdu.

"Çok çalışın mı?" diye Uraz'a bir soru yöneltti Etka yemeğini yemeye devam etmesine rağmen.

Ilgaz kaşlarını çatarak korkutucu olduğunu sandığı bakışlarıyla bana baktı. Açlığımı artık hissetmesem de yemeğimi bitirmem gerektiğinin farkındaydım. Karşımda oturan Okyanus sandalyesinde geriye yaslanmış, dirseğini sandalyenin sırtlığına dayamış, çenesini ovuyordu.

Uraz, onun midesini bulandıracak bir sinekti.

Uraz, "Anlamadım," dediğinde ortamda istenmediğini belli eden enerjiye karşı koymaya çalışıyordu.

Etka, "Diyorum ki rolüne çok çalıştın mı?" dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Topu doksana vurmasına bayılmıştım.

"Arada bir detone olması dışında iş görür bir performans," diyerek Etka'nın yaptığı aşağılamaya katılan Dukha dudak büktü.

Bitirdiğim çorbamın ardından kızarmış tavuk göğsünü parçalamaya başladım. İyi pişmiş et ağzımda lokum gibi dağılırken yemekten keyif almaya başladığımı fark ettim. Bulgur pilavından bir kaşık dolusu alıp hızla yediğim esnada Ilgaz sessizliğini daha fazla koruyamadı.

"Birlik, Giray'ın saçma sapan hareketlerine sırf Mislina için müsamaha gösterebiliyorsa benim için de abimi kabul edebilir," diyerek harlanan mavileriyle üzerime ateş püskürttü. "Ayrıcalıklara sadece o sahip olamaz."

Suyumdan büyük bir yudum alıp oturduğum yerde hafifçe geriye doğru kaydım. Uraz'ın sertleşen çenesi ve üzerinde eğreti duran birlik forması gözlerimi kanatmak üzereydi. Sinirden kıpkırmızı kesilen Ilgaz'ın, onu dikkate almadığımı gösteren davranışlarıma takıldığını biliyordum.

"Karma, farklı kombinasyonlar yapıp yapıp sizi bana gönderiyor herhâlde," diyerek geçmişte Kutsal'la yaşadığım olaylara atıf yapmıştım. "Hareketlerin bana çok sevdiğim birini hatırlatıyor ve daha bugün o kişinin bileğini kırdım. Şansını zorlama Ilgaz, abini de al ve gözümün önünden toz ol."

Genç kız duyduklarından sonra kendini savunmak adına ağzını aralayacaktı ki Shalom buna engel oldu. Onları yan masamıza oturttuğunda başımda dikilen birileri kalmadığı için mutluydum.

"Bu ikili tehlikeli, başımızı ağrıtacağa benziyorlar." Giray, alayla konuşmuş olsa da bakışları dalgındı.

Yaşanan hadiseyi sessizlikle karşılayan herkes yemek yiyebildiğine sevinerek masaya dönüp kaldığı yerden devam etti. Hatta yemeğimizin sonuna doğru dijital ekranda beliren Levent Alpay ve Rusya devlet başkanının aşıyla alakalı açıklamaları umut vadediciydi.

Karnımı doyurduktan sonra alarma geçen vücudum bir an önce uyumam gerektiğinin sinyallerini verdi. Daha fazla insanları ve onların yersiz tavırlarını kaldıramayacağım için herkese iyi akşamlar dileyerek güne paydos dedim.

Uzun sürmeden odama vardığımda, yorganı kaldırıp hızlıca altına girmiştim. Sızlayan kaslarım ve iskelet sistemim ne kadar yorulduğumu belli ediyordu. Peşim sıra gelen Amir usulca yanıma sokulduğunda başındaki yastığı bacaklarımın arasına koydu.

"Bu şekilde uyu, belin daha rahat olacaktır."

Önerisini mantıklı bularak bacaklarımın arasındaki yastığa sarıldım ve birbirine değmeyen diz kapaklarımın beni ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettim. Düş kapanının asılı durduğu yerde lacivert bir kablo parladığında bunu, yanımdaki adamın yaptığını anladım.

Uyurken korkmadan ve özgürce gözlerimi kapatmamı istiyordu. O da bir avuç ilaca muhtaç olmamın beni nasıl tükettiğini görebiliyordu.

"Hamilelerin de böyle uyuduğunu biliyor muydun?" diye uykulu şekilde mırıldandığımda yatakta bana yaklaştığını hissettim.

"Muhtemelen o dönemde belin şimdikinden daha fazla ağrıyacak." Yorganın altından uzattığı elini karnıma yasladı. "Ve hissedeceğin o ağrı, bugüne kadar ödediğin en tatlı bedel olacak, Karagül."

"İyi geceler," dedim huzurlu bir mırıltıyla.

"Seninle daha katlanılır geceler," diye karşılık verdi.

Uyku bilinç sınırımı atladı ve sere serpe dağılan varlığımda hâkimiyet kazandı. Bedenim gevşedi, günün tüm yorgunluğu uykunun derinliğini artırdı. Ancak tüm bunlar, uykuya dalmadan önce kalbimi hoplatan sözlerinin etkisini yutamadı.

Sıra dışı bir yapıya sahipmişim gibi gözükse de ben de birçok insan gibi sabah erken kalkmaktan nefret ediyordum. Asık suratımdan ödün vermeden atlattığım hazırlanma seremonisinde, ezik içinde olan yüzümle karşılaşmam bana daha büyük bir hayat enerjisi verdi!

Doğrusu alt dudağımdan çeneme doğru akın eden eziğin kızıl renkten yeşile doğru dönmesi, Amir'in bile yakalayamayacağı bir ton geçişiydi. Çürüklerimi tek tek öpüp beni çirkinleştirmediğinin üzerinde gayretle dursa da gözlerimi devirerek karşılık vermiştim.

Üniformanın insanı dik tutup daha ciddi olmasını sağlayan baskılayıcı hâli bu sabah daha bir katlanılmazdı. Kemerim ezilen etlerime baskı uyguladığı için bir türlü rahat edemiyordum. Kahvaltı masasında önüme itilen yeşil zeytinle günün ne kadar harika geçeceğini tecrübe etmiş oldum.

"Meraktan soruyorum, devlet benim nefret ettiğim şeyleri bana yedirmeniz için size maaş mı bağladı?" derken çatalıma taktığım yeşil zeytine bakıyordum.

Giray, "Biz kimseden tek kuruş almıyoruz ama yılın üç yüz altmış günü bu asık suratla gezmek için sana epey para ödeniyor olmalı, sert kız," dediğinde dişlerimi gıcırdattım.

Amir sesini çıkarmadan kahvaltısını ederken Dukha'nın bıyık altından güldüğünü gördüm. Çatalımdan çıkardığım zeytini onun kafasına fırlattığımda şaşkın bakışları beni buldu. Beni izleyen gözlerine bakarak omuz silkip kahvaltıma geri döndüm.

Victor, "Dün gece iyi uyuyabildin mi?" diye sorduğunda gözlüklerinin ardındaki bakışlarının süzgecinden geçiyordum.

"Kesintisiz uyudum, uyanmamak için elimden geleni yaptım ama çok ikna edici yöntemler vardı," diyerek yanımda oturan Okyanus'a yan bir bakış attım.

Amir, söylediğim hiçbir şeyi üstüne alınmadan kahvaltısını etmeye devam ediyordu. Normalde çok konuşkan bir yapısı yoktu ama bugün daha da sessizdi. Eşsiz bakışları tabağından sekip içime akın ettiğinde hareketlerinde çalkalanan sevgiyi gördüm. Onu eğlendiriyordum ama bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

"İlaçları bugün taratacağız, aynısını temin edemesek de üretebiliriz diye düşünüyoruz," diyerek bakışmamızı bölen Victor durumdan bihaberdi. "İlaçlarını kullandığında daha iyi olacaksın."

Victor'ı başımla onaylarken damağıma yayılan süzme peynirin tadını alamıyordum. Düşünceler birbiri ardına beynime doluşurken Pu-

sula Teşkilatı'nın bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünüyordum. Kısa zamanda büyük hasar almışlardı. Bunun karşılıksız kalacağını sanmıyordum.

Yapılan aşı açıklamasından sonra gelen sığınmacıların hepsi, teşkilata karşı ayaklanan kişilerdi. İçlerinde muhtemelen köstebek vardı ve ben birini çok iyi biliyordum. Yemekhanede bulunan kalabalık masalara göz gezdirdiğimde bilinmezliğe bakıyormuşum gibi hissettim.

Kimin şapkasından ne çıkacağını bilemiyordum, umuyordum ki beklediğimizden daha iyi sonuçlar doğursun bu sığınma olayı. Bir avuç insana kefil olabilirdim ama birçoğuna nasıl olurdum, bilmiyordum.

Karnımı doyurmanın memnuniyeti ilerleyen dakikalarda üstüme çöreklenirken durgun bakışlarım yeni gelenlerin üzerindeydi. Pusula Teşkilatı'na üye olan tek bir kişiyi bile görseniz sonrasında insanların içinde onları ayırt edebilirdiniz. Çünkü çoğunluğun bütünlüğünden oluşuyorlardı.

Aynı boyda ve yapıda tırnak kesimi, cüretkâr ancak ölçülü hareketler... Ne dediğini bilen tavırlara eşlik eden üstünlük taslamalar ve kibar olduğunu sanan gülümsemeler... İşaret parmağımla dudağımda ritim tutarken bakışlarım kendi ellerime kaydı.

Aynı kare kesim tırnaklarla yüz yüze geldiğimde onlardan biri olduğumu bir kez daha sezdim. Belki de bugüne değin hiçbir yere ait olamamış olmanın verdiği bir zafiyetti. Kendimi bulduğumu düşündüren şeylerin birbiri ardına gelmesiydi.

"Onları izleyip teraziden geçirdiğinin farkındalar," diyen sesle dikkatim dağıldı. Okyanus kafasını geriye vermiş, incelediğim yere odaklanmıştı. "Normal olmaktan çok da uzak değiller ancak onları normalden ayıran en büyük etmen korkusuz olmaları. Bir insanda korku olmazsa hayatta kalamaz ancak bizler korkarsak yaşayamayız."

Amir'in söyledikleri üzerine birkaç kişinin bizim masaya baktığını fark ettim. Farklı yeteneklerin muzip parıltısını taşıyan bakışlarda bir başkaldırı mevcuttu. Üniformaları değişmiş olsa da birlik askerlerini tedirgin eden koordine hareketleri onları ele veriyordu.

Tıpkı bir makine gibiydiler, öldürmek için mühimmata ihtiyaç duymayan bir makine.

"Üstünlüğünü kabul etmiş durumdalar, onların arasında hatırı sayılır bir popülariten var, Mislina." Sohbetimize katılan Etka, temkinli harelerini hepsinin üzerinde gezdirdi. "*Pati ver*, desen verirler çünkü

eğitimliler ancak zafiyetini sezdikleri anda kim daha fazla kemik verirse onun emrinde olurlar."

Pusula Teşkilatı'na ilk adım attığımda Amir'le alakalı bir sanrı görmüştüm, daha doğrusu gördüğümü sanmıştım. Okyanus'un gözlerimin içine bakarak çektiği tetik dünyayı başıma yıkmıştı. Ancak ilerleyen dakikalarda olayın gerçekliğinden şüphelenerek sınavı geçmeyi başarmıştım.

Pusula'nın ilk sınavı en büyük korkunuzla baş edip edemeyeceğinizdir.

"Görünen o ki bugün gündemimizde ekstrem bir olay yok, biraz antrenman yapmaktan zarar gelmez," diyerek sandalyemi itip ayaklandım. "Bu vesileyle birlikle de kaynaşmış olurlar."

Kümelenmiş beş masadan oluşan sığınmacıların karşısında durduğumda bir elim, silahımı taşıyan kemerime yaslıydı. Metafizik enerjinin güçlü ağı etrafımı çepeçevre sararken aynı anda birçok kişinin beynimi yoklamaya çalıştığını hissettim.

Uca doğru olan masalardan birine ellerimi yasladığımda Kızıl Şafak Birliği'ne ait masalardaki sesler durulur gibi oldu. Benim sürüm diyebileceğim, hepsi birbirinden yırtıcı kurtların gözlerine bakarken gülümsüyordum.

"Dün saha çalışmasından döndüğümüz için pek misafirperver olamadım," derken gözümün önüne düşen saçlarımı kafamı sallayarak ittim. "Burada ve bizimle olduğunuz için mutluluk duyduğumuzu söylemek istiyorum. Bir şeyler başardığımızda anti-kahraman olacak olsak bile bunu yapmalıyız."

Güruhun sessizliği üzerime tedirgin edici iğneler batırırken iki adım geriye gittim. Bacaklarımı omuz genişliğinde açarak başımı hafifçe geriye verdim. Dik bakışlarımın merceğinde barınan sayısız yüzün, ağzımdan çıkan her şeyi dikkatle dinlediğinin bilincindeydim.

"Unutmayın, seçim hakkınız yok çünkü siz zaten seçildiniz." Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdim, ağırlığımı dengelerken sözlerime devam ettim: "Seçilmiş olanlar, dünyaya imzasını atacak olanlardır. Kısacası ya kanayacak ya da kanatacaksınız."

İçimden devam ettim; *ya kazınacak ya da silineceksiniz.*

Tüm yüzlerde hâkimiyetimin koşulsuz kabulünü gördüğümde kahvaltılarına devam etmeleri için iki elimi öne açtım. Yavaşça arkamı dönüp yanlarından ayrılmak adına davrandığımda duyduğum cümleyle durakladım.

"Pusula'nın dişlileri bizdik, binbaşı." Yerinde doğrulan genç adam direkt gözlerimin içine baktı. "Ve biz buraya bir yıkımın değil, bir dirilişin parçası olduğumuz için geldik. En çok da sana inandık, sen ilk direnişçisin."

Kısık bakışlarımla, onayladığım askere gülümsedikten sonra kısa bir selam verip yanlarından ayrıldım. Kendi masama ilerlerken bizimkilerin gururla karışık inançlı gözleri üzerimde dolanıyordu. Kıvranış içinde olduğumu sanırken kurtuluşun sembolü olmuştum.

"Tam bir Sigma kadını," diyerek bana yarım ağız ıslık çalan Giray'ın ensesine bir tane yapıştırdım. "Milletin gökte bulamadığını bazıları zifiri karanlıkta bulmuş."

Amir'e laf atmaya çalışması alaylı bir şekilde gülmeme neden olduğu sırada, Shalom bizim masamıza geldi. Yüzündeki tekinsiz ifade, iyi şeylerin gelmeyeceğinin habercisiydi. Nefes nefese sayılabilecek şekilde durduğunda beni arayan bakışlarında yılgınlık gördüm.

"Başkan seni görmek istiyor, Mislina," dedi tek nefeste.

Soru işareti taşıyan gözler ne olduğunu anlamak için bana döndüğünde haberim olmadığına dair bir şeyler mırıldandım. Shalom'un peşi sıra yemekhaneden ayrılırken Amir'e antrenman yapılmasını söyledim. Neler döndüğünü çok fazla merak etsem de Shalom söylemeyi tercih edecekmiş gibi durmuyordu.

Kısa süren asansör yolculuğundan sonra Levent Alpay'ın odasının bulunduğu koridora girdik. Bilinmezlikle çalkalanan beynim tüm yaşananlardan sonra bile daha kuvvetli engellerin olduğunu fısıldıyordu. Benden önce davranan Shalom, başkanın kapısını tıklattı; içeriden gelen *gir* komutu ile odaya girdik.

"Gel, Mislina," diyen Levent Alpay ısrarla çalan telefonunu sertçe kapattığında esmer teninde biriken ter damlacıkları beni iyiden iyiye tedirgin etmişti. "Ortalık fena karıştı."

Shalom eliyle işaret verdiğinde aydınlanan dev ekran, bana görmek istemediğim o yüzleri gösterdi. Globale hitap eden bir kürsüde duran iki adam hem kin hem de öfke doluydu. Nefret ettiğim cıva gözlerin sersemletici etkisi, aramızdaki cam ekrana rağmen bana uzandı.

Üzerinde jilet gibi duran takım elbisesi ve yeğeninin gözleriyle uyumlu kravatı onu olduğundan daha fazlasına sahipmiş gibi gösteriyordu. Her şeye sahipmiş, beyninizde gizlenen bilincinize bile hükümdarmış gibi... Dünya'nın ona eşlik eden kızgınlık dolu kızıl hareleri, karşısında biriken kalabalığın üzerinde dolandı.

"Çok değerli insanlık, bugün buraya bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için çıktık. Çünkü sessizliğimiz zayıflık zannedildi." Kırca bakışlarını kaldırıp kameraya baktığında içim çekildi. "Önce çok büyük bir suikasta uğradık ve hastalığın şifası için üretim yapan tesisimiz havaya uçuruldu."

Kendilerini aklama kampanyaları, dudak uçuklatacak cinsten samimiydi. Umurlarında olmayan insanlığa, bir çöp gibi değil de mücevher gibi bakıyor olabilmeleri takdire şayandı. Çünkü onların nezdinde bir meziyetin yoksa hiçtin.

Kırca, "Kızıl Şafak Birliği adı verilen ve devlet tarafından meşru kılınmış bir örgütün sizi sürüklediği hastalığı yenmek için bütün imkânlarımızı seferber etmişken bu olmamalıydı," dediğinde Levent Alpay masasına yumruğunu geçirdi. "İfşa etmek istemesek de şanslarını çok zorladılar ve biz de eteğimizdeki taşları dökmeye karar verdik."

Ucunda durduğum oval masanın sandalyelerinden birini çekip otururken dizlerim titriyordu. Duyduklarım bir çıkmazın ilk düğümüydü. Ve daha fazlasını zaten sefil bir hâle gelen toplum atacaktı. İnsanlık bir kurt gibi kendi kendini yiyecekti.

"*Aşıyı bulduk ve size dağıtacağız*, demeleri kendilerini şirin gösterme çabalarından başka bir şey değil." Sözü devralan Dünya'nın üstüne tam oturan altın renk armalı Pusula kıyafeti muntazamdı. "Üstelik onları meşrulaştıran on büyük devletin liderleri de sizin bu hastalıkla muharap olmanızda rol oynuyor."

Sırtımdan şerit çizerek kalçama akan teri hissederken masadaki elim yumruk hâlini almıştı. Dünya'nın lavlarla kaynayan hâli tüm ekranı kaplarken babasının ölümünün onu daha beter keskinleştirdiğini fark ettim. O Pusula Teşkilatı'nın kan mirasçısıydı, saltanatını sürdürecek olan kirli döldü.

"Merak etmeyin, çok kısa bir süre sonra aşıya altyapı sağlayacağını iddia eden Rusya başkanının ve diğerlerinin maskelerini düşüreceğiz." Kırca konuşurken inançla gülümsemiş ve köpek dişlerini açığa çıkarmıştı. "Bu sadece başlangıç."

Doğrusu, seyrettiğim her şeyin hatta diğer kanallarda Pusula'nın evrensel temsilcilerinin farklı dillerde yaptığı aynı içerikteki konuşmaların beni yeterince şaşırttığını düşündüm. Fakat Dünya'nın elinde belirgin Kızıl Şafak üniformasının kalabalığa atılıp yırtıcı topluluk tarafından parçalandığını görmek kanımı dondurdu.

"Söyledikleri halkı galeyana getirecek olsa bile bunu kanıtlayacak bir argümanları olmadığı müddetçe hiçler," dediğimde Shalom beni başıyla onayladı, haklı çıkmam için hevesliydi. "Svytoslav'ın bir açığını bulabilirler mi?"

Pusula Teşkilatı'nın yapmak istediği şey çok açıktı. Bulunduğumuz durumda, halkı ayakta tutan devlet liderleriydi. Düzeni ve birliği onlar sağlıyorlardı, onların yapacağı en ufak hata şu anki felaketi olabilecek en kötü şekilde etkilerdi. Üstüne üstlük yardımcı olarak kullanılan Kızıl Şafak Birliği'nin böyle bir karalama kampanyasında kullanılması, bize olan güveni yıkacaktı.

"Svytoslav'la az önce konuştum, şüpheleri vardı," diyen Levent Alpay bir kez daha çalan telefonunu susturdu. "Bu defa ağır tosladık, Mislina. Düzeltelim derken daha beter hâle getirebiliriz."

Duyduklarım, korktuğum senaryonun ayrısı olduğu için öfke kanıma akın etti. Bu tür şeyleri hesaba katmaları gerekiyordu, dans ettikleri teşkilat normal bir kuruluş değildi. Hiç zorlanmadan ellerinin tersiyle bizi silip atabilirlerdi.

"Çoğul konuşmayın bence, bu tür konularda hassas davranmanız gerekiyordu. Biz üstümüze düşeni yaptık, top sizdeydi ama gördüğümüz üzere kendi kalemize gol atmışız," diyerek hayıflandım, ağzımdan daha beter şeyler çıkıp da ortalığın gerilmesini istemiyordum. "Rusya başkanının bir açığı olmasa bile bulacaklar ve bunu tüm dünyaya sunacaklar."

Levent Alpay'ın gözlerinden geçen yorgunluğu okudum bir an, ne yapacağını o da bilemiyordu. Karşısında, kafası onun gibi çalışan neredeyse bir düzine adam vardı. Liderlik mertebesinde olan daha fazla kişiye ihtiyaç vardı.

"Duralım bakalım zaman bize ne getirecek..." diye mırıldandı bozguna uğramış bir sesle. "Olanlara göre bir yol haritası belirleriz."

"Yol haritası belli, Levent Bey, ince eleyip sık dokuyacağız." Yerimden kalktım, birkaç adım atıp adama yaklaşırken söze devam ettim: "Pusula Teşkilatı'ndan gelen sığınmacılara dikkat edin, aralarında mutlaka köstebek vardır. Zaten bir tanesi gayet bariz ama siz görmek istemiyorsunuz."

Levent Bey son kurduğum cümleyle kaşlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla Shalom'a baktı. Shalom'un zeytuni gözleri şüphe ve bilinmezlikle çalkalanırken bakışlarını başkandan çekti. Levent Alpay tekrar bana döndüğünde yüzünde daha dik bakışlı bir ifade mevcuttu.

"Sığınmacıların vücutlarında herhangi bir çip veya patlayıcı olması durumuyla karşılaşmamak için gerekli taramaları yaptık. Bunun dışında küçük bir yalan testinden geçirildiler." Yaptıklarının yeterli olduğunu düşünüyordu. "Yeni gelen birine ne yapılabilirse yaptık, ne demek istediğini anlamıyorum. Ne söylemek istiyorsan lütfen açık konuş."

"Uraz Dizginer." İsmi ağzımdan tükürür gibi çıkmıştı, nefretim anbean yüzümü kaplarken histerik biçimde güldüm. "İnsanın değil düşmanı, dostu olarak bile kabul edeceği türden biri değil. Ben haini tanırım, eğer onu birlikten bir an önce atmazsak şu an yaşadığımız sorun yaşayacaklarımızın yanında fragman olacak."

Levent Alpay eliyle masada ritim tutarken sıkıntıyla ekşiyen yüzünü camdan dışarıya çevirdi. Omuzlarının hafifçe içeri doğru büküldüğünü görür gibi oldum. Ben Pusula'yla iki yıldır mücadele hâlindeydim, o ise bu hedef uğruna saç ağartmıştı. Ne denilebilirdi ki? Bir devrime önayak olacaksanız vazgeçeceğiniz ilk şey akıl sağlığınız olmalıydı.

"Ilgaz bana ölen ebeveynlerinden emanet, yıllarca birliğe büyük hizmetlerde bulundu. Ve bu kadar vefanın karşılığında benden tek bir şey istedi, Mislina," diyerek bakışlarını bana çevirdi Levent Bey, "Abisini düşman safında değil, yanında görmeyi istedi."

Ilgaz'dan pek hazzetmesem de birliğe bağlı bir asker olduğunu ve bu uğurda hayatını ortaya koyabileceğini biliyordum. Anne ve babasız yetişmiş biri olarak muhtemelen yuva olarak bellediği yer burasıydı, tek ailesi olan abisiyle yaşamak istediği zamanları da Pusula Teşkilatı'na kurban vermiş olmalıydı.

Şimdiyse aile olduğunu sanıyordu. Biyolojik bağının olduğu birine tutununca bir şeylerin düzene gireceğine inanıyordu. O yüzden bu kadar hırçın ve sahipleniciydi çünkü ben onun evim dediği yerin, kraliçesi olduğu bu düzenin yeni vârisiydim.

"Anlattıklarınız, Uraz'ın birlik için tehlike olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dediğimde Levent Bey'in gözlerinde, söylediklerime hak verdiğini görebiliyordum.

"Senin için az önce televizyonda birliğin ve tüm insanlığın ölüm fermanını imzalayan adamın yeğenini kabul ettik." Beni yumuşak karnımdan vuran Levent Bey, söylediklerinde haklı sayılırdı. "Yıllarca bize hizmet eden askerim ve kızım sayılabilecek biri için de bunu yapabilirim."

Sarf ettiği her cümle beynime saplanırken yerimde duramayarak geri adımladım. Aksi hâlde elimden istemediğim bir kaza çıkabilirdi. Shalom temkinle beni incelese de haklı olduğumu biliyordu. Geri geri giderek çarptığım sandalyeye geçirdiğim tekmeyle demir eşya odanın diğer ucuna fırladı.

"Sen babacılık oynamaya devam et o hâlde," derken odanın çıkışına doğru ilerliyordum, kapıyı açmadan önce omzumun üzerinden yüzüne baktım. "Ortalık alev aldığında sorumluluk almayacağım, haberin olsun."

Odanın kapısını çarpıp dışarıya çıktığımda koridorda bulunan timlerin dikkatli bakışlarının odağına düştüm. Dudaklarımdan fırlayan sayısız küfürle asansörün önünde durduğumda burnumdan dumanlar çıkıyordu. Benimle birlikte asansöre binen iki kişi, zemin kat düğmesine bastığım sırada ortaya çıkan dövmeme baktı.

"Dövmeme diktiğin gözünü, zemin kat düğmesi yapmamı istemiyorsan bakışlarını çek." Sözlerimle ikisi de hızlıca asansörün köşesine doğru sindi.

Onların bu tavrı karşısında gözlerimi deviretek derimin altına kadar nüfuz eden pusula dövmesine baktım. Yıkılmak ve yok olmak pahasına olsa bile varlıklarını, geçmişleriyle birlikte silecektim. O kadar olmayacaklardı ki onlardan geriye sadece basit oyunlar kalacaktı. Ve oynadıkları tüm oyunlarda skor bende olacaktı.

Asansörden indiğimde karşımdaki geniş alanı saran cam paravanların ardındaki antrenman salonlarını fark ettim. Salonlardan birine ilerlerken biraz sporun tüm sinirimi boşaltacağını düşünüyordum. Vücudumun ısınmaya başladığını fark ediyordum, ya kırıp dökecektim ya da enerjimi bir yere aktaracaktım.

Birliğin timleri ayrı bir salonda kendi hâllerinde çalışırken yeni gelen sığınmacıların ve bizim mücevher takımının oturduğunu gördüm. Başlarında Amir ya da Dukha yoktu, nerede olduklarını tahmin etmek çok zor değildi. Kırca'nın ve üç kuruş etmez kocamın balkon konuşmasını izledikleri aşikârdı.

"Çok çalıştınız herhâlde, böyle su kenarındaki gergedanlar gibi yayıldığınıza göre..." diyerek çalışma alanının ortasında durduğumda tüm konuşmalar kesildi ve dikkatler bana yöneldi. "Komutanın geldi, toplan asker!"

Sesimi yükseltmemle birlikte yerlerde yuvarlanan ve köşelere tünemiş kalabalık toparlandı. Hepsi hizaya girerken öfkeyle harmanlanmış

bakışlarım üzerlerinde turluyordu. Onlara durmalarını emredene kadar çalışmayı bırakmamalılardı.

"Antrenman yapmanız için emir aldınız mı?" diye tok bir sesle sorarken ip gibi sıraya dizilmiş askerlerin önünde volta atıyordum.

Yüzlerinde türeyen tedirginlik ve aralarında gerçekleşen sessizlik hâkimiyetimi imzalıyordu. Ellerimi kalçamda birleştirip herhangi birinin cevap vermesi adına sabırla beklerken birisi boğazını temizledi.

"Amir Komutan emir verdi, binbaşım," derken Matilda, kirpiklerinin altından yüzüme bakıyordu.

Alaylı bir tınıyla, "Hımm," dediğimde dudaklarımın arasından, konuşmaya cesaret gösteren genç kadın geri adım attı. Kauçukla kaplanan zeminde ileri doğru yürüdükten sonra önünde durduğum Sakura'ya bakıp ayağımı hızla yere vurdum.

"Başlarken emir almanız gerektiğini biliyorsunuz ama dinlenirken kafanıza göre takılıyorsunuz demek." Cümlemle Sakura'nın çekik gözleri çehremde gezindi ve yanındakini dirseğiyle dürttü.

Sakura, Japonya'dan kısa sayılabilecek bir süre önce gelip Pusula Teşkilatı'na katıldığı için Türkçesi yok denecek kadar azdı. Muhtemelen söylenecek bir şey vardı ve bunu yanında duran Yasef'in söylemesini tercih ediyordu.

Yasef, "Uraz Komuran dinlenebileceğimiz ve bugün serbest olduğumuz konusunda ısrarcı oldu, binbaşım," dediğinde ağzından çıkan isimle nasıl bir yüz ifadesine büründüysem Yakut lafa atıldı.

"Biliyorsunuz ki Pusula Teşkilatı'nda üstümüzdü, ister istemez emrine uymak zorunda kaldık, komutanım." Konuyu toparlamaya çalıştı.

Kalçamda bağlı duran ellerim iki yanımda yumruk hâlini alırken hırslı biçimde hırladım. Onun yüzünden Levent Alpay ile yaşamış olduğum polemik ve buraya hangi nedenden geldiğini bilmemin rehaveti üzerime çöreklendi.

"Nerede?" diye tısladığımda anlamayan gözlerle yüzüme baktılar. "Diyorum ki sözünden çıkmak istemediğiniz, pek sevgili komutanınız hangi cehennemde?"

Cümlenin sonuna doğru bağırdığım için herkesin irkildiğini ve sıçra olarak benden iki adım uzaklaştıklarını fark ettim. Korksalar iyi olurdu çünkü şu anda herkesi parçalayabilecek potansiyele pekâlâ sahiptim.

İnci, "Odasına çekileceğini söyledi, binbaşım," dediğinde öfkeyle gülümsedim.

Herkesi başımla onayladıktan sonra hızla çıkışa ilerledim. Kapıdan çıkmak üzereyken hâlâ duruşunu bozmayan askerlere öfkeli bakışlarımla döndüm ve şöyle bir baktım. Düşünür gibi yaptıktan sonra emrimi verdim.

"Akşam yemeğine kadar antrenman yapacaksınız, kaytardığınızı sezersem akşam yemeğinden de olursunuz." Rengi solan yüzlerini seyrettim. "Belki bu, size kimden emir alıp kimden almayacağınızı gösterir."

Ben asansöre binerken herkesin çoktan çalışmaya başladığını gördüm. Zemin katın birkaç kat üstünde olan askeri yatakhanelere kısa sürede vardım. Birlik ve Pusula Teşkilatı'ndan gelenlerin ayrımının yapıldığı koridorda bir süre nefeslendim. Öfkemi atıp aynı anda ders vereceğim bir şey yapmalıydım.

Bizim yatakhaneye girdikten sonra odaların bulunduğu kapıları geçmeye başladım. Hangi odada kaldığını tam olarak bilmesem de herkes aşağıda olduğuna göre muhtemelen onun odasında herhangi bir ses olurdu. Koridorun bitimine yaklaştığım sırada önünden geçtiğim kapılardan birinden kısık olsa da ıslık sesi duydum.

Dişlerimi sıkarak geri geri birkaç adım attıktan sonra kapıyı tıklattım. Aradan fazla geçmeden gelen *gir* komutuyla kulpu aşağı doğru indirdim. Klasik ve temel ihtiyaçlar çerçevesinde dekore edilen odanın ışıkları yanmasa da küçük banyodan taşan cılız ışık aydınlanmasını sağlıyordu.

Uraz, belinden düşecekmiş gibi duran eşofman altıyla, üstü çıplak biçimde aynanın önündeydi. Köpüklü yüzünü tıraş ediyor, jiletini yıkadığı boşluklarda da ıslık çalıyordu. Haberleri görmüş olmalıydı ve muhtemelen Pusula'nın bir sonraki hamlesini de biliyordu. Keyfi bu yüzdendi.

Yıkadığı jileti tekrar suratına yaklaştırıp elmacık kemiğinin bir parmak altını dikkatle temizlediği esnada banyoya girdim. Köpük ve kıla bulanan jileti yıkamak için eğilip gelişigüzel biçimde aynaya baktığında aksinin arkasında yer alan bedenimi fark etti.

"Islık sesin dışarıya kadar geliyordu," derken başını yana yatırmış, kısık bakışlarımda barınan meydan okumayla onu izliyordum. "Doğrusu, seni bu kadar mutlu eden haberin ne olduğunu merak etmemek elde değil."

Kirli biçimde elinde kalan jileti parmaklarının arasından çekip küçük kabında yıkarken gülümsüyordum. Kalçanı seramik lavaboya yaslayıp yalnızlık sayılabilecek yüzünü inceledim. Mavi hareketli bir tona sahipti. Dalkıran'ınki gibi çalkantılı bir ruhu değil, tam da sıradan diyeceğiniz birini simgeliyorlardı.

"İçeriye girdiğimi fark etmedim, nasıl bu kadar sessiz hareket edebildin?" İtidirginlikle sorduğu sırada temizlenmiş jileti gözlüğün önüne kaldırmıştım.

Sorusunu cevapsız bırakmamdan ötürü, asılı duran havluya davrandı, yüzünde kalan köpüğü silmek üzereyken bileğini yakaladım. Havlusunu çıplak omuzlarına örtüp hafifçe yüzüne eğildiğimde jileti de köpüklü kısımlara yaklaştırmıştım.

"İşlencene o kadar dalmıştım ki birinin kapıyı tıklattığını dahi unuttum," diyerek köpüklü kısma sürttüğüm jiletle sakalı aldım ve jiletin kirini havlusuna sildim. "Seni bu kadar mutlu eden haber hakkında belli tahminlerim yok değil aslında."

Yüzüne o kadar yakın duruyordum ki beyaz teninden belli olan kılcal damarlarını görebiliyordum. Sinirden seğiren üst dudağı nedense bana tehlikeli gelmiyordu. Çenesinin alt köşesine kadar temizledikten sonra jileti yıkadım ve yüzünü sertçe çevirdim.

"Hareketlerime kendimce anlamlar yüklüyorsun." Geri çekilmeye çalışırken yüzünü tutan elimin tırnakları etine gömüldü. "Rahat bırak beni, burası benim odam ve böyle müdahale etmeye hakkın yok."

Alaya bürünmüş yüzümle onu onaylarken içten içe sabrımın tükendiğinin farkındaydım. Jileti, geçmiş zamanda da dalına yara açtığı yere basınarak sakalını kestiğinde acıyla yüzünü ekşitti.

"Kalıcı yaralarım konusunda seni uyarmıştım, o zaman için bu sana sorun teşkil ediyordu ama artık o kadar da önemli değil," diyerek traş köpüğünü kırmızıya boyayan uğursuz renge baktım. "Çünkü burada önemli olan yaralarımız değil, neyi sarmaya çalıştığımız."

Elindeki jileti lavaboya atıp kirli elinin tersini omuzlarındaki havluya silerken genç adamın burun delikleri büyüyüp küçülüyordu. Havlunun iki tarafından yakalayıp onu kendime çektiğimde bir an şaşırdı. Herhâlde öpeceğimi falan sanıyordu. Kanlı yüzünü köpükle beraber sildikten sonra kullanılmaz hâle gelen havluya iğrençliyle baktım.

"Eğer uğruna canımı feda edebileceğim bu direnişi sabote edecek tek bir hareket yaparsan yemin ederim ki o jilet şah damarının üzerinden geçer..." Havluyla beraber çektiğim yüzümü itim. "Sonra da tapındığın teşkilatın için şehit olursun ama en nihayetinde bak etiğin yere, yani cehennemin dibine gidersin."

Uraz'ın ölkeyle parıldayan harelerine son bir bakış atıp banyodan çıktım. Odasından hızla ayrılırken titriyor, yatakhane bölümünden ortak alana doğru ilerlerken dişlerimi sıkıyordum. Olan ve olabilecek her olumsuzlukta varlığı etkisini gösterecekti.

Levent Alpay'a söylediklerinden ötürü hak vermiyor değildim ancak Amir'e ben kefildim. Üstelik geldiğimizden beri birliğin çıkarlarına ters düşecek hiçbir olay yaşanmamıştı. Aksine sayemizde yol katetmişlerdi.

Karşı koridordan bana doğru gelen Dukha'yı görünce ortak alana girmekten vazgeçtim. Çünkü bakışlarında beni arayan bir tavır mevcuttu. Yanıma gelmesini bekleyerek hafifçe duvara yaslandım. Saçlarımı geriye attığım esnada genzime dolan tıraş losyonunun keskin kokusuyla homurdandım.

"Ben de size bakıyordum." Huysuz yüzümü temkinli şekilde süzüyordu. Burun kemerimi sıkarken, "Misafir kabul salonunda ziyaretçiniz var," diye sözüne devam etti.

Kurduğu cümleyle gelen kişi ve ziyaretin altından ne çıkacağına dair düşünceler beynime doldu. Bugünlük sorun ve sıkıntı kotamı doldurmuştum ancak evrenin bana merhamet etmek gibi bir niyeti yoktu.

"Kim ve ne istiyor?" diyerek ilerlemeye başladığımda kısa sürede Dukha da adımlarını hızlandırarak bana yetişti.

"Ela'nın babası ile kız kardeşi," dediğinde görünmez bir duvara toslamışım gibi aniden durdum.

İsmi geçen kişinin ölümünden türeyen acı, bayat biçimde sineme çöreklenirken yutkunamadım. Yüzleşmek istemediklerimin başında Ela'nın ailesi geliyordu ve şimdi her şey bu kadar dibe batmışken buradaydılar.

Aklıma gelen kişiyi sormak için dudaklarımı araladığımda, "Giray şu anda lobide yanlarında oturuyor," dedi.

Giray'ın böyle bir şey yapması ve sorumluluğunu üstlenmesi bile içimi rahatlattı. En azından tüm yük bende olmayacaktı, ölümünü kabullenmiş olması bizim için umut vadediyordu. Hızla adımlarının

ikinci kez tökezlemesine sebep olan şey Dukha'nın peşi sıra kurduğu cümleydi:

"Ailesi Ela'nın öldüğünü bilmiyor ve Giray da söylemiyor." Dukha ile misafir kabul salonunun girişindeydik; keskin bakışlarım bu önemli bilgiyi bana çok geç söylediği için yanımdaki devin üzerinde dolandı.

Kuruyan boğazım işimi kolaylaştıracağa benzemiyordu ve ben gördüğüm yüzlerle daha şimdiden buz kesmiştim. Tekerlekli sandalyesinde oturan adam ellilerinin ortasındaydı, yıldız düşmüş saçlarına eşlik eden kırgın bakışları vardı. Yanında duran kızı en fazla on dört yaşındaydı ve kabullenmek istemesem de bir zamanlar tanıdığım birine çok benziyordu.

Aynı kâküller, başını kaldırıp bana baktığı için havada uçuştuğunda onlara iki metre kala durdum. Küçük kızın iri gözleri bilinmezlikle üzerimde dolanırken tırnaklarım avuçlarımı parçalıyordu. Zaten kader en güzel sonları hep bana yazıyordu, en zorlu savaşlarla hep ben baş etmek durumunda kalıyordum.

"Kızıma bir ayı geçkindir ulaşamıyoruz, bizi haberdar ettiğiniz için müteşekkiriz," diye Amir'e yönelik konuşan baba minnet doluydu.

Varlığımı sezen Okyanus'un gözleri babadan sekip bende durakladığında bakışlarından geçen satırları okudum. Giray'ın kabullenmesini ne kadar istesem de ben de kabullenmiş değildim. Ela'nın ölümünü tek bir kez bile sesli şekilde dile getirmemiştim.

Geçmişten kurtulmamı isteyen bir adam vardı karşımda, acıyı maziye gömmemi bekleyen bir yardımcı. Soru işaretleriyle dolu gözler ortama yeni giriş yapan bedene, yani bana çevrildi. Kötü bir haber vermeden önce, etrafı sivri uçlarla bezeli bıçaklar sarar ve kelimeler ağızdan döküldüğünde bedenlere batardı.

"Merhaba," diyerek babaya ve kızına gelişigüzel bir selam verip elimi koltukta küçüldükçe küçülen Giray'ın omzuna bıraktım. "Buraya kadar geldiğiniz için asıl biz minnettarız, aksi durumda bizim sizi bulmamız daha zor olurdu."

"Sen Mislina'sın, öyle değil mi?" diye sorduğunda genç kız, tarayıcı bakışları ablasınınkilere nazaran daha cüretkârdı; Ela insanların yüzüne baktığında göz bebekleri titrerdi.

"Beni tanıyorsun demek," diyerek gülümsemeye çalıştım.

Kafasını sağ yanına doğru yatıran genç kız, bilmişlikle dudak büktü. Bunun zaten olağan bir şey olduğunu söyler gibi bir hâli vardı. Boynuna çapraz şekilde astığı deri çantadan çıkan defterle şaşırdım.

Defterin arasından düşen kömür kalem ile kaşlarım çatıldı. Eskiz defterinin kullanılmaktan ötürü yıpranan sayfalarını, soyulmuş ojeli parmaklarıyla çevirdi. Ablasına sima olarak benzese de tavırları taban tabana zıt biçimde salaştı.

Sayfada yer alan silüeti gözler önüne serdiğinde yutkunamadım. Karşımdaki Mislina'nın bir çivi kadar delici ve çelik kadar sert bakışları gözlerimin içine şuursuzca bakıyordu. Vücudumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğimde boğazımı temizledim.

"Ablamın zihninde en son gördüğüm sima buydu, bu resmi çizdiğim günden sonra ondan herhangi bir tepki alamadık," derken genç kızın sorgulayıcı hareleri üzerimizde turluyordu.

Zihnindeki son tortu bendim çünkü can vermeden önce bana teşekkür etmişti. Tuzlu suyla dolan gözlerimi kırpıştırarak elimin altında kaskatı hâle gelen bedenin söyleyemeyeceğinden emin oldum.

"Kısa bir süre önce Kızıl Şafak Birliği'ne sığındık ve buraya gelmek için teşkilattan kaçtık. Ela da kaçarken o gün orada, bizimleydi." Sesim titredi, önüme akan saçlarımı geriye ittim. "Can bizi takip etmiş ve daha biz bir şey yapamadan Ela'yı vurdu."

Giray'ın omuzları sarsılıp sesli biçimde hıçkırdığında karşımdaki babanın kucağındaki ellerinin titremesi çaresizliktendi. Yaşlı adam akı sararmış bakışlarını küçük kızına çevirip kızının ellerini avuçları arasına alarak tüm içtenliğiyle ağlarken yer ayağımın altında titriyordu.

"Öldürdüler baharın renklerini, güze çevirdiler tüm mevsimlerimi," diyerek Ela'nın babasının önünde diz çöken Giray, yaşlı adamdan medet umuyordu. "Affedin beni, kurtaramadım elalı ballı kızı."

Ona böyle seslendiğinde Ela'nın utandığı için kızaran yanakları düştü zihnime. Artık koltuğun kenarını tutmuyor, tam aksine oturuyordum. Yanıma gelen Amir'in sert ve güçlü eli parmaklarımı avuçlarına almıştı, duyamadığım bir şeyler söylüyordu.

Boşluğa düşen gözlerim, çenemden yakalanıp Okyanus'la buluşana kadar havada asılı kaldı. Soğuk suyu yüzüne çarpmak gibiydi onunla göz göze gelmek, gerçek olamayacak kadar uyandırıcı.

"Kendine gel, Mislina," dedi katı bir sesle ve diktatör bir rejimi kapsayan bakışları kasıldı çehremi tararken. "Onu gömdüğün toprağı

ellerinle kardın, kabullen ölümün gerçekliğini. Anla artık geri gelemeyeceğini."

Karşımda mahvolan baba ve kızı, önlerinde ise diz çökerek ağlayan Giray'ın sevmediğim görüntüsü durduğu için metanetimin zincirleri şangırdıyordu. Her an bir kriz dışarıya fırlayıp ortalığı ateşe vermeme neden olabilirdi.

"Sanırım Ela, gözyaşlarınızı burada değil de mezarının başında dökmenizi isterdi, sizi götürmesi için bir araç ayarlayacağım," diyerek gözden kaybolan Dukha, acısı dinmeden ağlayan ailenin yanından ayrıldı.

"Gidiyoruz." Beni oturduğum yerden kaldıran Amir'e kararsızlıkla baktım, onları burada böyle bırakmak istemiyordum. "Kötü haberi verme yükünü omuzlarına yıktı, bence onun için yeteri kadar şey yaptın, şimdi bırak da acısını yaşasın."

İkimiz birlikte ziyaretçi lobisinden ayrılırken elimde olmadan ikide bir dönüp omzumun ardına bakıyordum. Adımlarımı atıyordum ama sanki boşluğa yürürcesine hiçliğe koşuyormuşum gibi hissediyordum. Kollarını etrafıma sararak beni odamıza yönlendiren beden, çenesini başıma yaslamıştı.

Odamıza girdiğimizde savsak adımlarla yatağıma oturdum. Postalların bağcıkları parmaklarımın arasından kayarak sökülmemek için direndiğinde ayaklarımı hırsla yere vurdum. Bu tepkim kapıyı örten Amir'in dikkatini çekti ve birkaç adımda gelerek önümde durdu.

"*Dünya, duygusal insanların cehennemidir,*" dediğinde gözyaşlarım yanaklarımdan yuvarlanıp avuçlarıma döküldü. "Ve yaşamın olduğu kadar ölümün de olağan olduğu bu dünyada, yok oluş onlar için ironidir."

Kurduğu son cümle o kadar keskin ve netti ki zoruma gitti. Ben burada bilinmezlikle dolu bir acının içine batmışken, dakikalar öncesinde bir ailenin can parçasına ölüm haberi vermişken onun bir buzdan soğuk gerçekliği içimi ritretmişti. Kelimeler ağzımdan döküldü çünkü ona, onun da duyguları olduğunu hatırlatmak istedim.

"Ben ölsem ne yapardın?" diye sorduğumda bağcıkları çözen maharetli elleri duraksadı.

Sadece saniyelik duraksayan parmakları işine kaldığı yerden devam ederek botlarımı ayağımdan çıkardı. Önümde diz çökerek gözlerini yavaşça kaldırıp bakışlarıma tutundu. Fırtınada peyda olan duygular,

benimkiler kadar yumuşak hatlı değildi; parçalayıcıydı. Dalkıran'ın her bir zerresi yırtıcıydı.

"İnsanlar ölmekten değil, unutulmaktan korkar, Mislina. Çünkü öldüğünde bir ismin bile olmaz, sen artık bir cesetsindir," derken başparmağı ayak bileğimi okşuyordu. "Seni unutmayı göze alacak zihnime katlanamayacağım için ilk işim aklımı kaybetmek olurdu. Dünya duygusal insanların cehennemi, kaybedecek hiçbir şeyi kalmayanların ise sebebidir. Kötü olma sebebi."

Ne diyeceğimi bilemedim hatta nefes bile almadan işittiğim cevabın ne kadar farklı olduğunu kanıksamaya çalışıyordum. Ağlamayı unutan beynim yüzünden, tenimde eski gözyaşlarımın neminden başka bir şey kalmamıştı. Bir anda ölmüşüm de Amir'in benim ölümüm karşısında ne hissettiğini tadarken bulmuştum kendimi.

"Ölürsem," dedim boğazımda biriken tortuları yutmaya çalışmadan. "Mezarıma karagüller dik, bir tek onlar yeşerir benim toprağımda."

Başımı yastığıma koyduktan sonra yüzümü duvara döndüm. Amir'in arkamda oturduğunu ve konuştuklarımızı tarttığını biliyordum. O da fazla beklemeden yanıma yattı ve sırtını sırtıma yasladı. İkimiz de aynı anda iç çektik ve uykunun gelip bizi daha iyi bir dünyaya götürmesini bekledik.

Sanırım uykunun huzur getireceğini sadece normal biçimde uyuyan insanlar umut etmeliydi. Çünkü ben uzun bir süredir daldığım her uykuda dinlenmek yerine zedeleniyordum. Yine de bölük pörçük olsa da gözlerimi dinlendirmek bana iyi gelmişti.

İştahsız geçen bir akşam yemeğinin ardından, henüz birliğe dönmemiş olan Giray'ın haklı endişesini yaşıyordum. Boşalan yemekhanede kenardaki masalardan birine otururak sigaramı yakmıştım. Her şeyin üst üste gelmek gibi bir huyu olmasına alışmıştım ancak üzerime devrilmelerine hazırlıklı değildim.

Ela'nın kız kardeşi ablasının zihninde son olarak beni görmüştü, bir insanın ölmeden önce son gördüğü şey olmakta üzerime yoktu. Annemin beni dolabıma saklarken gözlerimin içine nasıl baktığını dün gibi hatırlıyordum. Ürperen kolumu sıvazlayarak sigaramdan bir nefes daha çektim.

Nikotinin sakinleştirici etkisi damarlarımda dolaşırken yemekhanenin kısık ışıkları eşliğinde içeriye giren kişiyi görmeye çalıştım.

Üzerinde askeri üniforma değil, basit bir tişört ve eşofman vardı. Yıllarca asker olmanın getirisini taşıyan yapılı vücudu, sıradan kıyafetler içinde bile kendini belli ediyordu.

Alt dudağını gayriihtiyari biçimde ısırarak nefesini tuttum, yanıma gelmek yerine mutfağa yönelmesi merakla kaşlarımı kaldırmama sebep oldu. Ada tezgâhın üstünde yer alan ışıklandırma, kusursuz yüzünü gözler önüne serdiği sırada sigaramdan son bir nefes çektim.

"Ne işler çeviriyorsun?" derken sigaranın dumanını yüzüne doğru üflemiştim.

Yaptığım hareketin anlamını bilerek iç çekercesine gülümsedi ve tezgâhın üstündeki malzemeleri gösterdi. Çelik derin bir kabın yanında un, şeker gibi birkaç tane daha beyaz ürün bulunuyordu. Kuvertür çikolatadan bir parça koparıp bana uzatırken soruma cevap verdi:

"Çikolatalı kek yapacağız, tıpkı senin gibi yoğun bir tadı olacak." O sırada ben de çikolatayı yiyordum.

Dudaklarımı kirleten bitterin hafif acı tadı hoşuma giderken ıslak dudakları yediğimden arta kalanları temizledi. Yumuşak dudakları geride nahoş bir karıncalanma bıraktığında kaşlarım çatıldı.

"Dikkatimi dağıtmazsan eğer..." Gözleri dudaklarım ile gözlerim arasında mekik dokuyordu, okyanuslarda çalkalanan duygular üzerime saçradı. "Kısa bir süre sonra harika bir tatlı yiyeceksin."

"Buna uyar." diyerek meydan okurcasına gülümsedikten sonra geriye yaslandım.

Tekrar mutfağa giterek tereyağı koyduğu tencereyi ocağa yerleştirdi ve göz kararı kuvertür çikolatayı içine boşalttı. Çikolatayla karışık Dalkıran'ın tadı dudaklarımda tarifi imkânsız bir tat bırakmıştı. Heyecandan titreyen ellerimi masanın altına indirdim.

Çikolata erirken kek harcını hazırlamak üzere mutfağa geçti. Karşımdaki dehanın basit bir yemekhane mutfağında bile ne denli parladığına şahitlik ediyordum. Bıçaktan keskin, çelikten parlak gözlerine eşlik eden hafif dalgalı saçlarından birkaç tel alnına dökülmüştü.

Sivri hatlara sahip yüzünde, yaptığı işe verdiği dikkati okunuyordu. Mekanik biçimde hareket eden elleri bir silahı tutar gibi hoyrat değildi, aksine kıvrak ve yaptığı işe hâkim görünüyordu. Erİyen çikolatayı kek harcına ekledikten sonra fırına yöneldi.

Kafamı sağ omzuma eğerek kollarımı göğsümde bağladım. Fırının derecesini ayarladı ve ortaya çıkan harcı çelik kaba döktü. Kapta kalan

kek kalıntısına parmağını batırıp dudaklarına götürürken gözleri hızlı hiçimle beni bulmuştu.

"Tam bir şovmensin," diyerek burnumu karıştırdığımda hırıltılı bir şekilde güldü.

Kafasını hafif geriye attığı için ortaya çıkan ademelması ve çehresine düşen ışıklar onu gözünde daha ulaşılmaz yapıyordu. Bu duygular keyfini kaçırırken dişlerini sıktım. Keki fırına sürdü, kirlileri de makineye attıktan sonra mutfak bölümünden çıkarak yanıma adımladı.

Sabırsız dudakları şakaklarıma yaslandığında sevgisini hissettim. Belimi saran elleri bedenimi kendine çekerken elimde olmadan gülümsedim. Burnu saç diplerimde gezinirken bakışlarım fırının içindeki kekteydi.

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" dedim iştahla fırına bakarken, dudakları saç diplerimde gerildiğinde gülümsediğini sezdim.

"Güzel şeyler zaman alır, Karagül."

Başımı yüzünden çekip gözlerine bakmak için çaba sarf ettiğimde beni geri çevirmedi. Bugün uyumadan önce *ölürsem ne yaparsın* diye mantıksız bir soru sorduğum dakikaları hatırladım. Parmak uçlarımı moraran göz altlarında hafifçe gezdirirken bakışları hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemezcesine yüzümü talan ediyordu.

"Merak etme, seninle işim bitmeden ölmeyeceğim." Söylediklerimle muzır bir yüz ifadesiyle dişleri gözükecek kadar güldü. "Ve seninle işim bittiğinde kocam olmuş olacaksın."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordu yarı hayret dolu yarı keyifli bir sesle.

"Sana ömrümü hediye ediyorum, bana yazılmış sayılı nefeslerimi göğsünde atıp duran o kalp için teraziye koyuyorum." Parmak uçlarımda hafifçe yükselip alnına akan saçını geriye ittim. "Ve ikimiz de iyi biliyoruz ki kaderin terazisi adildir, sayılı nefesin karşısında ne vereceğini iyi bilir."

Elime sürtünen saçları parmaklarının arasından kayarken belimdeki kolu beni daha fazla kendine çekmişti. Ona yetişmem için hafifçe eğilmesi gözümden kaçmamıştı. Söylediklerimden ötürü bakışlarının derinleştiğini, beni boğacak raddeye geldiğini görebiliyordum.

"Güzel olacak olan her şeyin zaman aldığını biliyordum ama zamanın getirdiği şeylerin bu kadar eşsiz olabileceğini kestiremiyordum,"

diyerek yüzüme dökülen saç tellerimi geriye çekti. "Sen ödediğim bedeller karşısında kaderin bana biçtiği en güzel mükâfatsın."

Fırından gelen kek kokusu ve ona evlilik teklifi etmiş olmamın tatlı hazzı birbirine karışmıştı. *Aşk nasıl bir şey*, diye sorsalardı hiç şüphesiz *nasıl olduğunu anlamaya çalışırken başka birine dönüşmek*, derdim. Çünkü her şey, o kişinin nereden nereye geldiğiyle alakalı bir durumdu.

Amir fırın eldivenini takıp kapağı araladığında daha keskin biçimde gelen çikolata kokusuyla gözlerimi yumdum. Şeker hastası olmanın en kötü yanı buydu sanırım, bir başkası için çikolatalı kek yemek normal bir şeyken benim için değildi.

Kekin soğuması için tezgâha bırakılıp tabaklar çıkarılırken yemekhaneye giren kişilerle dikkatim dağıldı. Dukha keyifli bir ıslık çalarak ıştahla keki süzerken Etka'nın temkinli gözleri üzerimde dolandı.

Yerime otururken Etka'nın bana doğru gelişini seyrediyordum. Dukha'dan sonra yemekhaneye giren bizimkiler, Amir'i en önden izlemenin keyfini sürüyordu. Dalkıran'ın filtre kahve yapışını göz ucuyla izlerken yanımdaki sandalye çekildi.

"Seni kendi bildiği dünyasında heyecanlandırmaya bayılıyor ama başına bir şey gelecek diye de ödü kopuyor." Etka'nın dikkatli bakışları yanımda oturan adamı buldu. "Seni, sevilebilecek her şekilde seviyor."

Manidar gülüşüyle süslenen yüzü bana döndüğünde saçlarını topladığı için gözlerini net bir şekilde görüyordum. Kısık ve çekik bakışlarının buğulu tınıları benimle buluştuğunda düşünceliydim. Karşımdaki adamın acı çektiğini bilerek kendi aşkımdan bahsetmek bana doğru gelmiyordu.

"Neden Kutsal?" diye mırıldandığım sırada herkes kekini almış, filtre kahvesini dolduruyordu.

"Acı yemeyi sever misin, Mislina?" Sorusuyla anlamaz biçimde kaşlarım çatıldı; ne söyleyeceğini iyi biliyor gibiydi, sanki daha önceden alıştırma yapmıştı. "Kutsal'ı sevmek acı yemek gibiydi, içimi yaksa da haz veriyordu. Canım yandıkça daha fazlasını istediğim bir şeydi, uyuşturucu gibiydi."

Amir, benim tabağımı önüme koyup gözleriyle yemem için işaret ettikten sonra kendi tabağını almak adına mutfağa ilerledi. Çatal alıp kekimden büyük bir parça koparırken ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

"Gecelerinin teselliisi bendim; önce benimle sevişir, daha sonra da bana saçlarını boyatırdı." Kahvesinden büyük bir yudum aldı ancak yutması uzun sürdü. "Amir'in şehir efsanesine dönen sevgilisine benzemek için kendini parçalardı."

Bir kadın zevk için bir erkekle birlikte olabilirdi lakin kalbinde biri varken bir başkasıyla tensel temas bile mümkün değildi. Kutsal'ın Amir'e gerçek duygular beslediğine inanmıyordum ama duyduklarım çok fazlaydı. Yaptığı, Etka'yı kullanmaktan başka bir şey değildi.

"Benden nefret etmişsindir. Sevdiğin kadının her gece seninle birlikte olduktan sonra başka bir erkek için saçlarını boyatması nasıl bir duygudur, kestiremiyorum," derken keki ağzıma götürmeye utanıyordum, duyduklarım karşısında sevdiğim adamla duygularımı yaşamaya çekiniyordum.

"Başlarda etmedim değil, asi tavırların da bana yardımcı olmuyordu," diyerek keyifle göz kırptı ve kekinden büyük bir çatal aldı. "Ancak zaman geçtikçe Kutsal'a hak vermedim değil, sen her kadının olmak isteyeceği türden bir şeydin. Amir gibi bir faktör olmasa benim bile ilgimi çekecek kadar sıra dışıydın."

Kaşlarımı kaldırırken alaylı kahkahamı bastıramadım. Etka'nın söyledikleri ikimizin de eğlenmesine neden olurken sataşmak istercesine ona omuz attım. Çikolata tadı damağıma yayılan keki yerken Dalkıran yanımıza geldi.

"Bu kadar komik olan ne?" diyerek yanımıza oturan Amir, ikimize baktıktan sonra bakışlarını Etka'ya yöneltti.

"Mislina'yı çikolatalı kek yapmaktan daha büyük maharetlerim olduğu konusunda aydınlatıyordum." Kekin son dilimini de gıcık bir şekilde ağzına atan Etka, Okyanus'la resdeşti. "Hâlâ geç olmadığını ve burada olduğumu falan, bildiğin şeyler işte."

"Ölmeden önce cenaze tatlını yemek istedin herhâlde Etka." Hırıltıyla konuşan Okyanus yanımda iki katına çıkacak kadar kabarmıştı. "Şansını biraz daha zorlarsan çikolatalı çatalın kanla ıslanacak."

Ortamın iyiden iyiye kızıştığını görmek iki dakikalık keyfimi söndürdü, oturduğum yerden kalkarak ikisi arasındaki göz temasını kestim. Tehlikenin kokusunu alan Dukha, diğerlerine de işaret vererek bizim masamıza gelirken hem kekini yiyor hem de iki adam arasındaki bakışmayı izliyordu.

"Birbirinizi kucaklamak istediğinizin farkındayım ama şimdi sırası değil. Sadece şaka yapıyordu, Amir, lütfen yerine otur." Okyanus'un

elini tuttum ve oturması için ısrarcı biçimde sıktım, gözlerimi Etka'ya çevirerek kötücül bakışlarımdan birini attım. "Kışkırtmak için yapıyorsun, bence dosyada bırakmak iyi olur."

Masanın etrafını çevreleyen kalabalık yerlerine oturup afiyetle kekini yerken ben de ikilinin sakinleşmesinden faydalanarak kekimi yemeye döndüm. Doğrusu bu kadar lezzetli bir şey yiyeceğimi düşünmemiştim. Sert kahveyle o kadar güzel bir uyum sağlamıştı ki diyabet hastası olmasam ikinci dilimi isterdim.

"Beğendin mi, Karagül?" Enseme doğru konuşan kişiye döndüğümde sevdiğim adamın çehresi omzumdaydı.

"Eline sağlık, yediğim en iyi çikolatalı kek olabilir."

Kurduğum cümle keyfini yerine getirirken başparmağıyla dudağımı temizledi. Sırtımı onun göğsüne yaslayıp kahvemi yudumlarken odamdakilerin kaçamak bakışlarının üzerimizde olduğunu biliyordum. Benim Dünya ile evli olduğumu düşünüyorlardı ve burada Amir'le bu şekilde yakın olmam garipseniyordu.

"Binbaşım, yanlış anlamayın ama gördüğümüz kadarıyla Amir Komutan'ı seviyorsunuz ancak Dünya ile evlisiniz." Santiago aksanlı Türkçesiyle konuştuğunda arkamdaki beden gerildi. "Neden böyle bir evlilik yaptınız?"

Genel olarak askerlerin merakını cezbeden soruyu sorduğu için diğerlerinin heyecanlı bakışlarını yakaladım. Çünkü her ne kadar merak etseler de sormaya çekiniyorlardı. Zaten böyle bir soruyu, sadece Santiago gibi paravatsız sayılabilecek bir kişilik sorabilirdi.

"Dünya ile evlenmeyi istemedim, buna mecbur bırakıldım," dediğimde belime dolanan kol sıkılaştı. Amir'in Giray'ı öldürdüğünü düşünmeseydim belki aklımı kaybetmez, böyle bir hata da yapmazdım. "Hepsi intikam uğruna yapılmış şeylerdi, kabullenmek istemesem de başından beri Amir'i seviyordum."

"Giray dışında bir aileniz var mı?" diye sordu bu defa Zümrüt, bana ne kadar değer verip hakkımda bir şeyler öğrenmek istediklerini fark ettim.

"Annem hayatta değil, siz sormadan söyleyeyim. Pusula Teşkilatı'na girme amacım da annemin intikamını almaktı. Onun dışında aileden sayılabilecek sadece babam var." Konuşurken sarf ettiğim her kelimenin ağzımda buruk bir tat bıraktığını sezdim.

İnsanın konuşmaya zorlandığı şeyleri yaşaması ne büyük ironiydi. Soğuyan kahve bardağının ağzında işaret parmağımı dolaştırırken

anlatacak daha fazla şeyimin olmasını diledim. Ama yoktu, değil mi? Benim ailem olarak sayabileceğim kimsem yoktu.

"Ben de anne ve babamı küçük sayılabilecek bir yaşta kaybettim. Babam kumarhane zincirlerine sahip bir adamdı ve düşmanı çok olduğu için ölümü gecikmedi." Santiago başını önüne eğmişti, bu sayede ensesinden başına tırmanan dövmeleri görünmüştü. "Sanırım o kadar büyük bir mirasın tek vârisi olmak, hayatı hızlı yaşamama sebep oldu ve kaybettiğim benliğimi Pusula Teşkilatı'nda bulacağım yanılgısını yarattı."

Hikâyelerin sonunun gelmediği bir yerdi Pusula Teşkilatı. Elinizi kimin üzerine atsanız anlatacak bir şeyleri vardı. Santiago'nun yanında oturan Matilda, adamın hüzünle solan yüzünü inceledi ve elini elinin üzerine bıraktı. Birbirlerine bir şeyler hissettiklerini görebiliyordum.

"İnsanın ailesi başında olsa da kendisini kaybedebiliyor, babam tam teşekküllü bir din adamıydı ancak ben hiçbir zaman onun kızı olabilecek kadar inançlı olmadım." Davut konuşurken yıldızı şeklindeki kolyesini okşadı, Yahudiliğin yegâne sembolüydü. "Bu yüzden tam tersi bir şey yapmaya karar verdim. Zaten Pusula'nın din anlayışı Yahudilik için tamamen kâfirlikti."

Aykırı olmak, kısıtlandığı için doyumsuz hâle gelen Matilda'nın duygularını tatmin etmiş olmalıydı. Aykırı bir şey yapmanın delice heyecanını tattığında ise bunun arkasından gitme kararı almıştı. Delice değil, ölümüne sürükleyecek bir şeyin arkasından gelmişti.

"Nesnelerin geçmişini görme yetim çocukluğumda dahi benimleydi." Lafı devralan Sitrin'in gözleri dalgın bir biçimde kahvesindeydi. "Bu duruma alışana kadar çok zorlandım ve akranlarımın arasında garipsendim. Açıkçası çokça akran zorbalığına maruz kaldım. Kendimi ait hissettiğim, benim gibi olan insanları bulmak istedim."

Anlatılanlara bakıldığında Pusula Teşkilatı'nın kendini kaybeden herkes için bir yol olduğunu görebiliyordunuz. Belki bir kurtuluş ya da insanın kendini bulabilmesi için bir umut... Bilemiyordum, garipsenmediğiniz yerde nefes almak daha kolay olduğundan olabilirdi.

Tüm bunların farkına çok önceden varan Pusula Teşkilatı ise kendi emelleri için bunu kullanmıştı. Ahlak anlayışları için gönüllü askerler, kana da yıkıma da gönül rahatlığıyla sürebileceğiniz piyonlar... Belki ben de babamın totaliter düzeninden kaçmak adına bu kadar başarılı olmuştum.

Düşünüyordum da kendimi keşfetmem en kötü zamanlarımda olmuştu. İnsan mecbur bırakıldığında nelere göğüs gerebilirdi ya da kendini gerçekleştirmek uğruna kaç uçurumdan atlamaya çekinmezdi, bilemezdiniz.

"Ben kendimi bildim bileli kötüydüm; kötü olmak tercihim değildi, zaten öyle doğmuştum," diyerek İnci'nin tabağından kek çaldı Zümrüt, umursamaz biçimde omuz silkerek insanı içine çeken gözlerini etrafta gezdirdi. "Buraya da sadece daha fazla adrenalin için geldim, sizin gibi şaşaalı sebeplerim yok."

"Arkanda bıraktığın biri yok mu?" Merakla sorduğum soruya rağmen Zümrüt'ün saygılı fakat kendini bilen yüz ifadesi değişmedi.

Dudak büküp kafasını olumsuz anlamda salladı. "Boşuna yaşıyorum desene şuna," diyerek kınayan bakışlarını Zümrüt'e çevirdi Ametist.

Dalkıran'ın meşhur ve paha biçilmez mücevher koleksiyonunun her bir parçasında farklı bir ışıltı vardı. Çünkü kendilerine ait hikâyeleriyle ya da amaçlarıyla farklı bir ışıltı yayıyorlardı. Sessizliğimi bozmadan aralarındaki ilişkiyi izlerken Dukha sert bakışlarını hepsinde gezdirdi.

Dukha, "Yarınki antrenmanınızın bu sabahki kadar acılı olmasını istemiyorsanız uyumalısınız," dediğinde kafalar mekanik bir biçimde bana döndü.

Uraz'ın yersiz tavırlarına boyun eğip benim emirlerimi es geçtikleri için ufak bir ceza vermem gerekmişti. Şimdi dikkatli bakınca hepsinin yüzündeki yorgunluğu okuyabiliyordum. Kalkmaları için başımla onayladığımda daha fazla beklemeden ayaklandılar.

Kirli tabaklarını mutfağa bırakıp gözden kaybolurlarken Sitrin'in elini çantasına attığını fark ettim. Temkinli adımlarla önümde durduğunda, soru sorarcasına yüzünü inceledim. Uzattığı şeye dikkatimi verdiğimde köhne oyuncak dükkânının altındaki evde yaşayan kız çocuğunun resim defteri olduğunu fark ettim.

"Emaneriniz bende kaldı, komutanım." Tutmam için ileriye uzattığı sırada Amir benden önce davranarak defteri aldı.

Defteri görmemi istemiyormuş gibi benden uzaklaştırdığında, ben de o defteri görmek istemediğimi fark ettim. Yemekhane boşalıp geriye Dukha ile Etka kaldığında yıpranmış defterin arasından taşan sayfalardan biri postallarının dibine düştü, eğilerek kâğıdı yerden aldım.

Parmaklarımın arasında duran kâğıdın yüzeyinde, külçe ağırlığında şeyler sahnelenmişti. Kömür kalemle karalanmış dört bir yanının tam ortasında, kesik kesik atılan darbelerle tabut şeklinde bir şey çizilmişti. Ve tabutun içinden taşan kızıl ışık karanlığı bir nebze olsun aydınlatmışa benziyordu.

Lakin bir tabutun içinden gün ışığı çıkmasını bekleyemezdiniz. Ateşin kızıllığı kâğıdın üzerinde havai fişek gösterisi varmış gibi dikkat çekiciydi. Nedenini anlayamadığım bir huzursuzluk içimi kaplarken kâğıdı biraz daha yaklaştırdım. Kısık yemekhane ışıkları bana yardımcı olmasa da tabuttan taşan saçlar her şeyi ele veriyordu.

Gri tutamlar kömür kalemde boğulmuş, gerçekliği ileri düzeye taşımıştı. Tabutun içinde yanan bedenin ben olduğumu anlamam uzun sürmemişti, parmak uçlarımda kızarak tenimi yaktığını hisseder gibi olduğumdan titremeye başladım. Terleyen yüzümden akan damla burun ucuma geldiğinde, puslu gözlerle nasıl öleceğimi izliyordum.

Gevşeyen parmaklarımdan çekilen kâğıt, karşımdaki kişi tarafından gelişigüzel biçimde incelenirken yer ayağımın altında titriyordu. Metanetimin şangırdayan zincirleri, zihnime çöreklenen görüntüyle daha beter sallanıyordu. Kulaklarımda bir trenin düdüğü gibi çalan çınlama her saniye biraz daha arttı.

Amir, kâğıdı parmaklarının arasında toplayıp bilmediğim bir köşeye savurduktan sonra rüzgâr gibi yemekhaneden ayrıldı. Önüme akan gri tutamlara sersem biçimde bakarken Etka elini omzuma koydu. Ani dokunuşu irkilmeme sebep olduğundan istemeden yerimde sıçradım.

Vücudumdaki sıcaklık her geçen saniye biraz daha artarken tenimin altını saran her kılcal damarda ufak köz parçalarının yuvarlandığını hissettim. Terleyen avuç içlerimi üniformama sürterken yanımdakiler konuşuyordu ama sesleri bana duvarlara çarpıyormuş gibi boğuk geliyordu.

"Yüzmek istiyorum." Çoraklaşan dilimin el verdiği ölçüde mırıldandım, Etka ne dediğimi anlamak istercesine kulağını kuruyan dudaklarıma yanaştırdı. "Yüzmeye ihtiyacım var, Etka. Lütfen... İçim yanıyor."

Dukha ile birbirlerine baktıktan sonra konuşan Dukha oldu. "Tamam, Mislina. Seni götüreceğiz ama biraz sakin olmaya çalış."

Havuzun hangi katta olduğunu ya da nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum. Her şey kesik kesik anılardan ibaretti, dilimin üstünde ek-

şiyen çikolata tadı gibi silikti. Güzel anlarımın katili, mesaisine hiç aksatmadan devam ediyordu. Geçmişin bataklığını silmiştim ama geleceğin getireceklerini sınlanamıyordum.

Dukha'nın yardımıyla olimpik havuzun başına oturup serin mermere avuçlarını yasladım. Bu biraz olsun içimdeki hararetı alırken bana temkinle bakan iki genç adama başımla işaret verdim. İsteksiz görükseler de yalnız kalmak istediğimin bilincindeydiler.

Yüzme salonunda yalnız kaldığıma kanaat getirdiğimde sadece iç çamaşırlarını kalıncaya dek soyundum. Titrek ve telaşlı parmaklarım işimi zorlaştırırken yükselen vücut ısımdan ötürü her yerim yapış yapış ter tabakasıyla kaplanmıştı. İstediğim kadar çıplak kaldıktan sonra hiç düşünmeden havuza atladım.

Serin su, yangın yerine dönen içimi ferahlatırken suyun yüzeyine çıkmadan daha derine yüzdüm. Saçlarım suda havalanıp terle kaplanan bütün uzuvlarım klorlu suyla yıkanırken rahatlamaya yakındım. Kapanan gözlerim zihnimi sakinleştirirken kollarım iki yanıma düşmüştü.

Nefesimi tutabildiğim kadar tutacak, daha sonra sudan çıkacaktım. Zihnim serin sessizliğe alışmış olmalıydı ki durulmuş ve kaskatı hâle gelen bedenimi rahat bırakmıştı. Gevşeyerek suyun üstüne doğru yüzdüğüm sırada, göz kapaklarıma düşen görüntüyle çığlığım suda boğuldu.

Kâğıtta çizilmiş görüntünün daha canlı hâli zihnimde belirirken bir yumruk gibi sıkılan beynim acıyla iki büklüm olmamı sağladı. Yeteneğimin dizginleri ellerimden kaymıştı ve olacakları gözlerimin önüne sermek için direniyordu. Kulağımın dibinde bir silah gibi patlayan çığlıkları duyuyordum ama bana ait değildi.

Aslında bana aitti ama ben şu an çığlık atmıyordum. Krematoryumda mahsur kalan Mislina'nın acılı haykırışları bütün ferimi söndürse de suyun üstüne çıkmayı başardım. Gözlerim klorlu sudan yandığı için açmakta zorlandım.

Araladığımda ise bir daha hiç görmemeyi yeğlerdim. Islak parmak uçlarımın dibinde duran, ölüm soğukluğundan ötürü morarmış küçük ayaklar ürpermeme neden olurken merakla başımı yukarı kaldırdım. Kafasından akan kan kâküllerini mahvederken solgun göz bebekleri üzerimdeydi.

Işıltılı harelerinden eser kalmamış biçimde bana gülümsediğinde tüm dişlerinin çürük olduğunu gördüm. Üzerinde, ölmeden önce

onu son gördüğümde giydiği kıyafetleri vardı. Mezarının başındaki zeytin ağacına bağladığımız bandanasıyla bana doğru atıldığında geriye kaçtım.

Korkum kahkaha atmasına sebep oldu. "Korktun mu, Mislina? Saçlarını eskisi gibi örmemi istersin diye düşünmüştüm."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz gülüşü anbean büyürken oyuk ve kanlı diş etlerinden taşan pıhtı pıhtı kan tüm ağzını boyadı. Suyun içine doğru kaçarak havuzun diğer tarafına yüzerken durduğu yerden bana bakıp gülmeye devam ediyordu.

Kenardaki mermerlere tutunarak karşımda olduğuna emin olmak için varlığını kontrol edip durdum. İşaret parmağıyla beni gösterip katıla katıla gülerken Ela'dan başka herkes gibiydi. Onun gerçek olmadığını kavramaya çalışsam da zihnim buna izin vermiyordu.

Gülüşü durulup dikkatli bakışları omzumun ardına kaydı ve sahte bir korkuyla gözlerini büyütüp parmağıyla net biçimde arkamı gösterdi. Damağım kurudu, arkamda ne olduğuna bakmaya cesaretim yoktu. Yüzüme yapışan saçlarımı çekip omzumun ardına döneceğim sırada kuvvetli kollar beni yakaladı.

Kenan Haznedar'ın nefret dolu yüzü bana yaklaşıp küf kokulu nefesini yüzüme üflerken korkuyla çığlığı bastım. Simsiyah tırnaklı elleri kollarıma gömülüp beni sarsarken kafasını itmeye çalışıyordum. Ancak kan saçarak konuşmasından ötürü pisliği yüzüme sıçrıyordu.

"Seninle hesaplaşmayacağımızı mı sandın, Mislina?" diyerek öfkeyle beni suya batırıp çıkarmaya başladı.

Her seferinde başımı suyun altında daha uzun süre tuttuğu için aldığım nefesler yetmiyordu. Yılgın uğraşlarım ve yapmaya çalıştığım hamleler savuşturulurken nihayet yüzüne bir darbe indirdim, darbenin etkisiyle özgürlüğüne kavuşan bedenimi suyun içine çekerken kuvvetli parmakları bu defa belimi yakaladı.

"*Uyan, Karagül,*" diyen ses derinlerden ikinci defa seslendi: "*Yüzleştiklerin gerçek değil, gördüklerin korkuların.*"

Duyduklarım hareketlerimin yavaşlamasına sebep olduğunda tutuşu daha sıkı bir hâl alarak beni kendine çekti. Göğsüne o kadar sert biçimde yaslandım ki dişlerim birbirine çarptı. Çenesi başımın üstüne baskı uygularken bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Aç gözlerini artık, korkutuyorsun beni," diye mırıldandığında açık zannettiğim gözlerimin kapalı olduğunu sezdim.

Kirpiklerim birbirine tutkalla yapışmış gibi açılmazken zorla da olsa gözlerimi araladım. Işık gözüme çarptığında sızıyla homurdanıp yüzümü yaslandığım göğse sakladım. Ensemden başlayarak saçlarımı çehremden ayıran ellerin sahibi derin bir nefes aldı.

"Amir," diye mırıldandım belli belirsiz.

İsmini duyduğu için sıkıntılı bir soluk verdiğinde başımı geriye yatırarak yüzüne baktım. Asker üniformasıyla havuza atladığı için kıyafetleri sırılsıklam olmuştu. Islaklıktan ötürü alnına yapışan saçları, yüzünün sağ yanında hemen elmacık kemiğinden başlayıp dudağının sus çizgisinde biten yarayı gizleyememişti.

Parmağımı kanlı tırnak izinde gezdirdiğimde yüzünü ekşitti. "Ben mi yaptım?" diye sorduğumda vereceği cevaptan korkuyordum.

Okyanuslar, buğulanan göz bebeklerimi merceğine alıp sıkıntılı ifadesiyle beni incelediğinde bir damla gözyaşı akarak yanağımda yol çizdi. Gördüğüm sanrıdan ötürü onu Kenan Haznedar zannetmiş olmalıydım. Uzun bir süre bu derece kötü bir izi yüzünde taşıyacak olmasının sebebiydim.

"Üşümüşsün, sen hasta olmadan sudan çıksak iyi olacak, Karagül."

Geçiştirircesine verdiği cevap daha beter suçluluk hissetmeme sebep olmuştu, sudan çıkmamı sağlayarak dolaplardan bulduğu bir havluyu bedenime sardı. Ne olduğunu anlayamadan beni kucakladığında fersiz başım omzuna düştü. Islak kıyafetleri beni rahatsız hissettirse de varlığı, huzuru özgür kılıyordu.

Suda kalmaktan ötürü buruşan ve rengi kaçan elimi yaralı yüzüne yasladım. Çenesi kaskatı biçimde havuzdan ayrılıp yatakhaneye gitmek için ana salondan geçerken tanıdığım simalar dışında birkaç yabancının da anlam veremeyen bakışlarını üzerimde yakaladım.

Seri adımları varlığımı yok sayarcasına kendinden emindi, asansöre bindiğimizde gücünü yitiren elim yüzünden kaydı. Burnumu sesli biçimde çekerek gözlerimi boşluğa diktim. Çünkü şu an, tam da şu an ona bakmaya kadanamıyordum.

"Hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmek zorunda hissetme, hepsinin sebebi benim. Geldiğin hâlin ve yaşadıklarının sebebi de benim, Karagül," dediği sırada kapılar açıldı ve yatakhane koridoru göründü.

Odamıza varmamız uzun sürmedi, ıslak bir sıçan gibi odanın ortasında dikilirken üşümekten ötürü dişlerim birbirine çarpıyordu. Klimanın ayarıyla oynayarak odanın sıcaklığını yükseltip önümde durduğunda başımı kaldıramıyordum.

Çenemden yakalayarak yüzümü kaldırdığında ıslak kirpiklerimin ardından âşık olunası yüzünü nasıl mahvettiğime baktım. Gözyaşlarımı yakalayan parmakları ve koyu lacivert bakışlarıyla dudaklarıma doğru eğilirken gülümsedi.

"Olduğun ve olamadığın, yaptığın ya da yapamadığın her şeyinle gurur duyuyorum. Seni olabilecek her şekilde seviyorum," dediğinde tuzlu suyla kaplı gözlerimden yaşlar avuçlarına dökülmeye başladı.

Sarf ettiği cümle, içimde bilmediğim yerlere dokunup ılık meltemler estirirken Amir, benim için eşofman çıkarıyordu. Getirdiği temiz kıyafetlerle beni banyoya yönlendirdi ve suyu açtı. Lavabonun önünde durduğumuzda ikimizin siması da aynadan bize bakıyordu.

Üstten ilk üç düğmesi açık olan askerî üniformasının hardal rengi, koyu saçlarını ortaya çıkarırken lacivert gözleriyle tarif edemediğim bir ahenk yakalamıştı. Elmacık kemiğinden başlayan hafif pembe tırnak izi, kusursuz çehresini toprağı ikiye ayıran çoraklık gibi keskindi.

Saçlarım omuzlarıma değerken yüzümün bir yanında simsiyah bir gerçeklik, diğer tarafında geceyi aydınlatmak isteyen grilik vardı. Asiliğimi damgalayan o bakışlar hâlâ gözlerimde ağırlanmaktaydı. Tahmin edilemez bir gizem retinamın nemli camında yüzüyor, bana el çırpıyordu.

"Yüzünü yıkamalısın, Karagül." Beni lavaboya doğru hafifçe itti. "Ayılman gerekiyor, biraz daha zihninin içinde gezinirsen hoşuna gitmeyecek şeyler bulabilirsin."

Soğuk suyu ilk yüzüme çarpan o oldu, duyularımın ani bir irkilmeyle uyandığını hissettim. Havluya sardığım ellerimi gevşeterek yüzümü yıkamaya ben devam ettim. Asılı havluyu alıp yüzümü kuruladıktan sonra omzumun ardına döndüm. Amir ise üzerimi değiştirmem için banyodan çıktı.

Kendimle kalmaktan çekindiğimden iç çamaşırlarımı hızlıca çıkarıp temiz ve kuru olanlarını giydim. Getirdiği uzun kollu bluzu da üstüme geçirdikten sonra, dolaptan saç havlusunu alarak odaya geri döndüm. Yatakta oturmuş, gözlerini boş duvara diken bir adam bulmayı beklemiyordum.

Kapının açılmasını işitse de dönüp yüzüme bakmadı, şarjlı fön makinesi bir elinde sallanırken dizlerini aralayarak oturmamı istediğini belli etti. İki bacağının arasına çöktüğümde elimdeki havluyu alarak omuzlarıma yerleştirdi.

Fön makinesini çalıştırıp saçlarımı kurutmaya başladığında onun da kıyafetlerini değiştirdiğini fark ettim. Kısa saçlarım nemini yitirirken on dakika kadar öyle oturmam gerekmişti. Nihayetinde fön makinesi kapandığında, gözümün önüne düşen saç tellerini geriye iterek başparmağıyla çenemi okşadı.

"Beni ilk gördüğünde, ilk göz göze gelişimizde ne hissettin?" Sorumla yüzümü seven eli duraksadı.

"Savunmasız hâlinin bana keyif verdiğini saklamak için epey çaba göstermek zorunda kalmıştım," diyerek kollarımdan tutup kucağına çekti beni, çenesi omzumla boynum arasındaki boşluğa yerleşti. "Ancak gözlerine baktığımda kendi kendime *intikam hiç bu kadar çekici olmamıştı*, demiştim. Ve o bakışlar Pusula'nın asıl sahibiydi."

İntikam hiç bu kadar çekici olmamıştı.

Başımı ona doğru yaslayıp duvara astığı düş kapanını izledim. Benim için bu kadar fedakârlık yapacağını söylese dahi inanmazdım. Şu anda saçlarımda dolaşan ılık nefesinin verdiği hissi asla tahmin edemezdim. Belime sardığı koluna bir şeyler yazarken aynı zamanda da etrafı seyrediyordum.

"Geçmişi bu kadar çok seviyorsun madem, en sevdiklerinden bir tanesine gidebiliriz," dediğinde ilk başta ne demek istediğini anlayamadım. "*Titanik*'i eskisi kadar seviyor musun?"

Koluna harfler çizen parmağım duraksadı ve dikkatle yüzünü inceledim. Tam olarak nasıl bir şey istediğini anlamaya çalıştım. *Titanik* benim en güzel anımdı ancak Pusula Teşkilatı'na girerken kâbusa dönmüştü. Şimdiyse kararan ve yıpranan her şeyi aklamak için bir fırsat tanınıyordu.

"Nasıl yapacağız?" diye sorduğum esnada Amir beni kucaklayıp yatağa yatırmıştı.

Kendisi de yanıma uzandı, yan yana sırtüstü durduğumuzda elimi kavrayarak kalbinin üstüne bıraktı. Kalbi avucunun altında güçlü bir şekilde gümbürderken anılarına girmemi istediğini sezdim. Beynimin içi sızlasa da bunun onun nezdinde ne kadar kıymetli olduğunun bilincindeydim.

"Hiç zorlanmayacaksın, her şey senin için orada hazır bekliyor olacak. Bunu görmenin seni iyileştireceğine inanıyorum, korkmadan adım at bu yüzden." Avucundaki elimi sıkarak bana cesaret verdi.

"Pekâlâ, deneyeceğim," dedim tereddütlü bir şekilde.

Beyaz tavanı karanlığa boğan göz kapaklarımın ardında berrak bir sakinlik dalgalanıyordu. Ellerimizin arasında giderek büyüyen enerji, beni bildiğim bir yere doğru itti. Derin bir nefes alır gibi geçtim görünmez perdelerin içinden. Beklediğimin aksine her şey çok durgundu, misafirini bekleyen ev sahibi gibi hoşgörülüydü.

Eşiğinde durduğum anının canlı kokusu bir rüzgâr edasında içime dolduğunda gülümsedim. Önüme çıkan ilk kapıdan içeriye girdiğimde her şeyle baş başaydım. Açık renklerle bezeli oturma odasında, televizyonun karşısındaki koltukta oturuyordu yıllar öncesindeki Mislina.

Amerikan mutfağın ada tezgâhında kahveleri hazırlayan Dalkıran'ın mesafeli ancak anlamlı bakışları aralıklarla yerinde duramayan genç kıza kayıyordu. Belime kadar uzanan siyah saçlarım ikiye ayrılmıştı ve üstümdeki pudra renkli elbiseyi bir yele gibi örtüyorlardı.

Ayaklarımı sallarken heyecanla yeni ayakkabılarımı izliyordum. Okyanus gözlü genç adam bana sandalet almıştı. Bir sürü kemerden oluşan ayakkabının burun ucunda küçük fiyonklar mevcuttu. Kabul etmek istemesem de sevimli bir şey ilk defa beni mutlu etmişti.

Kendimi bildim bileli soluk benizli bir kızdım ve saçlarım imzam gibiydi. Kahveden kaçıp yeşile tutunmaya çalışan ela gözlerim, çocuk sayılabileceğim dönemlerde dahi keskindi. Amir'in uzattığı kahve bardağını çekindiğimi belli etmemeye çalışarak aldım.

Okyanus, "Bir kez daha *Titanik*'i izlemek istediğinden emin misin?" diye sorarken aynı zamanda da kumandayı bulmaya çalışıyordu.

"Dalgaların boğmaya gücünün yetmediği bir aşk... Defalarca izlesem de bıkmıyorum," dedim çocuksu bir heyecanla, sesimde kendime karşı duyduğum hayret vardı. "Yoksa sen sevmedin mi?"

Amir'in fırtınayı ağırlayan bakışlarında, çocuk aklımın eremeyeceği ifadeler belirdi. Çenesini sıkarak bir süre daha kumandayı arama bahanesiyle benden kaçtı. Koltuğun minderinin altında kalan kumandayı alıp ona uzatırken aynı zamanda da kırılgan gözlerle yüzüne bakıyordum.

"Gözlerine baktığımda küçük olduğuna inanasım gelmiyor, Mislina ancak bu konuşmalarından henüz toy olduğunu anlıyorum," diyerek yanıma oturdu ve kumandayla filmin bulunduğu pencereyi açtı. "Filmde izlemeyi tercih ettiğin fırtınalı aşkı kendi başına bela ettiğinden bihabersin."

Ağdalı dili, duygularının çıplak biçimde bana ulaşmasını engellerken ne dediğini anlayamadan filmi başlattı. Kolu, omzumdan dolanıp beni göğsüne çektiğinde burnu, saç dibime yaslanmıştı. Ne söylediğini çabucak silen zihnimle filmi seyrederken Okyanus'un gözleri kapanmış, kendi dünyasına hapsolmuştu.

Görüntü yavaşça netliğini kaybederken ışıklar önce kısıldı, sonra söndü. Amir'in zihni beni uğurlarken aklım hâlen daha gördüklerimdeydi. Bana ne kadar içtenlikle sarıldığını aklımdan silemiyordum.

Gözlerimi araladığımda sırtımı duvara yaslamıştım ve Dalkıran, hemen burnumun ucundaydı. Koyulaşan hareleri yüzümün her zerresini talan ederken iri eli yüzümü avuçladı. Eğilip dudaklarını çeneme bastırdığında ise gerçekliğe dönmüş olmanın şaşkınlığını yaşıyordum.

Amir'in vücudunu hat gibi saran elektrik kabloları loş ışıkta parıldıyordu. Derin bir nefes alarak dudağımın kenarını öpüp geri çekildi. Kokusu tenimi karıncalandırırken yutkunamadım.

"Istakozlar için *Titanik*'in batması bir ihtimaldi, Karagül," diyerek yüzüme düşen saçlarımı geriye sıyırdı. "Mucizelere inanmasam da o filmde beni etkileyen tek şey buydu. Çünkü ben ıstakozdum, sen de benim *Titanik*'imdin."

Gülümseyişim her geçen saniye büyürken kendimi daha fazla tutamayarak yüzüne yaklaştım. Tırnak yarasının olduğu kısmı severek aşağıya doğru indikten sonra içimde taşan duygularımı dillendirmeye çalıştım.

"Seni seviyorum, gökyüzüm. Nefesim yettiğince seninle olacağım, denizim." Üst dudağına ıslak bir öpücük kondurdum. "Her şeyim üzerine yemin ederim ki gözlerine gömüleceğim, Dalkıran'ım."

Bakışları, kurduğum her cümlenin ardından duyguların sıcak rehavetiyle kaynarken sabırsızca homurdandı. Dudaklarım önce yaraladığım yerde gezindi, daha sonra ise çenesinin altında durdum. Amir başını eğip dudaklarımı yakaladığında söylenecek bir şey kalmamıştı.

Tutku ipleri koparmış, ikimiz arasındaki bağa köz taşırken doyumsuzluğu şiar edinen Okyanus, elini enseme atarak yüzümü kendisine daha fazla yaklaştırdı. Boştaki elini bluzumun altına sokarak çıplak belimi okşadığında içim titredi.

Nefes nefese geri çekildiğimizde bu defa sırtımı yatağa yasladım ve üstündeki tişörtü çıkarıp atarak bana şölen yaşatan adamı seyrettim. Tekrar bana yaklaştığında burnu tüm çene hattım boyunca sabırla ge-

zindi ve boynuma doğru kaydı. Bedenini bana bastırarak tenimi keşfe çıktığında gözlerim kapandı.

Kollarımı havaya kaldırarak bluzu çıkarması için ona yardımcı oldum. Vücudumda dolanan parmakları incitmeden kıvrımlarımı yokluyor, nefesleri cama dökülen bir buğu gibi tenimde kayıyordu. Islak dudakları ara ara tenimde, nefeslendiğime emin olduğunda dudaklarımın üzerindeydi.

İçini içime katmak istercesine ilerleyen gecede elimden geldiğince ona karşılık vermeye, kendi duygularımı tüm çıplaklığıyla aktarmaya çalıştım. Bütün olmanın tarifsiz hazzı karşılığında onunla olmadığım zamanlarda ne kadar eksik hissettiğimin farkına vardım.

Okyanus geceyi saçlarımda, yıldızları gözlerinde ağırlarken sevdiğim rüzgârı tenimde uğultulu biçimde estirdi. Her ne yaşamış olursam olayım, hepsine değerdi.

5. BÖLÜM

"Unutma ki bu aşağılık dünyadasın. Çoğu zaman kötülüğü baş tacı edip iyiliği yüzsüzlük sayan bu dünyada."

-William Shakespeare

Kendi kendime düşündüğüm zamanlarda, kâinatın bir sinir sisteminin olduğu ve insanlığın alenen bu sistemin üstünde tepindiği kanısına varırım. Etrafımızda olan yıkımlar, dökülen kan ya da alınan canların hepsinin doğal seleksiyonun bir intikamı olduğunu kabul ederim.

Başımıza gelecek ve gelmekte olan her şeyin sebebi bizdik çünkü biz*ler, şeytanın eteğini öpüp alnımıza koyan o asi varlıklardık. Ve şimdi evren, dakikasını geçirmeyen bir saat gibi verdiğini alıyordu.*

Rusya Başkanı Svytoslav'ın, Balkan soğuğunu içinize taşıyan mavileri aldığı alkol ve tahmin edilmesi zor olmayan uyuşturucu maddelerden örtürü kayıyordu. Oturmuş olduğu üçlü deri koltukta, hemen yanında boyalı tırnaklarını şuh tavırlarla üzerinde gezdiren bir kadın vardı.

Kadının belini aşan gür, kestane rengi saçları ve kusursuz makyajı, onu olduğundan daha çekici bir hâle getirmişti. Gülümsüyor olsa da gözlerinde, istediği şeyleri koparma peşinde olan bir leşçil gizliydi.

Dalkıran kollarını göğsünde bağlamış, kaldırdığı kaşlarıyla yabancısı olmadığı tabloyu seyrediyordu. Kahvaltının ardından ana yemekhanedeki dev ekranın önünde sıralanmıştık. Levent Alpay dahi bize katılma zahmetini göstermişti.

"Başkanım," diyen kadının ustaca kıvraklığı ekrandan dahi bize yansırken kafasını adamın göğsüne yasladı. "Sizi bu kadar yıpratan ve üzen şey nedir?"

Rusya Başkanı, kemerinin tokasıyla oynayan kadının profesyonel hareketlerinden bihaber, kendi erkekliğinin deryasına dalmış durumdaydı. Giray'ın sıkıntılı soluğunu işitirken yüzüne bakmadım. Dün geceyi ve Amir'in yüzündeki yarayı henüz konuşma fırsatı bulamamıştık.

Merak içindeki yüzüyle bana ne olduğunu sorduğunda, renginin ne kadar kaçık ve sevdiğim gözlerindeki ifadenin ne kadar acılı olduğunu anlamıştım. Giray'ın gözleri benim için artık kahve çekirdeği değildi, acıyla yoğrulmuş balçıktan farksızdı.

Onu geçiştirmeme ses edememişti çünkü kahvaltı bitmeden birliğin başkanı olan Levent Alpay yemekhaneye inmişti.

Svytoslav'dan gelen erkeksi hırıltıyla düşüncelerimden koparak ekrana döndüm.

"Bana karşı açık olabilirsiniz, sizin de ilgiye ihtiyacınız var. Tüm yükü bu geniş omuzlar sırtlanmak zorunda değil," diyerek başkanın omuzlarını sıvazlayan kadın hayret etmeme sebep oldu.

Rusya Başkanı Svytoslav, kadının maharetli parmaklarının üzerine elini koyarak daha hızlı hareket etmesi için teşvik etti. Yarı açık yarı kapalı bakışlarından ihtiyaçla kıvrandığını okuyabiliyordunuz.

"Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar, onlara tarikat benzeri yerlere üye olanlara güvenilmemesi gerektiğini söyledim," diyen adam, erkekliğinde hissettiği ellerle nefesini tuttu. "Sosyal medyadaki şarlatanlara uydular, şimdi de böylesi bir hastalıkla cebelleşiyorlar."

Levent Alpay, oturduğu sandalyeye sığamıyormuş gibi soluğunu vererek kravatını söküp çıkardı. Shalom'un endişeli bakışları, başkana bir şey olacak korkusuyla üzerinde geziniyordu. Doğrusu tüm bunları duyan halkın şu saatten sonra çok da sakin kalabileceğini sanmıyordum.

"Sürünsünler, onlar için bu sansasyonla daha fazla uğraşmayacağım," diyerek kadının dudaklarına eğilen Rusya başkanıyla ekran kapatıldı.

Shalom, elindeki kumandayı masaya fırlatırken Levent Alpay alnından damlayan terleri siliyordu. Tüm birliğin gözü önünde gerginlik üretmek gibi bir amacım olmasa da avuçlarımı masaya yasladım ve Levent Bey'in esmer yüzünde gezdirdiğim harelerimi gözlerine diktim.

"*Ben demiştim* demeyi sevmiyorum ama ben dikkatli olmamız gerektiğini söylemiştim," diyerek hemen Levent Bey'in arkasında diki-

len Uraz'a baktım. "Sözümüz dinlenmediği takdirde ne gibi tabloların ortaya çıktığını gördük."

Alaylı gülüşüm her saniye yüzümde daha fazla büyürken Uraz'ın meydan okuyan bakışlarındaki sevinç kıvılcımlarını okuyabiliyordum. Ilgaz, abisine öyle bakmamdan ötürü rahatsız olduğunu belli etmek için boğazını temizledi.

"Söylediklerinde kesinlikle samimi değil, nasıl bir şeyin etkisi altında olduğunu bilmiyorum. Ancak halkına düşmanlık besleyen bir adam, tüm dünyaya dağıtılacak bir aşıya altyapı sağlamaz," diyerek kendini savundu Levent Alpay.

Haklıydı da. Sadece anlamadığı bir husus vardı, düşmanımız Pusula Teşkilatı'ydı. Yapmış oldukları bu hamleyle hem devlet başkanlarının otoritesini halkın gözünde sarsıyor hem de halkın devlete olan bağlılığını yıkıyorlardı.

Fetüs-IV-32'nin planlanmış bir şey olduğunu ve bu hastalığı bizzat devletin yaydığını insanlara kabul ettirmek istiyorlardı. Bu sayede devletler başkansız, halklar yöneticisiz kalacaktı. Ve böylesi bir global yıkımda çaresiz kalan topluluklar kolayca yönetilebilecekti.

"Her neyse, burada atıp tutmanın ortaya çıkan sonucu değiştirmesi mümkün değil. Eminim ki bir çözüm bulacaksınız," diyerek daha fazla gerginlik üretmenin faydası olmadığını vurguladım. "Kahvaltı ve gösteri bittiğine göre herkes antrenmana, savaş zannettiğimizden daha yakında."

Sona doğru daha yüksek sesli söylediğim cümlelerin ardı sıra yemekhanedeki kalabalığa baktım. Birliğin timlerinin yüzünde şüpheli bir başkaldırı, Pusula Teşkilatı'ndan gelen sığınmacılarda ise tereddüt mevcuttu. Boğazımı temizleyerek bir süre postallarıma baktım.

"Ya sağırsınız ya da emirlerimi görmezden geliyorsunuz." Cümlemin sonunda bakışlarımı kaldırarak herkesi lazer gibi taradım. "Diyorum ki savaş kapımızda ve faydalı olmak istiyorsanız yayılıp yatmanız değil, çalışmanız gerek. Söylediklerimi bir daha tekrar etmeyeceğim, yemekhaneyi terk et, asker. Derhâl!"

Boğazım sızlayana kadar bağırdığım için sesimin kısılacağını biliyordum. Ancak buna değmişti çünkü kalabalık hızlı biçimde dağılırken Levent Bey'in dikkatli bakışları üzerimde dolanıyordu. Ardında duran Ilgaz ile Uraz'a yaklaşırken hiç de hoşgörülü bir tavır içerisinde değildim.

"Hâlâ yemekhanede olduğunuza göre belli ki işitme kaybı yaşıyorsunuz," derken ellerimi kalçamda birleştirmiş, kafamı hafifçe sağ yanıma doğru yatırmıştım. "Şu anda sizin sorunlarınızla ilgilenecek altyapıya sahip değiliz; özürlerimi iletiyorum ve hemen gözümün önünden toz olmanız için üç saniye veriyorum."

Ilgaz, tavrıma gözlerini devirirken Uraz, dişlerini sıkarak yüzünde açtığım yarayı sıvazladı. Kabuk tutmuş yaranın görüntüsü içimi öyle bir ferahlatmıştı ki elimde olmadan sakinleştim.

"Bize emir verebileceğini kim söyledi?" Burnunu diken Ilgaz, bize arkası dönük oturan Levent Bey'e yan bakışlar atıyordu.

Shalom'un sorgulayıcı bakışlarını yakalasam da otoritemi sarsmamak için olaya müdahil olmamasını anladım. Zira Dalkıran ve Dukha da çıt çıkarmadan gösteriyi seyrediyordu. Kafamı hafifçe Ilgaz'ın sivri hatlı yüzüne doğru eğdim ve *Barbie* kızımızı süzdüm.

"Kuş kadar beyninle alıcı bulabilmenin tek yolu güzel yüzün, Ilgaz. Elindeki tek sermayeni dağıtmamı istemiyorsan," diyerek yanında dikilen abisine öfkeli bakışlarımı çevirdim. "Abini de al, askerlere katıl. Diğerlerinin yanında zerre kadar üstünlüğünüz yok."

Kale içindeki düşmanı etkisiz hâle getirmenin en kolay yolu statüsünü elinden almaktır. Ilgaz, Levent Bey'den ses çıkmayınca bakışlarını Shalom'a çevirdi. Ancak Shalom da başıyla yemekhanenin çıkışını gösterince mecburen yemekhaneden ayrıldılar.

Soluğumu sertçe dışarıya verdim ve ayaklanan Levent Bey'in önünde durdum. Elimi alnımla götürüp hazır ol pozisyonuna geçerek başkana kibar bir asker selamı verdim. Gözlerimde ona olan inancım vardı.

"İzninizle, başkanım," diyerek arkamı döndüm ve yemekhanenin çıkışına ilerledim.

Önde ben, arkamda bizden kalan birkaç kişiyle antrenman salonuna doğru yürürken içim titriyordu. Hem sinirliydim hem de Pusula Teşkilatı'nın düşünülmüş hamlesi karşısında kendimi çaresiz hissetmekten geri duramıyordum. Asansörün düğmesine sertçe bastığım esnada, Amir yanımda durdu.

"Emirlerini ağzınla değil, yüreğinle ver, Karagül." Okyanuslarını üzerime doğrultan Dalkıran, memnuniyetle beni inceledi. "Yönetmek için doğmuşsun, günün sonunda herkes bir şekilde otoriteni kabul edecektir."

Elini Etka'nın boynuna atarak zevzek hareketlerinden ödün vermeyen Giray'ın şapşal suratı bir nebze olsun içimi soğuttu. Yakınlığından ötürü rahatsız olan Etka'nın yüzüne doğru eğilmişti.

"Mislina, Verem ile Virüs'ü sinek gibi ezdi," dediğinde keyifle, yumuşayarak ensesine bir tane yapıştırdım.

Etka duygularına tercüman olmuşum gibi rahatlayarak bana baktı. Giray kahve çekirdeklerini kısarak bana döndüğünde yumruğumu nefes boşluğuna geçirdim. Bu, dün beni üzdüğü içindi. Acıyla yüzünü ekşitirken bana yanaşmaktan da geri durmadı.

"Elin bayağı ağırmış, sert kız," diyerek başını göğsüme yasladı.

Asansöre bindiğimizden emin olan Dukha, kapıların kapanması için tuşlara bastı. Etka, iğrenen bakışlarını Giray'ın üzerinde dolandırırken ben de göğsümdeki başı itmeye uğraşıyordum. Okyanus, Giray'ı ensesinden yakaladığı gibi asansörün diğer köşesine fırlattı.

"Mesafeni korumayı öğreneceksin," derken hafifçe önüme geçti.

Giray'ın değişen ruh hâllerine yetişemiyorduk. Zıplayarak Amir'in başındaki şapkaya sert biçimde vurduğunda, Dukha tedirginlikle kaşlarını kaldırdı. Okyanus'un gerginlik yayan gözleri, şebeğin üzerinde bir süre dolansa da bana döndüğünde yüzümdeki gülüşü fark etmesiyle sakinleşti.

"Sen daha portakalda vitaminken biz vardık, Amir Efendi!" diyerek Okyanus'un kan donduran bakışlarına karşılık verdi Giray.

Hitap şekli o kadar komikti ki kendimi tutamadım ve sesli biçimde güldüm. Dalkıran, asansörden daha önce inmek için giriş katın düğmesine bastığında neden indiğine anlam veremedim. Asansör durup inmesi için kapılar aralandığında elini iki kapının arasına koyarak yüzüme baktı.

"Hava almak için biraz dışarıya çıkacağım, yalnız kalmaya ihtiyacım var," der demez asansörden indi ve hâlâ göz temasımız sürerken kapılar kapandı.

Durup dururken neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordum ve bu yüzden canım sıkılmıştı. Sabahtan beri çok durgundu, normalde de az konuşan bir yapısı vardı fakat bugün her zamankinden daha gergindi. Gizemlerle çevrili biriyle birlikteyseniz, ister istemez dedektifçilik oynuyorsunuz.

Antrenman salonuna inmiş olsak da sabah gördüklerimden ve Amir'in anlamsız gidişinden ötürü keyfim kaçıktı. Kenardaki sandal-

yelerden birine oturdum ve camı açtım. Kışın iliği kesen soğuğu acı acı genzime dolduğu sırada yanımdaki sandalye çekildi, bakmasam da bunun kim olduğunu biliyordum.

"Son zamanlarda az şey yaşamadınız, sert kız. Kendisiyle kalmak istediği için onu suçlayamayız." Başını omzuma koyan Giray, benimle birlikte kar yağışını seyretmeye başladı.

İç çektiğim için başı yükselip alçaldı. "Yüzündeki yarayı ben yaptım, dün ufak çaplı sayılmayacak bir kriz geçirdim ve gerçekle ayırt edilemeyecek kadar güçlü halüsinasyonlar gördüm. Bilincim açıldığında suratını kaplayan tırnak yarasıyla burun buruna geldim."

Giray'ın üstüne sinen sessizlik söylediklerimi düşündüğünü gösteriyordu. Kısa bir süre kadar sadece tüzgârın uğultusunu ve karın gökyüzünden nasıl sere serpe döküldüğünü izledik.

"Dün bencillik ettim, sert kız," derken başını omzumdan kaldırmış ve direkt gözlerimin içine bakmıştı. "Ela'nın ölüm haberini ailesine ben vermeliydim. Bunun yükünü bile senin omuzlarına yıktım."

Aniden gelişen duygu yoğunluğundan ötürü kaşlarını içe doğru büküldü ve boğazımın dolduğunu hissettim. Genzim sızlarken gözlerimi zor da olsa kahve çekirdeklerinden çektim. Giray suçluluk psikolojisiyle daha keyifsiz bir ifadeye bürünmüştü.

"Annem öldüğünde babam, onu kendi elleriyle mezara koymasına rağmen iki ay kadar uzun bir süre mezarını ziyaret etmedik," derken kısık bakışlarımla dışarıdaki boşlukta sallanıyordum. "Annemin mutfak önlüğü, gelip bir daha yemek pişirebilecekmiş gibi yerinde asılı durdu."

Gözleri yaşlarla dolmuş dostuma baktım. "Ölüm kolay olanı Giray, zor olanı gömmek. Onunla alakalı tüm anıları gömebileceğine inanıp öldüğünü kabullenebilmek."

Karşımda çöken adam, istemsizce kafasındaki yara izine dokunduğunda gülümsedim. Saçlarını uzatmıyordu artık çünkü saçlarını en son Ela kesmişti. Aynı zamanda o yara izi, ölümün eşiğine geldiğini hatırlatıyordu. Tıpkı benim başımdaki ay dönümleri dövmem gibiydi.

"Mislina," diyerek bana seslenen kişiye döndüğümde düşüncelerimden koptum. Etka sevemediğim bir enerjiyle karşımda dikiliyordu. "Birkaç gün sonra Amir'in doğum günü ve doğum günü yaklaştığında garip bir ruh hâlinde olur. Şu an muhtemelen büyüdüğü yetimhanededir."

Öz babamın çocukluğuna toprak attığı, öldürdüğü köpeğiyle birlikte masumiyetini gömdüğü yetimhaneye gitmişti. Böyle bir alışkanlığı olduğundan haberim olmadığı için şaşırmıştım.

"Yetimhaneye girmesinde ne gibi bir sorun var?" Merakla sorduğum sırada Dukha da yanımıza gelmişti.

"Amir'in böyle bir alışkanlığı olduğunu sadece ben değil, diğerleri de biliyor, Mislina. Şu anda bir tür melankolinin içinde yüzüyor, muhtemelen mevcut tehlikenin farkında bile değil," dediğinde hızla yerimden kalktım.

"Beni o yetimhaneye götürebilir misin?" diye sorduğumda Etka, başıyla onayladı.

Dördümüz hızlı bir şekilde antrenman salonundan ayrılarak giriş katına çıktık. Birliğin binasından çıkar çıkmaz iki araç önümüzde durdu. İlkine Etka ile ben, diğerine Giray ile Dukha bindi. Tarif etmek daha fazla zaman alacağından ötürü Etka şoför koltuğuna oturmuştu.

Araba otobana dönüş yaparken sıkıntılı nefeslerim camı buğulandırıyordu. Yetimhanenin Kızıl Şafak Birliği'ne çok uzak bir noktada olmadığını umuyordum. Beni hem böyle bir çaresizliğin içine sürüklediği hem de bu kadar düşüncesizce hareket ettiği için yerimde duramadım.

Yumruğumu torpido gözüne geçirirken elimde olmadan hırsla çığlık attım. Etka, parçalanmış parmak boğumlarıma göz attıktan sonra gazı kökledi. Titreyen ellerimi yüzüme kapatıp dirayetimi kazanmaya çalışırken araç kavşaktan döndü. Daha sakin yollardan geçerken metanetimi kuşanmak için derin nefesler alıyordum.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sorduğumda Etka'nın da benim kadar stresli olduğunu fark ettim.

"Doğrusunu istersen, ilk yanımızdan ayrıldığında tarihin farkında değildim." Köhne binası gözüken yetimhaneye patika yoldan giriş yaptı. "Ancak bugünün ne olduğunu öğrendiğimde nedenini anladım."

Araç yetimhanenin bahçesinden girmek üzere ileri atıldığı sırada bahçeye gelmiş olan arabalarla birlikte durdu. Etka hafifçe öne doğru eğilip bahçede bulunan son model arabanın plakasını inceledi. Kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu ancak plakanın yanında bulunan Pusula amblemiden anlayacağımız üzere Dünya'nındı.

"Yetimhanenin arkası ormana bakıyor, araçları oraya gizleyip arka girişi kullanmalıyız," diyerek arabanın camını açarak elini çıkardı,

parmağını kendi etrafında çevirdiğinde Giray ile Dukha mesajı aldı ve arabaları arkaya çevirdiler. "Muhtemelen içeride bir yüzleşme yaşanıyor ve büyük ihtimalle iki adamın paylaşamadığı şey sensin."

Amir'in benim için *ailem* dediği teşkilata ve arkadaşlarına ihanet etmesini kimse beklemiyordu. Ana yoldan çıkıp arka taraftaki çakıllı yolda ilerlerken düşünceliydim. Şayet Dünya zarar vermek isteseydi, buraya böyle gelmezdi.

İçinde çocukların bulunduğu bir yetimhanenin şehrin bu kadar dışında ve yaşamdan izole olması akıl alır gibi değildi. Ormanlık arazinin kıyısına bıraktığımız araçlarımızdan inerken yüzüme vuran soğukta farklı şeyler gizliydi. Köhne binanın isli yüzeyi vücudumdaki tüm tüyleri ayaklandırıyordu.

Her adımımızda duvarlarına sıkışıp kalmış çığlıklar duyar gibi oluyor, kasvetin bir sakız gibi boğazımıza sarılmasına engel olamıyorduk. Bahçe duvarından atlayarak yanıma inen Giray, tam olarak baktığım yere bakıyordu. Sayısız mermerin üzerindeki isimler bir film şeridi gibi önümde akarken postallarım çamurlu toprağa gömülmüştü.

Siyah mermer taşlardaki numaralar dışında onların burada nefes aldığına ya da burada bir şeyler haykırdıklarına dair tek bir emare yoktu. Yetimhanenin arka bahçesinde mezarlık bulmayı beklemeyen benliğim sarsıldı.

"Nereye gidersek gidelim kıyım tırmanıyor eteklerimize, kan sıçrıyor üzerimize," diyerek yanımdaki Giray'ın gözlerine baktım. "Kirleniyoruz parçası olduğumuz yıkımın vebaliyle."

Dukha, göğsüne yasladığı uzun namlulu silahı ve yüzüne geçirdiği kar maskesiyle mezarların bitiminde duruyordu. Yıkılmaz görüntüsünün altında yatan yıkılmışlığı, önüne düşen başından sezdim. Etka bizim kadar çarpılmış değildi, en başından beri bizi böyle bir manzaranın beklediğinin farkındaydı.

Mezarların başı belli olsa da bittiği yer belli edilmediği için aralarından geçerken üstlerine basıp basmadığım konusunda kararsızdım. Ayaz kokusu, ölümün sirayet ettiği arka bahçeyi tarumar ediyordu. Etka arkadaki demir kapıyı gıcırtılar eşliğinde itti.

Terk edilmiş yetimhanenin arka kapısı, basit merdivenlere açılıyordu. Merdiven sahanlıklarında çerçevelenmiş çocuk fotoğrafları bize el sallıyordu, neredeyse her çocuğun yanında köpekleri vardı. Öldürmeleri istenen köpekleri, körpe yüreklerini kanlı bir oyuna peşkeş çekmeleri beklenen o günlerini görür gibiydim.

Lambaları patlamış koridorun kirli camlarından sızamayan sönük gün ışığıyla ilerlerken etraf çok sessizdi. Bize rehberlik eden Etka, ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyordu.

Giray, "İnsan her doğum gününde neden böyle bir yere gelir ki?" diye hayretle sorarken rengi atmış biçimde çerçevelerdeki çocuklara bakıyordu.

"İnsanın kaybedeceği en kıymetli şey merhamettir, herkes elinde kalan son şeyi kaybettiği yeri hatırlamak ister," diyerek etrafına temkinli bir bakış attı Dukha. "Çünkü bir canavara dönüştüğü için kendini suçlamak yerine onu dönüştüren olay mahallini suçlamayı tercih eder."

Dukha cümlesini bitirir bitirmez, dikkatli bakışlarımın merceğinden geçen bir yüz tanıdık geldi. Onlar ilerlemeye devam etse de yavaşlayan adımlarımla fotoğrafın önünde durdum. Altın varağı silikleşmiş dikdörtgenin içindeki gözler gökten rol çalmış, denize yelken açmıştı.

Daha berrak ve parlak olması dışında Dalkıran aynıydı. Golden cinsi köpeğine sarılmış, benim bile bugüne kadar göremediğim bir gülüşle kameraya bakmıştı. Çerçevenin altında yazan ismine dokunurken içimden kopan parçaların etrafa savrulduğunu hissettim.

Onun bunları yaşamasına sebep olan bir adamın kızı olarak af dilemeye hakkım yoktu. Hayat öyle bir şeydi ki özür dilemek için geç kalıp teşekkür etmek için erken davranabiliyordunuz. Çünkü kime karşı minnettar, kime karşı gaddar kalabileceğinizi bilemiyordunuz.

Belime sarılan kolla yerimde sıçrarken bunun Giray olduğunu fark ettim. Anlayışlı gözleri önce bana, daha sonra ışığı çerçeveye sığdırılamayan küçük Amir'e değdi. Boğazını temizleyerek beni oradan çekti ama ayaklarım gitmek istemiyordu. Kim bilir, belki de el birliğiyle dönüştürdüğümüz adamı görmeye hazır değildim.

Ayaklarımı sürüyerek Etka'nın önderliğinde üst kata çıktım. Numaralandırılmış yatakhanelerden birinden konuşma sesleri geliyordu. Sessizce koridorda ilerleyerek yatakhanenin açık kapısının çaprazında durduk.

"Buraya kadar gayet komik bir şakaydı, kardeşim. Yeterince eğlendiğine hatta karımı altına aldığına göre geri dönsen iyi olur," diyerek benden bir çöpmüşüm gibi bahseden kişi Dünya'ydı. "Gerçi bugüne kadar her şeyi paylaştık, zoruma giden senin Mislina'yı benimle paylaşmaman."

Muhabbetin seviyesizliği yüzünden midem çalkalanırken elimi ağzıma bastırdım. Dünya'nın ne kadar çapsız bir adam olduğunu elbette biliyordum fakat söyledikleri, onun seviyesinde biri için bile fazlaydı.

"Yerinde olsam nefesimi tüketmek yerine bugün burada beni öldürürdüm." Amir'in sesi kendinden emin çıkıyordu. "Çünkü nefes aldığım müddetçe Mislina'nın yanında olacağım ve onun amaçlarını kendime amaç edineceğim."

Dünya duyduklarıyla gülmeye başladığında pis kahkahasının, binlerce ölümü görmüş bu yetimhaneden daha karanlık olduğunu düşündüm. Yalnız geldiğini sanmıyordum ama şimdilik ondan başkasının sesi duyulmuyordu.

"Kırca seni tek parça istedi, bizde düzeni biliyorsun." Dünya'nın alaylı sesinin peşi sıra adımları duyuldu. "Kanı ben taşırım, yükünü sen. Saltanatı sürdürecek olan benim, iktidarı ayakta tutacak olan sen."

Amir işte tam da böyle bir şeydi, ölüm makinesinin en önemli dişlisi. Pusula gibi bir teşkilat, nicelerini yetiştirmesine rağmen ondan vazgeçemiyordu. İhaneti açık olmasına rağmen bunu görmezden gelebilecek kadar Amir'i bırakmak istemiyordu.

"Sen de benim prensiplerimi bilirsin. Düşmanıma hamle yapabilmesi için tek bir şans veririm, ikincisi olmaz çünkü ikinciyi görecek kadar yaşamaz." Amir'in konuşmasının ardından çıkan gürültü ile kendimi daha fazla tutamadım.

Amir'in soluk borusuna bastırılmış bir silah görmeyi beklemiyordum. Varlığımı fark eden Dünya, beni karşısında gördüğüne inanamıyormuş gibi kahkaha attığında irkildim. Gözü dönmüştü ve onu tanıdığımdan daha beter bir durumdaydı.

"Benim biricik karım da buradaymış, millet!" Yüksek sesle konuşmasıyla yatakhanenin ortak banyosunun kapısı aralandı ve içeride saklananlar çıktı.

Tunç pis pis ıslık çalarken Kutsal bilmiş tavırlarıyla yatakhanenin ortasına kadar geldi. Tam o sırada her şey o kadar hızlı gelişti ki ne olduğunu anlayamadım. Amir, Dünya'nın silahı tutan elini ters çevirerek baskısından kurtuldu.

Silahı yatakhanenin bir köşesine fırlatarak hızla yanımıza doğru geldi. İki taraf da silahlarını birbirine doğrultmuştu, bugün burada kan dökülecceği kesindi. Amir'in tam arkasına geçerek belimizdeki silahları kılıflarından çıkardık.

"Konu Mislina olmasa, Amir'in yüzündeki yaranın başka şekillerde oluştuğunu zannederdim," diyerek dudak büken Dünya'nın gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Kriz geçirirken birini öldürse haberi dahi olmaz."

Dünya rahatsızlığımla alay ederken Amir'in vücudundan akan gergin elektriği görmezden geliyordu. Etrafımızdaki pas tutmuş ranzaların göz yorucu varlığı ve karşımızda duran tehlikenin nabız gibi atması bizi kasıyordu.

"Kes sesini, Dünya," dediğimde kıvılcımlar saçan kızıl hareleri üzerimde turladı.

"Bize bunun uğruna ihanet ettiğine hâlâ inanamıyorum." Konuşurken kıskançlıkla kavrulan gözlerini bana dikti Kutsal. "Can'ın kafatasından çıkan kurşunda senin baş harfin vardı, onu bu ucuz parça için öldürmüş olmanı aklım almıyor."

Giray ve Etka, Okyanus'un birkaç adım ötesinde dururken Dukha, tam yanında konum almıştı. Bizi lafa tutup her an farklı bir şey yapabilirlerdi. Daha fazla oyalanmadan bu lanet yerden çıkmalıydık. Ancak yüzleşmelerde daima herkesin söyleyecek bir şeyi olurdu.

"Geçen defa kolunu kırmış olmama rağmen hâlâ konuşacak cesareti bulmanı da benim aklım almıyor," derken gülümsüyordum.

Kutsal'ın ölü balık bakışları öfkeyle tutuşsa da yerinden hareket etmedi. Anlaşılan o ki Dünya, hepsinin tasmasını sıkı tutuyordu. Amir, kolumu tutarak beni arkasına doğru çekmeye çalıştığında ona engel oldum. Birbirine temas eden uzuvlarımıza tıslayan Dünya'nın kendini tutamaz gibi bir hâli vardı.

"Solucanınızı da yanınızda getirmişsiniz, Dünya'nın babası hayattayken bir işlevi vardı. Şimdiyse yaşamasının hiçbir nedeni yok." Tunç, Kenan Haznedar'ın yıllarca Etka'yı taciz etmesini güzelleştirdiğinde yutkunamadım.

Kendimi Kutsal'ın yüzünde duygu belirtisi ararken buldum çünkü Etka istemeyerek de olsa sevdiği kadından bir ışık bekliyordu. Amir sinirle hırladığında Tunç bilmiş bir edayla gülümsedi.

"Buraya konuşmak için geldin, Dünya. Kimse amacından daha fazla sapmadan terk edin burayı," diyerek Dünya'nın gözlerinin içine baktı Amir. "Bu yetimhane yeterince kan gördü, bizimki eksik kalsa bir şey olmaz."

Dalkıran'ın söylediklerinin altında aslında şu vardı: *Birbirimizi elbet bir gün öldüreceğiz; o gün kimin kanı dökülür, bilmiyorum ama*

burası yeri değil. Sizden, onca zamanın hatırına geçmişime saygı duymanızı bekliyorum.

"Çok mu seviyorsun yanında duran kadını?" Dünya'nın ciddiyetle sorduğu soruyla birlikte Okyanus'un fırtına rengine dönmüş hareleri ikimiz arasında mekik dokudu.

"Aşkımı, senin saltanatın uğruna yetiştirildiğim bu cehennemde seninle tartışmayacağım, Dünya. Damarıma basma, istediğimde neye dönüşebileceğimi en iyi sen biliyorsun," diyerek olaya son noktayı koydu Amir.

Dünya'nın buraya askersiz gelmiş olduğunu o dakika anladım çünkü geri adım attı. Çürük tahtalardaki gıcırtılar iki tarafın geri adımlar atmasıyla arttı, yatakhanenin diğer ucunda bulunan çıkışa ilerlerken kimse dönüp ardına bakmadı. Çünkü Dünya geri çekilerek sulh ilan etmişti.

Yatakhanenin çıkışının eşiğinde durduğumuzda gayriihtiyari biçimde omzumun ardından baktım. Ancak gördüğüm şey beklediğimden farklıydı. Bilinçsizce Kutsal'ın hipnotize eden gözlerine takılan Etka onlara doğru ilerliyordu.

Kutsal, onu seven adamı, Azrail'inin eteklerine çekerken hiç zorlanmadı. Etka'nın her şeyden habersiz kaskatı bedeni, Tunç'un silahından çıkan mermiyle sarsılırken kendime hâkim olamadım. Kutsal'ı nişan alıp tetiğe basmam saniyeler sürdü ancak önüne Tunç atladı ve kurşun hedefini şaşırdı.

Kalbini delen kurşunumla olduğu yere yığılan Tunç, yoğun kan kaybından ötürü kıvranırken ortalık savaş alanına dönmüştü. Amir, Dünya'nın fırlattığı ateş topunu elektrik kablosuna hapsederken Giray, vurulan Etka'yı sırtlanmıştı.

Katil olmama sebebiyet veren Kutsal'ı, Tunç'un cansız bedeninden çekerek diğer köşeye fırlattım. Onun zehirli gözleri yüzünden gürültüsüz bitecek buluşma kana bulanmıştı. Dengesini sağlayamadığı için Etka ile birlikte yere yığılan Giray, Etka'nın yarasına tampon yaparken Kutsal'ın yakalarından tuttum.

"Neye sebebiyet verdiğini gördün mü, geri zekâlı?" diyerek bedenini sarstığımda, donuk bakışlarının merceğinde acıdan titreyen Etka vardı. "Yemin ederim ki bir dahaki sefere seni öldürürüm Kutsal, gözümü bile kırpmam."

Un çuvalına dönen bedenini ranzaların üzerine atar atmaz, yatakhaneye doluşan askerlere ilerledim. Dirseğim bana hamle yapanın

yüzüyle buluşurken ense köküme tekme atıldı. Gözümün önünde uçuşan beyaz noktalara aldırmadan ikinci kez uzattığı bacağını yakalayarak ters yöne çevirdim.

Acılı iniltisi yatakhaneyi sararken Etka'yı korumaya çalışan Giray'ın yanına hızlı adımlarla gittim. Çok kalabalık olmamalarına rağmen sayıca bizden üstünlerdi. Etka'nın gözlerinin feri ağır ağır sönerken ölümün, eşikten atlamak için sıra beklediğini fark ettim. Başıma sardığım hardal rengi kuşağı çözüp nefes boşluğundaki yaranın üstünde sıkıca bağladım.

"Daha fazla dayanamaz, buradan hemen çıkmamız gerek," diyen Giray'ın üstü başı uğursuz renge boyanmıştı.

Etka'nın yarasına tampon yapmaya çalışırken aynı zamanda da bize yapılan hamleleri savuşturmaya çalışıyordum. Amir ile Dünya'nın kavgası insani bir olayın çok dışında, ateş ve elektriğin dansına dönüşmüştü. Işıktan bihaber bu yere farklı bir ambiyans katmıştı.

Etraflarında kavga eden askerlerin yüzüne yansıyan ışık, onları daha hırpani gösteriyordu. Amir, nihayetinde Dünya'nın savunma mekanizmasını ekarte ederek geriye doğru düşmesini sağladı. Dukha'nın zor durumda kaldığının farkına vararak yükünü hafifletmeye çalıştı.

Önü boşalan Dukha, nereden çıktığını bile anlamadığımız bir yığın askerle savaşmanın yorgunluğuyla yanımıza geldi. Tunç, düştüğü yerde soğumuştu ve Kutsal, gelen askerlerden birkaçının yardımıyla dışarıya çıkarılmıştı. Dünya, elinde büyüttüğü ateş topunu bir kez daha Amir'e fırlattı.

Dalkıran'ın üstündeki yanmaz asker kıyafetleri bunu bir nebze olsun engellese de uzun süre dayanamazdı. Giray, Dukha'nın Etka'yı sırtlanmasına yardımcı olurken gelebilecek herhangi bir tehlikeyi engellemeye çalışıyordum.

Etka'nın boşluğa düşen elleri, bana hayatı bir kez daha sorgulatırken yatakhaneden dışarıya çıkabilmeleri için uğraştım. Genzime akan acının bilindik tadı ağzımı buruşturarak kendimi ağlamayacak kadar metanetli hissetmiyordum. Amir'in kan içindeki yüzü, Dünya'nın ateşiyle cebelleşiyordu.

Dünya'nın, Okyanus'a aktardığı gücü kesintiye uğratmak için pantolonumun kemerine takılı çakıyı çıkardım. Nişan alarak tek bir nefes boşluğunda fırlattığım çakı, Dünya'nın sol baldırına saplandı.

Aniden gelen acıyla dengesi bozulacak gibi olsa da enerji akışını kesemedim. Dişlerimi sıkarak bir küfür mırıldanırken arkadan diz boşluğuma geçirilen tekmeyle olduğum yere düştüm. Düşmemden faydalanan asker, bir ayağını köprücük kemiğime bastırarak yüzüme yumruk attı.

Ağzıma dolan kanı tükürür tükürmez, üzerimdeki askerin bacak arasına boştaki elimle vurdum. Darbem dikkatini dağıtsa da ayağını kaldırmasına yetecek kadar güçlü değildi. Dirseğini karnıma bastırıp tüm ağırlığını bana verdiği sırada yatakhaneye biri girdi.

Sıska sayılacak kollarını havaya kaldırdığında tüm ranzaların titreştiğini hissettim. Gerginlik, ortama bir nefes gibi yayılırken demir ranzalar, şiddetli gıcırtılar eşliğinde kızın yanına yanaştı. Ve biz daha ne olduğunu anlamadan genç kız ranzaları askerlerin üzerine fırlattı.

Dünya'nın üstüne gelen ranzadan kaçması için Amir ile arasındaki enerji akışını kesmesi gerekti. Genç kız yere düşen Amir'i kaldırırken olanları izlemekten dikkati dağılan askeri üstümden ittim. Acımasız biçimde suratına tekme attığımda yalpaladı.

Gelen kız, "Bu onları biraz oyalar, buradan hemen çıkmamız gerekiyor," diyerek Amir'in pelte hâlini almış vücuduna destek amaçlı kolunun altına girdi.

Üçümüz yatakhaneden ayrılıp karanlık koridorda ilerlerken elimde olmadan defalarca omzumun ardını kontrol ettim. Amir'in resminin asılı durduğu çerçevenin önünden hızla geçtik, arabaları park ettiğimiz ormanlık araziye geldiğimizde bizimkilerin çoktan bindiklerini gördüm.

Genç kız Etka'yı tutmak için Giray'ın arabasına, ben ise Amir ile Dukha'nın sürdüğü arabaya bindim. Araçlar hızlı biçimde ormanlık araziden çıkıp ana yola geçerken kan ter içindeydik. Amir'in başı omzuma düşmüş, kandan görünmeyen yüzünde gözleri kapanmıştı.

Dikiz aynasından bizi izleyen Dukha'yla göz göze geldim. "Ucuz atlattık, iyiyiz, merak etme," dediğimde başıyla onaylayarak daha tenha bir şeride geçti.

Ateşi çıkmış olan Okyanus'un yol boyunca tek bir kelimesini dahi duymadım. Açıkçası Amir'in durumunun Etka'dan daha iyi olduğunun bilincindeydim. Böylesine anlamsız kişiler yüzünden, değersiz bir şekilde ölümle burun buruna gelmelerini kendime yedirtemiyordum.

Tunç'un feri sönmüş gözleri beynimden silinmezken Amir'in ellerini sımsıkı tuttum. Giray'ın aracı bir süre sonra yol üzerindeki

benzinlikte durunca düşüncelerim dağıldı. Canımızı kurtarmamıza yardım eden genç kız, aracından inerek bize doğru gelirken kaşlarım çatıldı.

Oturduğum tarafın camına tıklattığında benimle konuşmak istediğini anladım. Amir'in başını koltuğa koyarak araçtan indim. Çok kısa sayılabilecek saçları koyu kahverengiydi. İnce kaşlarının altındaki küçük ve kısık kahverengi gözleri üzerimde dolanıyordu.

"Benim burada ayrılmam gerekiyor," derken bana yabancıymışım gibi bakmıyordu.

Bakışlarımı arabasından inmeyen Giray'a çevirdiğimde sinirli bir vaziyette olduğunu gördüm. Muhtemelen Etka'nın durumu ağırlaşmıştı ve müdahale edilmesi için bir an önce birliğe dönmemiz gerekiyordu. Dikkatimi tekrar karşımdaki kıza verdiğimde onun da kesintisiz biçimde beni izlediğini fark ettim.

"Her şey için teşekkürler," derken gülümsemeye çalışıyordum.

Kurduğum cümle çok komikmiş gibi bir anda kahkaha atmaya başladığında iyice keyfim kaçtı. Rengi kaçmış kapüşonlu siyah bir hırka ve dar kot pantolonu dışında hiçbir şeyi yoktu. *Yetimhanede ne işi vardı, bizi nasıl bulmuştu* gibi soruları sormak istesem de vakit dardı.

"Nadia, bizi ve dünyayı kurtaracak olan Mesih'in bu kadar kibirli olacağından bahsetmemişti." Gülüşü sönmüş, yerini keskin bakışlar almıştı. Kız, kafası kırık bir tipti. "Seninle tanışmak benim için çok önemliydi, Mislina."

Nadia'nın oyuncak dükkânında yaşayan kız olduğunu hatırlıyordum. Önsezileriyle ne gibi şeyler gördüğünü kestirmek güç olsa da bizim burada olduğumuzu görmüş olması muhtemeldi. Ve karşımızdaki çatlağı o başımıza sarmıştı.

"Nadia ile ben aynı yetimhanede büyüdük. Ancak o benden daha şanslıydı çünkü ailesi onu kurtarmanın bir yolunu buldu. Bedel ödeyerek olsa bile o cehennemden kurtuldu." Kız konuşurken ellerini kotunun cebine sokmuş, sallanıyordu. "Bu arada, ben Delfin. Seninle hayatımın herhangi bir döneminde tanışacağımı biliyordum."

Hokka burnuna eşlik eden küçük ağzıyla güzel bir kızdı. Ufak tefekti ve yüzünde alaycılığını kaybetmeyen bir ifade mevcuttu. Nadia'nın görülerinin ne kadar kuvvetli olduğunu düşünürsek yetimhaneye alınmaya çalışılmasına şaşmamak gerekirdi.

Karşımdaki kıza birkaç adım atıp mesafeyi kapattım. "Tekrar teşekkür ederim, Delfin. Her şey için herkes adına minnettarım," diyerek kolunu sıvazladım.

Kolundaki elimin üstüne kendi parmaklarını sardı. "Emin ol, her şey için herkesin sana minnettar olacağı bir gün de gelecek. Seninle tanıştığıma çok sevindim, Mislina."

Kurduğu cüretkâr cümlelerin ardından kısa bir baş selamı vererek kapüşonunun şapkasını takıp benzinlikten ayrıldı. Giray'ın anlam veremeyen bakışları yanımızdan uzaklaşan genç kıza kaydı. Amir'in yanına tekrar oturduğumda bu defa ara vermeden yolumuza devam ettik.

Apar topar ayrıldığımız birliğe giriş yaptığımızda toz ve kan içinde kalan üniformalarımızla bilincini yitiren Etka'yı sedyeye yatırmıştık. Ameliyathanenin önündeki koltuklara oturarak Etka'yı beklerken enjeksiyon odasının kapısını gözlüyorduk.

Doktorların söylediğine göre kurşun sıyırmıştı, sadece çok fazla kan kaybetmişti. Bacaklarımı omuz genişliğinde açarak oturduğum sandalyede titreyen avuçlarımı izliyordum. Hâlâ Tunç'u öldürdüğüme inanamıyordum; gerçi Tunç, Kutsal'ın önüne geçmeseydi o zehirli yaratığın canını almış olacaktım.

Ellerimi sertçe üstüme sürterken önümde diz çöken kişi, getirdiği şişedeki suyu ellerime dökmeye başladı. Giray vaziyetimin farkında olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle yıkadığı ellerimi avuçlarına aldı.

"Sen en iyisini yaptın, sert kız. Bundan sonra sevdiklerimize dokunanın kanını kurutacağız," diyerek elini çenemin altına koydu ve yüzümü kaldırdı. "Can parçamızı elleyenin üzerinden geçeceğiz."

Kollarını boynuma sararak bana sıkıca sarıldığında, başımı yan çevirerek omzuna yasladım. Etka'nın kan grubundan olan birkaç kişi kan vermek için geldiğinde dikkatli bakışlarını üstümüzden eksik etmediler. Enjeksiyon odasından ayakta ve daha iyi şekilde çıkan Dalkıran, dağılmış üstü başı ve bantlanmış yüzüyle karşımda duruyordu.

"Atlattık, Karagül," dediği sırada ayaklanmış, kollarını beline sarmıştım. "Etka da biz de atlatacağız, hepsi geçecek."

"Kutsal yüzünden oldu, eğer Etka'yı hipnotize etmeseydi Tunç'u vurmak zorunda kalmayacaktım," derken sesim göğsünde boğuluyordu.

"Bugün oradaki herkes ölmeyi hak ediyordu. Yanlış değil, eksik bir şey yaptın. Tunç'a sıktıktan sonra silahı Kutsal'a çevirmeliydin." Acımasızca konuşmasıyla istemsizce ürperdim.

Kurduğu cümleler aslında ona yabancı olmayan eylemlerdi ancak ben kabullenemiyordum. Ölümü bu kadar kolay ağzına almasını, insanların hayatı hakkında basit şekilde hüküm vermesini kendime yediremiyordum.

"Bahsettiğin kişiler senin ailen sayılır, üstelik burada insanlardan bahsediyoruz, Amir." Sesimde bariz bir kınama mevcuttu. "Biz can vermediğimiz gibi can da alamayız."

Dalkıran, tanıdığım kuşatıcı soğuk ifadesiyle karşımda dikleştiğinde yutkunamadım. Göz bebeklerinde bir çığ gibi büyüyen nefreti her geçen saniye biraz daha gün yüzüne çıktı. İçindeki küçük çocuk zannettiğimden daha yalnızdı ancak hiç kimseye iyimser bir duygu besleyemeyecek olan biri böylesine nefret dolu olurdu.

"Ne o?" derken alayla beni süzmüş, keskin bakışlarını hastane koridorunda dolaştırmıştı. "Onlara kurşun sıkmayarak yetim bir çocuğu kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

İşittiklerim, olduğum yerde taş kesilmeme sebep olurken karşımdaki adamın kanayan yarasını nasıl gösterdiğine bakıyordum. Günün başından beri tüm derdi ve ruh hâlinin sebebi buydu. Ayağına dolanan geçmişi bir türlü silip atamıyordu.

Yaşadıklarının, yaşamak üzere olduğu her şeyin sebebi babamdı. Babamın onu hapsettiği karanlığın içinde bir yırtıcıya dönüşmüştü. Siz karanlığa bakarsanız karanlık da size bakardı. Ve size baktığı anda, kendinden bir parçayı ruhunuza yamardı.

"Açıkçası sana baktığımda kurtarılacak bir şey göremiyorum." Gözlerim dolmuş, hayal kırıklığım sesimin çatlamasına sebep olmuştu. "Etka ile alakalı bir gelişme olursa beni haberdar et," dedim Giray'a bakarak.

Giray, endişeli gözlerle beni onaylarken önümde duran adama ikinci kez bakmadan ondan uzaklaştım. Hastane katının ışıkları yanıp sönmeye başladığında adımlarım hızlı ve kendinden emindi. Orada, bıraktığım yerde söylediklerini ve söylediklerimi hazmedemediğini biliyordum.

Benimle olduğu süre boyunca hiç kendisiyle kalmaya fırsatı olmamıştı. Kafasını dinlediğinde doğru olmasa bile gerçeklerden yana olacağına inanıyordum. Dönüştüğü şey bir ölüm makinesiydi; can

almak, onun için göz açıp kapatmak gibi bir şeydi. Lakin herkesin onda olduğu gibi atan bir kalbe sahip olduğunu öğrenmeliydi.

1 HAFTA SONRA

Küçüklüğümden bu yana gökyüzünün kendine ait bir huzuru olduğunu düşünürüm. Dara düştüğümde, aynadaki aksimde dahi kendimi bulamadığımda ve kimsesiz hissettiren bir yalnızlıkla cebelleştiğimde bile kafamı yukarı kaldırmam yeterli olmuştur.

Bulutların kendiliğinden oluşan figürleri ve dünyanın dönmesi bana ne kadar ufak olduğumu hissettirir. Kendimin bir nokta kadar olduğunu düşünmek, dertlerimin de önemini yitirmesine sebep olur.

Herkesin bir, benim iki gökyüzüm var, demiştim. Birinde hayat bulduğum, diğerinde ölümü okuduğum iki gökyüzü. Adını içimden geçirdiğimde dahi beni yaralayan, bilmediğim yerlere dokunan adam; her şeyim diyeceğim kadar basit biri değildi.

Karşımda otururarak gözlerini ekrana dikmiş adamın yüz ifadesinde zerre kadar duygu yoktu. Bana gökyüzü gelen fırtınalı bakışları, benden ayrı her yerde geziniyordu. Lakin ne derler, bilirsiniz; eğer size bakmıyorsa sizi en çok umursayan odur.

Amir'le olduğum süre boyunca her konuşmamızda hareketlerimi ne kadar dikkatli incelediğini ve ruh hâlime dair doğru tahliller yaptığını fark etmiştim. Şu anda da tabii ki ona baktığımı biliyordu. *İlk göz göze geldiğimizde içimden, "İntikam hiç bu kadar çekici olmamıştı," diye geçirmiştim*, demişti.

Şüphesiz, intikamı bile güzel kıldıracak olan onun varlığıydı. Yaklaşık bir haftadır konuşmayan hatta aynı ortamda bile bulunmaktan rahatsızlık duyan iki yabancıya dönüşmüştük. Etka'nın sağlık durumunu kontrol etmek için hastane katına çıktığım zamanlar dışında onu görmemiştim.

Beni görmezden gelmeye zahmet etmiyordu, zaten orada değilmişim de varlığım bir sis bulutundan ibaretmiş gibi davranıyordu. Bunlar yaşanırken iyi olan tek şey Etka'nın iyileşmesiydi. Beklediğimizden daha hızlı ilerleme kaydetmişti.

Ne yalan söyleyeyim, Etka'ya Giray'ın bakacağını söyleseler hayatta inanmazdım. Ancak şebeğin, Etka'nın gözlerine siyah kalem çektiği görüntüyü belleğimden bir türlü silemiyordum. Şu anda bile bu toplantıda değildi.

Toplantıda da çok iç acıtıcı bir görüntü mevcut değildi. Rusya'nın başkenti Moskova'da bulunan Kremlin Sarayı'nda saygıdeğer başkanımızın kellesi bulunmuştu. Eski bir aristokratın mirası olan kalenin, saray hâline getirilerek muhafaza edilen yapısında o ülkenin başkanının kellesinin sarkıtılması kan dondurucuydu.

Nehrin üzerinde yükselen yapı, Rusya'nın otokrasisini belli etmek için yapılmışken bir devlet Başkanı'nın öldürülüp bu şekilde halka sunulması tüm otoriteyi yerle bir ediyordu. Tamamen sistemli ve ince düşünülmüş bir beynin örneğiydi.

Levent Alpay'ın terleyen yüzünü sertçe silmesi düşüncelerimi dağıtırken ne kadar kasıldığını görebiliyordum. Esmer bir teni olmasına rağmen son birkaç gündür oldukça soluk görünüyordu. Stres onu mahveden yegâne unsurdu ve tüm bunların üstüne bir de devlet başkanı öldürülmüştü.

Amir, "Svytoslav'ın videosundaki kadın da bunu basına sızdıran da Pusula Teşkilatı'yla bağlantılı," diyerek döner sandalyesinde geriye yaslandı. Elindeki kalemi çevirirken oval masada çıkan ses kulak tırmalıyordu. "Bir başkanı sarayda ancak bir teşkilat öldürebilir, halka *başkanlarınızı öldürün* mesajı veriyorlar. Muhtemelen Rusya başkanının ölümünden halk sorumluymuş gibi gösterecekler."

Amir'in cümlesinin peşi sıra açık ekrandaki haber spikerinin sesi duyuldu. Spiker öfkeli kalabalığın, başkanı öldürmüş olabileceğinden bahsediyordu. Pusula Teşkilatı, Svytoslav'ı öldürmüş olabilirdi ve bu diğer devlet başkanlarını da halkın öldürmesi için bir teşvikti.

Her şey bir tiyatro oyunu gibi sahneleniyordu. Taktik değiştirerek kendi kutsal amaçları için halkın tek destekçisi olan devletleri yok etme peşindeydiler. Soluğum ciğerlerimde tıkanıp kalırken Amir'in söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu fark ettim.

"Büyük devletlerin halkları daha şimdiden isyana ve propagandaya geçmiş durumda. Hastalığı, devletlerin ürettiği bir proje olarak görüyorlar. Önüne geçmezsek ne devlet ne de insanlık kalacak," diyen Levent Alpay, kaçınılmaz sondan bahsediyor gibiydi.

"Kendilerini tüm dünyanın halkına iyi göstererek kalabalığı, amaçlarının peşi sıra sürükleyecekler. Yöneticisi olmayan bir halk yönlendirilmeye mahkûmdur," derken söylediklerimi duymaktan ben bile korkmuştum. "Bana kalırsa birliğe üye olan ve olmayan tüm devletlerin toplanması gerek. Siyasi çıkarlar ve sınırlar şu dakikada önemini yitirmiş durumda."

Dalkıran'ın keskin bakışları dudaklarımı izlerken ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle süzgecinden geçirdiğinin farkındaydım. Uğruna savaşacak bir insanlık kalmayacaksa asker niye vardı? Toplantı salonundaki herkes haklı olduğumun bilincindeydi.

"Pekâlâ, o zaman OHAL prosedürünü yürürlüğe sokmamız gerek," diyen Levent Alpay, hemen baş ucunda duran Shalom'a bakışlarını çevirdi. "Gerekli olan her şeyin yapıldığından ve herkesle irtibata geçildiğinden emin ol, asker."

Shalom, başkanın söylediklerini saygıyla dinledikten sonra başıyla onayladı ve toplantı salonundan ayrıldı. Levent Bey oturduğu yerden masaya tutunarak doğrulurken ne kadar yorgun olduğunu görmemek için kör olmak lazımdı. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde ne söyleyeceğimi dinlemek adına bekledi.

"İyi misiniz, başkanım?" diye fısıldadığımda anlayışlı bakışları üzerimde gezindi.

"İyiyim, Mislina. Sadece aşırı stres altında olduğum zamanlarda şekerim fırlıyor ve hâlsiz oluyorum," diyerek doğruldu ve karşımda dik durmaya çalıştı. "Endişelenme lütfen. Gün gelecek, korktuğumuz tek şey tatlı yediğimiz için şekerimizin çıkması olacak."

Levent Bey'in onunla aynı hastalığı paylaştığımı bilmesi, kendisine karşı anlamsız bir yakınlık duymamı sağlarken gülümsedim. Başımı ağır ağır sallarken aynı zamanda da söyleyeceğim şeyin uygunluğunu ölçüp biçiyordum. Tüm bunlar olurken böyle bir şey istemek ne kadar akıl kârıydı, tartışılırdı.

"Levent Bey, eğer problem olmayacaksa önemli bir günü kutlamak için bir ev ayarlamanızı istiyorum." Levent Bey'in koyu hareleri benimle Amir arasında mekik dokudu. "Doğum günü," diye fısıldadım.

Kızıl Şafak Birliği'nin başkanından bu kadar istekli ve nezaket dolu bir cevap beklemiyordum. Hastalığından ötürü terleyen yüzünü bir kez daha silerek gülümsedi.

"Elbette ayarlarım, sanırım biraz zamana ihtiyacınız var," dediğinde Dalkıran ile aramızda süren gerginliği sezdiğini anladım.

Başkanın kibar cevabına sessiz bir tebessümle cevap verdim ve yanından ayrıldım. Amir'in önünden rüzgâr gibi geçip gözümün ucuyla dahi ona bakmadan giderken ritmik adımlarını işitiyordum. Yüzleşme vakti gelmişti; sulh sağlanmış, gerçekler ininden çıkmak için sabırla beklemişti.

Toplantı salonumun karşısında yer alan asansöre ilerlediğim sırada, adımlarıma yetişen Amir benden önce davranarak düğmeye bastı. Üst kata gelmesini beklediğimiz asansörün önünde hiç konuşmadan sessizce durduk.

Paylaştığımız o kadar şeyden sonra bile birbirimizi yok sayabiliyor olmamıza şaşırıyordum. Yaşananların zerre kadar kalıntısı yoktu yüzlerimizde. Asansöre binip teras katının numarasını tuşladığımda yanımda dikilen adamdan ses çıkmadı.

Kafamı hafifçe geriye yatırıp asansörün duvarına yaslayarak bekledim. Mantıksızdı, biliyordum ama bizi bilmediğimiz bir yere götürmesini istedim. Tüm beklentilerden ve sorumluluklardan muaf tutulacağımız bir yere... Kendi cennetimizi kuracağımız, yıkımın olmadığı, kıyımın hüküm sürmediği bir dünyaya...

Kabin hafif bir sarsıntıyla durduğunda dalgın bakışlarım, açılan mekanik kapılara değdi. Yaslandığım yerden ayrılarak önden çıkan Okyanus'un peşinde ilerledim. Uzun ve çetrefilli kışlara ev sahipliği yapan şehrin kesici ayazı iliklerime işlerken gözlerim sonsuz gökyüzündeydi.

Kendi etrafımda dönerek duru bir güzellikle gök kubbeyi saran kıymetli maviyi seyrettim. Nefes aldığımı ya da yaşadığımı, gökyüzüne her baktığımda hissediyordum. Bir amaç için var edildiğimi, oralarda bir yerlerdeki ilahi varlık tarafından izlendiğimi ve verdiğim mücadelede yalnız olmadığımı...

Sahipsizsem nasıl bu kadar eşsiz yaratılabildim? Doğadaki bir oluşumsam parmak uçlarımda bile neden seni buldum? Daha doğrusu ben seni değil, sen beni buldun ve var ettin.

"Gözlerinde, gökyüzünü ağırlayan bir adamın..." derken kendi etrafımda dönmeyi bırakmış bakışlarımı Dalkıran'a çevirmiştim. "Ruhunda ölümü barındırması ne büyük çelişki, hâlbuki insan en çok da sana baktığında, seninle göz göze geldiğinde yaşamın ve yaratılışın ne kadar kıymetli olduğunu görüyor."

Amir, benden bunları duymayı beklemiyor olmalıydı ki bana doğru gelen adımları duraksadı. Dudaklarımda büyüyen gülüşümle hiçbir karanlığın söndürmeye yetmediği ihtişamlı gözlerini seyrediyordum. Miladıma, sanki çocukluğum daha dünmüş gibi beni geçmişe götüren kurtuluşuma ve yok oluşu bile güzel kılan adama bakıyordum.

"Ben kimim, Mislina?" diye tok bir sesle sorduğunda, muzır tavrımla birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi en aza indirdim.

Daima ilhamım olan göğe, daha sonra da sadece benim kanatlarımın süzüldüğü gözlerine baktım. Onun gökyüzünde kara kanatlı bir kelebektim. Adam sonsuzluktu, kelebeğin nefesleriyse sayılıydı.

"Sen yıkımsın," diyerek etrafında bir tur döndüm. "Sen her şeyi yerin dibine batırabilecek kadar kuvvetli bir makinesin. Dinlediğimiz masallardaki kötü karakter, sığındığımız caddelerdeki çıkmaz sokak ve en önemlisi kurtuluş sandığımız anlardaki tuzaksın."

Etrafında tam bir tur atarak önüne geldiğimde yüzümdeki gülüşle ona bakıyordum. Çehresini talan eden gerginlik her saniye biraz daha hatlarına yayılırken söylemek istediği birçok şey olduğu için konuşamadığını biliyordum.

"Yıkımın içine doğmuş olman, sana ölümü güzelleme şansı vermiyor. Ne olursa olsun, herhangi bir canlının hayatına son vermekten zevk alamaz ya da mutluluk duyamazsın," diyerek işaret parmağımı kalbinin olduğu yere bastırdım. "Bir canlının hayatına son vermek, sana huzur veriyorsa da o noktada vicdanını sorgulayacaksın."

İşittiklerinden ötürü bakışlarındaki duygular değişmeye başladı. Fragman edasında hızla akıp giden duyguları gözümün önünde süzülürken sessizce onu seyrettim. Boşlukta sallanan ellerinden biri belime dolandığında yutkundum, günler sonra ilk defa bana dokunuyordu.

"Ölümün güzellemesini yapmak benim haddime değilse yaşamın güzellemesini yapmak da senin gülüşünün haddine olmamalıydı." Belimi bir anda geriye doğru eğdiğinde yüzüme dökülen kar taneleriyle gözlerimi kırpıştırdım. "Hayatta yaşanabilecek bir şeyler kaldığına inandırmak da senin haddine değildi."

Amir'in insanı kilitleyen ve bir saniyeliğine olsa da düşündüren cümleleri vardı. Dilinden dökülenler, daha siz kendinize gelemeden yüreğinize işliyordu. İltifat ederken de aşağılayıcı bir şeyler söylerken de üslubu kapalıydı. Dilinden dökülenler, genzimi temizlememi gerektirecek kadar güzeldi.

"Bu aşk..." diyerek avucunu alıp göğsüme yasladım. "Hissettiğimiz sansasyonel duygu akımı veya tutkunun sürekliliği de haddimize değildi. Bizim yaşamak dahi haddimize değildi. Lakin hayatta haddin olanlara değil, hakkın olanlara bakacaksın. Sana karşı hissettiğim her duygu hakkımdı ve bunu yaşamayı seviyorum."

Kısılan kirpiklerinden ötürü ufku bakışlarına sığdıran adam neredeyse çocuksu zannedebileceğim bir tebessümle beni seyretti. Gülüşü yüzüne yavaşça yayılırken dudaklarını şakağıma yasladı. Kokumu içi-

ne çekerken yeni çıkmaya başlayan sakallarının vermiş olduğu mayhoş hissin tadını çıkardım.

Kar tanelerinin dans ederek üzerimize indiği ve semanın bizi selamladığı vakitte uzun sayılabilecek bir müddet öylece durduk. Sulhu sağlamış olmanın manidar hâli üstümüzdeki tüm yükü kaldırdı. Amir'in sevdiğim kolları yine etrafımdaydı ve bana, benim uğruma tüm karanlığı silip atabilecekmiş gibi sarılıyordu.

2 GÜN SONRA

Kızıl Şafak Birliği dediğimiz yapılanma, İkinci Dünya Savaşı sonrası başta ABD, İngiltere ve Fransa tarafından kurulmuş olan bir birliktir. Sonraları aralarına Türkiye'nin katılmasıyla birlikte genişlemiş ve zamanın sorunlarını çözmek için aktif hâle getirilmiştir. Hemen hemen bütün büyük devletleri kapsayan bir hâl alan birlik, ülke başkanlarının vekilleri aracılığıyla bugüne kadar varlığını sürdürmüştür.

Şu anda global bir boyuta ulaşan, Fetüs-IV-32 hastalığıyla birlikte, tüm devletler de büyük bir yıkıma uğramıştı. Kıtlık ve açlığın peşi sıra kısıtlı kaynak kullanımı, devletlerin kendi enerji kaynaklarını dış ülkelerle paylaşmaması durumu, her şeyi içinden çıkılmaz bir hâle getirdi.

Pusula Teşkilatı'nın, devlet başkanlarını hastalığın sebebi olarak gösterip halkı, ülkelerin başkanlarına karşı kışkırtmalarından sonra dünya genelinde bir kıyım baş gösterdi. Farklı etnik kökenlere ve yapılanmalara sahip halklar kendi ülke başkanlarına saldırmaya başladı. Emniyet binaları, yönetim için kullanılan meclisler ve çeşitli parlamentolara eylemler düzenlendi. Hukuk ve adalet kollarına bakan binalar, sayısız ülkede yağmalandı.

Tüm bunların son bulması ve durdurulması için Kızıl Şafak, ülke başkanlarını birliğe davet ettiği zarflar hazırladı. Beyaz A4 kâğıdının sağ üst köşesine özel bir kalemle toplantının saati ve yeri yazıldı, siyah ve mat yapıdaki zarflara ikiye katlanarak yerleştirildi. Yazılanlar özel bir lazer ışınıyla okunabilirdi.

Son olarak ise zarflara bir kalem ve bir silgi konuldu. Bu, *bizim kaderimizi ancak siz yazıp siz silebilirsiniz*, demekti. Mesaj açıktı, eğer toplanıp bir araya gelmezsek başta kendi devletimiz olmak üzere tüm ülkelerin yok olacağını ifade ediyordu. Zarflar sahiplerine ulaştırılmak için birer birer özenle paketlendi.

Toplantı gergin bir sessizlik içinde zarfları izleyerek geçti. Levent Bey, yaptığı şeyin ses getireceğinden oldukça emindi. Amir'in doğum günü kutlamasının dönüşünde haber gelmiş ve biz harekete geçmiş olacaktık. Başkan bizi umutlu birkaç cümleyle uğurlarken iyi şeyler düşünmeye çalıştım.

Küçük grubumuz, kendi arasında ufak çaplı tüyolar öne sürerek ilerlerken Amir ile ben arkada kalmıştık. Üzerimdeki bakışlarının farkında olarak gözlerimi yüzüne çevirdim. Sivil kıyafetlerimi giydiğimden ve birlikten onsuz ayrılacağım için gergin görünüyordu.

Levent Alpay söz verdiği gibi doğum günü için bir ev ayarlamıştı. Sadece benim önden giderek hazırlık yapmam gerekiyordu. Amina çoktan eve varmış olmalıydı, teyzemi yanımda istemiştim çünkü daha önce bu tür şeyleri hiç denememiştim.

Ortak alandaki sırt çantamı aldım ve Amir'in şapkamı takmasına izin verdim. Bakışlarındaki huzursuzluk ve şapkanın mükemmel bir açıyla bende durması için verdiği uğraştan ötürü ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Durup dururken teyzemle yalnız vakit geçirmek istememi ve birlikten yalnız ayrılmamı anlamlandıramıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum ellerini saçlarımdan uzaklaştırarak.

"Teyzenle pijama partisi yapmayı isteyecek kadar ne yaşamış olabilirsin, onu düşünüyorum." Geriye çekildi ve huysuz biçimde homurdandı: "En son dışarıya çıktığımızda neler yaşandığını biliyorsun, Karagül ve bu durumda kendini böyle tehlikeye atman aptalca."

Söylediklerinde gereğinden fazla haklı olduğu için bir süre sessiz kaldım. Amir'in doğum günü için bile kendimi tehlikeye atacak olmam mantıksızdı. Yine de onun gözlerine baktığımda ve çocukluğunu öldürüp gömdüğü o yetimhaneye şahitlik ettikten sonra yapmam gerekiyordu.

"Aminoş, pijama partisine beni almamak konusunda kararlı anlaşılan," diyerek kollarını göğsünde kavuşturan Giray burun kıvırdı. "Üstelik senin kazulet sevgilin gibi suratsız da değilim."

Amir'in keskin bakışları şebeği şöyle bir taradıktan sonra bana döndü. Çoğu zaman Giray'a cevap vermeye bile tenezzül etmiyordu. Okyanus'un sessizliği ise şebeği daha fazla cesaretlendiriyor, üstüne gitmek için an kolluyordu. Etka yanımıza geldiğinde, aramızda geçen bayat diyaloğun az çok bilincindeydi.

"Yüz ifadelerinize bakacak olursak Giray yine iş başında," dediğinde istemeden de olsa güldüm.

Hemen yanımda duran Giray'a omuz attığımda, Amir'e doğum günü sürprizi yapmak için bu kadar gerginliğe katlanmamdan ötürü bana gözlerini devirdi. Dalkıran, Levent Alpay tarafından kendisine verilen sayısız görevin sebebini anlamaya çalışıyordu.

"Giray, bir romanın satırları arasındaki yanlış yazılmış -da, -de eki gibi bir şey. Olmasa da olur dediğimiz ama katlanmak için büyük uğraşlar verdiğimiz bir çılgınlık," diyen Amir, tüm sinirini Giray'a aktaracağa benziyordu.

"Bana kalırsa en büyük anlatım bozukluğu, Mislina ile senin adının aynı cümle içinde kullanılması." Amir'in söylediklerinin altında kalmayan Giray, hafif ciddiyete büründü. "Seni gözümde aklayan tek şey, Can'a sıktığın kurşun."

Ortam bir anda soğuduğunda kaşlarımı çatarak yanımdaki Giray'a baktım. Amir'in bir zamanlar düşmanım olduğunun hatırlatılmasına hiç ihtiyacım olmuyordu. Sadece unutmadığım bir şeyi en yakınlarımdan işitmek beni geriyordu.

Etka. "Bence bu seviyede anlatımın değil, iletişim bozukluklarımızın üzerinde durmalıyız. Biraz daha böyle devam edersek düşmanlarımız değil, biz birbirimizi bitireceğiz," dediğinde ona hak vererek başımla onayladım.

Etka, şebeği kolundan tutup çeke sürükleye götürürken Amir'in bakışları nihayet bana döndü. Başımı hafifçe yana doğru eğerek onaylamaz gözlerle karşımdaki adamı süzdüm. Bıkkınlıkla iç çektikten sonra, cereyan eden olaylarla alakalı konuşan kişilere göz attım.

"Gitmem gerekiyor," diyerek gelişigüzel biçimde koluna vurdum.

Koluna çarpan yumruğumu avucuna hapsederek beni kendine çekti. Ani hareketi karşısında dengemi yitirerek ona doğru yalpaladım. Duygulardan arınmış çehresi, tek bir kasın bile hareket etmediği ifadesiyle konuştu:

"Kendine dikkat et, başına bir şey gelirse bu defa beni *vicdan* içerikli vaazların durduramaz." Avucundaki elimi başparmağıyla okşadı ve geri çekildi.

Ani teması ve yakınlığı başımı döndürdüğü için birkaç saniyeliğine olduğum yerde kaldım. Okyanus çoktan etrafa emirler yağdırmaya başlamıştı. Sırtımdaki çantamla çıkış için asansöre ilerlerken bugünün tüm bunlara değmesi için dua ediyordum.

Otoparktaki zırhlı araca askerlerin himayesinde bindikten sonra geriye yaslandım. Yol, tekerleklerin altında bir su gibi akarken camı dahi açmaya korkarak maskemi yüzümden çıkarmadım. Yolumuz uzun olmasa da tedbirden zarar gelmezdi. Böyle bir günün kararmasını istemiyordum.

Düşüncelerime eşlik eden yol kısa süre içinde akıp giderken yüzüme vuran rüzgârı ne kadar özlediğimi düşündüm. Her ne pahasına olursa olsun, bir gün motosiklet sürmek için dışarıya çıkacaktım. Prangalarımın zincirlerini biraz gevşetsem fena olmazdı.

Araç, oldukça fazla kata ev sahipliği yapan gökdelenin güvenlik noktasından geçti. Giriş kapısına doğru sürerken teyzemi görecek olmanın mutluluğunu hissettim. Araçtan inip girişten geçerken bana dört kişilik bir ekip eşlik ediyordu.

Varlığımızı fark eden resepsiyonist yerinden kalkarak bizi selamladı, öndeki askerlerden biri de yukarı çıkmak için asansörü çağırdı. Sivil kıyafetler içinde rahatça hareket etmenin ne demek olduğunu unutmuştum. Gözeteceğim ya da üzerimde sorumluluğu olan kimse yoktu.

Korumuyordum, korunuyordum.

Asansörün kapıları aralandığında bizi karşılayan ferah koridorda kısık bir ışık hâkimdi. İki asker önden ilerleyerek kapılardan bir tanesini tıklattığı sırada maskemi çıkarıyordum. Kısa süre içinde kapıyı açan Amina önce iri cüsseli askerleri, daha sonra beni gördü.

Hiç beklemeden kollarını etrafıma doladığında sıcak karşılamasını geri çevirmemeye çalıştım. Kokusu, çocukluğumu şu ana taşırken gülümsedim. Bu kadar zorluğun ve yıkımın içinde Amina bana hediyeydi. Tanrı'nın, benden aldığı annemi geri gönderme şekliydi.

"Gel bakalım, kapıda kaldın," diyerek saçlarıma öpücük konduran teyzem uzanıp sırt çantamı aldı.

Askerler kapının dışında kalırken biz salona girmiştik. Pastel renklerle döşenmiş ev oldukça huzurlu görünüyordu. Teyzemle yakın sayılabilecek şekilde karşılıklı oturduğumuzda ellerimi avuçlarının arasına aldı. Uçsuz bucaksız ormanların engin yeşilliğini taşıyan gözleri, buğulu duygularla hatlarımda gezindi.

"Seni son gördüğümden bu yana zayıflamışsın," derken bu durumdan oldukça rahatsızdı. "Victor geceleri uyumakta zorlandığını söyledi."

"Eksik söylemiş," diyerek etrafıma göz gezdirdim ve yemek masasındaki tek kişilik servisi fark ettim. Tabakta annemin çorbası vardı. "Sadece uyumakta değil, yaşamakta da zorluk çekiyorum."

Annemin tarifi olan ancak teyzem yaptıktan sonra içip sevdiğim çorbaya baktım. Eksikliğini iliklerime kadar hissettim, duygularım keskinleşti ve beklemeksizin her tarafıma saplandı. Ellerimi hafifçe sıkan teyzem, dikkatimi ona çevirmeme sebep oldu.

"Ömrüm yettiği müddetçe arkanda ve gözlerim dolu dolu ne kadar iyi bir şeyin parçası olduğunu izleyeceğim." Önüme düşen saçımı geriye itti. "Sen annenin, herkesin sesi olacaksın. Esila ölmedi çünkü senin gibi bir evlat mirasını yaşatıyor."

Amina, oturduğu yerden kalkarak masaya doğru ilerledi. Boş sandalyeyi çekerek oturmamı işaret ettiğinde başımdaki şapkayı çıkararak ayaklandım. Çorbanın lezzetli kokusu genzime dolarken güneşin cömert ışıkları eşliğinde çorbamı içtim.

Hemen karşımda oturan Amina gülümseyerek iştahlı biçimde çorbayı içişimi seyrediyordu. Saç tellerimde dans eden ışıklar ve gökyüzünün berrak mavisi altında bir yıkım çalkalanmıyormuşçasına sakindi. Derin kâsedeki çorbayı kana kana içtikten sonra, mendille ağzımı kurulayarak benden tepki görmek isteyen kadına baktım.

"Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yedim," diyerek eline uzandım ve güven vermek istercesine sıktım. "Burada olduğun ve yaralarımı sarmaya çalıştığın için teşekkürler."

Amina, ona duyduğum minneti kibarlıkla karşılarken gözleri aralıklı olarak camdan dışarıya kayıyordu. Bana söylemek istediği şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Ara vermeden gözlerine baktığımda benden daha fazla kaçamadı.

"Baban..." diyerek sustuğunda mevzunun ne olduğunu az çok anladım. "Uzun zamandır seni görmüyor ve açık konuşmak gerekirse seninle iletişim kuramamak onu epey yoruyor. Eğer sen de istersen doğum gününe katılacak."

Teyzemin dilinden dökülenler tüm enerjisiyle içime işlerken konuşmak için kendime zaman verdim. Harzem Bey'i uzun sayılabilecek bir süredir görmüyordum. Aynı kanı taşıdığım, ailemden geriye kalan tek kişiye artık özlem duymuyordum. Yine de *baba* kelimesini duyduğumda, içimde bir yer tanıdık hislerle sancıyordu.

"Amir ile babamın anlaşamadığı bir sır değil," diyerek tereddütlü biçimde dudak büktüm, Harzem Bey'in böylesine önemli bir günü

mahvetmesinden çekiniyordum. "Bir araya geldiklerinde her an kötü bir şey olacak korkusuyla yerimde bile rahat oturamıyorum."

Amina her zamanki gibi anlayışla dinledi beni ve buruk bir tebessümle karşılık verdi. Babamla aramızda büyüyen uçurumun ne kadar derinleştiğinin ben bile farkında değildim, Harzem Bey kendi yarattığı yalnızlığından korkmaya başlamıştı.

"Tüm bunlar bittiğinde Amir hâlâ senin sevgilin ve Harzem de baban olacak. Sence de bir şeyleri değiştirip yüzleşmelerini sağlamanın zamanı gelmedi mi?" diyerek tepkimi yokladı Amina.

Babam, Amir'in yıllarca esaret altında kanlı bir teşkilata kulluk etmesinin sebebiydi. Amir ise beni annesiz bırakıp uçuruma sürükleyen bir planın ana merkezine konulmama sebebiyet veren adamın yeğeniydi. Babam Amir'in, Kırca ise benim ipimi koparmıştı.

Durup böyle düşünüldüğünde aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, hiçbir şeyin tüm bu yaşananları telafi edemeyeceği açıktı. Lakin birbirlerinin hayatlarında olduklarını kabullenseler hiç fena olmazdı.

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun, şansımızı deneyelim," diyerek teyzeme gülümsemeye çalıştım.

Servisimi toplayarak mutfağa ilerledim ve teyzem de peşim sıra gelerek pastanın malzemelerini ayarlamaya koyuldu. Kızıl Şafak Birliği'nin askerleri olarak devletlerin hazinelerinden sağlanan fonla cüzi sayılabilecek maaşlarımız ödeniyordu.

Maaşımın tamamını bu zamanda bulunamayacak kadar kıymetli olan kakao ve krem şantiye verdiğime inanamıyordum. Küçük kâsedeki vişneler, o beni terk etmeden önce yediğimiz dondurmayı hatırlattı. Vişnenin mayhoş ve ferahlatıcı tadı dilimin ucuna kadar geldi.

Krem şantiyi sütle birlikte çırparken Amina da kakaolu pandispanyanın malzemelerini ayarlıyordu. Çırptığım krem şantiyi buzdolabına koyduktan sonra, vişneli pastacı kremasına geçtim. Doğrusu çocukluğunu ve gençliğini spor salonlarıyla yarış pistlerinde geçirmiş biri olarak mutfakta vakit harcamak beynimin dinlenmesine sebep olmuştu.

Kalıplara dökülen kek harçları, dereceli fırına bırakıldıktan sonra teyzem dağınıklığı toplamaya koyuldu. Bundan sonra her şey çok daha hızlı ilerledi. Kısa sürede pişen süngerimsi pandispanyalar, vişneli pastacı kreması ve krem şantiye bulandı. Üzerine gezdirdiğimiz çikolatalı sosla birlikte kusursuz değil, duygulu görünüyordu.

Amir'in ufak ama onun için değerli sayılabilecek sürprizi gördüğünde neler hissedeceğini merak ediyordum. Pastayı soğumaya bıraktıktan sonra gerekli olan çatal bıçağı ve tabakları ayarladık. Çok geçmeden kapı çalındığında Mehmet Bey ve babam geldi.

Harzem Bey'in kobalt bakışları, özlem diyebileceğim bir duyguyla üzerimde dolaştı. Engellememe izin vermeden kollarını etrafıma doladığında güçlü kollarının arasında bir süre kaldım. Kırlaşan saçları, onu olduğundan daha karizmatik bir hâle getirmişti. Nizami kıyafetleri, duyguların izine dahi rastlanılmayan bakışlarıyla babamdı.

"Seni gördüğüme sevindim, Mislina," dediği sırada geri çekilmişti.

Kısa kesim saçlarım ve parıldayan metalik, gri telleri ilk defa görüyormuş gibi yeniden inceledi. Avucunun arasında duran elimi, bir şeyler anlatmak ister gibi sıktıktan sonra yavaşça bıraktı. Babamın ardından Mehmet Bey, yüzünden eksik etmediği gülüşüyle önümde durdu.

"Seni her gördüğümde beni şaşırtmaya yetecek kadar değişmiş ve parlak görünüyorsun. Zannedersem yaşadıkların eksiltmiyor, sana katıyor, Mislina," diyen Mehmet Bey, babacan bir tavırla gülümsedi.

"Sizi yeniden görmek güzel, Mehmet Bey." Kibarca gülümsemeye çalıştım.

Amina, Giray'ın annesinin gelemeyeceğini söylemişti. Kadın bir çeşit şok geçirdiği için ani ataklar yaşıyormuş. Konuşma yetisi de elinden alındığı için kendini ifade edememesi, durumunu daha beter hâle getirmiş. Tüm bunları, bugün Amina ile pastayı hazırlarken öğrenmiştim. Ve nedensizce içimden bir ses, Giray'ın bunları zaten bildiğini söylüyordu.

Onun içindeki ışığın bir vakum tarafından bu kadar kolayca çekilip alınması ve geriye böyle boş bir kabuk kalması adil değildi. Giray'a baktığımda hem tanıdığım birini hem de hiç karşılaşmadığım yönünü görüyordum. Hayatında olan iki kadından ilki sesini, diğeri yaşamını yitirmişti.

Salonda babam ve Mehmet Bey'le ilgilendiğim esnada Giray dış kapıda göründü. Yüzünden eksik etmemeye çalıştığı gülüşüyle herkesi şöyle bir inceledi. Birlikten çıkmadan önce yaşanan ufak çaplı gerginlik gözümün önüne geldiğinde yutkunamadım.

En yakınım saydığım dostum da dâhil, kimse burada Amir'in doğum gününü kutlamak istemiyordu. Herkes sadece benim için buradaydı. Şebek, fevri birkaç adımla salonun ortasına kadar geldi.

"Doğrusu gözlerim yaşardı, dejavu hissine bir tek benim kapılmadığıma inanıyorum," diyerek kahve çekirdeklerini bana çevirdi.

Kalbi kırık oğlan çocuğu gözlerinin içinde, mazi saydığı geçmişinde hemen oradan oraya süzülüyordu. O da tüm bunların bu şekilde, elimizden gelen her şeyi yapmamıza rağmen bu kadar kanlı biçimde ilerlemesini istemiyordu. Ödediğimiz bedellerin karşılığında sonucun bu olmasını kendine yediremiyordu.

Mehmet Bey, oğluna oldukça sıcak bir tavırla sarılsa da Giray pek oralı olmadı. Babasıyla aralarında duyamadığım kısa bir konuşma geçti. Muhtemelen annesini merak ediyordu. Dalgın bakışlarım baba ile oğulun üzerindeyken hemen karşımda oturan Harzem Bey'in, gözünü bile kırpmadan beni izlediğini sezdim.

Artık anneme benzeyemeyecek kadar farklı görünüyor ve farklı davranıyordum. Annemle tek ortak noktam, aynı mavilere tutulmuş olmamızdı. İki asker, iki ölüm makinesinin ikimizin hayatını da temelinden oynatmış olmasıydı. Babamın, annemin sebebi olduğu gibi kızını da sebebi olacağı büyük olayların içine atmış olmasıydı.

Babasının yanından kalkarak önüme kadar gelen Giray, Harzem Bey'le kurduğum göz kontağını bölmeme sebep oldu. Şebek önümde diz çökerek benimle göz göze geldi. Mahcubiyetini görebileceğim kadar berrak bir tavırla bana gülümsedi.

"Sabah söylediklerim için özür dilerim, sert kız," diyerek kafasını hafifçe yana yatırdı, kayıp erkek kardeşimmiş gibi davranıyordu. "Köpek balığı gözlü sevgilinden hoşlanmasam da bunu sana yapmaya hakkım yok. Tüm bunların içinde bir de benimle uğraştığın için lütfen beni affet."

Giray oldukça samimi bir yüz ifadesiyle gerçekten pişman olmuş biçimde karşımda duruyordu. Kendini tehlikeye attığı o günden bu yana gerçekten sohbet etme şansımız olmamıştı. Ve şimdi yaşanan her şey için benden af diliyordu.

"Sana kızdım ama hiç kırılmadım," diyerek alnına işaret parmağımı koyup eğlenen bir tavırla sırnaşık yüzünü ittim. "Ancak bu, şansını zorlarsan yakışıklı yüzüne okkalı bir yumruk yiyeceğin gerçeğini değiştirmiyor."

Giray yalandan yumruk yaptığım elime kendi yumruğunu tokuşturdu. Aramızdaki pürüzleri gidermenin vermiş olduğu rahatlıkla doğruldu. Zaten bu sırada da kapı zili çaldı. Günü anlamlı ve önemli

kılan adamın gelmiş olması kalbimi hoplatırken Harzem Bey'in hoşnut olmayan bakışları altında kapıyı açmak için ilerledim.

Kapıyı açtığımda Amir'in koridordaki askerlerle güvenlikle alakalı bir şeyler konuştuğunu duydum. Bir elini cebine sokmuş, kısık bir sesle etrafındaki kameralardan ve olası tehlikelerden bahsediyordu. Onu beklediğimi fark ederek yanındaki askere son bir şey söyledi ve bana döndü.

"Pijama partisi kadronuzda açık olduğunu duydum." İki elini kapının pervazına yaslayarak yüzüme eğildi ve hızlıca dudağımdan bir öpücük aldı. "Biraz eğlenmek benim de hakkım diye düşünerek geldim."

"Bizim için bir problem yok." Kapıyı geriye doğru açtım, gün sonunda Amir'i bu adrese göndermesini Levent Bey'den bizzat rica etmiştim. "Zaten herkes seni bekliyordu."

Son cümleme anlam veremeyen Amir kaşlarını kaldırarak bana şaşkın bir bakış attı. *Hoş geldin*, diyen Amina'yla birlikte salona geçtik. Bacaklarını omuz genişliğinde açmış ve ikindi vaktinin ışıklarından faydalanan bedeniyle donakalmıştı. Bacak bacak üstüne atmış babam, çenesini hafifçe kaldırarak Amir'le restleşti.

Okyanus'un yumruk olan sol eli ve keskin hareleri hemen yanında duran bana kaydı. Neler döndüğünü kestiremediği için gergindi. Elimle oturması için işaret ettiğimde çenesi kasılsa da ses etmeyerek gidip oturdu. Babamın Amir'e gönderdiği enerji ve gösterdiği tutum bir anlığına da olsa pişman olmama sebep oldu.

Belki de yüzleşmeleri için kötü bir zamanlamaydı. Kötü sonuçlanacak olsa bile şu saatten sonra buradan dönüş yoktu. Masanın yanından çektiğim sandalyeye oturdum ve ortamın sessizliğini bozmadım.

Doğarken sancımızı annemiz, ölürken acımızı ruhumuz çekermiş. İnsan doğarken ağlamaya başlarmış yaşayacaklarına, o da hissedermiş üzerine çökecek karanlıkları. En adil tarafı da budur zaten yaşamın: Herkesin bir gün az ya da çok bir şeyler yaşayacağı ve tüm bunların en nihayetinde ölümle son bulacağı gerçeği.

Benim gerçeğim, benim biricik mucizem ise karşımdaydı işte. Doğumuyla yaşamımı lanetleyecek olan ancak gözleriyle hayatıma nefesi taşıyacak olan mucizem. İnsanların yıkımı, benim çılgınlığım.

Okyanus, haki renkli kargo pantolonu ve salaş, krem rengi kazağı ile gözlerimin bayram etmesine sebep oluyordu. Kazınmış saçlarından

faullerine doğru iki paralel ustura izi vardı. Kafamı yana yatırarak iki çizginin onu neden bu kadar çekici gösterdiğini düşündüm.

Gözlerinde beliren yıldırımlar, gergin olduğu anlarda daha fazla ortaya çıkıyordu. Harzem Bey geriye doğru yaslanmış, keskin bakışları altında sevdiğim adamı inceliyordu.

"Devlerin aşkı büyük olur." Ortama bodoslama dalan Giray, kendi şakasına güldü. "Pastayı ne zaman keseceğiz, sultanım?" diye sorarken Amina'ya dönmüştü.

Amina, işaret parmağını dudaklarına bastırıp şefkatle gülümsedi. Giray, Ela'yı soğuk toprağa verdiğimiz günden bu yana neredeyse ilk defa keyifliydi.

"Tıpkı amcan gibisin," diyen Harzem Bey, kobalt hareleriyle Dalkıran'a aşağılayıcı bir bakış attı. "Amina, Kırca'dan nasıl kurtulamadıysa Mislina da senden kurtulamadı. Genetik herhâlde, kene gibi yapışıp kalıyorsunuz."

Amir'in dudaklarında beliren bilmiş gülümsemesi ve kafasını onaylamaz biçimde sallaması içimi soğuttu. Aralık duran dizlerine dirseklerini yaslayarak bedenini öne çekti.

"Gerçekten bir kene olsaydım şu anda gırtlağınıza yapışmış olurdum. Hayatımı bir kandil gibi yakan amcamdı, söndüren siz oldunuz," diyerek bana döndüğünde kaşlarım çatıldı.

Her kelimeyi üstüne basa basa vurgularken sesi titremedi. Vakur ifadesi pürüzsüz bir süreklilikle devam ederken tekrar konuştu:

"Ben her şeyden, uğruna yemin ettiğim her şeyimden, sevdiğim kadının soluğu bir daha titremesin diye vazgeçtim." Kalbimde patlayan zelzele tüm duvarları çatlattı, duygular çağlayan gibi dışarıya taştı. "Gerginlik üretmeyin, siz zararlı çıkarsınız."

Babam kıstığı bakışlarının altından sert bir homurdanmayla bana döndü. Bu, Amir ile ilk yüzleşmesiydi. Kafamı olumsuz anlamda sallayarak uzatmaması adına kaba sayılacak bir ricada bulundum.

Gecenin karanlığı yüksek binanın pencerelerinden içeriye taşmış, gökyüzü güzü misafir etmişti. Giray, ortamın gerginliğine binaen boğazını kesiyormuş gibi yaptığında elimde olmadan sesli güldüm. Gülüşüm, Okyanus'un dikkatini bana çevirmesine sebep oldu. Gözleri Giray ile benim aramda mekik dokuduktan sonra çenesi kasıldı. Kıskanmıştı. Lacivertin binbir tonundaki gözlerini yakaladığımda içtenlikle gülümsedim. Çünkü o, bunu hak ediyordu.

"Herkes burada olduğuna göre pastayı kesebiliriz," diyerek oturduğum sandalyeden kalktım ve küçük ancak modern mutfağa ilerledim.

Amir, pasta kelimesinden sonra durumu az çok anlamıştı. Üstelik yüzünden okuduğum kadarıyla oldukça şaşırmıştı. Böyle bir şey yapmamı o da beklemiyordu. Peşimden gelen Amina, ben tabakları çıkarırken pastayı buzdolabından alıyordu. Uzun bir süre pastayla ilgilenmiş ve sonunda Belçika çikolatasıyla harmanlanmış harika bir vişneli pasta yapmıştık.

"İçeriye benzin dökülmüş gibi, Mislina. Ateşi versem havaya uçacaklar, teyzeciğim," dediği sırada bardaklara içecek dolduruyordu.

"Eninde sonunda yüzleşmeleri gerekiyordu, Amir'in doğum günü en uygun zaman olmasa da elimizden bu kadarı geliyor," diyerek pastayı elime aldım. "Bugünün mahvolmasına izin vermeyeceğim, merak etme."

Pastayla birlikte mutfaktan çıktığımda Giray önüme çıktı. Yüzünde bir şey isteyeceği zamanlardaki gibi yamuk bir ifade vardı. O hep yanımdaydı ama onu özlemiştim. Bu hâlini görmeyeli uzun zaman oluyordu.

"Pastayı ben götürebilir miyim, hayatım?" diyerek gözlerini kırpıştırdığında kaşlarım çatıldı.

Pastayla sabahtan beri çok fazla uğraşmıştım ve Amir'in pastayı elimde gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum. Yine de Giray'ı mutlu edecekse pastanın üstünde tepinmesine dahi izin verebilirdim.

Ancak tabii ki bunu ona söylemedim.

"Al bakalım." Sahte bir ciddiyetle pastayı eline tutuşturdum. "Pastaya herhangi bir şey olursa kendini ölmüş bil," diyerek yanından geçip gittim.

Önce ışıklar kısıldı; daha sonra elinde, üzerinde mumlar olan pastayla Giray göründü. Açıkçası ben sadece pastayı kesip sade biçimde Amir'in doğum gününü kutlayacaktım.

Otuz rakamına sahip renkli mumlar tamamen şebeğin işiydi. Teyzemi de kandırmış olmalıydı. Hiç akıllanmayacak, hiç büyümeyecekti. Dünyaya nam salmış bir teşkilatın generaline allı pullu mum üfletecekti aklı sıra.

Dış kapı tekrar açılıp kapandığında Etka elindeki konfeti ile neredeyse içeriye daldı. Konfeti patlarken ikisi, çalışmış oldukları tiyatro-

yu yürütüyordu. Amir için hayal ettiğim gibi bir doğum günü olmasa da içinde kan olmadığı müddetçe benim için yeterliydi.

"*Happy birthday*, Amir!" diyerek zevzek zevzek Amir'e yaklaşan Giray, pastayı orta sehpanın üzerine bıraktı. "İyi ki doğdun, panpa."

Mum ışığı, Okyanus'un sinirden çatılan kaşlarına vurduğu sırada yanımda duran Etka keyifle gülüyordu. Yaslandığım masanın üzerinden bir dal sigara alarak pastaya doğru ilerledim. El atmazsam ortalığı kan götürecekti.

Sehpanın önünde diz çöküp güzel yüzüne vuran mum ışığını seyrettim. Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve gözlerinin içine bakarak mumun ateşiyle tutuşmasına izin verdim. Gözleri siyaha dönecek kadar koyulaşırken içime çektiğim nikotini yavaşça üfledim. Yüzüne gelen dumanlara aldırış etmeksizin beni izledi.

"İyi ki doğdun, genç adam." Elimdeki sigarayı parmaklarının arasına bırakırken çenem yanağına sürtündü ve kulağına fısıldadım: "İyi ki benimsin."

Nabzının duyabileceğim bir hızda attığını hissettim. Ne hissettiğini kestiremesem de mutluluğa yakın bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Yaşadıklarını saracak ya da üstünü örtecek bir şey değildi ama en azından değerli hissetmesini sağlayabilirdi.

Onu ne kadar sevdiğimi gösterme şansını bana verebilirdi.

Amir ile olan kısa ama duygu dolu anımızdan sonra Giray, kendini daha fazla dizginleyememiş olacak ki pastayı alarak kesti. En büyük dilimi kendi tabağına koyup hiç de kibar olmayacak şekilde yerken dünyadan bihaberdi.

Babam ve Mehmet Bey önemli bir şey konuşmak istediklerini söyleyerek balkona çıkmıştı. Bugün bu tür şeylerle ilgilenecek vaktim yoktu çünkü sevdiğim adam doğmuştu. En azından birkaç saatliğine de olsa kapının dışında kopan fırtınayı görmezden gelebilirdim.

"Pastayı sevdin mi?" Safi bir merakla sorduğum soruyla dudaklarındaki çikolatayı temizleyerek bana döndü.

"Elbette sevdim." Boştaki elime uzandı ve avuç içime dudaklarını bastırdı. "Sadece bu gece için pastadan daha lezzetli şeyler umuyordum," diye fısıldadığında dilim damağım kurudu.

"Zıkkımın kökünü ye, Giray!" diyerek pastasını tabağıyla birlikte kaçıran Etka dikkatimizi dağıttı, sinirle gözlerini örten saçlarına üfledi. "Üçte ikisini sen yedin zaten."

Gözlerimi devirerek koltuğun kenarında duran yastığı alıp şebeğin kafasına fırlattım. Kahve çekirdekleri haylaz bir edayla bana döndüğünde uslanmaz biçimde omuz silkti. Giray, bugün fazlasıyla formundaydı.

"Ona böyle baktığında kafasını gövdesinden ayırmak istiyorum, Karagül," diyen Amir'in sesi hırıltılıydı.

Kendimi üç çocuklu bir anne gibi hissediyordum ve bunun için bence çok erkendi. En azından bu gece için bu kadar tecrübe yeterliydi. Kalabalık bir grupla doğum günü kutlamaya çalışmak tamamen gereksiz bir durumdu. Hele de Giray ile Amir'i gereğinden fazla aynı ortamda bulundurmak cesaret işiydi.

"Bence siz büyümemişsiniz," der demez olduğum yerden kalktım ve ellerimi birbirine çarptım. "Haydi bakalım, herkes kendi evine. Size katlanma kotamı doldurmuş bulunmaktayım."

Giray itiraz dolu bir sesle kalan pastaya uzanacaktı ki bu defa ona engel olan yastık değil, tatlı bıçağı oldu. Fırlatmış olduğum bıçak yüzünden Amina, tedirginlikle ufak bir çığlık atarken Giray, şok ifadesi ile elinin hemen bir santimetre ötesindeki bıçağa bakıyordu.

"Siz, muhteşem ikili." Parmağımla önce Giray'ı, daha sonra ise Etka'yı işaret ettim. "Toz olun evimden."

Babam ile Mehmet Bey balkondan çıkarak kısa bir şekilde benimle vedalaştı. Babamın benimle bir şeyler konuşmak istediğini, yalnız kalmak için an kolladığını bilsem de görmezden geldim. Ne yazık ki şu anki tavrımdan fazlasını hak etmiyordu. Onlar ceketlerini giyerken Etka ile Amir bir şeyler konuşuyordu.

"Hey, sert kız." Sese döndüğümde kahve çekirdekleri durağanlaşmıştı. "Hep böyle gül, gülmeyi hak ediyorsun."

Giray, anlamlandıramadığım sakinliğiyle hafifçe omzumu okşadı ve kapıya doğru ilerledi. Gözlerim hızla dolarken bunu örtmek için sertçe burnumu çektim. Amina şakağıma şefkatli bir öpücük kondurdu ve Mehmet Bey'in ardı sıra ilerledi. Koridora çıkan Etka, gözlerinin önüne düşen saçlarından kurtulmak için hafifçe başını salladı.

"Bence yas tutmak için bu gece iyi bir seçim değil, binbaşı," diyerek ellerini cebine soktu ve ileri geri sallandı. "İçerde oturan koca adamın, sadece kendisiyle ilgilenen birine ihtiyacı var."

"Giray," diye mırıldandım sıkıntıyla saçlarımı geriye iterken. "İyiymiş gibi davranıyor, doğrusu bugün beni bile kandırdı. Ancak değil ve bu beni... Bilmiyorum."

Etka anlayışla beni dinledi ve bir süre düşündü. Diğerleri çoktan otoparka inmiş olmalıydı. Güvenlik noktasını geçmeden önce bir araya gelmelilerdi, aksi hâlde başlarına hesapta olmayan şeyler gelebilirdi.

"Giray yas tutmaya yeni başladı, Mislina. Amir ailesi öldüğünden ve seni bırakmak zorunda olduğu günden beri yas tutuyor," diyerek kaşlarını kaldırıp tepkimi ölçmek için beni izledi. "Ailesi öldüğünden bu yana ilk defa doğum gününü kutladı. Onun için kıymetli olan bu günü yasa boğma."

Etka'nın söyledikleri, sevdiğim adama karşı sorumluluğumu hatırlatıp vicdanımı sızlatırken onu başımla onayladım. Etka da çıktıktan sonra, evin holünden geçerek salona ilerledim.

Dalkıran ellerini cebine sokmuş, elindeki viski bardağıyla yıldızlı geceyi seyrediyordu. Kızıl Şafak Birliği'ne girdiğimiz günden beri sürekli çalışmış, gerçek ve karanlık olan her şey ile savaş hâlinde olmuştuk.

Olmaya da devam ediyorduk.

Üstelik tüm bunlar olmaya devam ederken aynı zamanda da Giray ile ilgilenmiştim. Elim daima dostum dediğim adamın sırtındaydı. Ancak hastalığım ve üzerimdeki sorumluluklar sebebiyle Okyanus'la hep daha az vakit geçirmek zorunda kalmıştım. Bize ait olabilecek zamanlar bile bir şekilde Giray'ın acısı ile kararmıştı.

Yılların birikimini taşıyan özlemi ve ona istediğini verememem, onu olduğundan daha soğuk, daha hırçın hâle getirmişti. Çoğu zaman sessizdi ancak bazen yanımda dingin bir fırtınanın soluk aldığını hissediyordum. Evin elektrikleri ufak şekilde cızırdarken öfkesinin baş gösterdiğini seziyordum. Şu anda ona nasıl yaklaşacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kısa kesilmiş saçlarında elini gezdirdi ve bir süre ensesini kaşıdı. Eli duraksadığı sırada ışıklar kısılmış, kafasını bana çevirdiğinde fırtına mavisi bakışları yırtıcı bir hâl almıştı. Aramız daha yeni ısınmıştı, üstelik iyi geleceğini düşündüğüm doğum günü sürprizi de beklediğimin aksine olumsuz etki yaratmıştı.

"Hep yanımda ama değil." Viski bardağını sertçe masaya koydu. "Başı omzumda ama aklı başka yerde. Acaba benim kaderim, başka erkeklerin gölgesinde yaşamak mı?" derken acıyla gülmüştü.

İtiraz etmek istesem de içini dökmesi için sessizliğimi korudum. Birbiriyle ölçü içinde olan adımları bana yaklaştığında bulunduğum yerden ayrılmadım. Yüzümü avuçlayan iri parmaklar, çehremi sertçe

ay ışığına çekti. Burnunu şakağıma bastırırken diğer eli belimi sahiplenmişti. Yüzümdeki eli tenimi okşarken konuştu:

"Sadece sana sana sahip olmak ve doymak için ne kadar bedel ödemem gerekiyor, Karagül?" Benimle göz göze geldi. "Her şeyi yakıp yıkmam mı gerekiyor? Şifana ulaşmam için, özünü bulmam için seni mahvetmeliyim belki de."

Son sözü sinirlerimin zıplamasına sebep olduğu için yüzümü elinden hızla çektim. Kollarından çıkmaya çalıştığımda güçlü parmaklar tenime gömüldü. Sevilmemiş bir adamın başka birini sevebilme şekli ne kadar yumuşatılmış olsa da kabaydı. Bir yerden sonra keskindi, izin vermeseniz de kesebilirdi.

"Nankörlük ediyorsun, sana ne kadar gelsem de yetmiyor. Böyle yaparak beni değil, kendini mahvediyorsun, Amir." Hışımla konuşurken beni dikkatle dinledi.

"Haklısın," dedi sakince, bir anda değişen ruh hâline şaşkınlıkla baktım. "Ben kendimi senin için mahvediyorum, sen ise başkası için."

Sözleri, onu ne kadar ihmal edip yaraladığımı yüzüme vurdu. Ne yapacağımı bilemeyerek kolları arasında hareket ettiğimde, gideceğimi düşünerek tutuşunu sıkılaştırdı. Yaralı bir hayvan gibi saldıracak yer arıyordu.

Titreyen ellerim yüzünü yakaladığında düşünmeksizin dudaklarımı çenesine bastırdım. Mentolle karışmış alkol kokusu ciğerlerime dolarken daha fazla yaklaştım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarımdaki gülüşle. Hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. "Seni her koşulda her zaman seviyorum."

Dudaklarım dudaklarına yaklaştığında sabrı taşmış olmalıydı ki benden daha aceleci davrandı. Açlığı hareketlerine haşinlik katarken burnundan soluyordu. Bu tıpkı bir yırtıcının avını sahiplenirken çıkardığı sese benziyordu. Vişneli çikolatanın tadını aldığımda pastanın gerçekten güzel olduğuna karar vererek elimi kısa kesilmiş ense tıraşında dolaştırdım.

"Seni seviyorum." Fısıltıyla konuşurken beni kucakladı, bacaklarım beline dolandığı sırada devam etti: "Senin sevgine gecenin güne, geçmişin geleceğe ve ölümün yaşama muhtaç olduğu kadar muhtacım. Ve tüm yeminlerimi uğruna bozduğum kadına yemin ederim ki beni yokluğunla sınarsan bunun bedelini herkese ödetirim."

Son sözleri içimi ürpertse de Amir çoktan yüzünü boynuma gömmüştü. Bedenimin yetmediği, ruhumla sahiplenildiğim o yıldızlı gecede anlamıştım ki onun doğduğu gün, beni bulduğu gündü.

6. BÖLÜM

Dünyada aşağılık kompleksine sahip olan sayısız insandan sadece bir tanesiydim. Zihninde kurduğu evrende soluk alan, içinden söylediği cümlelerle duygularını ifade eden, iletişim kurmakta zayıf, gösterdiği tarafıyla yenilmez gölgede sakladığı yönüyle melankolik...

Hemen hemen her şeyi içselleştirerek kendi çapında melankoliye bağlayan küçük bir kız... Ara sokakta beni bekleyen, büyümeme ve tükenmeme sebep olan çocukluğum... Ah, benim yaraları kapanmayan çocukluğum, bugünümde bile sırtımda taşıdığım kamburum.

Parmaklarımı gezdirdiğim batlara daha dikkatli bakmak için gün ışığına doğru kaldırdım. Bağdaş kurmak için hareketlendiğimde çıplak tenim yumuşak çarşafa sürtünmüştü. Amir'le dondurma yediğimiz, New York'un renkli caddesinin ışıltısı kâğıttan taşacak gibi duruyordu.

Mutlulukla ayaklarımı seyrediyordum çünkü Okyanus bana yeni sandaletler almıştı. Hediyemin vermiş olduğu mutluluğa o kadar odaklanmıştım ki elimde tuttuğum vişneli dondurmamın eriyerek kızgın asfalta aktığını geç fark etmiştim.

"Gözleri görmemesine rağmen bunları nasıl çizebilmiş, aklım almıyor." Defteri kaldırıp baktığım sayfayı kapı pervazına yaslanmış olan Amir'e gösterdim. "Hem geçmişimi hem de geleceğimi görmüş."

Şaşkınlığım sesime yansırken Amir'in çıplak ayak sesleri duyuldu. Birkaç adımda yanıma gelerek yatağın ayak ucuna oturdu. Defteri elimden alarak çizime usta gözlerle baktı. Kavisli kaşları hafifçe içeriye büküldü ve kemikli elinin sırtını gülümseyen yüzümde dolaştırdı.

"Çizgileri benden daha kaba ve daha baskın. Mimiklerini yansıtırken ışığı keskin kullanıyor, ayrıntılar az fakat duygular tam da istediği gibi insana geçiyor," diyerek defteri yatağın üzerine bıraktığında bakışları yüzüme tırmandı. "Ben sanatımı detaylara, ruhumu ise renklere saklarım. Ve yeteneğimi daima senin ışıltınla kutsarım."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek öylece gözlerinin içine bakıım. Ağzımda dönüp duran dilim, ona cevap vermek için kıvranıyordu. Lakin ne söylesemiz eksik kalacağını düşündüğünüz anlarda susarsınız. Susarak alt dudağımı ağzıma yuvarladım.

"Bu deftere bakmak sana iyi gelmiyor, Karagül. Emek verildiği için yakmak da istemiyorum. Ancak kendine bunu yapmaya daha fazla devam edersen bana başka bir şans bırakmayacaksın."

Defterde bir tabutun içinde yandığımı gördükten sonra ufak tayılmayacak bir kriz geçirmiştim. Amir'in yüzündeki solmuş yara izi, o günün ne kadar feci bir şekilde bittiğini gözler önüne seriyordu. Okyanus'un cevap bekleyen bakışlarını başımla onaylayarak, defteri kapatıp ona doğru ittim.

"Pek kıymetli sanat rezervin acıktı," dediğimde kahkahası daireye yayıldı.

Alaylı gülüşü hoş bir tınıyla kulaklarıma ulaşırken yaramaz bir tavırla yastığı yüzüne çarpıp ayaklandım. Odadan çıkmak için ilerlediğim esnada beni belimden yakalayarak ayaklarımı yerden kesti. Keyifli çığlığım duvarları arşınlarken birlikte mutfağa geçtik.

Giray'ın dün gece getirip bıraktığı düdüklerden birini alıp nefesimi üflediğimde kulak tırmalayan ses Amir'in dikkatini çekti. Huni şeklindeki doğum günü şapkasını da başıma takıp müzik setinin kumandasına uzandım. Üstümdeki ipek, şortlu gecelik takımıyla keyifli hareketler yapmaya başladım.

Dudaklarımı büzüp patatesli omlet yapan Dalkıran'ın etrafında dolanırken kıçına şaplak attığımda çıkan sese uzun uzun güldüm. Başımda doğum günü şapkası ve ağzımda düdükle saçma sapan hareketler yaparak belimi kıvırıyordum.

Omleti masaya bırakıp servisleri hazırlayan Amir, koltuğun üstünde zıplayan bana onaylamaz bakışlar attı. İki kolumu da ona doğru uzatıp işaret parmağımla çağırırken aynı zamanda da şarkıyı mırıldanıyordum. İsteğimi geri çevirmeyen Amir önümde durduğunda arkasını dönmesini sağladım.

Tüm gücümle sırtına atladığımda güçlü parmakları bacaklarımı kavradı. Kendi etrafında dönerek eğlenceme katılırken başımı geriye atmış, bu saçma sapan anın vücudumda salgıladığı dopamin hormonunu düşünüyordum. Zaten hayat hep böyledir, küçük şeylerle mutlu olan insanların başına hep büyük ve kötü şeyler gelir.

Amir, beni sırtından indirip elimden tuttu ve masaya doğru çekti. Nizami biçimde küp küp doğranan patatesler, tereyağlı yumurtayla güzelce pişirilmişti. İştah açıcı görüntüye daha fazla kayıtsız kalamayarak karnımı doyurmaya koyuldum.

Sessiz ve huzurlu geçen kahvaltımız boyunca keyifle tabaklarımızdakileri bitirdik. Böylesi bir sürprizin Amir'i mutlu edeceğini düşünmüştüm ancak ilişkimizde bu derece bir iyileşme sağlayacağını düşünmemiştim. *Keşke*, dedim kendi kendime. *Keşke bu duvarların ardına, bu kapıların dışına hiç çıkmasak.*

Evrenin dileğime olan cevabı gecikmedi, Amir'in telefonu ısrarla çalmaya başladı. Masadan kalkarak sehpanın üstünde bıraktığı telefonuna ilerledi. Ekrandaki isimi gördüğünde bakışları bir anlığına bana kaydı. Telefonu kulağına götürüp konuşmaya başladığı sırada masadan kalkmış, ona doğru ilerlemiştim.

"Tamamdır, sizi bekliyor olacağız," diyerek telefonu kapattığında kollarımı göğsümde bağlamış, merakla yüzüne bakıyordum.

"Levent Alpay evin yakınlarındaymış ve yeni gelişmelerin ışığında babanları da buraya çağırarak ufak bir toplantı yapmak istiyor," diye açıklamada bulundu Amir, babamla tekrar yüz yüze gelmek istemediği apaçık ortadaydı. "Telefonların dinlenebileceği şüphesiyle bir şey söylemek istemedi."

Amir'i başımla onaylayarak düşünceli biçimde masaya ilerledim. Kahvaltılıkları toparlarken aynı zamanda da birden ortaya çıkan ev toplantısının amacını düşünüyordum. Masayı temizleyip yatak odasına geçtim. Sırt çantamdan siyah, boğazlı bir merserize kazak çıkardım. Dar kot pantolonumu da yanına bırakıp hızla giyinmeye koyuldum.

Kısa boğazlı botlarımın iplerini halkalarından geçiremeye çalışırken hem gerginlikten hem de acele etmemden ötürü beceremiyordum. Kucağımdaki botu alan ellerle bir anlığına irkildim. Dalkıran yatağın bitiminde zemine otururak bağcığı botumun deliklerinden geçirmeye başladı.

"Babamı görmek istemediğini biliyorum, eğer kabul edersen Levent Bey'le görüşürüm ve toplantıya katılman gerekmez," derken başımı hafifçe eğmek zorunda kalmıştım. Ben yatağın ayak ucunda, o ise yerde oturuyordu. "Birliğe geldiğimde yapılacak her şeyden haberdar ederim seni."

Bağcıkları deliklere geçirdikten sonra kendi aralarında kümeler oluşacak şekilde bağlaması hoşuma gitmişti. Amir'in her şeyimle bu

kadar incelikle alakadar olması ruhumu okşuyordu. Birini bitirip diğer botun bağcıklarını yapmaya başlarken konuştu:

"Harzem Şah bizi eğitirken boynunda daima asılı duran bir kolyesi olurdu." Bağcıkları hızlı biçimde yerlerine yerleştiriyordu. "Antrenman yaptığımız bir gün baban duş alırken gizlice kolyesine baktım. Kolye küçük bir madalyon şeklindeydi ve açılıyordu."

Okyanus, geçmişin tozlu perdelerini indirerek içinde kalanları dökerken sesimi çıkarmadım. Botlarımla işini bitirmiş, giyinmeme yardım ederken oldukça sakindi. Anlattıklarını çok önceden hazmetmişe benziyordu.

"Kolyenin bir tarafında annenin, diğer tarafında ise senin resmin vardı," diyerek elinin tersini ayak bileğime sürttü, devam etmesi için sabırsızlıkla yerimde kıpırdandığımda gülümsedi. "Saçlarını yıldızlı geceden, tenini aydan ve gözlerini tasarladığım mücevherlerden alan bir kız gördüm. Senden orada, o dakika nefret ettim. Çünkü babanın seni çok sevdiğini düşündüm, bizim gibilere bu kadar gaddar ve acımasız olan adamın seni el üstünde tutması, seni sevmememe sebep oldu."

Elleri ayak bileklerimden bacaklarıma kayarak bel boşluğuma yerleştiğinde duygulu bakışları kısıldı. Âdemelması sertçe hareket ederken yavaşça üzerime doğru eğildi. Yüzümün her bir ayrıntısını dikkatle incelerken burada ve onun kollarında olmama şaşırır gibi bir hâli vardı.

"Sonrasında seni uzun uzun düşünecek kadar vaktim oldu. İlk kara kalem çalışmam sendin. Seni çizebilecek yetkinliğe ulaşana dek, her gece sabaha varıncaya dek çehreni düşledim," dediğinde tenim ürperdi, işaret parmağı çene hattımda dolaşarak alt dudağımda durakladı. "Ve seni ara sokakta bulduğumda, hayatımda ilk defa Tanrı'nın benden yana olduğunu fark ettim."

Parmağının yerini ağzı aldığında ıslak dudakları çenemi sıyırdı. Kokusu genzime dolup beni olduğumuz andan koparırken kısa kestirdiği saçları aralıklı olarak yüzüme sürtüyordu. Alt dudağıma sıcak bir öpücük bırakarak bir süre orada bekledi.

"Harzem Şah'ın insan olabileceğine dair ümidimi, seni ilk gördüğüm anda kaybettim. O dakika senden değil, kızına bile baba olamayan o adamdan nefret etmeye karar verdim," derken hafifçe geriye çekildiğimde benimle göz teması kurmuştu. "Baban senin canını yak-

madığı müddetçe benim için bir sorun yok. Ben celladıyla yaşamaya alışkın olanlardanım, bu yüzden bu konuda içimi ferah tut."

Her halükârda işin bana bağlanması ve sevmeyi bilmeyen bir adamın bana bu derece tutkun olması beni bozguna uğratıyordu. İki elimi de yüzüne sararak kendime doğru çektim ve boynuna sıcacık bir öpücük bıraktım. Burnu köprücük kemiğimde bir süre düşündü.

"Siz bu hikâyenin ya kazananı ya kaybedeni... Ya yok olanı ya varsayılanısınız," derken yüzümü hafifçe geriye çekip dudaklarımda buruk bir tebessümle kendimi alıntılamaya devam ettim. "Ya cennet vaadeden bakışlarında yanarsınız ya da intikamın kör soğuğunda donarsınız."

Amir, söylediklerimi dikkatle dinledi ve buruk denilebilecek bir tebessümle karşılık verdi. Uzanıp şakağımı öperek bir süre orada oyalandı, güneş camlardan taşan ışığıyla varlığımızı talan etti. Çocukluğumda bir arkadaşım olmamıştı ama çocukluk aşkım olmuştu. Daha ben tanımadan beni seven ve beni resmeden bir adam.

Bilinmeden dahi olsa sevilmek iyi hissettirdi, ara sokakta bıraktığım küçük Mislina'yı bile güldürdü. Amir'in ense kıtırında dolaşan parmaklarımla anın tadını çıkardım. Zira yelkovan bir şeylere el attığında olaylar beklenmedik şekilde nüks ediyordu.

Bugün önemli bir şeyler yaşanacağının bilincinde olduğumuz için ikimiz de kısa süre içinde toparlandık. Kahkahalarımızı işiten duvarlar, şimdi oldukça ciddi ifadelere bürünen yüzlerimize tanıklık ediyordu. Kapının tıklatılmasıyla yatak odasından çıkarak salona ilerledim.

Amir'in bariz gerginliğinin farkında olarak ayaklarımı işaret ettim. "Bağcıklar oldukça estetik duruyor, izlesem de nasıl yaptığını anlayamadım," diyerek ayaklarımı indirip kaldırdım.

"Sarmal," diye mırıldandı bir ayaklarıma bir gülümseyen yüzüme bakarken. "Sarmal stili diye geçiyor, boş vaktimizde sana öğretirim."

Başımla onayladığım esnada kapı ikinci kez tıklatıldı ve Amir acele etmeden başıma bir öpücük kondurdu. Dış kapıyı kısa süre içinde açtığında iki elim de kotumun cebinde, içeriye giren kişileri inceliyordum. Levent Bey'in peşi sıra giren Shalom ve onları takip eden babam salona ilerledi.

Önemli konuların konuşulacağını belli eden atmosfer, salonun dört bir köşesine yayıldı. Dalkıran, gelen kişilerle tokalaşırken hiç atlamadan babamın önünde durdu. Harzem Bey, Amir'in cüretinden

örtüyü şaşırırken uzattığı eli kabaca sıktı. Daha birkaç dakika önce Amir'den babamın geçmişini dinlemiş olmak garip hissettirmişti.

Amir'in süzgecinden geçip beynimde tomurlaşmış travmatik anılarıyla babamın karşısında bu kadar tepkisiz kalmam takdire şayandı. Onların uzun sayılabilecek tokalaşmasına dalıp çalan kapıyı duymadığım esnada Shalom yanımdan geçti.

Bizimkiler de içeriye girdikten sonra tüm kadro evde toplandık. Levent Alpay, buraya babamlarla gelmiş gibi duruyordu. Yüzünde ise önemli bir şeyler söyleyeceğini gösteren katı bir ifade oluşmuştu. Yanıma oturan Giray, askeri üniformasının içindeydi. Benden fazla şey bildiği belliydi.

"Bugünün size ait olduğunu biliyordum, Mislina. Ani toplantı için gerçekten üzgünüm." Levent Alpay konuşurken sesindeki kırıklığı koruyarak devam etmesini bekledim. "Ülke başkanlarının büyük bir çoğunluğundan olumlu yanıt aldık, harekete geçmemiz için yeşil ışık yaktılar."

İyi bir şeyler duymak keyfimi yerine getirirken bana elini uzatan Giray'la yumruklarımızı tokuşturduk. Shalom hemen Levent Bey'in başında durmuş, ellerini önünde bağlamıştı. Başıyla sevincimizi onaylayarak gülümsedi.

"Köstebeklerimizden aldığımız istihbarata göre Barselona'da önemli bir toplantı gerçekleştireceklermiş. Pusula Teşkilatı'nın önem arz eden tüm baronları ve tesislerini yöneten başkanları orada olacak," diyen Levent Alpay, bilmiş bir edayla babama baktı.

"Dünyayı tehdit eden bu güçlü yapılanma, terör ve tarikat denilecek kadar basit bir kuruluş değil. Devletlerin askeri filoları ve mühimmat depoları şu anda emrimize amade. Yapılabilecek en kısa zamanda bir plan yapıp o toplantıya suikast düzenlemeliyiz," diyerek sözlerini tamamladı Levent Alpay.

Terleyen yüzünü, Shalom'un uzattığı ipek mendille kurularken durumun ne kadar hayati olduğunu belli etti. Toplantıda olacak tüm şahsiyetler, dünyayı bugünkü kıyıma sürükleyen kişilerdi. Onları ortadan kaldırmak, Pusula Teşkilatı'nın kolunu kanadını kırmak demekti.

Ortadaki sehpada yer alan her şeyi kabaca sıyıran Dukha, elektronik cihazı sehpanın üstüne yerleştirdi. Lacivert bir ışıkla haritaları gösteren mekanizma, Dukha'nın parmağıyla gösterdiği bölgeyi bizim için yakınlaştırdı. Katalonya'yı gösteriyordu. Toplantı burada bir yerde yapılacaktı.

"İspanya'nın kuzey kesiminde kalan Barselona, Katalonya'nın en büyük özerk kentidir." Olaya açıklık getiren Dukha, gözlerini kısarak Katalonya'yı daha fazla yakınlaştırdı. "Pusula Teşkilatı'nın kripteks* binası da tam olarak şurada bulunuyor."

Binayı üç boyutlu görmemizi sağladığında kanım dondu. Silindir şeklindeki binanın, altın ve metalle karışık yüzeyi ışıl ışıl parıldıyordu. Tıpkı bir kripteks gibi her dönemecinde oyuntuları ve işlemeleri mevcuttu. Kubbesine yakın kesimine ise kocaman bir pusula yerleştirilmişti.

İnsanların önünden gelip geçtiği devasa ve sanatsal yapının gökyüzünü selamlayan mistik havası oldukça çekiciydi. Barcelona'nın gotik ve fantastik havası içinde hiç de yabancı durmuyordu. Tamamen kentin doğal seleksiyonuna göre tasarlanmışın, istenildiği kadar dikkat çekiyor ancak gereksiz gözleri üstüne toplamıyordu.

"Toplantı binası burası o hâlde." Soru sorarcasına konuşmuştum, yerimden kalkarak dijital görünümüne daha yakından bakmak istedim. "Bu kadar merkezi bir yere insanlara zarar vermeden nasıl suikast düzenleyebiliriz?"

Levent Alpay, bakışlarını ardımda kalan Okyanus'a çevirdi. "Onu da bize, eski Pusula Teşkilatı Generali söyleyecek."

Babam, keskin bakışlarıyla Amir'i taradığında Okyanus, geri basmayarak manidar bir gülüşle karşılık verdi. Harzem Bey'in almak istediği intikamı için bir zamanlar ezdiği ve ayaktakımı olarak gördüğü birine muhtaç olması kaderin cilvesiydi. Ve her zaman dediğim gibi evrenin bir terazisi vardı, ağırlığını kararınca ayarlamayı biliyordu.

"Bina tıpkı bir kripteks gibi yedi bölmeden oluşuyor, her bölme arasında on kat mevcut." Etka dersine çalışmış bir öğrenci gibi bilgiliydi. "İlk altmış katı yönetim ve sanatsal müzayedeler için kullanılıyor. Ancak altmış katın sonunda açmamız gereken bir kapı var."

Kollarını göğsünde bağlayarak geriye yaslanan Giray düşünceli biçimde konuştu: "Ve bu kapı da normal bir şekilde açılmıyor."

Harzem Bey, neden burada olduğunu belli etmek istercesine hafifçe yerinde kıpırdandı. Bu konu hakkında bir şeyler bildiği ortadaydı. Dikkatli gözleriyle bir süre binanın dijital görünümünü inceledi ve ne söyleyeceğine karar verdi.

---

*Gizli iletileri saklamakta kullanılan, taşınabilir bir kasa/kutudur. Sözcük kriptoloji ve kodeks sözcüklerinden türetilmiştir. (Editör Notu)

Harzem Bey, "Kripteksin içinden çıkan çip kapıyı açmak için yardımcı olabilir," dediğinde başkan heves ve keyifle onu onayladı. "Ancak sadece bir çip bu kapıyı açmaz, muhtemelen özel bir anahtarı vardır."

Duyduklarımdan ötürü o anda aklımda bir çizim belirdi. Rüyamda görmüş olabileceğimin üzerinde dursam da gerçek olduğunun bilincindeydim. Üstelik ben bu sabah sadece bir tek deftere bakmıştım, o da Nadia'nın çizim defteriydi.

Hızla ayaklandığımda dikkatli bakışların merceğine düştüm. Yatak odasına girip sırt çantama koyduğum defteri alarak yere bıraktım ve sayfaları hızlıca karıştırmaya başladım. Muhtemelen burada görmüştüm. Heyecanım hareketlerime yansırken sabırsızlığım artıyor, umudum ise her sayfada azalıyordu.

Defterin kopuk ve eski son birkaç sayfasına gelmişken elimin altındaki sayfayı sinirle çevirdim. Sertçe geçen sayfadaki görüntü bir anda gözüme iliştiğinde sayfayı geri aldım. Alevler içindeki bir halka, pusulanın etrafına sarılmıştı. Fasulye tanesi kadar olan çip ise Pusula'nın merkez dişlisinin kalbindeydi.

Hızla yerimden kalkarak salondakilerin yanına geçtim. Yırttığım sayfayı babamın dizlerine bıraktığımda anlamayan gözlerle önce bana, daha sonra kucağındaki kâğıda baktı. Amir kaşlarını çatmış, çok da hoşlanmadığı defterden bir sayfanın bu kadar önemli bir toplantıda ne aradığını düşünüyordu.

"Bahsettiğin anahtar bu şekilde oluşturulabilir mi?" diye sorduğum esnada, Harzem Bey kâğıdı çoktan incelemeye başlamıştı.

Sabırsızlıkla babamın başında dikilirken yerinden kalkan Levent Bey yanımıza gelerek kâğıda daha yakından bakmak için eğildi. İkisi kısa bir süre sonra göz göze geldiğinde bunun doğru parça olduğunu anlamıştım.

"Pusula ve çip elimizde var ancak halkanın ne olacağını bilmiyorum." Babam konuşurken soru dolu bakışlarını yüzüme çevirdi.

Halkanın ne olacağını ben de anlayamamıştım. Ancak normal bir halka da olmaması gerekiyordu. Basit bir şeyin o derece önemli bir kapıyı açacağını sanmıyordum. Ensemi kaşıyarak bir süre düşündüm lakin işe yarar bir şeyler bulabileceğimi sanmıyordum.

"Evlilik yüzüğün." Amir kullandığı iki kelimeyle ortaya bir bomba attığında gözlerim hoşnut olmayan ifadesini taradı. "Pusula

Teşkilatı'nın kapılarını açacak olan anahtarlarda kendi ürettikleri altın ve metaller kullanılır. Mislina'nın yüzüğü işimizi görecektir."

Okyanus'la aramda geçen delici birkaç saniyede kalbimin acıyla sızladığını hissettim. Onun Giray'ın katili olabileceğini düşünerek yapmış olduğum evlilik nelere sebep olmuştu! Resmiyette bir canavarın karısı olduğum gerçeği yüzüme bir kez daha çarparken yavaşça yerime ilerledim.

Boş bakışlarımla sandalyeye otururken tüm dikkatimin bir anda tuzla buz olduğunun farkındaydım. Canımı yakmak için değil, bize yardımcı olmak için söylemişti. Yine de sevdiğim adamın, başka bir adamla yaptığım evliliğin nişanesinden bahsettiğini duymak beni bitiriyordu.

"Böyle bir tasarımı yapabilecek tek usta var." Mehmet Bey, babamdan onay almak istercesine yüzüne baktı. "Tüm parçaları bir araya getirdiğimiz takdirde, anahtarı toplantıdan önce yetiştirecektir."

"Size uygunsa bu akşam anahtarı yapacak olan ustaya gideriz, başkanım," diye sorarcasına konuştu Shalom.

"En kısa sürede elimizde olsun da gerisi çok önem teşkil etmiyor," diyerek ayaklandı Levent Alpay. "Benim artık birliğe geçmem gerekiyor, son gelişmelerden beni haberdar edersiniz."

Babam ve Mehmet Bey de başkan ile birlikte çıkışa doğru ilerledi. Bu akşam, bizim ayarladığımız bir saatte anahtar ustasına Harem Bey'le birlikte gidecektik. Kalabalık dağıldıktan sonra bizimkilerle birlikte salona geçtik. Etka hepimize filtre kahve hazırlamak için mutfağa ilerledi.

"Tehlikeli bir operasyon olacak, ne kadar plan yaparsak yapalım illaki sürpriz bir şeyler bizi bekleyecek," diyen Dukha bıkkınlıkla kafasını geriye attı. "Bu toplantı hem bizim hem de insanlığın son şansı da olabilir. Kayıplar verecek olsak bile yapmamız gerekiyor."

Yüzüğün yıkıcı etkisiyle yalpalayan duygularım, duyduğum felaket senaryolarının ardı sıra uğulduyordu. Çenemde ritim tuttuğum işaret parmağımla sehpanın üzerine bırakılan kâğıt parçasını izliyordum. Nadia her şeyi görebildiğine göre nasıl öleceğimi de görmüş olmalıydı.

Bu düşünce tüylerimin şahlanmasına sebep olurken kolumu sızlayarak uzatılan kahveyi aldım. Amir hemen karşımdaki koltukta oturmuş, sessizliğinden ödün vermezken içim içimi daha beter yiyordu.

"Bütün bu Fetüs-IV-32 pisliğini insanların başına biz sardık, temizlemek de yine bize düşüyor," diyen Giray oldukça yılgın görünüyordu. "Biz olmazsak kesinlikle başarılı olamazlar, ne yazık ki tek şansları biziz."

Etka otururken hafifçe yüzünü ekşiterek yarasının olduğu kısmı eliyle yokladı. Tamamen iyileşmiş olması bir mucize sayılırdı. Kahvesini yudumlarken efsunlu bakışlarını üzerimde gezdirdi. Kalbimin acıyla ne kadar hızlı attığını duyuyor gibiydi.

"Önce bir anahtarı yaptıralım, sonrasının üstüne düşünecek zamanımız olacaktır," diyerek ılımlı davranmaya çalıştı Etka.

"Sonrasına kendini katmasan iyi olur." Amir üstüne basarak konuşuyordu, hiddetli bakışları Etka'nın üstünde turladı. "Bu hâlinle bize yükten fazlası olamazsın."

Söyledikleri dikenli, insanın dört bir yanına batacak kadar köşeliydi. Etka için endişelendiğini gözlerinden okuyordum ancak bunu belli etmemek için böyle bir üslup kullanıyordu. Etka da muzip bir gülüşle kafasını olumsuz anlamda sallayarak gülümsedi.

Etka'ya, "Kahve güzelmiş, eline sağlık," derken kahvemden bir yudum daha aldım.

Etka'nın bilmiş tavırlarla yüzüme bakması üzerine keyifle göz kırptım. Zaman ve yaşadıklarımız, bize birbirimize kenetlenmemiz gerektiğini gösterecekti. Biz sevmek, sevgimizi göstermek konusunda cahil insanlardık. Ancak hayat çok iyi bir öğretmen olduğu için bunu bize en iyi şekilde öğretecekti.

"Onu bunu bırakın da benim midem kazınıyor." Oturduğu yerde kaykılan Giray, yüzünü buruşturarak karnını ovuşturdu. "Dünkü pastadan kaldı mı, sert kız?" diye sorduğunda *pes* dercesine dudak büktüm.

"Dolapta biraz vardı," dedim onaylamaz bakışlar atarken.

Etka ile Dukha da şebeğin peşi sıra mutfağa geçtiğinde dikkatli bakışlarım, dışarıyı seyreden adama değdi. Ellerini ceplerine sokmuş, akan hayatı izlerken sessizdi. Aklındakiler o kadar gürültülüydü ki sözcükler, onları seslendirmek için yeterli değildi.

"O yüzüğü isteyerek takmadım, her şey bir mecburiyetten ibaretti. Üstelik Giray'ın başına gelenlerin sebebinin sen olduğunu duyunca, teşkilattan olmasa bile senden intikam almanın en iyi yolunun evlilik olduğunu düşündüm."

Duyduklarım, çenesinin seğirmesine sebep olurken elektrik kablolarının değdiği hareleri yüzümü buldu. Öyle bir baktı ki içimden geçtiğini zannettim. Böylesine yıkılmış durduğunda her şeyimi önüne serip tekrar parlaması için kendimi paralayasım geliyordu.

"Suçlama kendini, sen yaptığın evlilik yüzünden herkesten daha fazla bedel ödedin. Yıkılmadan, yılmadan benim karşımda durdun ve benim yapamadığımı yaparak her şeye, herkese başkaldırdın."

Kendini suçladığını görebiliyordum, bir yandan beni bu evliliğe mecbur edenin kendisi olması da onun kanına dokunuyordu. Uzanarak cebine soktuğu eline parmaklarımı doladım. Sinirden soğuyan teni ucak uçuşlarımla buluştuğunda ürperdim.

"Geçmiş yaşandı ve bitti. Şu anda önemli olan bizim yan yana ve birlikte olmamız. Zaten evlilik değildir yürekleri bağlayan, ruhları mühürleyen. Sadakattir," diyerek eline bir öpücük kondurdum. "Kötü bir şeyler olduğunda trafoya bağlıyorsun hemen, sevgilimin elektrik direği olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Dalkıran, son söylediğime sesli sayılabilecek biçimde gülerek bedenini bana çevirdi. Yüzümü iki elinin arasına alarak alnıma dudaklarını bastırdı. Kollarını omuzlarımın etrafına sardığı sırada, Etka elindeki pasta tabağıyla mutfaktan fırladı. Giray, burnundan soluyarak son pasta dilimine atıldığında, Amir'le ben onaylamaz biçimde kafamızı salladık.

Amir

Duygularıyla kuvvetli bağları olan insanlar, dünyayı sizin gördüğünüz gibi görmezler. Duygusal zekâlarını üstün derecede kullanabildikleri için hayat akışlarıyla bedenleri arasında çatlak bir cam bulunur. Hissettikleri her olgu bir yerlerde o çatlağa dolarak parçalanır.

Sanatçılar için yaşam bambaşka bir şeydir, takdir ve taklit edilesi sonsuz bir akıştır. Katillerin bakış açısından düşünecek olursak her şey yaşam ipliğini kesmektir. Akacak kan ya da çıkacak ruh teferruattır, önemli olan atan kalbin durmasıdır.

Bahsettiğim durumlardan hepsine biraz sahibim. Çünkü benliğimi kaplayan yegâne unsur air olamamak. Ne iklime ne bir şehre ne de evrene... Hiç bilmediğim bir gezegene gidecek olsam bile hiç şüphesiz oraya da ait hissetmezdim.

Çocukluğumdan beri süregelen bu duyguyu, ölüm ve yaşamın arasında bulunarak veya her şeyi zirvede yaşayan biri olarak en teh-

likeli anları kurtararak bastırmaya çalıştım. Bu, beni bir nebze olsun işe yarar ve ait hissettirse de gözlerimi her yumduğumda yıkıcı bir kimsesizlikle karşılaştım.

Tanrı'nın lanetlediği bir erkek çocuğuydum, annemin istemediği bir evlat oldum. Teşkilatın kıymetli yıkım makinesiydim, çevremdekilerin bir metreden daha fazla yaklaşmak istemeyeceği kusursuz heykeldim.

Dünyanın birçok yüzüyle karşılaşan biri olarak çok az güzel şey gördüm. Ve gördüğümün ne kadar kıymetli olduğunu bilecek kadar sarraf olmuştum. Değer biçemediğim mücevherlerimin bile yanında sönük kaldığı o küçük kızı bir çöplükte bulmuştum.

Mislina Akdemir'i ilk gördüğümde kendi ismim bile anlam kazandı. Dünya, onun beni gördüğü çerçeveye uygun olarak yeniden şekillendi. Akış yavaşladı; şimdi her şey doğmak, büyümek ve ölmek kadar basit değildi. Çünkü karşımda yaşamaya değer en güzel varlık duruyordu.

Arabanın yarı aralık camından yüzüme sıçrayan yağmurun kokusu, içinde bulunduğum ketum düşüncelerime paravandı. Beni gerçeklikten koparan, bulunduğum anla bağlantımı kesen sayılı şeylerden biri yağmurdu.

"Biz anahtar ustasına giderken Mislina'nın evde oturup bizi beklemesini ummanız kadar yersiz bir davranış yok," diyerek hayıflandı Giray.

Arabanın ön yolcu koltuğunda oturduğu için omzunun üstünden hafifçe bize baktı. Gizlemeye çalıştığı ifadesinin altında az da olsa tedirginlik vardı. Karagül'ün imza niteliği taşıyan saçlarının ve imajının bu kadar sansasyona neden olması tahmin edilir değildi.

Bu sebepten ötürü bizimle gelmemesi noktasında ısrarcı olmuştuk. Giray, her stresli olduğunda yaptığı gibi huysuzca kafasındaki yara izini kaşıdı. İnsanlar böyleydi işte, en ufak bir olumsuzlukta olayı derinleştirerek diğer yaşanmışlıkları da üstüne ek etmeyi seviyorlardı.

"Gelmesi onun için tehlike arz ediyordu. Başında yeterince bela varken yenilerine lüzum yok," diyerek bana yan bir bakış attı Harzem Şalı.

Kıstığım bakışlarım, çocukluğumla bir kil hamuru gibi oynayan adamın üzerinde dolandı. Güç bilekte değil, kalpte atardı. Cüssesi büyüyen her insan travmalarını yenebileceğini sansa da yıkım orada

bir yerde saklanırdı. Ve kalp onu aradığı müddetçe kaçınılmaz olan seni illaki yakalardı.

"Belayı dışarıda aramak çok büyük bir nimet, insanın en büyük düşmanı en yakındır. Üzüldüğümüz noktada Mevlana için endişelenmenin bir âlemi de yok."

Ağzımdan çıkan her kelimenin müfredatında bulunan anlamların, yanımda oturan adamı ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordum. Cüneyt Arkın'ın bakışlarını dikizim aramızda yuvarlandıktan sonra önüme döndü.

Harem Şah'ın değişmeyen cılalı bordo dikkatimi çekti, parlak derinin kaygan yüzeyinde çocukluğumu görür gibi oldum. Aynı tepsi boyu, aynı taban ve değişmeyen hisler benimleydi. Ürkütücü bodrama sayısız kez kusmuştum.

Aracın camında parmaklarıyla tuttuğum ritim bulaklarımdan içeriye süzüldüğünde tüylerimin yalandığını hissettim. Çıkmaz sokak gibi bir yapıya sahip olduğum için mesajlar hızla bakışımda çatır çatır hissediyordu. Dilin duyduğum tatsız bir acıya kadar açık ve her şeyi yansıtır hâle gelmesine sebep oluyordu.

Parke zeminde, masanın üzerinde ya da dikeve çöktüğüm duvarın yüzeyindeki ritimlerin aynısıydı. Bilerek yaptığımı bildiğim için titreyen çenemi durdurmak adına elimle sakallarımı kaşıyormuş gibi yaptım.

"Pencereyi kapat lütfen, Cüneyt. Bizim görmediğimiz bir yüzleşmemiz var." Harzem Şah'ın konuşmasıyla çenemdeki parmaklarım durakladı.

Cüneyt'in katarsız bakışları köşesine çekilen bedenime değdiğinde beni onunla yalnız bırakmak istemediğini anladım. Cüneyt'a üzmeyi sayılabilecek hiçbir duygu beslemeyen benliğim, onun ne kadar merhametli olduğunu fütursuzca kadar açık yürekliydi.

Pencereyi usulca arka koltuk ile ön koltukları ayırdı. Araç trafiğe sayılabilecek vallayı tercih ederken uzun bir tünele girdi. İçime sokulan zifiri karanlığa sinerek oturması için müsaade ettim. Karanlığın kendisi olacak kadar bilinmiştim.

"Pavlov'un köpeği dahi senden daha az itaatkâr," diyerek ritmini son bir vuruşla noktaladı, eğlenen gözleri beni hedef aldı. "Koca adam olmuşsun, hâlâ küçük şeylerle uyarılıyorsun. Daha ben zili çalmadan salyalarını akıtıyor."

Kalamı yasladığım cama, canımı yakacak kadar alnımı bastırdım. Yalnızca öldürmek için gün saydığım adamla bir koltukta yan yana oturmuyor olmak beni bitiriyordu. Ellerimdeki ilk nasırların sahibi, bugünümde normal insanlar gibi ağlayamamamın tek sebebiydi.

"Muslima er ya da geç ne kadar zavallı olduğunu anlayacak. O kadar parlak bir taşın, senin üç kuruş etmez mücevher koleksiyonunda barınması imkânsız," derken belini doğrultmuştu. "Senin içi boş olmanın çocukluğunda bile vardı. Uzaktan bakıldığında bir şey gördüğünü sanırdın ama yakından incelendiğinde kalıptan ibaret olduğunu anlıyordu insan."

Işıltıklarım, unutmak için çabalamayı bıraktığım ıslı ve küf kokan geçmişi dinliyordu. Belimde duran silahı alnımı çatma dayanamamamın tek sebebi sevdiğim kadındı. Yaralarımı görürse beni terk edeceğini söylediği kızdı.

"Kızma hep uzaktan bakmış ya da yakından baksa bile kör bir bebe olduğum, Muslima'ya yönelik eksik ve yavan tavırlarımdan belli. Kızım senin aksine kör ve sağır değil. Ve görüp duyduğu şeyleri seviyor, sen kabullenemesen de bu zavallıya âşık," dediğimde hoşnutsuzluklu homurdandı.

"Ona eğitimleri kaldıramayan zayıf ve çelimsiz bedeninin kusmuklu boyadığı botlarımdan da bahsettin mi?" diyerek ayaklarım daha fazla gözüme sokuldu. "En utak bir şeyle tetiklenebileceğini, istemesen de kan dokunmuş sende artık bu bağımlılık olduğunu da anlattın mı?"

Masa sessizdi. Karagül'ün sayısız kez bana anlatmaya çalıştığı duyguları zihnime döktü. Zihnime saçıldılar çünkü bendim kalbimin çok büyük bir bölümünde his kaybı vardı. Vicdan olduğunu düşündüğüm o vazgeçti, sevdiğim kadının cümleleriyle kırık kanatlarını takıp kafamda oradan oraya savruldu.

"Kartlar dağıtıldı, herkes üstüne düşeni aldı. Masadaki son kartı bendim ve ne yazık ki bu hikâyenin kötü karakteri seçildim. Seçme hakkım olsaydı da iyi olmak istemezdim çünkü bu dünyadaki insanlara merhamet etme cüretini göstermezdim."

Ensemi koltuğum bölmesine yaslayarak terleyen yüzümü nasıl silebileceğimi düşündüm. Kısa kestiğim tırnaklarım pantolonumun kumaşını tırmalıyordu, her an beynimi patlatabilirdim. Eğer bunu yaparsam çocukluğum hakkı olan, ben ise yalnızlığımı geri alırdım.

"Eğitimlere dayanamayıp botlarıma kustuğun günlerden birinde sana tuvaleti temizleme cezası verdim. Gideri çalışmayan kokuşmuş

tuvalette intihar etmeye çalıştığın dün gibi gözümün önünde." Son cümlesiyle en ağır darbeyi vurduğunun farkındaydı.

Yetimhanedeki son sınav, yanımızda büyüyen köpeğimizi vurmaktı. Ağlayarak köpeğimin kanlı gövdesini toprakta sürüklediğimi, ellerimle mezarını kazdığımı hatırlıyordum. O kan kokusu yıllar geçmesine rağmen ellerime daha çok sinmişti. Ölmek istemiştim ancak bunun yerine yaşamakla cezalandırılmıştım.

Dişlerimi sıktığımda Harzem'in kaldığı yerden ritim tutmaya devam ettiğini işittim. Gerçi artık kulaklarım arabaya bindiğim zamanki kadar net duymuyordu. *Duygusal insanlar çatlak bir camın ardından bakar dünyaya*, demiştim. İşte, şimdi tam da o camın önündeydim.

Yağmurun kokusu gelmiyordu, köpeğimin can çekiştiği sıradaki hırıltılarından başka hiçbir şey yoktu. Camı sonuna kadar açarak kafamı dışarıya çıkardım. Merhameti anlatan ay yüzlü kadının, böyle bir adamın karşısında ne yapacağını tartmadan edemedim.

Paravan hızla indiğinde Giray'ın öfkeyle kararmış gözleri aracın içini taradı. Önce bana, daha sonra Harzem'e döndü. Kendini kastığını görebiliyordum. Sebebini sorgulayacak kadar kendimde hissetmiyordum.

"Keşke Mislina benim duyduklarımı duyabilseydi. O zaman içinde size karşı kalan iki gram sevgiyi de silip atardı," diyerek işaret parmağıyla ritim tuttuğu elini gösterdi. "Kesin şunu artık, aksi hâlde müdahalede bulunacağım ve inanın bana, şu anda size zarar vermiş olmak beni zerre kadar ırgalamaz."

Giray acı çeken bir ifadeyle bana yöneldiğinde sertçe yutkundum. Bir şişe suyu hızla bana uzatırken Harzem'in konuşmak için aralanan ağzını eliyle durdurdu. Herkeste söylenemeyenlerin ağırlığıyla bir sessizlik oldu. Su boğazımdan akarken ölümün nasıl bir şey olduğunu anladım.

Ölüm sadece fizyolojik fonksiyonların yitirilmesi olsaydı muhtemelen ruh denilen olguya ihtiyaç duyulmazdı. Karanlık bir gülüş dudaklarımda peyda olurken kafamı kasvetli gökyüzüne kaldırdım. Mislina korktuğunda ya da daraldığında sebebini anlayamadığım biçimde gökyüzüne bakıyordu.

Benim bulamadığım, onun bulduğu şey büyük ihtimalle maneviyattı. Kendisini, yaratıcısı olarak gördüğü varlığa adayışıydı. Araba hızla geçtiği sokakta R çizerek dönerken geldiğimizi anladım. Uzun sürmeden Galata'da bulunan bir sahafa geldiğimizi fark ettim.

Kalın kauçuktan botlarım ıslak zemini ezerken adımlarım bağımsızdı. Shalom, etrafın emniyetinden emin olmak için kulağındaki telsize bir şeyler mırıldandı. Hastalıktan sonra şehrin tarihî mekânlarında ölüm sessizliği mevcuttu, etrafta spiritumlu sayılı insan vardı.

Maskemi yüzüme yerleştirerek tarif edilen mekâna ilerledim. Herhangi bir tehlike sezmediğimiz için mevcudiyetimiz azdı. Zaten böyle bir yere kalabalık gelirsek işler tersine dönerdi. Aşağıya doğru inen taş merdivenler görüş açıma girdiğinde diğerlerinin gelmesini bekledim.

Arabada yaşananlardan sonra lüzumsuz dikkatini üstümden almayan Giray, büyük bir gayretle beni incelemeye devam ediyordu. Duyduklarından sonra bana acıyıp acımadığını görmek için dahi yüzüne bakmak istemiyordum. İnsanları bir kitap gibi okurdum ve bu durum, hiçbir zaman yararıma olmadı.

"Teşekkür bekliyorsan daha çok beklersin," dedim maskenin altından boğuk çıkan sesimle.

Yanımda durarak ellerini ceplerine soktu. "Henüz o kadar dramatikleşmedim, merak etme. Yine de bilmeni istediğim bir şey var, o da arabada yaptığım şeyi Mislina için yapmamış olmam."

Şaşkınlığa çok az ev sahipliği yapan bedenim, bozguna uğrayarak ona döndü. Giray, sahaf dükkânının ahşap kapısına diktiği gözleriyle benden tarafa bakmıyordu. Dilim ağzımda bir tur döndü ve sivri kelimelerimi aradım. Uçları keskin, beni koruyabilecek ağır cümleleri düşündüm. Ancak hiçbiri aklımda değildi.

"Duyduğum ve şahit olduğum her şey benimle birlikte mezara gömülecek," diyerek güldü ve bana yan bir bakış attı. "Şimdi o köpek balığı gözlerini üzerimden çekebilirsin."

Aracı uygun bir yere park eden Shalom ve Harzem yanımıza geldiğinde girmek için hazırdık. Gerekli olan çip, yüzük ve pusula Giray'ın elindeki bez çantanın içindeydi. Kripteksin bilinmez bulmacalarında sır gibi saklanan bir çip, teşkilatın yörüngesi olan pusula ve sevdiğim kadının prangasını temsil eden evlilik yüzüğü.

"Anahtar ustasıyla önce ben konuşacağım, fazla ısrarcı olursak tehditkâr görünmemiz kaçınılmaz olur. Belli bir ücret karşılığında istediğimizi yapacaktır." Shalom, bize kısa bir açıklama yapmıştı.

Harzem Şah hemen iki adım ilerimde durmuş, kapitone ceketinin ve fötr şapkasının saklayamadığı yılan yüzüyle etrafı izliyordu. Duyuları normal bir insana göre iki kat daha kuvvetliydi, gelebilecek her tehlikeyi bir atmaca gibi hissederdi.

Shalom bizden önce basamaklardan inip cızırtılar çıkaran ahşap kapıya birkaç defa vurdu. Vuruşu sıradan değildi, belli bir ritmi vardı. Bunun bir işaret olduğunu ve anahtar ustası tarafından beklendiğimizi anladım. Kapı açılmasa bile ahşap kapının üzerindeki küçük kare pencere gıcırtıyla itildi.

Önce boş bir karanlık, daha sonra da iri bir göz bizi karşıladı. Shalom aniden karşılaştığı bakışla iki adım geri gitmek zorunda kaldı. Adamın tek gözünü kapatan kirli bir bez ve üzerine geçirilen deri kayış mevcuttu.

"Ne istiyorsunuz?" diye yüksek perdeden konuştu yaşlı adam, aşırı sesli konuşmasından kulaklarının iyi işitmediğini anladım.

Kavanoz kalınlığındaki gözlüğü, akı sararan ve o yana bu yana deli gibi dönen gözünü saklayamıyordu. Kataraktın ileri seviyesi sayılan baloncuklar göz çeperini sarmıştı. Doğrusu bu kadar hastalığa sahip olan bir adamın, devasa bir yapılanmanın kapısını açacak anahtarı yapabileceği düşüncesi mantıksızdı.

"Kim olduğumuzu ve ne için geldiğimizi biliyorsun, ihtiyar." Shalom, kısık sesle konuşmuştu.

"Önce para," dedi huysuz bir sesle yaşlı adam.

Siyah zarftaki yüklü miktar parayı adamın siğil basmış, titreyen eline bıraktı Shalom. Kapıdaki kara kutunun sürgüsü kapatıldı ve kısa bir sessizlik yaşandı. Sessizlikle birlikte, kafamı postallarıma eğerek etraftaki seslere kulak kabarttım. Rüzgâr esiyor, asfaltta sessiz ancak kurnaz adımların sesleri işitiliyordu.

Etraf bir anda olduğundan daha tenha hâle gelmişti. Martılar civaklayarak ters yönde uçmaya başladığında Harzem Şah ile göz göze geldik. Tehlike çok yakındaydı, bir an önce içeriye girmemiz gerekiyordu. Shalom sabırsızca yaşlı adamın kapısını tıklattığında köşeyi dönmek üzere olan askerlerin postal gıcırtılarını duyuyordum.

Teşkilatın askerleri bir süre sonra pusula taşımazdı çünkü tecrübeleri onlara yönlerini usta biçimde gösterirdi. Ahşap kapının kilit sesi duyulduğu esnada basamaklardan inmiş, kapının önüne yığılmıştık.

Bütün süngüler açılıp yaşlı adam bizi içeriye alırken son gördüğüm lazer başlıklı bir maske takan askerin sokağı kolaçan eden bakışlarıydı. Shalom, kapıdaki küçük kare kutuyu hafifçe iterek az önce boş olan sokağı kolaçan etti. Kararmaya başlayan göğün altında parıldayan lacivert ışıklar etrafı talan ediyordu.

"Merak etmeyin, buraya bakmak akıllarına gelmez," diyen yaşlı adam, kirli parmağını bir kez daha yalayarak avucundaki parayı saymaya devam etti.

Shalom asabiyetle adamın elindeki paraya vurarak, "Az daha bizi öldürtüyordun, yaşlı moruk," dedi dişlerinin arasından.

Yaşlı adam, parasını toplamak için eğilecekken Giray, ahşap zemindeki paraların üstüne bastı. Kararlı biçimde yüzündeki spiritumu çıkararak iğrentiyle adamı süzdü.

"Önce işini yap, sonra paranı sayarsın," dedi sabırsızca.

Basık tavanlı dükkânda hareket ettikçe iri ve kara fareler sağdan sola kaçışıp duruyordu. Köşede içi kütükle dolu cayır cayır yanan bir şömine ve duvarlara gelişigüzel asılmış gaz lambaları mevcuttu. Anahtar ustasının dağınık masası, ışığın en yoğun olduğu yerdeydi.

Yaşlı adam yavaşça doğrularak ellerini üzerindeki önlüğüne sildi. Gözlüğünü beceriksizce düzelttikten sonra Giray'ın elindeki bez çantayı çekip aldı. Gerekli olan materyaller gürültüyle çalışma masasına dökülürken herkes sessizdi.

Masasının önünde yer alan bölmeleri karıştırmaya başladığında dağınıklık sebebiyle aradığını bulamadığını anladım. Sayısız demir biye ve alet edevat, zaten dağınık olan masayı daha beter hâle getirse de nihayet aradığını bulmuştu.

Merceğinin kirli camını önlüğüne silerek gözlüğüne yerleştirdi. Daha net görmüş olacak ki şimdi masanın üstündeki malzemelerle daha ilgiliydi. Pusulayı şöminenin ışığında kaldırarak sallandırdı. Benim kuzeyim, benim yörüngem ve benim en güzel seferim olan kadına aitti.

İçimin titrediğini duyumsadım, yıllarca onun parmaklarının arasında özenle muhafaza edilmişti. Yaşlı adam diğer malzemelere de göz gezdirdikten sonra gerekli olanları ayıklamaya başladı. Geriye kalanları elinin tersiyle masadan iterken çıkan gürültüyle yüzümü buruşturdum.

"Ne istediğinizi biliyorum, gençler ancak bu karanlıkta ve yüzde yetmiş görme kaybı yaşayan gözümle yardıma ihtiyacım var." Kambur sırtıyla bize doğru döndü, fıldır fıldır dönen tek gözü dördümüzde de dolandı. "Ellerinizi uzatın, anahtarı yapmama yardım edecek olanı seçeceğim."

Önce Shalom'un ellerini avuçlarına alıp sağa sola sertçe çevirdi. "Fazla kalın parmaklar, ince işçilik için uygun değilsin. Üstelik sağ elinde his kaybı oluşmaya başlamış."

Shalom işittikleriyle kaşlarını kaldırarak şaşkın bir ifadeyle elini inceledi. Yaşlı adam bu sefer de Giray'ın önünde durarak ellerini istedi. Giray'ın kısık kahve bakışları adamı incelese de ellerini uzattı.

Yaşlı adam parmakları dikkatle inceledi. "İnce ve kırılgan ruha sahip bir insanda bu derece narin eller bulunur. Erkek olduğunu düşünürsek bu durum senin için facia, evlat."

Harzem'i es geçerek benim önümde durduğunda cebimde olmayan elimi yaşlı adamın avucuna bıraktım. Nasırlı ellerinin pütürlü yüzeyi tenimi tırmalarken cüretkâr biçimde diğer elimi de istedi. İki elimin bileklerinden başlayıp eklemleri de dâhil teferruatlı bir incelemeye tabi tuttu.

Diğerlerinden daha uzun sürdüğünü düşünerek elimi çekmeye çalışacakken parmakları sıkılaştı. Dikkatli ve ürpertici olan kataraktlı gözü yüzüme tırmanıp çehremde dolaştı.

Homurtuyla konuşmaya başladı: "Sol elin, bir sanatkâra ait olabilecek kadar kıvrak ve ılımlıyken sağ elin, bir celladınki kadar sıkılaşmış ve nasırlı." Aceleyle ellerimi bıraktı, kaşlarını kaldırarak beni bir kere daha inceledi. "Anahtarı yapmama sen yardım edeceksin. Bir sanatçı gibi estetik, bir cellat gibi ölümcül bir anahtar ortaya koyacaksın."

İki yanıma düşen ellerim, karşımdaki yaşlı adamın istekleri karşısında tecrübesizdi. Birkaç adım geriye çekilerek anahtar ustasının Harzem'e yaklaşmasına müsaade ettim. Harzem'in kendini bilen duruşu ve çevik gözleri, yaşlı adamın üzerinde bir süre gezindi.

Yaşlı adam, "Sen ateşe maşayla odun atanlardansın; bugüne kadar kendi amaçların için hep başkalarını kullanmış, hep başkalarını yakmış bir adamsın," dediğinde gözlerim Harzem Şah'ın karanlıkta dahi parıldayan cilalı botlarına kaydı.

Ortamda oluşan keskin sessizlik yaşlı adamın tekrar malzemelerle ilgilenmesiyle son buldu. Eski masanın altına sürülen ahşap tabureyi çekerek oturdum. Önümdeki çeşitli penseler, benim takı tasarlarken kullandıklarımı anımsatıyordu.

"Ben yüzüğü ısıtırken sen de çipin dışındaki bakır kısmı tıpkı bu kalıptaki yıldız gibi törpüle." Önüme yıldızı sürdü, bir nohut tanesi kadar olan çipin bu kadar meşakkatli bir şekil alacağını sanmıyordum.

"Tek bir hatan her şeyi mahveder, gözün ve kulağın elindeki işte olsun."

Sivri uçlu törpünün yüzeyinde gezinen parmak uçlarım beni cetvele götürdü. Önce örnek kalıptaki yıldızın ölçüsünü aldım. Yıldızın her üçgenindeki iç açılarının derecesini kenara yazarak işime odaklandım. Zannettiğim kadar zor değildi ve beklemediğim şekilde iyi hissettirmişti.

Pusulanın yönleri gösteren kısmını sökerek ibrelerin altındaki dişlileri gün yüzüne çıkaran anahtar ustası, teşkilatın sicilini taşıyan pusulayı önüme bırakmıştı. Kırca'nın bana bu kolyeyi hediye ettiği gün zihnimde tazeliğini koruyordu. Ait hissetmem için yapılmış, oldukça önemli bir jestti.

Ancak Mislina'yı o küflü sokak arasında gördükten sonra her şey tersine dönmüştü. Kaybolan o değildi, bendim. Yüzüme baktığı ilk anda kendi yörüngemi bulmuş, hediyesini verdiğimde rotamı belirlemiştim. O saatten sonra gideceğim tek yer, onun nefes aldığı bir evrendi.

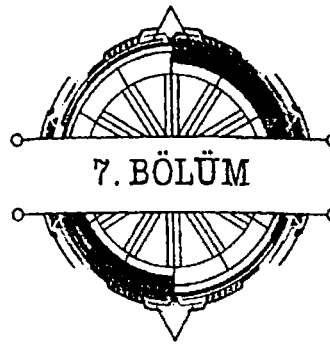
Çip, yıldızla aynı ölçüleri alarak dişlilerin arasına yerleşti; eriyerek genişleyen yüzüğü pusulanın dış çeperine geçirip ince uçlu çekiçle dövdüm. Pusulanın camını da büyük bir özveriyle takarak tekrar zincirin ucunda sallanmasını sağladım.

Uzun ve yorucu çalışmamıza daldığım için etraftakilerin ne yaptığını bilmiyordum. Giray'ın küçük bir demliği şöminenin üstüne bıraktığını görür gibi olmuştum. Demir kupalarındaki çaylarını içerken onlar, pusulayı boynuma astım.

Kirli ellerini önlüğüne silen anahtar ustasına, paraları bizzat ben yerden toplayarak uzattım. Yaşlı adam emeğinin karşılığını alarak birçok anlama sahip bakışlarıyla beni izledi. Parayı uzattığım elime avuçlarını sararak son sözlerini söyledi:

"Bir sanatkâr kadar iyi taklit ediyorsun ve bir cellat gibi ölümü korkutuyorsun. Bu anahtarın istediğiniz kapıyı açmama gibi bir lüksü yok, evlat."

Anahtarlar açacakları kapılara mecburdur, geçmiş kilitli bir sandıkta makbuldür. Dirileceği zamanı kollayarak varlığını korur ve sizin sezemediğiniz bir anda gelerek en korktuğunuz şeyle sizi kavurur.

7. BÖLÜM

Son zamanlarda gözyaşlarınız olağanın dışında akıyorsa vücudunuz hazmedemediğiniz bir şeyleri dışarı atıyor demektir. Duyup da yutamadıklarınızı, insanların yüzüne tüküre tüküre söylemek yerine sustuklarınızı, hayatınızdan silip atmanız gereken kişilere karşı gösterdiğiniz hüsnükuruntuyu boşaltmaya çalışıyordur.

Nerede okuduğumu hatırlamasam da aklımda kalacak kadar etkilemişti beni. Çünkü aynen şöyle diyordu: *Tüm dünya üstünüze geliyorsa, içinizde yaşanmışlıkları taşıyacak biraz bile yeriniz kalmadıysa, altını üstüne getirmek istediğiniz masalarda sessizce oturuyorsanız devrim başlıyor demektir.*

Ağlamak, yaşadığım hiçbir şeye merhem olmadı ama beni hiçliğin kıyısından aldı. Sustum, göz yumdum ve kabul etmek gerekirse yeri geldiğinde kötü biri oldum. Ama daima kendimdim, aynada gördüğüm yaralı kızdan hiç vazgeçmedim.

Omuz genişliğinde açtığım bacaklarımdan, ellerimi sarkıtmış oturduğum yerden aynadaki simamı seyrediyordum. Uzayan saçlarımı Amir kısaltmıştı. Yeni kesilmiş uçları kulak memelerime diken gibi batıyordu. Biraz daha kilo verdiğim için üzerimde salaş duran uzun kollu bluz, istemediğim bir görüntü çiziyordu.

Keyifsiz bir homurtuyla elimi dizime vurup ayaklandım. Bluzumun üstüne kiremit rengi polarımı giydiğim esnada odanın kapısı tıklatıldı. Banyoda tıraş olan Amir'in soru soran bakışları bana değdi. Omuz silkerek kapının dışındaki kişiye içeri girebileceğine dair komut verdim.

Bu sırada da çantamı topluyordum. Amir ve diğerlerinin anahtarı yapmak için gittikleri günün üstünden kırk sekiz saat geçmişti. Beni götürmediklerinden ötürü hâlâ hepsine karşı tepkili sayılırdım. Anahtar ustasını görmeyi çok istiyordum, hele de Giray, Amir'in ellerini nasıl seçtiğini ballandıra ballandıra anlattıktan sonra merakım iyice kamçılanmıştı.

"İspanya yolcusu kalmasın!" diyerek ortama bodoslama dalan Giray'a gözlerimi devirdim, operasyondan birkaç gün önce gideceğimiz için anlamsız bir heyecan duyuyordu. "Şu yüzlerinize bakın! Siz de soluğunuzu tutmuş, enfes tatilimiz için dakika sayıyorsunuz."

"Ne tatil ama!" demekten kendimi alamadım. Bir tabur Pusula askerinin konfor alanına girecek farelerden farksızdık. Ölümle yüzleşmeye gidiyorduk ve herkes bundan çok normal bir olaymış gibi bahsediyordu.

Giray, hayalî silahıyla havaya mermiler atarken ağzından tükürükler eşliğinde sesler çıkarıyordu. Peşi sıra odaya giren Etka ve diğerleri, onun bu hâllerine o kadar bağışıklık kazanmışlardı ki tepki göstermiyorlardı. Banyoda işini bitirerek yanımıza gelen Amir'i nişan alan Giray, büyük bir dikkatle hayalî silahının tetiğine bastı.

Etka, Giray'ın saçma sapan hareketlerine son vermesi için ona yastık fırlattı. Yastığı havada yakalayan şebek, yaptığı şova biraz daha zevzeklik katarak kendine tezahürat etti.

"Gördünüz mü, millet? En az Amir kadar havalı bir hareket yaptım," dediğinde arkadan ensesine yapıştırdım.

"Kapatma düğmen bozulmuşa benziyor," diyerek elimi omzuna attım ve şefkatle sarıldım. "İstersen kafanı duvara vura vura seni fabrika ayarlarına döndürebilirim, kıymetli yaverim."

Giray son söylediklerime bozularak omzundaki elimi itti. Kendime bir sandalye çekerek Victor'ın dikkatli bakışları eşliğinde oturdum. Yüksek ihtimalle zayıfladığımı anlamıştı. Zaten anlaşılmayacak gibi değildi, pantolonlarımdaki kemerleri son raddeye kadar sıkıyordum.

"İlaçlardan sonra toparlanmışsın." Victor'ın sesiyle ilk başta benimle konuştuğunu zannetsem de Amir'e baktığını fark ettim. "Kısa sürede daha da iyiye gidecek."

Ortada benim bilmediğim bir şeylerin kol gezdiğini anladığımda kaşlarım çatıldı. Amir'in ne ilacı kullandığı düşündüm ama Okyanus'un bu muhabbetten pek hazzetmediği açıkça belli oluyordu. Hatta Giray ile küçük bir bakışma yaşamışlardı.

"İlk defa başka bir yapılanmanın mürettebatıyla büyük bir operasyon gerçekleştireceğiz," diyerek ortama giren Dukha, gerginliğini saklama gereği duymuyordu. "Açıkçası biraz güven problemi yaşıyorum."

Dukha'yı başıyla onaylayan Etka lafı devraldı: "Herhangi bir tehlikede bizi ateşin ortasında bırakıp kaçacaklar diye endişelenmiyor değilim."

Sandalyede geriye yaslanan Amir kollarını göğsünde bağladı. Kirpiklerinin perdelediği mavi kristalleri düşünceliydi. Hiç şüphesiz o da diğerleriyle aynı şeyi düşünüyordu. Gerçi ben de hak veriyordum.

Giray, "Bizi orada bırakıp kaçmasalar bile etten duvar olarak kullanacaklar. Çünkü onlara göre bizim kanımız kırmızı akmıyor ya da biz ölmek gibi doğal fonksiyonlara sahip değiliz," dediğinde sıkıntılı bir nefes verdim.

"Bence işler sizin zannettiğiniz kulvarda ilerlemiyor, gençler. Başkan, kendi tarzıyla uzun ve yeterli bir konuşma gerçekleştirdi." Victor, kemik gözlüğünün ardındaki bilge gözleriyle bizi izledi. "Hem siz kimseye ihtiyaç duymayacak kadar iyi olduğunuz için sizsiniz. İnsanların engelleri zihinlerinde başlar, sizler fizik kurallarını aşacak nitelikte bir yapıya sahipsiniz. Ne kendinizi fazla küçümseyin ne de bu kadar önemli bir operasyon öncesinde çalışma arkadaşlarınızı demoralize edin."

Victor'ın yerinde konuşması kasvete bürünen odaya ferahlık getirdi. Herkes birbiriyle yumruk tokuşturarak desteğini belli etti. Son olarak bana uzanan yumruk sevdiğim adama aitti. Hiç düşünmeden elimi, yumruğunun etrafına sardım.

"Her zaman, hem de hiç tereddüt etmeden gücümle ve niteliklerimle seni ikinci bir deri gibi saracağıma yemin ederim." Ettiğim yeminle elimin altında lacivert bir ışık parladı ve parmak boğumlarımdan taştı.

Herkesin sessizleşerek bizi izlediğini o an fark ettim. Amir, ellerimizi kibarca ayırırken yüzümde huzurlu bir tebessüm vardı. Saat, vaktin geldiğini hatırlatır gibi tık ettiğinde hepimiz aynı anda ayaklandık. Odadaki grup çantalarını almak için ayrılırken Victor kapı eşiğinde durdu.

"Zayıf olamayacak kadar çok şeye sahipsiniz, gençler." Ellerimize uzanan Victor avuçlarımızı üst üste koydu. "Yıkılmış hissettiğiniz anlarda birbirinizin gözlerine bakın, bu doğal yoldan endorfin sağlayacaktır."

Victor, kendine yakışır şekilde konuşmasını bitirdiğinde bize arkasını dönüp gitti. Amir, avucundaki elimi dudaklarına yaslayarak birkaç saniye kadar duraksadı. Söylenileni düşündüğü aşikârdı. İn-

sanın sevgilisi vücutta dopamin salgılatabilirdi ancak endorfin başka bir şeydi.

"Gidelim mi, Karagül?" diye sorduğunda onu başımla onayladım.

Birliğin bulunduğu toprak parçasının oldukça geniş olduğunu daha yeni yeni keşfediyorduk. Asansörle zemin kata indikten sonra, sert ve soğuk havanın yüzümüze çarpmasını sağlayarak birliğin bahçesinin arka tarafına doğru ilerlemeye başladık.

Bahçede bulunan dev direkler, gri bir ışıkla geceyi delerken ışıklar, yerden metrelerce yüksekteki duvarların üstünde devriye atan askerleri gösteriyordu. Elektrikli tel örgüler, birbirlerinin içinden geçerek çemberler oluşturmuştu.

Yaklaşık iki yüz metre ilerimizde yer alan uçak pistinin, asfalt zemine belirli aralıklarla dizilmiş ışıkları parıldıyordu. Kaptan pilot ve filosunun uçağın merdivenini çıkışını dikkatle izledim.

İki büyük uçağın ilkinin önünde duran Levent Alpay, rüzgârın sağa sola çekiştirdiği kaşmir paltosunun içinde gergince gülümsüyordu. Pamuk parçaları gibi dökülen karlar üzerimizi boyamaya başlamışken basamakların önünde durduk. İlk uçak bizimkilerin, ikinci uçak birlik askerlerinindi.

Shalom koşar adım başkanın yanına ulaşıp kısa bir selam verdi. "Başkanım, herkes bindi, müsaade ederseniz kalkış için hazırız."

Konuşmadan seken bakışlarım, ilerideki uçağın basamaklarının dibinde dikilen Ilgaz'ı buldu. İnsana ölüm soğukluğunu enjekte eden cüretkâr bakışları üstümdeydi. Kısa bir şekilde başımı sallayarak ona cevap verdim. Beden dilimle yaptığım hareket, kaşlarını dikmesine sebep oldu.

Operasyona Uraz'ın da katılması hâlinde bizden kimsenin gitmeyeceğinin altını çizmiştim. Ve birlik, kanı bozuk bir suikastçının yerine tabii ki bizi tercih etmişti. Ancak fazla duygusal olan Ilgaz, bu duruma da haddinden fazla içerleyerek bize düşmanlık etmek için yeni bir sebep daha bulmuştu.

"İzin sizindir, asker. Kızıl Şafak, yeniden doğmak için dönüşünüzü bekliyor olacak," diyerek Shalom'a ve diğerlerine ne kadar değerli olduklarını hatırlatan Levent Alpay endişeliydi.

Başkanla arasında inanılmayacak bir manevi bağ oluşturmuş olan Shalom, bir kere daha hepimize asker selamı verdikten sonra koşar adım uçağına ilerledi. Bakışlarıyla beni biçmek isteyen Ilgaz'ı kolundan çekerek basamaklara sürükleyen Shalom gerginliğin farkındaydı.

"Güzel işler başararak geri döneceğinize eminim." Omzumu sı-vazlayan Levent Alpay inanç doluydu. "Öleceğini bilsen de bu yol-dan vazgeçme, Mislina. Azrail ziyaretinize geldiğinde iyi ağırlayın, bir kişiyle göndermeyin."

"Pusula'da bir söz vardır, Levent Bey. Sizinki gibi doğuşu değil, yok oluşu tasvir eder ve aynen şöyle der..." Karşımdaki yaşlı kur-dun gözlerinin içine baktım. "*Anne ile bebek arasındaki kordon kadar mecbursun olduğun her şeye ve şimdi ölümle yüzleşmeye bekleniyorsun sessizce.*"

Cümlenin devamına eklediklerim, vücudumdaki tüm tüylerimin şahlanmasını sağlarken karşımdaki adam da aynı etkilenmiş ifadesiy-le bana bakıyordu. Sona biz kaldığımız için elimle Levent Alpay'ın omzunu sıvazlayarak basamakları çıkmaya başladım. Bu sırada Amir, Levent Alpay'a duyamadığım bir şey mırıldanarak peşim sıra geldi.

Etka ile Giray'ın yan yana oturduğu koltukların hemen karşısı, bizim için boş bırakılmıştı. Cam kenarına otururak şafağın yavaş yavaş sökmesinden ötürü içeriye dolan küllü havaya göz gezdirdim. Amir, sessizliği ve asayişi sağlamak adına koltukların arasında kısa bir tur atarak kabin amirine onay verdi.

Kemerimi taktığım esnada yanıma oturdu ve dikkatli bakışlarını üzerimde gezdirdi. Onu neyin rahatsız ettiğini çok iyi bilmeme rağ-men sessizliğimi korudum. Giray başını Etka'nın omzuna koymuş, horultuyla uyurken Etka ise kulaklıklarını takarak dünyayla bağlan-tısını kesmişti.

"*Ölümle yüzleşmeye bekleniyorsun sessizce*, demek..." Söylediğimi tekrarlarken histerik bir biçimde güldü Okyanus. Bakışlarını karşı-ya dikmiş, kalkış için yapılan anonsun bitmesini bekliyordu. "Nedir sana bu cümleyi kurduran?"

Soru işaretli bakışları ok gibi bana yöneldiğinde yerimde topar-lanma ihtiyacı hissettim. Onun insanı analiz edip her şeyi realist bir tavırla didikleyen tavırları tedirgin ediciydi. Çünkü sizi görüyordu, sizden öte bir şeyi derinizin altından cımbızla çekip alıyordu.

"Nedir sana ilaç aldıran?" Karşı hamle yaptığımda kaşlarını kal-dırmış, kibirli gülüşümle doğru noktaya parmak bastığımı belli et-miştim.

"Önce ben sordum, Karagül," dedi dişlerinin arasından.

"Senin sorunun cevabı basit ama yüzünün hâline bakacak olursak benim sorumun cevabı oldukça ağır. Bu yüzden ne sen sordun ne de ben merak ettim," diyerek küçük bir anlaşma yaptığımızı farz ettim.

"Ölüm ile adını bir daha aynı cümlede, ölümü senin o güzel ağzından duymak istemiyorum," diyerek ani bir hareketle çenemi yakalayıp beni kendine çekti. "Senin olmadığın bir dünya düşünemiyorum; senin olmadığın bir evrende nasıl nefes alınır, onu da bilmiyorum. Bu yüzden ağzından çıkanlara dikkat et."

Küçük çaplı itiraf konuşması, zincirlenen duygularımın kilitlerini tek tek açarken içimin yanmasını engelleyemedim. Çenemdeki elinin üzerine parmaklarımı sararak kısa süreliğine de olsa gözlerindeki denize daldım. Bakışlarında boğulduğum adamın, nefes almam için bu kadar çırpınması en büyük ironiydi.

"Sanırım etrafımız şu anda bu kadar kalabalık olmasaydı seni öperdim." Gülüşümün arasından konuşunca Amir'in koyulaşan hareleri kısa bir süre dudaklarımda oyalandı.

"Sen benimle flört mü ediyorsun?" Oyunbaz bir tavırla sorduğunda, ondan uzaklaşarak geriye yaslandım ve sehpaya konulan dergiye uzandım.

Umursamaz bir tavırla omuz silkerken, "Belki," diye mırıldandım ve ilgimi ondan tamamen alarak derginin sayfalarını karıştırdım.

Dalkıran keyifli sayabileceğim gülüşüyle içime ışık tutarken koltuğuna çekildi. Göz kapakları kapandığında huzurlu uyuyabilmesi için dua ettim. Çünkü birkaç gündür sürekli uykusundan uyanarak duvara elini vuruyordu. Belli bir ritimde vurduktan sonra da ağlar gibi sesler çıkarıyordu.

Oturduğu koltuğun sert kolçağına uzanan elini yakalayarak parmaklarımı, eklemlerinin arasından geçirdim. Bu durum onu daha da rahat ettirmişti; bir gözüm dergide, diğeri ondayken uçak yolculuğunun bitmesini bekledim.

Uçağın tekerlekleri tiz bir sesle özel askeri havalimanına iniş yaptığında sızdığımı fark ettim. Sürekli olarak aynı pozisyonda kaldığım için uyuşan ayaklarımı hareket ettirdiğim esnada, uçak durmadan kemerlerimizi çıkaramayacağımıza dair bir anons geçildi.

Gerinmek için kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ancak elimi sıkıca tutan parmaklar inatçıydı. Okyanus uyanmıştı ve birleşmiş ellerimizi seyrediyordu. Ayıldığımı fark ettiğinde uykulu gözlerle beni

inceledi. Yeni uyanmışa benziyordu ve görüntüsü inanılmaz şekilde çekiciydi.

"Uykunu almış gibi duruyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak. Ruh hâlimin ani değişimi, onun keyiflenmesine sebep oldu.

"En güzel uykular seninle çekilir, Karagül."

Bizim bu hâlimizden rahatsız olduğunu belli eden homurtuyla dikkatim karşıma yöneldi. Giray bir ayağını bacağının üstüne atmış, koltuğunda peynirli sandviçini yerken somurtuyordu. Büyük bir ısırık daha aldı ve Etka'nın içtiği meyve suyunu elinden alıp höpürdeterek içmeye başladı.

"Giray uçağı kemirmeye başlamadan İspanya'ya inmiş olmamız büyük bir başarı," diyen Etka, memnuniyetsiz gözlerle Giray'ı işaret etti.

"Sizin bu gerginliğiniz hep Merkür retrosundan bence," diyerek ciddi biçimde kaşlarını kaldırdı Giray. "Önümüzdeki şu iki günü atlatalım, hepsi geçecek."

Onun eksik astroloji bilgisi bana komik gelirken yanımda oturan Amir'in sessiz ve dikkatli bir tavırla Giray'ı izlediğini sezdim. Aralarında ne geçtiğini bilmesem de saat ustasının yanına gidip geldikten sonra ikisi arasında değişik bir atmosferin dalgalandığının farkındaydım.

"O operasyon retrosu ya da ölüm korkusudur, şebek." Ayağımla postalını oyunbaz bir tavırla dürttüm. "Sen kafanı bunlara yorma, bugünü atlatırız; yarın Merkür, Jüpiter'e nanik çeker, olan yine bize olur."

Kemer göstergeleri nihayet söndüğünde uyuşan ayaklarıma kan gitmesi için hızlıca toparlandım. Başımın üstündeki dolaptan ceketimi alıp giyerek sırt çantamı taktım. Kızıl Şafak Birliği'nin uçağı çoktan tahliye edilmeye başlamıştı. Ne yalan söyleyeyim, tüm uçaktan inme hevesim, Ilgaz'ın sarı kafasını gördükten sonra yerle bir oldu.

GİZ[1]'e ait olan zırhlı araçlar piste paralel açıyla sıralanmıştı. Polis ve askerle koordine hâlinde olan GİZ görevlileri bizi almak için gelmişti. Ilgaz ve Shalom karşılarındaki takım elbiseli, kabanında askerî rozet bulunan adamla konuşuyordu.

"Durum sandığınız kadar vahim değil," dedi Ilgaz akıcı İspanyolcasıyla ve bu durum beni şaşırttı.

[1] Gizli İspanya Kuvvetleri.

Yurt dışında doğup büyümenin en avantajlı yanlarından biri ana dilinize ek yabancı dilleri bilmekti. İngilizce ve Almanca dışındaki birkaç dili düşük seviyede biliyordum. Geliştirmek gibi bir çabaya girmemiştim, konuşup yazılanları anlayacak kadar öğrenmiştim, o kadar.

Ilgaz'ın karşısındaki geniş alınlı ve kısık gözlü bir adamdı. Saçları geriye doğru taranmıştı, konuşurken üstteki ön dişlerinin aralıklı olduğunu gördüm. Kaliteli bir esans kokusu, rüzgâr her bizden tarafa estiğinde etrafımızı sarıyordu.

Yanık tenine yakışan kalın dudakları ve orta boyuyla karizmatikti. Kendine has aurasıyla benden tarafa döndü. Shalom, ismimi kazara cümlesinin içinde geçirdiğinde benden bahsedildiğini anladım.

"Senyör Alberto, lütfen kendimizi ifade etmemize izin verin," diyerek bir adım öne çıktım. Amir hemen çaprazımda ellerini önünde kavuşturmuş, olanı biteni seyrediyordu. "Durumumuzda herhangi bir aciliyet yok. Bizler buraya yapılacak operasyon için geldik, düşmanca bir tavır içerisinde kesinlikle değiliz."

Adamın dikkatli bakışları üzerimde toplandığında ifadesiz biçimde yüzüne bakmaya devam ettim. Arkasındaki küçük asker grubu, silahlarına sarılmış vaziyette etraftaki asayişi kontrol ediyordu. Kısa zamanda güvenliği sağlayacak olanın bizler olduğumuzu kavrayacaklardı.

"Buraya uzun yoldan geldik, doğrusu ülkemizdeki kadar misafirperver bir tavır bekliyorduk. Kaybedecek zamanımızın olduğunu sanmıyorum, Senyör Alberto," derken kirpiklerimin altından adamı izliyordum. "Ben Mislina Akdemir ve bölüğümün gücü, iradesi tamamen bana aittir. İstemediğimiz hiçbir şey yaşanmayacak."

"Senyorita Mislina, umarım ki her şey söylediğiniz seyirde ilerler," diyerek tokalaşmak için uzattığım elimi sıktı Alberto.

"Hiç şüpheniz olmasın," derken yüzümdeki sivri gülümsemeyle Ilgaz'a bakıyordum.

Buraya geleceğimizden İspanya hükûmetinin haberi vardı ancak biz uçaktan inmeden önce Ilgaz, hükûmet askerlerinin endişesini körüklemiş olmalıydı. Alberto'nun mercekten geçiren bakışları ekibimin üzerinde dolaşırken herkesin araçlara yerleştiğinden emin olmaya çalışıyordum.

Umursamaz bir tavırla Alberto'nun önünde reverans yaptım. "Senyör Alberto, yakında görüşmek üzere."

Adamın koyu renk harelerinin insanı incelemesi, bir süre sonra can sıkıcı bir hâl aldığından binmem için kapısı açık tutulan araca ilerledim. Kapı kapandıktan sonra yağmurun çiselemeye başladığını gördüm. Koltuğumda geriye yaslanarak filmli camı yükselttim.

Alberto boş kalan uçak pistinde kaskatı biçimde durmuş, bizi seyrediyordu. Arabanın camını açıp kibar sayılmayacak bir hareket çekmemek için kendimi zor frenledim.

"Bazen bize güvenmeyen bir insanlık için neyin savaşını verdiğimizi düşünüyorum." Dukha dalgın ve dargın bakışlarını ileriye dikmişti. "Belki de en doğrusu geriye çekilip hiç olmamış, hiç doğmamış gibi ortadan kaybolmaktır."

Söyledikleri, onun son olanlara ne kadar içerlediğini belli ediyordu. Kalıplı bir dış görünüşe sahip olmasına rağmen fazlasıyla duygusaldı. Geçmişinin karabasanlarını taşıyamayan cüssesi, bir de şimdinin *istenmeyen kişi* damgasıyla uğraşıyordu.

"Bizi benimseyip güvenmeleri sandığınız kadar zor bir şey değil. Sadece yıllardır onlarla içli dışlı olan kişilerin de bizim gibi meziyetlere sahip olduğunu bilmeleri gerek," diyerek yargılayıcı bakışlarımı Shalom'a çevirdim.

Güvenlik gereği Shalom bizim aracımızdaydı. Alberto bize zeytin dalı uzatıyor gibi gözükse de evhamı elden bırakmış gibi durmuyordu. Doğrusu, benim söylediklerimi destekleyen birtakım şeyleri Shalom ve birlikten birkaç kişi de ön plana çıkarsa bu kadar sıkıntı yaşamazdık.

"Benim ne olduğumun ve neler yapabildiğimin Kızıl Şafak'taki herkes farkında, buna rağmen benimle bir problemleri yok. Eğer sizinle anlaşamıyorlarsa bence sorunu kendinizde arayın." Kaşlarını kaldırıp alayla araçtaki herkesi süzdü Shalom.

"Her şeyi donduran yeteneğinin, beynini de kafanın üstünde tuttuğunu düşünmeye başlayacağım." Rahat bir tavırla araca yayıldı Amir. "Herkes yeteneğinin farkında ama sen değilsin. Sen kendini bu hâlinle kabullenip sevmemişsin. Sana verileni bir hediye değil, ceza olarak bellemişsin."

Önemli anların peşi sıra gelen sükût, insanların zihnindeki değerli kapıların açılması için bir estir. Her şey o dakikalarda hazmedilir ve mantık, duyguları kutusuna koyup rafa kaldırır. Bir uyanış ya da kısa süreli bir aydınlanma yaşanır.

"Galiba sen de dünyanın sonunu getiren adamın yeğeni olmayı benimsemişsin," diyen Shalom sinirle hırlıyordu. "Katilin yeğeni olmak üstüne oturmuş ama iyi adamı oynamak sende abes kaçmış."

Amir'in göz bebeklerini saran elektrikli yıldırımlar patlamanın geleceğini haber verirken birden gülmeye başlaması daha fazla ürpermeme sebep oldu. Dukha, olayın nereye geldiğini fark ederek elini Shalom'un yumruk olmuş parmaklarının üstüne bıraktı.

"İnan bana, buraya gelmeden önce Victor'ın verdiği sakinleştiriciden içmemiş olsaydım bu araçtan tut, GİZ'in ecdadına varıncaya her şeyi dümdüz ederdim," derken anlayamadığım bir hızla öne eğildi Amir. "Bunun ikincisi olursa haddini bilecek kadar bile yaşamazsın."

Bakışları bana kayan Shalom'a yüz vermedim. "Bize ucube muamelesi yapılmasına izin veriyorsan kendinin de ucube olduğunu düşünüyorsundur. Sen kendini öyle görebilirsin, bu bizi ırgalamaz ancak ben ve ekibim bir daha böyle bir sorunla muhatap olmak istemiyoruz."

Gerginlik azalmak yerine had safhaya çıkarken hüsrana uğramış durumdaydım. Shalom'la yeteri kadar yol katettiğimizi sanıyordum ama yanılmıştım. Söz konusu onun kendiyle yüzleşmesi olduğunda işler değişiyordu. Dımdızlak ortada bırakılmamız an meselesi bile olabilirdi.

Barselona'nın kasvetli ve avangart ile karışık kaotik ambiyansı, araç merkeze yaklaşmaya başladıkça kendini gösterir olmuştu. Aracın içindeki nefes alınmaz gerginliktense dışarıyı seyretmeyi tercih etmiştim. Eğimli arazilerin, Arnavut kaldırımlarla kaplı sokaklarındaki nem insanın yüzüne yapışıyordu.

Yarından sonraki gün gerçekleştireceğimiz operasyon için iki gün öncesinden gelmeyi daha sağlıklı bulmuştuk. Pusula Teşkilatı tarafından inşa edilen ve bir kripteksten ilham alınarak üretilen silindir şeklindeki binanın ismi, Barselona'da *Cielo* olarak geçiyordu. Türkçesi *cennet* olan bu yapının, cehennemden farksız olması en büyük tezatlıktı.

Cielo binasına hizmet veren, daha açık konuşmak gerekirse Pusula Teşkilatı'nın anlaşmalı olduğu büyük bir temizlik şirketi vardı. Temizlik şirketini Cielo'da yapılacak olan müzayededen bir gün önce rehin alacaktık. Şirket bizim için çocuk oyuncağından farksızdı ama Cielo için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Cielo normal zamanlarda sanat galerisi olarak kullanılıyordu ancak işin iç yüzü hiç de sanıldığı gibi değildi. Fetüs-IV-32'nin aşılarındaki çiplerin yönetim koordinatörlüğü bu binadaydı. Çiplerin devre dışı bırakılması, tüm insanlığın özgür iradesi için hayati önem taşıyordu.

Bunun yanı sıra almış olduğumuz istihbarata göre, yarından sonraki gün önemli bir toplantı gerçekleştirilecekti. Pusula Teşkilatı'nın tüm baronları ve onlara yardım eden dünyaca ünlü yüzleri bu toplantıya katılacaktı. Bizim için hepsinin bir arada olması bulunmaz fırsattı.

Araçlar sokak aralarına girmeden önce bizi küçük bir meydanın kenarında bırakmıştı. Mahallelerin bulunduğu kesimlere doğru girdiğimizde yaşananların Türkiye'den çok da farklı olmadığını gördüm. İstiflenen insanlar, yakılmış ateşler ve devletin sağladığı fonlarla yemek alan insanlar, moloz yığınları arasındaki sağlam binaların önünde sıraya girmişti.

"Kahrolsun böyle devlet!" diyerek tezahürat yapan küçük grup, sağda solda ne varsa yüklenmişti.

Yüksek sesli isyan, yemek veren devlet görevlilerinin tedirginlikle birbirlerine bakmalarına sebep oldu. El yapımı molotofkokteyli, yemek fonunun sağlandığı binalardan birinin camına denk geldi. Patlayarak küçük zerrecikler hâlinde dağılan camlar, halkın korkuyla kaçışmasına neden oldu.

"Ortalık zannettiğimizden daha erken karışacak, bir an önce sokağın sonundaki eve girmeliyiz," diyen Shalom, bu kalabalıkta dikkat çekmeyeceğimizi bilmesine rağmen tedirgindi.

Sokağın sonundaki iki katlı, menekşe renkli gecekondu, içinde birinin yaşadığı bir eve benzemiyordu. Ilgaz kapıyı iki defa tıklattıktan kısa bir süre sonra kapı gıcırtıyla açıldı. İçerideki kişi, ışıklar yanmadığından ve ev köhne bir karanlığa sahip olduğundan seçilmiyordu.

Birliğin askerleri eve girip gözden kayboldu ve nihayetinde sıra bize geldi. Santiago, kapıyı açan kişiye anlamaz bakışlar atarken Yakut, ilerlemesi için onu ittirdi. Matilda, sebebini çözemediğim bir saygıyla baş selamı verdi ve görüş açımdan çıkana kadar gözlerini kapıyı açan kişiden alamadı.

Diğerleri de birbirinin benzeri tepkilerle içeriye girdiğinde ben de merakla peşleri sıra içeriye girdim. Karşımda sayısız silahlı yeşil bir

dev görmeyi bekliyordum ama karşılaştığım bir kadındı. Etekleri yeri süpüren ipek kıyafeti tüm hatlarını gizlemişti.

Gözleri dışında yüzü gözükmeyen kadının iri, kahverengi gözleri kısa bir süre üstümde oyalandı ve bakışlarıma tırmandı. Annemin giymeyi tercih ettiği şekildeki görüntüsü, tanıdık duygularla çevrelenmeme sebep olmuştu. Baharat kokulu, sayısız kumaşın içinde süzülen yeşil gözlü bir kadını hatırlatıyordu.

Geldiğim soyu, nereye ait olduğumu haykırıyordu. Basamaklardan çıkarak yanıma gelen Amir hafifçe koluma dokundu. Dalgınlığım haddinden uzun sürmüş olacak ki dış kapı açık kalmıştı. Eylemcilerin vahşi hırıltılara sahip sesleri ve halkın çığlığı yeni yeni işitme sistemime akıyordu.

Evin içinde adımlarken kapıyı açan kadının bir ruh gibi peşimizde süzüldüğünü hissediyordum. Eski, ahşap masaya sahip salonda, yırtık perdeler ve iğde rengi derisi pörsümüş koltuktan fazlası yoktu. Shalom, evin arka bahçesini görebileceğimiz kadar koridorlarda dolaştı, muhtemelen bir yerde bir kapak vardı.

Duvar yürüyüşü yapacağımızı yeni anlasam da sessizliğimi bozmadım. Kadının yatak odasında, ceviz ağacı oyularak başlık yapılmış bir yatak ve onun hemen çaprazında büyük bir dolap vardı. Küçük arka bahçesini içeriye taşıyan iri camlarından süzülen güneş ışığı seccadesine düşüyordu.

Kına rengi seccadenin köşesi içeri doğru kıvrılmış, tesbih ise üstüne bırakılmıştı. Bu görüntü içimdeki kırıklarla dolu kız çocuğunu kanatırken derin bir nefes aldım. Odada aynı koku vardı, inanan insanların huşusundan gelen o tarifsiz huzur hissiyle doluydu.

"Gelen, giden olmadı, değil mi, Hafsa?" Shalom'un sorusuyla kadının iri badem gözleri beni teğet geçerek Shalom'u buldu ve kafasını olumsuz anlamda salladı.

Sesini duymayı ne çok istediğimi o an fark ettim. Benim sebepsiz duygu geçişlerime kendimin dahi zamanı yoktu. Shalom tahta zemindeki Fas halısını kenara sıyırarak kapıyı göz önüne çıkardı.

Kapıdan geçip kör karanlığa girdiğimiz süreç boyunca hiç konuşmadım. Bana eşlik eden sevdiğim adam, şakağıma anlayışlı bir öpücük kondurmaktan fazlasını yapmamıştı. Genelde hemcinslerimle anlaşamayan biri olarak Hafsa ile konuşmak için yanıp tutuşmuştum.

Duvar yürüyüşü yapabilmiştik çünkü Kızıl Şafak, dünyanın sayılı ülkeleriyle ittifak hâlindeydi. Devlet, bu tür yapılanmaları kullan-

masına izin veriyordu. Hafsa'nın evi de tıpkı Türkiye'deki gibi birlik evlerindeydi. Yürüyüşünden ve gözlerinden genç bir kız olduğunu tahmin ediyordum. Onun öyle bir yerde tek başına yaşaması bana hiç sağlıklı gelmiyordu.

Kalacağımız otelin oroparkına giriş yaptık ve asansörleri kullanarak otelin içine geçtik. Otel, Cielo'ya çok yakındı. Aynı zamanda temizlik şirketiyle de karşılıklıydı. Bu sebepten normal yollarla otele girmemiz pek de akıl kârı değildi. Biz Pusula Teşkilatı'nı tuzağa düşüremeden onların burada olduğumuzu öğrenmesi, sonumuzun gelmesi demekti.

Bizi lobide bekleyen Alberto, tay tüyü berjerlerden birine oturmuş; viskisini yudumluyordu. Dışarıda bir parça ekmek için kıyamet koparken devlet adamlarının bu denli rahat olması sinirlerimin gerilmesine sebep oluyordu. Başında bekleyen tadımcısı, tek elinde tuttuğu viski dolu bardakları bize ikram etti.

"Havaalanında sizi yeterince iyi ağırlayamadığımızı düşündük, Senyorita Mislina." Alberto, söylediklerinin aksi biçimde oturduğu yerden kalkmadan konuşuyordu. "Lütfen bunu bir telafi olarak kabul edin."

Burnumun dibine sokulan viski bardağını dişlerimi sıkarak aldım. İspanyol erkeklerinin kendine has çekiciliğine sahip olan Alberto oldukça öz güvenli bir adamdı. Tadımcısı ekiptekilere de viski bardaklarını dağıtırken bize iğrenç bir şeymişiz gibi bakan adama gülümsedim.

Üçlü koltuğun etrafında dolanıp Alberto'nun oturduğu berjerin önünde durdum. Hafifçe dizlerimi kırıp omzumun üzerinden döndüm ve bizimkilere gerçek bir gülümseme gönderdim. Kimse burada ne kadar tiye alındığımızın bilincinde değildi.

"Belki ucube olabiliriz ama yeteneklerimiz, vicdan denilen duyguyu ekarte etmiş değil. Bu yüzden, dışarıda kıyamet koparken biz içeride bir şeyler içecek kadar ucuz değiliz," diyerek elimdeki viski dolu bardağı berjerin yanında yer alan aloe vera bitkisine yaklaştırdım.

"Bir milleti, bir devleti ve bir dünyayı nefret değil, merhamet kurtarır. Tanrı'ya, evrene ya da doğal seleksiyona şükür ki henüz insanlığımızı kaybedecek kadar düşmedik." Konuşmamın bitmesiyle viskiyi bitkinin dibine döktüm.

Ekibime dönerek sadece baktım. Herkes bardağını usulca orta sehpaya bırakırken ortamda sessizlik mevcuttu. Arkamda kalan Amir, bardağı Alberto'yla tokuşturarak kafasına dikti. İçkiyi beğendiğine dair sesler çıkararak durumla başka türlü alay etti.

Otelin lobisinden ayrılırken kafamda milyonlarca sesin aynı anda konuştuğunu duyar gibiydim. Asansörlerin önünde durduğumda ekibin bütün dikkati bende yoğunlaştı. Keskin bakışlarım hepsini taradı ve çenemi hafifçe kaldırdım.

"Görünmez olmak yaptığınız en iyi şey, operasyon saatine kadar hepiniz eylemlerinizde özgürsünüz. Az önce söylediklerim Alberto için bir dersti, herkes istediğini yapabilir." Ekipten onaylama mırıltıları geldi.

Giray ile Etka da diğerlerinin peşine takılınca bu durumu yadırgadım. Soru dolu bakışlarım Amir'e yöneldiğinde birkaç adımda yanıma kadar geldi. Dudaklarını alnıma bastırarak derin bir nefes aldı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var, Karagül. Ben uçakta uyudum ve kendimi dinç hissediyorum." Odaya yalnız gideceğim için keyfim kaçtı. "Biz Dukha'yla planın üstünden bir kez daha geçeceğiz."

Amir'i başımla onaylayarak sızlayan gözlerimi ovdum. "Pekâlâ, o zaman bana paydos, ayıldığımda görüşmek üzere."

Asansöre bindiğimden emin olan Amir gözden kayboldu. Odama kadar sadece bugün olanları ve olabilecekleri düşündüm. Yeni bir ekiple, üstelik bizi istemeyen askerlerle ne derece başarılı olacaktık, bilmiyordum. Kolumdaki saate göz attığımda öğleden sonra olduğunu fark ettim.

Durgun hareketlerle odamın bulunduğu katta indim ve sersem biçimde kartımı okuttum. Açık renklerle döşenmiş odada geniş bir yatak ve konfor sağlayacak her eşya mevcuttu. Sırtımdaki çantayı yatağın yanına bırakarak diz çöktüm.

Çantadan çıkardığım kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı yatağa serterek duşa ilerledim. Ilık su beni daha fazla mayıştırmıştı, vücudumda yer edinen ağrılar kendini iyiden iyiye gösterirken saçlarımı kurutmaya üşendim. Çamaşırlarımı ve eşofmanlarımı giydikten sonra başıma bir havlu sararak yatağa girdim.

Uykuyla aram hiç iyi olmamıştı ama son iki senedir beter durumdaydı. Victor'ın verdiği ilaçlar çantanın içindeydi ve şu an sıcak yataktan kalkıp onları almak ölüm gibi geliyordu. Eğer o ilaçları kullanırsam yarın sabahtan önce uyanmazdım, bu yüzden gerek yoktu.

Uzaktan kumandayla odanın güneşliklerini kapattım ve gözlerimi yumdu. Bitkinlik bedenimin her milimine çöreklenirken yorganın hafif serin yüzeyine deyim yerindeyse gömüldüm. Uyandığımda Amir'i de yanımda bulursam benden iyisi yoktu.

Bu düşünceyle gülümsediğim esnada ilk tümsekten düştüm ve yuvarlanmaya başladım. Ben farklı, bilincim farklı bir yere savrulurken herhangi bir kâbusla karşılaşmamayı umdum.

Uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydim ve birilerinin adım sesleri kulağıma geliyordu. Fısıltılar beni uyandırmak istemiyor gibiydi ama bilincim çoktan açılmaya başlamıştı. Daha dinç hissettiğim için uykulu bir ifadeyle yatakta doğrulmam çok sürmedi.

Odamın içinde oradan oraya koşuşturan iki İspanyol kadın, onlara diktiğim sevecen olmayan bakışlarımla karşılaştığında duraksadı. Kaşlarım çatılırken gözlerim camın önündeki masaya bırakılan soslu pankeklere kaydı. Kahvaltı yapmamış ve bu saate kadar aç kalmıştım.

Güneşlikler açılmış olmasına rağmen artık içeriye güneş girmiyordu. Kolumdaki saatime baktığımda vaktin çoktan geçtiğini gördüm. Yataktan kalkarak karşımda duran iki kadına yaklaştım. Odama nasıl girdiklerini ve neden burada olduklarını bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

"Odamda ne işiniz var?" diye sinirle ve yüksek sesle sorduğumda tedirginlikle birbirlerine baktılar.

Daha kumral olan konuştu: "Bizi Senyör Amir gönderdi, efendim. Size bir sürprizinin olduğunu ve hazırlanmanız için size yardım etmemizi söyledi."

"Sürpriz mi?" diye sordum şaşkınlıkla ve masaya ilerledim.

Orman meyveli sosu bir sünger gibi emen pankeklerden bir parça koparark ağzıma attım. Tadının bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim. Kendime sandalye çekerek tabaktaki pankekleri iştahla yedim. Portakal suyunu yediklerimin üstüne içtikten sonra karnım doymuştu, o sırada dikkatimi başka bir şey çekti.

Makyaj aynasının üstünde yer alan bordo, kadife kutuyu işaret ettiğimde görevli kadın el çabukluğuyla bana getirdi. Heyecanlı hareketlerle kapağı araladığımda karşıma çıkan görüntüyle iç çektim. Taş rengindeki ipek elbise, ince askılara ve mermer desenine sahipti.

Mermer deseninin içinden geçen daha kalın damarlar, gümüş yaldızlarla belli edilmişti. Elbisenin altına bırakılan tek bantlı gümüşi topuklular, ayak numarama birebir uyuyordu. Dalkıran, sihrini daima konuşturan bir adamdı çünkü beyaz, kısa kürkün üstünde benim için yaptığı saç iğnesi vardı.

"*Ateşin sırrını çalmış bir kadın olarak esareti sonuna kadar bedeninde taşıyacaksın.*"

İğneyi bana hediye ederken kurduğu cümle bu olmuştu. Safir taşlardan oluşan saç iğnesi akılalmaz biçimde muhteşemdi. Amir, sihrinden bir parça da bu tokaya üflemişti. Hızla ayağa kalkarak aynanın önüne geçtim ve hevesli ellerimle saç iğnesini tutturmaya çalıştım.

Boşuna bir uğraşla birkaç kere daha denediğimde saçlarımın eskisinden daha kısa olması sebebiyle saç iğnesine uygun olmadığını anladım. İçim burkulurken saç iğnesi elimden kaydı ve makyaj aynasının önüne düştü.

Görevli kadın, "Siz hiç merak etmeyin, senyorita, güzel bir modelle tokanız saçınıza yerleşecek," dediğinde huysuzca omuz silktim ama içten içe de saçımda durması için dua ediyordum.

Amir saçlarımı çok seviyordu ama ben onları kesmiştim. Şimdi de hediye ettiği bir şeyi sırf bu durumdan ötürü takamıyordum. Onun yerinde olsaydım sanırım kırılırdım.

Kadınlar kendinden bezmiş hâlimi umursamayarak beni makyaj masasının önüne oturturken sesimi çıkarmadım. Önce makyajıma başlandı. Olabildiğince az farla gözlerim buğulandırıldı ve keskin bir *eyeliner* çekildi. Yüz hatlarımı ön plana çıkaran kontürün ardından diğer kadın saçlarıma geçti.

Kısa saçlarıma su dalgası verilip pırasa hâlinin keskinliği kırıldıktan sonra kısa taraf kulak hizamdan geriye doğru sıkı bir şekilde balıksırtı örüldü. Ay dönümü dövmelerim daha fazla ortaya çıkarken saçımı yapan kadın iğneyi işaret etti.

Saç iğnesi örüğün başladığı kısımdan bir iki parmak aşağıya yerleştirildi. Bir bütün olarak bakıldığında saçımdaki griyle uyumlu far sürülmesi ve minimal tutulan makyajım beni daha çok yansıtmıştı. Kıyafetimi banyoda değiştirip odaya döndüğümde kadınlar beğeniyle el çırptı.

Ayakkabılarımı da giymeme yardımcı olduktan sonra odadan çıkarak beni yalnız bıraktılar. Boy aynasının önünde durarak bundan

birkaç ay öncesiyle hiç alakası olmayan görüntümü inceledim. Saçlarım kısaldığı için yüzüm artık daha fazla ön plandaydı.

Zayıfladığımdan hatlarım sivrileşmişti ve vücudum artık bir kadın bedeniydi. Değişmiştim ve o kadar çok şey yaşayarak değişmiştim ki bunun farkına varamamıştım. Odanın kapısı açılıp içeriye Dalkıran girdiğinde bir an onun olup olmadığına dair şüpheye düştüm.

Açık gri renkteki kumaş pantolonu, aşırmalarıyla beyaz gömleğine uzanıyordu. Füme rengindeki kırçıllı kabanı ve kasket şapkasıyla karşımdaydı. Yıldızlı bir gece kadar parlak olan gülüşü, görüntüm karşısında büyürken okyanuslar, kendimi göremeyeceğim kadar deli dalgalara ev sahipliği yapmaya başlamıştı.

İpek elbisenin üzerinden belimi kolayca buldu ve ikimiz de birbirimize baktığımız sırada beni kendine çekti. Çenesini, köprücük kemiğime bastırdı ve burnu, kulak mememin arkasına sokuldu. Sıcak nefesi sineme dökülürken bakışlarından taşan duygulara kurban olmaktan korkuyordum.

"Kim bu kadın? Saçlarında geceyi kuşatan, çehresinde ayı taşıyan ve gözlerinde yıldızları ağırlayan bu kadın kim?" Dudaklarını kulağımın altına değdirdi. "Hiç şüphesiz ki Tanrı, Âdem için Havva'yı nasıl yarattıysa seni de benim için yarattı."

Boştaki eli çıplak omuzlarımda daireler çizerken öylece aynanın karşısında durmuş, birbirimize bakıyorduk. Amir'in hırıltıya dönüşen nefesleri, dikkatini benden alıp mini kürke kaydırmasıyla bölündü.

"Güzel bir gece olacak, Karagül. Daha fazla vakit kaybetmeyelim," diyerek kürkümü giymeme yardımcı oldu.

El ele odadan çıkmadan önce son olarak siyah cüppeler giymiştik. Otelin önüne gelen araç bizi Amir'in söylediği limana götürürken merak içindeydim. Ancak hayatta beni şaşırtan çok az şey kaldığından bu sürprizin beni yeterince heyecanlandırması için son ana kadar sessiz kalma kararı almıştım.

Ellerimi, teslimiyetimi gözler önüne serecek biçimde kucağıma koymuş, dışarıda olup biten olayları yakalamaya çalışıyordum. Hiçbir zaman fazladan kelime tüketmeyi seven bir insan olmamıştım.

Dikkatli ve tarafsız gözlerim, içinden geçtiğimiz ışıltılı sokaklardaki sayısız mimariyi inceliyordu. Cüppenin şapkasını geriye iterek kapalı camı hafifçe açtım. Deniz kokusu sinüslerime dolarken havanın kış zamanında bile ne kadar nemli olduğunu fark ettim.

Şehrin tarihsel bir sanatla süslenen sokaklarında, bir zamanlar burada yaşamış bir mimarın izleri saklıydı. Gotik diyebileceğimiz yapılanma, her sokak başında insanı şaşırtan bir başka tasarıma sahipti.

Limanın bulunduğu şeride geçmeden önce, belki de görebileceğim en eşsiz yapıtı inceleme fırsatı bulmuştum. Kubbeleri, göğü bir mızrak misali delecekmiş gibi duran mimarisindeki ince işçilik, kum rengiyle buluşmuştu. Görkemini üstünde taşıdığı sayısız detaydan alıyordu.

Geçmişin karanlık Orta Çağ'ını şimdiye taşıyan yapıt, nefes kesici derece farklı bir ambiyansa sahipti. Aracın yavaşladığını sezdiğim esnada, Amir camı tamamen indirdi ve dikkatli gözleri yapıyı inceledi.

"La Sagrada Familia, *Kral Sarayı* ya da *Hristiyanlığın Kalbi* de denilebilir. Mimarının bitirmeye ömrünün yetmediği eşsiz güzellikteki bir bazilika[6]," diyerek elinin tersini elmacık kemiğimde dolaştırdı Amir. "Barselona'da gördüğün birçok tarihî yapı Antoni Gaudi'ye aittir ve kendisi karmaşık ruh hâline sahip bir sanatçı olduğundan bunu eserlerine de yansıtmıştır."

Amir'in verdiği bilgilerden sonra şehri kaplayan yapıların mimarını merak ettiğimi fark ettim. Üstelik bu kadar özgün ve sıra dışı çalışması akıl alır gibi değildi. Hepsinde benzer esintiler vardı ama yapılar kendi ruhunu taşıyacak kadar eşsizdi.

"Bazilikanın kaos ile anksiyetenin harmanlanmasından oluştuğunu düşünüyorum. Antoni, kendi iç çöküşünü ve zihnindeki karmaşıklığı o kadar iyi yansıtmış ki günümüz mimarları bazilikayı tamamlayamıyor." Dalkıran'ın konuşmaya devam etmesiyle konuya sanatçı yönüyle yaklaştığını görüyordum. "Tabii, tüm bu düşünceler bazilikanın halkın gözündeki değerini azaltmıyor. Tepesindeki işlemelerin yeryüzü ile cennet arasında bir köprü olduğunu düşünecek kadar kutsal görüyorlar."

Aklıma ilk geleni sordum araç hareket etmeye başlarken: "Bir gün mimari bir şeyler tasarlayacak olsan bu ne olurdu?"

Amir'in bu soruma hazırlıksız yakalandığını, yükselip alçalan âdemelmasından anladım. Kısık bakışları, yıldızlı gecenin üstünde dolaşırken elinin biri de dizinde ritim tutuyordu. Derinlerde bir yere

[6]Eski Roma kentlerinde forumun yanında bulunan, içinde mahkemelerin veya diğer resmî hizmetlerin görüldüğü büyük çatılı kamusal binalara; Erken Hristiyanlık ve Orta Çağ dönemlerinde ise yan geçitleri bulunan, galerili veya galerisiz olabilen kiliselere verilen isim. (e.n.)

parmak bastığımı ve burasının boğulacağım kadar tehlikeli olduğunu sezdim.

Ondan bir cevap gelmeyeceğini düşünürken, "Cehennemi tasarlardım," diye mırıldandı geceye doğru. Kaşlarımı abes cevabı karşısında çatılırken devam etti: "Herkesin kendi günahını bir ayna gibi yansıtan bir tabut. İçine girdiğinde yandığını hissettiği ve belki de günahlarından arındığı bir yapıt. Tabutun içindeymiş hissi uyandıran, herkesin kendi günahıyla yüzleştiği cehennemi tasarlardım."

Tüm tüylerim ürperdiğinden ötürü havalanırken bu derece acımasız ve vahşi bir cevap beklemediğimi fark ettim. Daha duygusal, onun estetik yanını yansıtan şeyler beklemiştim. Ancak Amir, bu dünyada yandığı yetmiyormuş gibi kendine bir cehennem tasarlamayı arzu ediyordu.

"Bakma öyle, Karagül. Bir sanatçıya soru soruyorsan cevapta mantık araman senin eksikliğindir. Çünkü her sanatçı yaratma kaygısı ve kendini ifade edememe korkusuyla biraz delirir," derken araç yavaşça durdu. "Ve emin ol, deli olmadan sanatçı olamazsın. Hem bir cehennem tasarlamak benim de işime gelir. Bakarsın, bu dünyadaki günahlarımdan arınıp diğer tarafta cennete gitme şansı yakalarım."

"Teşekkürler, kalsın." Konuşurken huzursuz bir gülüşle gözlerinin içine bakmıştım. "Ben yine de Tanrı'nın cehenneminde yanmaya razıyım."

Gülüşü dudaklarına yerleşip çarpıcı bir hâl alırken bana elini uzattı. Avucuna kayan parmaklarımı sıkı sıkı tutarak araçtan inmeme yardımcı oldu. Şoför, Amir'e kısa bir baş selamı verdikten sonra bizim indiğimiz araca binerek gözden kayboldu.

Devasa görüntüleri ve insanın gözünü alan ışıltılarıyla yatlar karşımda duruyordu. İskelede bir ninni gibi duyulan topuk seslerim, dalgaların düzenli vuruşu dışındaki tek melodiydi. Cüppenin şapkası geriye doğru düşmüş, kısa saçlarım soğuk havanın etkisiyle uçuşmaya başlamıştı.

L çizen iskelede köşeyi döndüğümüzde elimden tutarak önden giden Amir, omzunun üstünden dönerek yüzüme baktı. Hâlâ burada olduğuma inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. Tebessüm etmekten fazlasını yapamadım çünkü önünde durduğumuz yata şaşkınlıkla bakakalmıştım. Mega yatın uzunluğu elli metreyi geçkindi.

Kuğu şeklindeki duruşu, tüm yatların arasında seçilmesini sağlıyordu. Lacivert ışıklandırmaları kuğu olarak tasvir edilen gözlerin-

den ve gövdesinden geçiyordu. Görevli borda iskelesini bizim için indirirken şaşkındım. Önce Amir merdiveni çıkmaya başladı ve beni de beraberinde götürdü.

Genç görevli, Amir'e küçük bir baş selamı vererek, "Her şey istediğiniz şekilde hazırlandı, Senyör Amir," dedi.

Kaldırdığım kaşlarımla ortada dönen olayları izlerken görevli çoktan yattan ayrılmıştı. Dümenin başına geçen Okyanus, otomatik olarak sabit hızda ilerlemesi için gereken ayarlamaları yaptı. Kaptan kamarasından çıkarak benim yanıma geldiğinde bakışlarında sayısız yıldız kayıyordu.

"Gel benimle, Karagül." Beni diğer tarafa doğru yönlendirdiğinde adımlarım yavaş ve meraklıydı.

Yatın merkezinde yer alan kamaralar ve Amerikan tarzı mutfak, camlar aracılığıyla gözler önüne seriliyordu. Işıklandırmalar dakikalar içinde renk değiştirirken denizin tuzlu kokusu genzime doluyor, yaşadığım duygular bana yabancı olduğunu haykırıyordu.

Vizon rengi deri koltukların sardığı arka kesimde beyaz bir masa mevcuttu. Üstünde iştah açıcı yemeklerin bulunduğu masada şamdanlar ve yanan kırmızı renkteki mumlar vardı. Kenardaki buzlu kovanın içinde yer alan şampanyanın yanında siyah güller duruyordu. Suyun içindeki görüntüleri, beni geçmişte bir ana hapsederken gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

"Onları buraya kadar getirdin demek," dedim boğuk sesimle.

"Sadece onlar değil, bu gece tüm karagüller Barselona'nın kalbinde," diyerek beni kendine çekti ve kollarını arkadan belime doladı. "Beğendin mi?"

Buğulu sesi içime dökülürken dişlerimi sıktım. Bendeki anlık etkisi ne olursa olsun her zaman taze kalacak gibi duruyordu. Cüppeyi omuzlarımda tutan ipi aşağıya çekerek kumaşın ayaklarımın dibine dökülmesini sağladı. İpek elbise, kış ve denizden ötürü üşümeme sebep olduğunda kolları etrafıma daha sıkı dolandı.

"Isıtıcıları açtım, birazdan ikimiz de sıcacık olacağız, merak etme." Sonra arkamdan çekilerek belimde tuttuğu eliyle beni masaya yönlendirdi.

Başparmağı çıplak omzumdan birkaç daire çizdikten sonra ayrılırken dikkatimi toplamama yardımcı olmadığı için hayıflanıyordum. Nihayet karşıma oturduğunda vazoda bulunan karagüllere

uzandı ve içlerinden bir tanesini öptü. Bu sırada da gözlerimin içine bakmaktan geri durmamıştı.

"Şampanya seversin diye düşündüm," diyerek kadehlerimizi doldurduğunda gülüşüm yüzüme yayıldı.

"Oyunu kurallarına göre oynamayı çok iyi biliyorsun, Dalkıran. Seninle ilgili olan her şey, her seferinde beni şaşırtıyor. Bu yüzden insanı günaha sürükleyen gözlerini üzerimden çek, lütfen." Sesim kendimden emin ve pürüzsüz çıkmıştı.

"Bu saate kadar odana gönderdiğim pankekler dışında bir şey yemediğini düşünüyorum," diye soru sorar biçimde konuştuğunda başımla onayladım. "O zaman lütfen yemeklerin tadını çıkar, senyorita."

Bana karşı kullandığı hitap şeklini tatlı bir tavırdan çok iğneleyici bir hâlde söylemişti. Bunun nedenini bilerek kaşığı önümdeki kâseye daldırdım. Sarımsağın yoğun olduğu domatesli marmelat diyebileceğim çorbayı yerken ikimizden de ses çıkmıyordu.

"Alberto'dan bu kadar hoşlanmadığını bilmiyordum." Eğlenen bir tavırla ortada duran kanepelere uzandım ama Okyanus keskin bakışlarla bıçağını benim uzandığım ekmeğe sapladı. "Seni kızdıracak ne yaptığını merak ettim doğrusu."

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun, Karagül. Havaalanında o herife nasıl baktığını gördüm. Neredeyse adamı beğenmiş gibiydin," dediğinde beni bu kadar iyi çözmesinden ötürü gerildim. "Yemek üzere olduğun yiyeceğin adı *tapas*[7]. Sade sunuma ancak doyurucu lezzete sahiptir."

Alt katmanına peynir sürülüp üstüne pastırma konulan ekmeği ısırdığımda iki tadın kombinasyonunun ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Okyanus'un insanı gözleriyle biçecek olan tavrı hâlen daha devamlılığını sürdürüyordu.

"Yemekler düşündüğümden daha lezzetli ama asık suratın iştahımı kaçırmak üzere." Konuşurken bıçağımla çehresinin etrafında hayalî bir çember çizmiştim. "Belki bu tatsız konuyu kapatmak için pilava benzeyen şu yemeği bana anlatabilirsin."

Kurnaz girişimime ses etmeyerek gösterdiğim yemeğe baktı. "*Paella*, tavuk ve deniz mahsullerinden oluşan bir pilav çeşididir. Özel-

[7]İspanyol mutfağında bir meze veya atıştırmalıktır. (e.n.)

likle dibi tutturulur, bu sayede yemeğin sonuna gelen herkesi çıtır çıtır bir lezzet karşılar."

Ağzımda lokum gibi dağılan karidesi yerken gözlerimi yumarak hazla keyifli sesler çıkardım. İkinci bir kaşığı daha ağzıma tıkıştırırken en sevdiğimin bu olduğunu düşünüyordum. Ya da bu durum şeker hastası olduğum için pirinç tüketemememden kaynaklanıyordu.

"Lezzetinin sırrı dibinin tutturulmuş olması gibi gözükse de asıl püf noktası içinde bulunan safrandır." Okyanus'un engin bilgisi yediğim yemeği daha ilginç kılarken sessizce dinlemeye devam ettim. "Seni bu kadar mutlu edeceğini bilseydim sabah akşam yapardım."

Onun sınırsız ve dizginlenemez sevgisi bir kere daha diline vururken şampanyadan büyük bir yudum aldım. Artık hayatımı daha normal yaşıyordum çünkü gideceğim herhangi bir operasyonda ölecek olma ihtimali, benim için oldukça normalleşmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde masada bulunan diğer yemeklerin de tadına baktıktan sonra tatlıyı büyük bir keyifle yemiştim. Tırtıklı yüzeye sahip, yağda kızartılmış hamurlar, harika çikolata soslarına ve karamellere batırılmıştı. Damağımdaki yumuşak tatlarını şampanya bile kıramamıştı.

Dirseklerimi yatın burun kısmındaki demirlerine yaslayarak köpüren denizin insanı içine çeken hâlini izledim. Nerede ve ne şekilde olursam olayım, dalgaların varlığı ve suyun durdurulamaz kanunu benim için hep farklı bir anlam taşıyacaktı.

Dalgın gözlerim dalgalardan yatın yüzeyine düştüğünde gördüğüm isimle duraksadım. İtalik harflerle *Akbora* yazıyordu. İsim zihnime bir külçe ağırlığında çöktüğünde neden böyle hissettirdiğini çözemedim. Çatık kaşlarımla kamaradaki Amir'e döndüğümde benim baktığım yere baktığını gördüm.

"Yatına neden böyle bir isim verdin?" diye sordum safi bir merakla.

Heybetinden toz zerresi kaybetmeyen Dalkıran, pantolonunun aşırmalarını omuzlarından düşürmüştü ve her yürüyüşünde deri kayışlar dizlerine çarpıyordu. İlk birkaç düğmesi açık olan keten gömleğinden gözüken beyaz teni bir elmas gibi ışıldıyordu. Çıplak ayaklarıyla yanımda durduğunda çenesini başıma yasladı.

"Kısa bir zaman önce benim için oldukça farklı olan bir rüya gördüm, Karagül," dediğinde iyiden iyiye kamçılanan merakımla başı-

mı kaldırıp çehresine alttan bir bakış attım. "Rüyamda bir oğlumuz oluyordu."

Duyduklarım, tahminlerimin dışında kaldığı için bir anlığına ürpetmemi engelleyemedim. Amir ile ben aramızdaki kara bulutları ne kadar dağıtsak da dünyanın gidişatı daha beter bir hâl alıyordu. Ve düzelteceğiz diyerek çıktığımız her yolda Pusula, faaliyetlerine bir çentik daha atıyordu.

Tüm bunlar bu kadar karmaşık ve karamsarken, doğmuş çocuklar için bile umut yokken dünyaya bir bebek getirmek akla mantığa sığacak bir durum değildi. Hem ne ben ne de Amir anne-baba niteliğine sahip olmanın ucundan kıyısından geçiyorduk.

"Arkasından yağmur getirecek kadar sert ve şiddetli bir fırtına gibi olan; temiz ve dürüst demek, Akbora." Dalkıran sözlerine devam ettiğinde varlığı daha cüretkâr biçimde etrafımı çevrelemişti. "Gözlerinin ne söylediğini görüyorum, Karagül ancak bir gün bizim bir oğlumuz olacak ve adı da Akbora konulacak."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yatta yazılı ismi dalgın gözlerle seyrettim. Durgunluğumun dakikaları yutup gittiği saniyelerde Okyanus arkamdan çekilmedi. Ellerini demirlere yaslayarak fikirlerinde ve benden uzaklaşmamakta ne kadar kararlı olduğunu gösterdi.

Amir Dalkıran ve Mislina Akdemir'in oğlu *Akbora Dalkıran*. İki düşmanın, iki tutsağın ve iki kurbanın soyundan gelen, fırtına kadar yırtıcı bir dürüstlüğe sahip olan... O benim oğlum olacaktı.

"Kafanda yazdığın senaryolarını bölmek istemezdim ama gerçekleştirmek istediğim bir şey var, Mislina." Tok sesiyle etrafımdaki sis bulutu dağılır gibi oldu. "Her zaman *Titanik* yapmayı hayal etmişsindir, bence şu an, bu hayalin için biçilmiş kaftan."

Yat hızını artırmış, gecede parıldayan yıldızlar dışında etrafımızda hiçbir şey kalmamış olduğundan başımla onayladım. Amir elini tutarak yatın üst katına çıkmama yardım etti. Üst katta daha yoğun hissedilen rüzgâr sebebiyle elbisem vücudumu ikinci bir deri gibi sardı.

Kuğunun burun ucunda durduğumuzda denizin kalbiyle aramızda metreler vardı. Sakinleşen dalgalar ne kadar derine geldiğimizi gösteriyordu, bu durum korkmama sebep olurken geriye doğru bir adım attım. Girişimimi engelleyen adımların sahibi tam da enseme doğru konuştu:

"Unuttun mu, senin kalbinin anahtarı korktuğun dalgaların dibinde ve sen o dalgalarda kaç defa ölümle yüzleştin." Kollarımı iki yana açtı ve kollarını bana paralel biçimde uzattı. "Gülümse de ay kıskansın."

"Sana daha önce deli olduğunu söyleyen oldu mu?" derken keyiflenerek rüzgâra doğru dönmüş ve ruhumuzda esmesine izin vermiştik.

"Söyleyecek kadar kimse yanıma yanaşmadı, söyleseydi de uzun yaşamazdı," dediğinde kahkahamı durduramadım.

Amir'in şakayla sorduğum her şeye büyük bir ciddiyetle cevap vermesi gerçekten garipti. Keyifli kahkaham, rüzgâra yelken olmuş bedenlerimizin koordinasyonunu bozduğunda belimden tutan parmaklar yüzümü kendisine çevirdi. Ay ışığının dans ettiği suretlerimizde dinginlik hâkimdi.

Kemikli eli yüzümün sağ tarafını kavradığında parmaklarımı ensesine çıkardım ve yeni tıraş olmuş hattı boyunca kaydırdım. Kafasını hafifçe eğerek alınlarımızı birleştirdi. Kirpikleri her gözlerini açıp kapatışında burun kemerime sürtünüyordu. Ve bu anlamsız gıdıklanma, bende hiç tahmin edemeyeceğim duyguları uyandırıyordu.

"İnsanı günaha teşvik eden, ruhta kimsenin engelleyemediği gedikler açan ve yıkımı ellerinde tutarak insana kurtuluşu fısıldayacak olan tek kadınsın." Belimdeki parmakları sıkılaşarak ipek elbisemin toplanmasına sebep olmuştu. "Tanrı dört büyük yönü insanlık için, senin gibi bir yaratığı ise sadece benim için yarattı."

Haşin dudakları cümlesini tamamlar tamamlamaz benimkilerle buluştuğunda açlığını çektiğimi anladım. Aralık ağzıma izinsizce giren dili kendine bir fay hattı çizip oralarda depremlere sebep olurken bacaklarımın altına konulan elle zıplayarak beline sarıldım.

Birkaç adım atarak beni yatın burun ucundaki demire oturttu ve ensemden yakalayarak başımı geri yatırdı. Altımda çağlayan denizin karanlık suları, beni büyük bir hazla izleyen tepemdeki lacivertlerden daha acımasız değildi. Islak dili gerdanımdan çeneme kadar geldi ve hırıltılı nefesi kulağımın dibinde duyuldu.

"Bir daha o adama güzel ağzınla *senyör* diyecek olursan önce senin hitabınla bir tarafları oynayan o adamın uzvunu, daha sonra da insanları bu hâle getiren sivri dilini keserim," der demez köpek dişini çenemin altındaki boşluğa geçirdi.

Anlık gelen acı dalgasıyla kafasını itmek istedim ancak nafile bir çabaydı. Dalkıran çoktan dizginleri eline almıştı. Şimdi o bizi bu gece denizin üstünde nereye sürüklerse evimiz orası, nerede nefes almama izin verirse cennet bileceğim yer o dönemeç olacaktı.

Bu gece gökte tüm yıldızlar bizim için dileklerini dileyecekti, Pusula'nın ibreleri kendi etrafında dönüp aşkı işaretleyecekti. Yıkılışımız birbirimizde kaybolurken olacaktı ve bu, sevginin en yırtıcı hâli olarak bilinecekti.

Huzurum sizinle olduğu saatler karanlığın geriye çekildiği, kaderin ise mutluluğun yolunu açtığı zamanlardır. Ve ibreler sizin tahmin edemeyeceğiniz kadar hızlı döner. Saatler dakikalara sıkışır, dakikalar saniyelerin içinde kaybolur.

Sevdiğim adamla geçirdiğim bir gece ve bir günün ardından kaldığımız otele dönüyorduk. Amir'in Barselona'da Port Olimpic gibi seçkin bir limanda, kuğu kadar zarif tasarlanmış bir yatının olduğu kimin aklına gelirdi ki? Bazı zamanlarda hikâyemizi yazan kişinin bizler adına iyi şeyler akıl etme zahmetine girdiğini düşünüyordum. Aksi hâlde bu şekilde tasarlanmış bir evrende, bu kadar romantik ve insancıl durumlar akıl alır gibi değildi.

Güneşin batışı Barselona'ya o kadar çok yaşıyordu ki elimde olmadan bu anda kilitli kalmak istedim. Dinginleşmiş ruhum kaldığımız otele adım attığımızda kafesteki bir kuş gibi çırpınmaya başlayacaktı. Yanımda oturan Dalkıran, sabit bakışlarıyla her şeyi sıradanmış gibi seyrediyordu. Bu şekilde oturup böyle bakabiliyorken sanatı nasıl içinde taşıyordu, bilemiyordum.

"Geri dönmek istemiyorsun," diye konuştu bir varsayımdan çok emin olduğunu belli eden bir sesle.

"Kim ister ki?" Huysuzca homurdandım.

Dalkıran, "Sen yarım bırakmayı sevmezsin, Karagül. Tamamlaman gereken bir hikâyenin ana karakteri ve bir insanlığın kaderisin," dediğinde harelerim okyanuslarının içinde dondu kaldı.

Bir şey söylemek için ağzımda kıvranıp duran dilim, söylenecek her sözün bu an için yetersiz kalacağını geç idrak etti. Şapkamı düzeltiğim esnada, Hafsa'nın evinin bulunduğu sokağa yaklaşmıştık. Ancak daha sokağa girmeden, yükselen dumanların iyi şeylerin habercisi olmadığını anlamıştım.

Endişeli bakışlarım Amir'e döndüğünde şoföre devam etmesi için talimat verdiğini gördüm. Araç R yaparak geldiği yola girmek için döndüğünde Pusula Teşkilatı'nın mıntıka araçlarıyla karşılaştık. Mıntıkacılar, sokaklardaki insanları avlayarak test denetim merkezlerine götürüyordu. Ve götürdükleri her kişi için teşkilattan yüklü miktarda para alıyorlardı.

"Otele o evden gidemeyiz, mecburen ana kapıdan giriş yapacağız. Maskeni takman senin için daha iyi olacak," diyen Amir'in daha fazla şey bildiğini bana odaklanmayan bakışlarından anladım.

Kaşlarım içe doğru bükülürken az önce Hafsa'nın bulunduğu evin sokağından dumanlar taştığını ve mıntıka araçlarını gördüğümüzü düşündüm. Taşlar teker teker soru işaretleriyle dolu zihnime otururken Amir'in neden o evi güvenli bulmadığına kafa yordum. Eğer ev güvenliğini yitirmişse Hafsa'ya da bir şey olmuş demekti.

Elime tutuşturduğu maskeyi yüzüne fırlatırken fevri bir tavırla konuştum: "Hemen geri döndür şu aracı, Hafsa'nın bize ihtiyacı olabilir."

Amir, söylediklerime sinirlenerek bana baktı. "Hafsa'nın bize ihtiyacı yok, ihtiyacı olması için hayatta olması gerek, Mislina. O eve gitmemiz seni açık hedef hâline getirir, böyle bir riski göze alamam."

Ölümü diline pelesenk eden adam için bir hayatın yitirilmesi ne kadar da kolay bir durumdu. Benim kalbim vardı, ben yaşıyordum ve beni koruyacak kişiler etrafımdaydı. Ancak Hafsa, o evde tek başına her şeyle mücadele etmek zorunda kalmıştı. Her ne olmuş olursa olsun, yalnız bırakılmamayı hak ediyordu.

"Ya arabayı durdurursun ya da ben kendi yöntemlerimle inerim." Yüzüne doğru bağırdığımda öfkem karşısında çaresiz kalmıştı. "Bir daha tekrar etmeyeceğim, arabayı durdurmasını söyle!"

Amir ters bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra şoföre talimat verdi. Araç çıkış yaptığı sokağın başına dönerken Okyanus'un yüzüme maske takmasına müsaade ettim. Dumanların sise neden olduğu sokağın başında indiğimde ayakkabılarımın altındaki camlar çatırdadı. Sayısız çığlığın duyulduğu kaldırımlarda çocukların ağlama sesleri derinden geliyordu.

Daha önce sağlam olan binalardan biri daha moloz yığınına dönmüştü, etrafı kalın bir toz bulutu çevrelemişti. Mıntıkacıların yapmış olduğu saldırı, getto kesim için deprem niteliğindeydi. Maskemden ötürü hem yüzüm görünmüyor hem de toz ciğerlerime dolmuyordu.

Bileğime sarılan parmaklar bizi olabildiğince hızlı şekilde eve sokmak niyetindeydi. Evin parçalanmış basamaklarının önünde durduğumuzda, hiç düşünmeden çantamdaki suları ve ceketimi kenara bıraktım. İhtiyacı olan biri vardı. İçeriye girdiğimizde evden sesler geliyordu.

Alberto'nun tanıdık aksanlı konuşması işitme sistemime aktığı sırada birlik askerlerinden birkaçı bulundukları odadan çıkarak bize baktı. Kapının arkasına ittelediğimiz koltukla birlikte, ellerimizi çırparak sorgulayan bakışları altında yanlarından geçtik. Eğer Alberto buradaysa Hafsa yaşıyor demekti.

Bu durumun ani hevesiyle seslerin geldiği odaya yöneldiğimde ahşap kapıdaki mermi deliğini fark ettim. Amir gözlerimin içine bakarak kafasını olumsuz anlamda salladığında boğazıma bir şeyin dizildiğini hissettim. Levent Alpay'la görüntülü bir konuşma gerçekleştiren Alberto artık daha hızlı ve anlaşılmaz biçimde cümleler kuruyordu.

Hafsa'nın yatak odasındaki camın iki kenarında bekleyen üniformalı askerler, yerde bir çuval zibil varmış gibi hareketsizdi. Genç kızın seccadesi üzerindeki başından kadife kumaşa o kadar çok kan akmıştı ki etrafında küçük bir gölet oluşmuştu. Gözleri yarı açıktı ve tesbihi, bedeniyle parmaklarının arasında kaskatı kesilmişti.

Varlığımızı sezen Alberto, elinde tuttuğu telefonu benden tarafa çevirerek Levent Alpay'ın sıkıntıyla kararmış yüzünü gözüme soktu. Levent Bey'in hareket eden dudaklarını görsem de ne konuştuğunu duymuyordum çünkü inandığı Tanrı'nın huzurunda ölüme giden genç kızı izlemekle meşguldüm.

"Başımıza daha fazla bela açmadan götürün şunu," diye konuştu Alberto, acımasız ses tonuna ek olarak yanık teninde terler patlıdıyordu. "Bir işi de beceremeden geberdi gitti. İnandığı Tanrı'sı bile onu kurtaramadı."

Acının yerini kolayca alan öfke, ellerimin titremesine sebep olurken kıramadım duygularımın zincirlerini. Ayaklarımızın dibinde yatan Hafsa değil de Ela'ymış gibi geldi bir an. İkisi de bir hiç uğruna, aynı teşkilatın mühimmatından çıkan kurşunla öldürülmüştü.

Kanla yıkanıyordu gelecek, kan ağlıyordu körpe bebekler, için için yok oluyordu insanlık. Genç kızın cansız bedeninin önünde diz çökerek elimi yarı açık kalan gözlerinin üstüne sürttüm. *Umarım,*

dedim içimden. *Umarım daha kötülerini görmemeniz için Tanrı, tenin gibi bizi de bir gün ölümle şereflendirir.*

"Bu dünyada tek bir Tanrı vardır, o da güçtür," diyen Alberto'nun kendini bilmez, ölüm kadar büyük bir fedakârlığa bile saygı duymaz hâli bana ne yaptığımı unutturdu.

Kızılsa bir şafak, geceden doğup karanlığın feerine kafa tutuyorsa merhameti olmalıydı. İnsanlık için savaştıklarını iddia ediyorlarsa biri bu vahşeti durdurmalıydı. Oturduğum yerden rüzgâr edasında kalkarak Alberto'nun iki yakasından tuttum ve kafanı alttan yukarı olacak şekilde çenesine geçirdim.

Kan, uvarı dolu bir şekilde konuşan Levent Alpay'ın ekrandaki yüzüne sıçradı. Bana doğru yeltenen askerlere, Amir'in silah doğrultması saniyeleri aldı. Boylu boyunca yerde uzanan adamın karnına oturarak, dağılmış esmer suratını kendime yaklaştırdım.

"Duyamadım seniyör, lütfen az önce söylediklerini bir daha tekrarla," dediğimde öfkeyle kararmış bakışları yüzümü taradı. "Taptığın güçlere de bak sen, şu an seni ölümün ellerinden alamıyor. Ne yazık ki inandığın bir Tanrı da yok, korkarım ki seni yok etmeme engel olacak kimse kalmadı."

Kahvetengi gözlerinde yeşeren korku anbean artarken kan kokan odanın içinde nefretle yüzünü seyrettim. Çehresi önce Kenan Harnedar'a, daha sonra Kırca'ya, son olarak da kendi eşkâline büründü.

"Biliyor musun? Düşman bellediğin adamlardan iki kuruş fazla etmezsin," diyerek yakasını sertçe bıraktım.

Kafasını tahta zemine sertçe çarparken yere düşen telefonu aldım. Levent Alpay onaylamaz gözlerle beni seyrediyordu. Elimin tersiyle burnumu silerken ağlamamak için kendimi tuttum. Eski bir tahta zeminde bedeni soğuyan genç kızın vebalini kim ödeyecekti, bilmiyordum.

"Olmadı, başkan," dedim ağlayacağımı haykıran sesimle. "Bu ne size ne de Kızıl Şafak'a yakıştı. Savaşta en korunmaya muhtaç olan kadın ve çocuktur. Sizler kadını asker, çocuğu deney faresi yaptığınız hâlde isyan ediyorsunuz."

"Yapma böyle, Mislina. Hafsa için hepimiz çok üzüldük ama o bu uğurda ölecek ne ilk ne de son kişi. Bırak da görevlerini yapsınlar." Levent Alpay konuşurken askerlerden birinin Hafsa'yı kucaklamaya çalıştığını fark ettim.

"Sen kimsin ki, siz kimsiniz ki inanarak ölen bir insanı çöp konteynerine atasınız? Seninle Türkiye'de bir anlaşma yaptık, Levent Alpay. Bu oyunu kurallarına göre oynamadığınız müddetçe her şeyden elimi çekeceğimin teminatını verdim."

Levent Bey'in çaresizlikle parıldayan gözleri üzerimde dolaşırken ne söylediğimin bilincindeydi. Söylediklerimi yapmazsa operasyona katılmayacağımı, onların da biz olmadan başarısız olacağını biliyordu. Levent Bey başıyla beni onayladığında istediğimi yapacağını anladım.

Telefonu kapattım ve buyurgan bakışlarla karşımdaki time baktım. "Sen, asker! Eğer kucağındaki kişinin ölümüne saygısızlık edecek bir davranışını görürsem alnının çatından girecek olan kurşuna mâni olmam. Hafsa'yı birliğin mezarlığına götüreceksin, aksi bir istihbarat alırsam bedelini ödetirim."

Askerin kar maskesinden görünen bakışları, arkamda doğrulmaya çalışan Alberto'ya kaydığında komutanından isteksiz bir onay aldı. Asker, kollarında kırık kanatlı bir kuş gibi duran Hafsa ile odadan çıktığında ölümün suretine bürünen bakışlarım Alberto'yu buldu.

Burnundan akan kanı ipek mendiliyle temizliyordu. "Umarım bir kadının inandığı şey uğruna neler yapabileceğini gösteren çalışmamı beğenmişsindir."

Alberto sertçe burnunu çekerken iğrentiyle beni süzdü. Onun bu zavallı hâline daha fazla tahammül edemeyeceğim için odada bulunan yer altı kapısını açtım. Otelin lobisine kadar olan yolculuğumuzda Amir'den ses çıkmadı. Bu durumlarda kendimle yüzleşmem için fırsat vermesine, beni boğmamasına minnettardım.

Asansördeyken odamızın bulunduğu katın düğmesine basarak çelik zemine yaslandı. "Ölüm yazgıdır, Mislina ama adalet azme âşıktır. İstediğin dengeyi kırdıkları teraziyi bir gün düzelteceksin. Ve o gün hiçbir bedel boşuna ödenmiş olmayacak."

Söyledikleri içime serin sular serperken tükenmiş değil de yenilenmiş gibi hissediyordum. Kabuğundan yeni yeni çıkan kanatlarım, kısıtlı ömrüm adına iyi şeyler başarmayı planlıyordu. Gerekenden fazlasını yapacağıma emin olabilirlerdi. Asansörden inerken operasyon öncesi son tekrar saatine geç kaldığımı fark ettim.

Cielo'ya iki gruba ayrılarak girecektik. Birinci grup, bomba ihbarı aldığını söyleyerek içeriye kolayca ve daha güvenli bir şekilde girecekti. İkinci grup ise rehin aldığımız temizlik şirketinin eleman-

ları kılığında sızacaktı. Geç kaldığımızdan ötürü sinirle bize yaklaşan Ilgaz, beni deli edecek bir cümle kurmadan önce maskemi kucağına fırlattım.

"Kes sesini, Ilgaz ve enerjini diğerlerini toplamak için kullan," dedim kısık bakışlarımla.

Yüzümde nasıl bir ifade gördüyse konuşmaya yeltendi ama cesaret gösteremedi. Kartımı okutup odama girdiğimde kapıyı açık bıraktım. Kenarda duran çantamdan kıyafetlerimi çıkarırken hızlıydım. Boğazlı bluz ve taytın üzerine İspanyol polisinin üniformasını geçirirken gergindim.

"Bugün başaracağız, değil mi?" Sorumla Amir'in dikkatli bakışları üzerimde dolandı.

"Başarmaktan fazlasını yapacağız, Karagül."

Odadaki işimiz bittiğinden ve vakit gece yarısını çoktan geçtiğinden hızlı adımlarla odadan ayrıldık. Otelin kapalı terası restoran olarak hizmet verse de bugün daha kutsal bir amaç için kapatılmıştı. Cam kapının ardına sıralanmış elliden fazla askerin bizi beklediğini gördüm.

Koridorda duran Dukha ve Giray bizimle birlikte içeriye girdi. Askerlerin yüzündeki bilinmezlik ifadesi, varlığımı fark etmeleriyle gergin bir hâl aldı. Bacaklarımı omuz genişliğinde açıp ellerimi kalçamın üstünde kavuşturdum.

"Ben birinci ordu komutanı, Kızıl Şafak'ın direnişçi yüzü Mislina Akdemir," diyerek hepsine göz gezdirdim. "Bu saatten sonra ölünüz ve diriniz benim himayemde. Kimse dediğimden ne bir eksik ne de bir fazla yapacak."

Pusula Teşkilatı'nın askerlerinde öyle bir duruş vardı ki beton duvara çarpmış hissi veriyordu. Tabii, ağzımdan çıkacak her şeyi bir atmaca gibi yerine getirecek olan Kızıl Şafak askerlerini unutmamak gerek. Damarlarında farklı duygular çağlayan bu askerleri, aynı amaç için koordine etmek kolay olmayacaktı.

"Anlaşıldı mı, asker?" diye yüksek sesle sorduğumda hepsinin hazır ol duruşuna geçtiğini fark ettim.

Birliğin ve Pusula Teşkilatı'nın saflarından oluşan küçük ekibimde o kadar farklı bir dinamik dalgalanıyordu ki komutanlarını onaylama şekilleri dahi değişkenlik gösteriyordu. Pusula Teşkilatı'nın askerlerinde bir buz kadar soğuk ve tepkisizlik hâkimken Kızıl Şafak Birliği'nin askerleri bir alev gibi heyecanlı ve fevriydi.

Dert değildi, böyle bir donanmayı yok etmek için bize iki tür de lazımdı.

Ben nötr olabilmenin askerler gözündeki metaforuydum, dolayısıyla hem birlik askerlerine dostluğumu hem de teşkilat askerlerine safımızı aşılamak için "Kızıl Şafak Marşı"nı söylemeliydim. Yanımda duran Amir, otelin giriş ve çıkışlarının kapatıldığından emin olmak için ortamdan ayrıldı.

Göz göze geldiğim Shalom, ufak bir baş hareketiyle sözsüz onayı bana verdiğinde yutkundum. Otelin restoran katını kapsayan kalabalığın, beklentiyle çalkalanan bakışları üzerimdeydi.

Derin bir nefes aldım. "*Karanlık diz çöktüğünde engin tepelerin ve deli denizlerin ardında biz görüneceğiz,*" diyerek benimle tekrarlamalarını sağladım, içim nahoş bir huzurla dolarken devam ettim: "*Geceden ilham alıp gök kubbede yükseleceğiz.*"

Kalabalığın hırpani coşkusu, ölüme ne denli istekli yürüdüğümüzü resmediyordu. Dudaklarımda taçlanan gülüşüm anbean büyürken ölümümüzün bir hiç için değil, bir kurtuluş için olduğunu duyumsadım. Varlığımızın kimseye bir faydası dokunmasa da yokluğumuz yarınları kurtaracaktı.

"*Çünkü biz şafakta görünen Kızıl Birlik'iz!*" Marşın son sözlerini hep birlikte söylediğimizde damarlarımda dolaşan enerji demirdendi.

Gece günü sardığında gökteki yıldız, gün doğduğunda arşıâlâyı aydınlatan güneş bizleriz. Ve bir gün tüm insanlığın üstünde bir ışık hüzmesi gibi yükseleceğiz.

Dukha maneviyatla dolu anın bittiğini ve artık bir şeylerin pratiğe döküleceği dakikaların geldiğini anlayarak bir adım önüme geçti. Bu sırada Giray yanıma gelmişti. Şebeği temizlik ekibinin başına koymak ne kadar akıllıcaydı, tartışılırdı ama bekleyip görecektik.

"Bugün aklın ve mantığınla hareket edeceğine inanmak istiyorum, Giray," dedim şüpheyle onu izlerken, aynı zamanda da otoparka inmek için asansörlere ilerliyorduk.

"Bugün bizi kurtaracak olan akıl ve mantık değil, sert kız." Saçlarını kapatan bereme dokundu, neyi saklamak istediğimin farkındaydı. "Ancak emin olmalısın ki bir parça deliliğin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur."

Konuştuklarımıza kulak misafiri olan Dukha, kafasını *uslanmaz bu çocuk* der gibi salladığında sıkıntılı bir ifadeyle yanımızdan ayrılan Giray'ı seyrediyordum. Ela'yı kaybetmek, onda zannettiğimden

daha köklü bir değişime neden olmuştu. Kalıcı olan tek yara başında taşıdığı değildi.

"Bence artık Giray'ın bize göz kulak olacağı evreyi yaşıyoruz," diyen Shalom'un sesiyle şaşırdım. "Şu saatten sonra kimse aynı değil çünkü kesecekleri her damardan kan yerine inanç akıyor olacak."

Sessizlik o anı bir ağ gibi örerken birbirine koordine olmuş biçimde asansörlerle otopark katına indik. Bizi duvar yürüyüşüne açılan tünelin önünde bekleyen Amir, sert ve uslanmaz bakışlarla asayişi kontrol ediyordu. Sağ yanında duran Ilgaz oldukça ciddi bir ifadeyle herhangi bir pürüz çıkmaması adına uğraşıyordu.

Dukha ile Ilgaz önden içeriye girdiğinde son olarak Amir ve ben tünele adımladık. Otoparka açılan tünelin kapısını örttüğümüzde etrafta rutubetli bir sıcaklık vardı. Duvarlara asılan ışıklar öksürür gibi yanıp sönüyordu. En öne geçen Shalom, havada süzülen *drone* yardımıyla bizi yönlendirmeye çalıştı.

Bir nevi GPS cihazı görevi gören *drone* şu anda yeşil ışık yayıyordu. Kırmızı ışığa geçiş yaptığında istediğimiz yere gelmiş olacaktık. Otel ile temizlik şirketinin binaları karşılıklı konumlandırılmıştı. Henüz mesaisi başlamamış olan temizlik şirketinin, en alttaki koridorlarından birine giriş yapacaktık.

Amir kinayeyle, "Gergin görünüyorsun, binbaşı," dediğinde durağan bakışlarım yüzüne tırmandı.

Kısık ışıklar, bir gösteri gibi hatlarında dans ediyordu. Keskin çizgilere sahip çehresinde korkuya dair tek bir iz yoktu. İnsana şuurunu kaybettiren okyanusları harelerimle buluştuğunda gülümsedi.

"Kimseye bir şey olmayacak, değil mi?" Benden bu kadar duygulu bir cevap beklemediğini yüzündeki şaşkınlıktan anladım.

Hafsa'nın ölümünden ne kadar etkilendiğimi kendi gözleriyle görmüştü. Bu kadar fazla ölümün ve kanın kol gezdiği bir ortamda tepkisiz kalmakta zorluk çekiyordum. Kendi canım için değil de başkalarının hayatı için bu kadar endişeliydim.

"Kimseye bir şey olmaması için elimden geleni yapacağım, Karagül." Beni onayladığında yumruğumu uzattım ve tokuşturması için bekledim.

"Sen bu hareketleri hep o insan bozmasından öğreniyorsun," dese de yılgınlıkla yumruğunu benimkiyle tokuşturdu.

Amir'in Giray'dan bu şekilde bahsetmesine artık aşinaydım. Biri birlerinden hoşlanmadıklarını bildiğimden tepki göstermiyordum. Yine de son zamanlarda daha az konuştuklarının ve birbirlerine daha az dadandıklarının farkındaydım. Eğer bugün de aralarında bir gerginlik olursa durumu kurtaracak bir Etka da ortada olmayacaktı. Çünkü kendisinin operasyona katılmasına Amir izin vermemişti.

Kendimle konuştuğum ve sayısız senaryo yazdığım yol boyunca karanlık, bir nebze olsun zihnimin dinlenmesine sebep oldu. Shalom'un önünde havalanmış *drone* nihayet kırmızı ışık yaydığında gerginlik bir halat gibi vücudumu sardı.

"İnci," diye seslendi kalabalığa Amir, sert tonlamayla çıkan sesi oldukça buyurgandı, ister istemez olduğum yerde toparlandım. "Üstüne düşeni yap."

Saçlarını tepesinde sıkı bir atkuyruğu yapan İnci, uslanmaz gülüşüyle sırtındaki çantayı çıkardı. Birlikteki askerlerin ondan çekinmesinden ve hoşlanmamasından zevk alıyordu. Kimsenin onayına ihtiyaç duymayacak kadar öz güven sahibiydi.

Denizaltında kullandığı çift başlıklı halka şeklindeki patlayıcılarını duvara simetrik şekilde sabitledi. On tane kadar patlayıcıyı sabırla yerleştirdikten sonra, onay almak isteyen gözlerle yüzümü inceledi. Kimseden tepki görmek istemiyordu, hele de böyle bir operasyonda.

Gözlerimi yumarak onay verdiğimde keyifle avuçlarını havalandırdı. Ayaklarımızın altında titreşerek büyüyen hava akımı kısa bir sürede toprak parçalarını yükseltti. Duvardaki patlayıcılar, içinde bulundukları mekanizmalar aracılığıyla kendi etraflarında hızla dönmeye başladı.

Her döndüklerinde de bir kol boyu kadar duvara gömülüyorlardı. Avuçlarını boş bir duvara yaslayan İnci, son bir kez abanarak tüm patlayıcıların oldukça ileriye gitmesine sebep oldu. Çift başlıklarından çıkan çelik halatlar, patlayıcıların boşluklarına tutunduğunda ne olacağını az çok tahmin ettim.

Halatlar, İnci'nin çağırdığı ufak çaplı rüzgârla daha hızlı dönüp cereyana tahammül gösterirken duvarın sallandığını hissettim. Halatlar kirişleri zorlayıp tuğlaların arasından geçtikten kısa bir süre sonra duvar, kum gibi ayaklarımızın dibine yığıldı. Oldukça sessiz gerçekleşen bu olay karşısında şaşırmadan edemedim.

Hâlen daha havada birbirine çelik halatlar yardımıyla bağlı duran patlayıcılar, metal bir parlaklıkla kesintisiz biçimde dönüyor-

du. İnci'nin el hareketiyle birbirlerinin içine geçerek tek bir çember hâlini aldılar.

İnci'nin ekip arkadaşları gördükleri karşısında tepkisizken birliğin askerleri olanları hayret dolu bakışlarla seyrediyordu. Kızıl Şafak'ın yakışıklı sayılabilecek askerinin boynuna sardığı bezi çekip alarak flörtöz bir tavırla alnında biriken terleri sildi İnci.

"Ekibin kaçıklardan oluşuyor," diyerek Amir'e onaylamaz bir tavırla başımı salladım.

"Biliyorum." Amir kollarını göğsünde bağlamış, gördüklerinden dolayı haz alan bir tavır takınmıştı. "Ve ekibimle gurur duyuyorum."

Şirketin güvenliğini sağlayan görevlilerin sipariş ettiği yiyeceklere. oldukça kuvvetli uyku ilaçları katılmıştı. Onlar uyandığında her şey olup bitmiş olacaktı ve yeni personellerini Cielo'ya göndereceklerdi.

Cielo'da yapılacak olan müzayedenin planları için temizlik şirketinin yöneticisi ofisinde sabahlamaya karar vermişti. Herhangi bir sıkıntı onun sonu olabilirdi çünkü Pusula Teşkilatı oldukça titiz çalışırdı ve tek pürüze neden olursanız bu sizin sonunuz demekti.

Yıkılan duvardan geçerek temizlikçilerin kıyafetlerinin yer aldığı odaya girdik. Herkes üstüne uygun üniformaları seçerken böylesine donanımlı askerlerde o kıyafetlerin nasıl duracağını düşünüyordum. Kıyafetleri, temizlik malzemelerinin konulduğu bir arabaya koyarak asansöre ilerledik.

Şirket klasik bir tarzda dizayn edilmişti ve her şey ihtiyaç doğrultusunda konumlandırılmıştı. Keyiften uzak bir gülüş dudaklarımda asılıyken yöneticinin bulunduğu kata çıkmıştık.

"Temizlikçi rolünü üstlenecek olanlar, üniformalarını değiştirip şirketin kilit noktalarına yerleşsin," diyerek etrafıma kısaca göz attım, tehlikenin eşiğinden atlamamıza çok az kalmıştı. "Diğerleri giriş ve çıkışları tutsun."

Olumlu homurtulardan sonra herkesin çil yavrusu gibi dağıldığını fark ettim. Nihayetinde komutanlar dışında kimse kalmamıştı. Yöneticinin odasının önünde durduğumuzda herkes birbirinin gözlerine baktı. Bacağımdaki kayıştan kısa menzilli silahımı çıkararak emniyetini açtım.

Amir kapıyı tıklattı, Ilgaz metanetli bir ifadeyle içeriden onay gelmesini bekledi. Çok geçmeden *gir* komutunu duyduğumuzda bizi güvenlik görevlilerinden biri zannettiğini anladım. Çünkü şu anda şirket binasında güvenlikten başka kimse yoktu.

Ilgaz kapıyı açtığında içeriden sızan ışık karanlık alanı aydınlattı. Gözlüklerinin altından yüzümüzü inceleyen adamın eli güvenlik düğmesine uzanır uzanmaz, Dukha güvenlik düğmesini nişan aldı.

Alaylı bir tavırla adamın masasının önündeki koltuklardan birine oturan Giray sakince etrafı inceledi. Yöneticinin alnında biriken boncuk boncuk terler ne kadar gerildiğini ve korktuğunu kanıtlar nitelikteydi.

"Ne istiyorsunuz, para mı?" diye sorar sormaz kasasına yöneldiğinde masanın gizli bölmesindeki silahını çıkardığını anladım ve kasaya tek el ateş ettim.

Genç adamın bakışları korku doluydu, ellerini kaldırarak başının üstüne yerleştirdi. Hırsız olmadığımızın pekâlâ farkındaydı. Üniformalarımızın armasında Kızıl Şafak'ı simgeleyen parıltılı güneşler insanın gözünü alıyordu.

Başparmağını yöneticinin masasında gezdiren Giray gözlerini devirdi. "Temizlik şirketi için oldukça tozlu bir masa değil mi sizce de?" diyerek parmağını gelişigüzel biçimde adamın yüzüne üfledi.

"Ilgaz, silahını al," diye emrettim ve ilerleyip Giray'ın tam karşısına oturdum. Yıkıcı ekibim odanın dört bir köşesine dağılmış, anlaşma için bekliyordu. "Seninle açık ve kısa bir şekilde konuşacağım. Ve sen de beni ikiletmeden söylediklerimi yapacaksın."

Ilgaz, masanın gizli bölmesindeki klasik silahı alarak pratiklikle Shalom'a fırlattı. Dev camların yardımıyla Cielo binasını içeri taşıyan manzaranın tam önünde, yani adamın arkasında durdu. Benim emniyetime geçen odada, Pusula Teşkilatı'na kulluk eden adamlardan birinin daha yüzüne baktım.

"Sevgili Manuel, aldığım istihbarata göre Cielo'da görevlendireceğin temizlik ekibi kırk kişiden oluşuyor. Atacağımız ilk adım, temizlik görevlilerinin üçte ikisini benim ekibimle değiştirmek olacak."

Söylediklerime anlam veremeyen adam, çatık kaşlarıyla yüzümü incelerken gayriihtiyari biçimde başını kaldırıp karşıya baktı. Odanın ışığı Okyanus'un tüm keskin hatlarını ortaya sermişti ve oldukça sakin bir şekilde pusuda bekliyordu. Manuel'in gözlükleri altındaki bakışları, Amir'in üstünde gereğinden fazla oyalandı.

"Başasistanına, yeni görevlilerin bu organizasyonda daha iyi performans sergileyeceğine dair teminat vereceksin. Gün boyunca kimse duvarın yıkılmış olduğu kata girmeyecek, o katı gören güvenlik kameralarını ekibim devre dışı bıraktı bile."

Genç adam söylediklerimi hazmedemedi. "Sen kimsin ve durup dururken benden neden bu tür şeyler yapmamı istiyorsun?"

Kafamı yana yatırarak bakmaya alışık olduğum o manzarayı izledim. Daha sonra da tıpkı bir saat gibi Cielo binasının tepesinde bulunan pusulaya göz gezdirdim. Bakır rengindeki kaplaması, güneşin ilk ışıklarıyla kavuşuyordu.

Kulağımdaki cihazda duymak istediğim konuşmalar yankılandı: "GİZ şu anda binanın denetimi için giriş yapıyor. Söyledikleri dışında herhangi bir şey yaparsan seni öldürmekten çekinmeyeceklerdir." Duyduklarımı tekrarlayarak yöneticinin sorusunu es geçtim.

Öfkelenen yönetici başında kavuşturduğu ellerini sertçe masaya vurduğunda kimseden çıt çıkmadı. Sonunda bizim basit hırsızlar olmadığımıza dair bir aydınlanma yaşamıştı. Gözlüklerini çıkararak kısık bakışlarıyla tüm yüz hattımı inceledi.

"Mislina Akdemir," diye baskılayıcı bir tonla konuştu. İsmimi bilmesi tedirgin olmama sebep olurken değişen yüz ifadem keyifle gülmesine neden oldu. "Kızıl Şafak'ın en kıymetli piyonu, halkın direnişçi yüzü."

Bu dakikaya kadar sessizliğini koruyan Amir, iki adım öne çıktığında Manuel *eğlence yeni başlıyor* der gibi hepimizi süzdü. Giray çenesini havaya kaldırmış, adamın ağzından çıkacak olanlara odaklanmıştı. Ben de ne ara bu kadar tanındığımı ve halkın gözünde direnişçi sayılacak ne yaptığımı düşünüp tartıyordum.

"Pusula Teşkilatı'nın aşı tesisine yaptığınız baskından ve Kenan Haznedar'ın kızını rehin aldığın andan görüntüler viral oldu." Başını hafifçe yana eğip küçümseyen gözlerle beni süzdü Manuel. "Hele ki kedi kadın kostümün ve onunla kontrast sağlayan iki renkli saçların bakanlara şenlikti. Bir dişiden beklenebilecek şekilde tek silahın olan kadınlığını kullanmıştın."

Sarf ettiği cinsiyetçi söylemleri yumruğunu sıkmama neden oldu. Ilgaz dahi duyduklarından hoşnut olmayarak adama dik bakışlar atmaya başlamıştı. Birinin fotoğraflarımı çektiğini de sosyal platformda bu kadar adımın geçtiğini de bilmiyordum.

"Kızıl Şafak'tan bir *hacker*, Thomas'ın -*Comdirect*- uygulamasını *hackledi* ve uygulamanın ana renklerini siyah ve griyle değiştirdi. Herkes kısa sayılmayacak bir süre seninle aynı renge boyadığı saçlarını uygulamada paylaşarak Pusula Teşkilatı'nı protesto etti."

Duyduklarımla birlikte gözlerim, başımızda dikilen Amir'e kaydı. Duyduklarına şaşırmış gibi bir hâli yoktu, aksine bildiği şeyleri dinliyor gibiydi. Thomas'ın *Comdirect* uygulaması, teşkilatın ürettiği çaylar sonrasında yeteneklerin ortaya çıktığı anı kayda alarak paylaşıldığı bir platformdu. Böyle bir algoritmada saç stilimin ve yüzümün dalgalanıyor olması, beni açık hedef hâline getirmiş olmalıydı.

"Kim olduğumu bu kadar iyi bildiğine göre neler yapabileceğimin de farkındasındır diye düşünüyorum," dediğimde Manuel dudak bükerek omuz silkti.

"Harzem Şah'ın kızı olmasaydın bu dediklerinden etkilenebilirdim belki," diyerek bilmiş bir tavırla bakışlarını Amir'e çevirdi Manuel. "Babanın Pusula Teşkilatı'na hizmetleri saymakla bitmez. En büyük hizmetlerinden biri karşında, diğeri de yanında duruyor."

Üstümdeki sayısız silaha, içimde bulundurduğum sıra dışı meziyete rağmen o an çaresizliğin kanımda demlendiğini hissettim. İnsanlığı kurtarsam da hayatını yitiren, çocuklarını bu uğurda kaybeden herkesin vebali sineme tüneyecekti. Her taş yerine otursa bile benim Pusula Teşkilatı'na yıllarca kulluk etmiş birinin kızı olmam herkes tarafından bilinecekti.

Vebalini taşıdığım, çocukluğunu yitirmesine sebep olduğum kişileri çok uzakta aramamalıydım. Biri sevdiğim adamdı; canımdan öte bildiğim, çocukluğumla alakalı bir şeyleri güzelleştiren adam babamın ilk kurbanıydı. Titreyen dizlerime elimi yasladım ve bakışlarımı Manuel'in gözlerinden çektim.

Manuel, "Amir benim yatakhane arkadaşımdı, babanın eğittiği sayılı kişilerden biri de benim, Mislina. Ve inan bana, baban o kadar harika bir eğitici ki Amir gibi mızmız bir çocuktan bile Pusula Teşkilatı Generali yarattı," dediğinde geçmişin hortlayıp tüm anı sardığını hissettim. "Hâlen daha babandan kalma çıngırağına sarılarak uyuyor musun, eski dostum? Ha pardon, unutmuşum, yurt müdiresi çok ses çıkarıyor diye onu kırıp çöpe atmıştı."

Tırnaklarımın uzun hatlar çizerek kendine yol belledi masa, sinirimden ve çaresizliğimden nasibini alırken Manuel'in aynı masada tanıdık bir ritim tutturduğunu işittim. Bu, babamın eğittiği askerlere kodladığı bir tınıydı. Okyanus'un anbean içeri bükülen omuzları ve alnında parlayan ter damlaları durumun vahametini gösteriyordu.

Odanın ışıklarında baş gösteren yanıp sönme eylemi tüm katı sıçradığında Dalkıran durdurulabilecek gibi değildi. Amir'in bedeni

belli aralıklarla sıtma tutmuş gibi titrerken Dukha ona yaklaşmaya çalıştı. Kalın elektrik kablolarından oluşan bakışları lazer gibi bizi taradığında artık bu dünyada olmadığını sezdim.

Olaya müdahale etmek için ayaklanacağım esnada Shalom omuzlarıma baskı uyguladı. Okyanus'a yaklaşmamı engellerken ortaya çıkan lacivert ışıklar dev camlara vuruyordu. Manuel görüntüye aşina biçimde ıslık çalıp kahkaha atarken kimseden ses çıkmadı. Manuel'in ritim tuttuğu elleri dışında...

Nasıl olduğunu anlayamadan Giray hızla yerinden kalkıp masanın etrafında dolandı. Manuel'in kahkahasıyla kıpkırmızı kesilmiş suratına iğrentiyle bakıp kafasını enseden yakaladı. Zerre kadar merhamet hissetmeden kafasını ritim tuttuğu masaya çarptığında, burnunun kırıldığını belli eden ses ortama yayıldı.

Manuel'in kana bulanmış suratını bir kere daha masaya vurduğunda, hayatın insanları ne denli vahşete sürükleyebileceğinin en güzel kanıtı karşımdaydı. Tınının kesildiğini fark eden Amir'in transtan çıkması kısa sürdü.

Işıklar kendiliğinden yandı ve her şey bir anda normale döndü. Kıvılcımların birbiriyle çakıştığı gözleri yüzüme düştü. Mantığının ilk hatırlattığı kişi ben olmalıydım. Shalom'un kollarından kurtularak ona sarılmak için atıldığımda elini aramıza uzattı.

"Yaklaşma, Karagül. Şu anda güvenli bir liman sayılmam," der demez rüzgâr gibi geçerek odayı terk etti.

Shalom su dolu sürahiyi Manuel'in ayılması için kafasından dökerken odadan ayrıldım. Söylediklerimizi yapmak zorundaydı, plan bu şekilde istediğimiz doğrultuda ilerlerdi ancak duyduklarımız hazmedilecek şeyler değildi.

Boş bulduğum sandalyelerden birine oturarak boşluğa asılmış bakışlarımı ileriye diktim. Dizlerimde başlayan titreme tüm vücudumu etkisi altına alırken kriz geçirmemek için direniyordum. Geçmiş tam da böyle bir şeydi. Siz gelip geçtiğini zannetseniz de daima en önemli anlarda ufacık tetiklenmeyle dirilen bir parazitti.

Ve yaşananlar gelip geçmiyordu, delip geçiyordu. Aldığınız yaralar kalıcı olup illaki kilit bir zamanda karşınıza dikiliyordu. Ben deliliği Giray'ın öldüğünü zannettiğimde tatmıştım.

Bu sırada birbirine çarpan dizlerime yaslanan avuçlar dostuma aitti. Önüme çökmüştü ve kahve çekirdekleriyle her zamanki gibi gülümsüyordu. Onu havalimanında ilk gördüğüm zamanki gibi can-

hydi bakışları. Sevdiğini kaybetmemiş, annesinin sesini bir daha hiç duyamayacak bir adam gibi değildi. Her şeye umutla bakan, hayatı şaka malzemesi yapacak kadar önemseyen bir adam gibiydi.

"Karşımda oturan kişi ne babasının kızı ne de kurtarmak için hayatını feda eden annesinin küçük çocuğu. Aynaya baktığında kendini görebilmeyi ne zaman öğreneceksin, Mislina?" diyerek saçını örten bereyi sıyırıp her şeyi gözler önüne serdi. "Herkes sen olduğun için senin arkanda, herkes bu kadar cesur bir yürek taşıdığın için senin yanında."

Giray'ın yumuşak hatlı sözleri içimde serin bir rüzgâr estirirken bakışlarımı umutla parlayan gözlerine çevirdim. Olduğu gibi, hep umutla parlayan şekilde inançla yüzüme baktı. Ayağa kalkıp kollarını başımın etrafına sararak beni göğsüne yasladı.

"Nefesim yettiğince, ömrüm tükenmediği müddetçe hep senin yanındayım, sert kız. Yaşadıklarım ve yaşayacaklarımın hiçbiri, senin gibi bir dosttan daha kıymetli değil." Başımı hafifçe geriye çekti. "Şu anda yapacağın en doğru şey, ayağını yere sağlam basıp her zaman yaptığın gibi burnunu dikmek ve üstten bakışlarınla kurdukları düzenlerini başlarına yıkmak olacak."

Beni tasvir etme şekli yüzümdeki gülüşü genişletirken istemeden de olsa dişlerimi gösterdim. Doğrulup koluna gelişigüzel bir yumruk attığımda bakışlarıyla beni onayladı. Bana olan inancını, bunun üstesinden de kolayca gelebileceğimizi kanıtlamaya çalıştı.

Dün babam bu cehennemi yarattı, bugün ben yok edecektim kazandıkları tüm zamanlarını.

İspanya'nın kaotik merkezlerinden birinde, karanlık sanatla karışmış bohemin tüm standartlarını zorlayan bir şehirde tam da istedikleri gibi herkesin gözü önünde ama burada yapılanlardan kimsenin ruhunun duymayacağı bir yerdeydiler. "Cielo" İspanyolcada cennet anlamına gelen ama yapılanmanın içinde cehennemi barındıran göz kamaştırıcı bina.

Gizemi Ayasofya'ya kadar taşan kripteksin, bina şeklinde inşa edileceğine görmesem inanmazdım. Pusulanın ibreleri aralıklı dolarak dönüp kuzeyi her gösterişinde bir saat daha geçmiş oluyordu. Temizlik şirketinde geçirdiğimiz sancılı saatlerde her şeyi normalleştirmeye çalışmıştık.

Şirketin asıl personeli gelmeden binayı terk etmiştik. Kolumdaki saat ikindi vaktinin çoktan geçtiğini gösterirken yaşananlardan sonra tek kelime etmeyen Amir'in yanına oturdum. Vaktimiz daralmıştı ve gitmeden önce konuşmamız gerekiyordu.

"Zaaflar ve yaşanmışlıklar, bizi makinelerden ayıran en önemli hususlar. Kırılabildiğin için kendini zayıf olarak nitelendirirsen birçok şeyi kaybedersin," dediğimde gözlerini yüzüme dikmiş olduğunu fark ettim. "Bakma öyle. Kırılan bir kalbin yoksa, canın başkaları için yanmıyorsa insan değilsin demektir."

Söylediğim her şeyin ona anlatmak istediklerinin farkındaydı. Şayet yıllar sonra geldiğimde Amir'in gözlerinde hayat parıltısı bulmasaydım, sanırım tüm bağları koparırdım. Ona dair ne varsa parçalayarak yakar, daha sonra da küle dönmesini beklerdim. Fakat bazen bazı insanlar, bazı insanlarda başkalarının göremediğini gördüğü için âşık olur.

"Geçmişinde çocukluğunu zerre kadar yaşamamış biri olarak yalnız değilsin, yalnız değiliz. Ek olarak bu sorunların için bir ilaca ihtiyaç duymakta da yalnız değilsin ve tüm bunlar seni eksik ya da kusurlu yapmaz." Eline uzandım, avucunu açarak işaret parmağımla daireler çizerken devam ettim: "Biz kimsenin olamayacağı kadar zengin ve kalabalığız çünkü kimsenin hayatta kalamayacağı bu şartlarda birbirimize sahibiz."

İçimi dibine çeken okyanuslar amansızca üzerimde dolaştığında duygularıyla titreşen harelerini okuma fırsatı buldum. Manuel'in sözleri, benim gibi onun da bu saate kadar beyninde dönüp durmuş olmalıydı. Güzel kirpiklerinin çevrelediği gözlerinin altını okşadım.

"Bütün dünyayı birbirine kattım, seni kendime sakladım. Çocukluğumu kirli masallarla kandırdım ama tüm yaralarını seninle sardım," diyerek boştaki elini elmacık kemiğime yasladı. "Herkes için değil, biri için sustum; günün sonunda kazanan ben oldum."

Kendi diliyle duygularını anlatmaya çalıştığında beklemeden kollarımı etrafına sardım. Sıkılaşan parmaklarım, tüm geçmişini ün ufak etmek ister gibiydi. Kafamı omzuna yaslayıp sırtını sıvazlarken derin bir nefes aldım. Kolay olmamıştı bugünleri görmek ve öylece bizden çalmalarına izin vermeyecektim.

Barselona karakolunda oturup birbirimizi teselli ettiğimiz dakikaların ardından siyah renkli polis üniformalarımızı giydik. Gözle-

rimizi dışarıda bırakan kar maskelerinin üstüne, herhangi bir zehirli gaz salınımına önlem olarak maskeler geçirdik.

Yirmi kişiden oluşan grubum hazır olduğunda klasik polis araçlarına ilerledik. Alarmları devreye koyarak sokakların içinden siren sesiyle geçtik. Cielo'nun bulunduğu caddeden taşan kalabalıkta ayrı bir özen mevcuttu. Dünya kıyamete sürüklenmiyormuş gibi giyinmişlerdi. Yüzlerinde diğer insanların hayatlarını çalmamışlar gibi bir gülümseme vardı.

Herkesin bakışları bize yönelirken tanınmadığımı ve şu anda onlar için basit bir polis olduğumu kendime hatırlattım. Maskelerde ses dalgalarını değiştiren ve tanınmayı engelleyen cihazlar mevcuttu. Gecenin köründe bir altın yığını gibi parlayan binaya gelişigüzel bir bakış attım.

Müzayedeye girmek için kırmızı turnikelerle ayrılmış alanda bekleyen insanların ellerinde altın yaldızlı davetiyeler mevcuttu. Avangarda kaçan kıyafetleri ve şuursuz gülüşleri, tüm insanlığın üstüne yıkım gibi çökecek cinstendi.

Postallarımın asfalt zeminde gıcırdadığını ve hemen yanımda benimle yürüyen adamın nefesini tuttuğunu işittim. Polis ekibimizde yer alan Ilgaz diğer tarafta kalmıştı. Cebimden çıkardığım sahte isimli rozetimi, davetiyeleri kontrol eden görevlinin gözüne soktum.

Kel görevli rozetime bakmak için uzandığında bileğindeki pusula armasını fark ettim. Ayaktakımından sayılacak bir rütbeye sahip olsa da tehlikeliydi. En azından arkamda sıraya girmiş ve şu anda sıranın akmasına mâni olduğumuz ahmak insanlar için tehlikeliydi.

Kel adam kulağındaki cihaza bir şeyler mırıldanarak kısa bir süreliğine yanımızdan ayrıldı. Doğrusu yanında cıva gözlü bir iblisle döneceğini hesaba katmamıştım. Kırca, jilet gibi ütülenmiş takımının içinde parıldıyordu. Tarayıcı bakışları ekibimde dolandığında olanlara anlam veremese de mütevazı biçimde gülümsedi.

"Sorun tam olarak nedir?" Sorusuyla damarlarımın gerildiğini hissettim. Muhtemelen şu anda tüm baronların dikkatleri üstümüzdeydi, kanı çekiyorduk.

"Bomba ihbarı aldık, içerinin güvenli olup olmadığını kontrol etmemiz gerekiyor," dediğimde kısık bakışları, maskenin ardında yer alan bakışlarıma tutundu.

Sesimin olduğundan daha kalın çıkması ve ellerim dâhil her yerimin kamufle biçimde bulunması bana rahatlık veriyordu. Yine de

karşımdaki yaşlı kurdu kandırmak sandığım kadar kolay değildi. Dışarıdaki ve içeride tabloları gezen davetlilerin meraklı uğultusu etrafımızı epey sardı.

"Pekâlâ, kontrol etmenizde hiçbir engel yok." Bizi içeriye buyur ettiğinde bir yırtıcının inine girmek üzere olduğumuzun farkındaydım.

Kontrol cihazlarını es geçerek içeriye adımladığımızda herkesin garip bakışları üzerimizdeydi. Amir, silahı tutmayan elini göğsüne yasladığında bunun *etrafı dolaşın* anlamına geldiğini anladım. Tanınmak için üniformasına kırmızı ip geçiren Ilgaz'a döndüğümde emir beklediğini gördüm. Başımı iki kere salladığımda emri anlayarak diğerlerini koordine etmeye koyuldu.

Kırca müzayedenin sunulacağı platforma çıktı, şarap kadehine bıçakla birkaç kere vurdu. Atmacayı andıran bakışları kalabalığın arasında sinsice dolaştı. Mendil alacağımız gece de bize böyle bir konuşma yaptığını hatırladım.

"Lütfen telaşınıza mâni olun, değerli konuklar. Polis memurları rutin bir kontrol olduğunu söyledi." Yatıştırıcı bir tebessümle konuşuyordu. "İşleri kısa sürecekmiş, bu durumun gecenizi mahvetmesine izin vermeyin."

Cielo'nun simli damarlardan oluşan mermerli yüzeyi ve ayağımı bastığım zeminden en üst kata kadar olan dizaynında spiral merdivenler kullanılmıştı. Asansörler merdiven basamaklarının çaprazında yer alıyordu. Sayısız tablonun asıldığı duvarlarda Amir'in şaheserleri sergileniyordu.

Ortamı yatıştıran Kırca, bizim yanımıza gelmek yerine gözden kayboldu. Amir, "Güvenliği artıracak, işkillendi. Askerlerini istediği pozisyona getirdikten sonra mekânı boşaltacaktır," dediğinde amcasını ne kadar iyi tanıdığını fark ettim.

Amir'in tablolarına özellikle dikkat etmeyerek daha önce planını defalarca görmüş olduğum binanın katlarını dolaşmaya başladım. Katlarda, çalışma ve muhasebe odaları dışında tabloların istiflendiği depolar mevcuttu. İlk on katı bu şekilde dolaştık. Nihayetinde sıra mutfağa geldiğinde servis yapan kişilerin ve aşçıların yüzündeki maskelere göz gezdirdim.

Cielo, bunu misafirleri hastalıktan korumak için yapmıştı. Kendi ürettiği hastalıktan kimi koruyordu, onu da bilmiyordum gerçi. Koridorda karşılaştığım Giray'ı kafasındaki yaradan tanıdım, elindeki

karideşli kanepelerle servis yapmak üzereydi. Maskelerin tek avantajı kimsenin tanınmamasını sağlamak olmuştu.

"Bir şeyler planladığımızın dışında ilerliyor, ekibi iyi kollayın. Kıyamet yakındır." dedikten sonra elindeki tepsiyle içeriye geçti.

Müzayede için herkes ismine ayrılan koltuğa oturmuş, Amir'in tablolarından birini satın almak için birbiriyle yarışıyordu. Okyanus'un elinin değdiği, sihrini üflediği bir şeye fiyat biçebilecek kadar aptallardı. Kırca, onu en son gördüğüm yerde değildi.

Müzayedeyi yöneten görevli, fiyatı saniyeler içinde artırırken kulakları rahatsız eden bir alarm sesi duyulmaya başladı. Tehlikeyi haber veren alarmla birlikte kalabalığı telaş ele geçirdi. Milyonlarca lira değer biçtikleri tablolar bir anda tüm önemini yitirdi çünkü can korkusu, eteklerinin tutuşmasına sebep oldu.

Omzuma çarparak yanımdan geçen kalabalığın ardından, etrafın daha fazla tenhalaştığını ve bizimkiler dışında servis görevlisi kalmadığını gördüm. Büyük adımlarla yanıma gelen Amir tehlikeyi tescil ler nitelikteydi. Cielo, sivil olan herkesi çıkardıktan sonra güvenliği devreye sokarak kepenklerini indirdi.

Çelik kepenkler kurşungeçirmezdi ve yukarıdan yönetilen bir mekanizmayla açılıyordu. Kırca'nın bizden işkillenmemesi imkânsızdı zaten. *Trink* sesiyle olduğumuz kata inen asansörlerden sayısız asker çıkmaya başladığında saldırı pozisyonu aldım.

Silindir binanın kolonlarının arkasına geçerek sıcak çatışmaya dâhil oldum. Kurşunlar, değer biçilemeyen tablolardan geçip bedenlere girerken sayılarının zannettiğimiz kadar çok olmadığını gördüm. Nişancılarımızdan kaçamayan kafaları, birer salça kutusu gibi patlarken kalanlarla yakın temasa geçtik.

Başıma tekme savuranın bacağını yakalayarak hızla kendime çektim ve kafamı alttan çenesine gelecek biçimde yüzüne yerleştirdim. Sersemleyen bedeni, karnına tekme atmamla birlikte devrildi. Ayağıma çelme takanın bacağını iki diz kapağım arasında sıkıştırarak hızla ters yöne döndüm. Kemikten gelen kırılma sesi bana haz verirken dirseğimi yüzüne sertçe vurdum.

Temizlikçi kılığındaki ekip de görevini layığıyla yerine getirmiş, kimse maskesini çıkarmamıştı. Yüzlerimizin görünmesini istemiyorduk çünkü bilinmezlik, son ana kadar avantaj sağlardı. Ağır yük ve eşyaların taşındığı asansörlere ilerlerken herkes nefes nefeseydi.

Sesleri değiştiren mekanizmaları devre dışı bırakmıştık çünkü seslerimizle koordine olmaya ihtiyacımız vardı. İlk altmış katın tıpkı diğerleri gibi saçma sapan şeylerle dolu olduğunu biliyorduk. Önemli olan son on kattı.

Asansör gürültüyle durduğunda iki asansör kabininden çıkan ekip beklediği kapının önündeydi. Yuvarlak kapının iki kanadı ortada birleşmişti. Birleştiği yüzeye pusula simgesi kazınmıştı. Binadaki her şey gibi o da altın rengiydi ve insanın gözünü alıyordu.

Pusula simgesinin ortasında yer alan boşluksa anahtarın bölmesiydi. Giray, temizlik kıyafetinin iç cebinden anahtarı çıkararak Amir'e uzattığında herkes birbirinin görünmeyen yüzüne baktı. Zincirinden çıkarılan pusulam, buradaki ışıltılı dünyaya ait olduğunu haykırır gibi o yana bu yana sallandı.

Dalkıran, "Saldırı pozisyonu alın, kapının ardında bizi neyin beklediğini bilmiyoruz!" diye uyarıda bulunduğunda tek dizimi yere koyarak silahımı ayarladım.

Anahtar ortadaki boşluğa, bize ölüm gibi gelen ama aslında birkaç saniyelik sürede bir şekilde yerleşti. Anahtar ustasının ne kadar kıdemli olduğunu o an anladım. Pusula kendi etrafında dönüp kuzey yönünü gösterdiğinde demir kapıda bir gıcırtı duyuldu.

Üst kat gözler önüne serildiğinde diğer katlarla arasında bir farklılık olmadığını gördüm. Bir yerlerden askerlerin fırlamasını beklerken kimsenin meydana çıkmamış olması kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bundan sonraki her katta dikkatli olmalıyız," diyen Dukha, silahının burnuyla etrafı kolaçan etti.

Kapının açıldığı katta, diğerlerinden daha farklı olan hiçbir şey yoktu hatta oda bile yoktu. Bir sonraki kata basamaklardan çıkarken izlendiğimizin ve bu kata çıkabilecek kadar bilgiye sahip olduğumuz için birilerini kızdırdığımızın farkındaydım. Uğultulu bir sessizlik hâkimdi, öyle ki buraya kadar boşa geldiğimiz izlenimini veriyordu.

Altmışıncı kata son üç kat kaldığında basamakları tüketmiş ve zemine basmıştık ki sessizliği delen mekanizmaların gürültüsü duyuldu. Çift lazerli kameraya sahip robotlar, bulunduğumuz kata taramalı tüfek gibi kurşun boşaltmaya başladığında birkaç kişinin gafil avlandığını gördüm.

Ölüm ansızın üstlerine çökerken kanla boyanan altın rengi zeminde postallarımız kayıyordu. Beni arkasına çeken Amir'in yanı sıra Giray çaprazımda duruyordu. Robotlar otuz saniye aralıklarla ateş

açıyordu. İkinci bir defa daha silahlarını çıkararak koridoru taradık. larında elimi havaya kaldırıp geriye doğru saydım.

"Mümkün mertebe hızlı biçimde katın diğer tarafındaki merdivenlere koşun!" dediğimde makineler duvarların içine giriyordu. "Sadece otuz saniyemiz var."

Cihazlar duvarlara girip ortadan kaybolduğunda koşmaya başladık. Yerler haddinden fazla kanla kaplı olduğu için ayaklarımızın kaymasına mâni olamıyorduk. Bulundukları haznelerinden ayrılmalarını sağlayan mekanik sesi işittim.

Köşeyi döndüğümüzde hızını alamayan askerlerden biri yere düştü ve Amir makineyi vuramadan mermiler, elimi sıkı sıkıya tutan kişinin bedenine boşaltıldı. Kanla boyanan bedeni merdiven basamaklarına yatırıp maskesini çıkardığımızda bunun Santiago olduğunu gördüm.

Matilda ağlayarak mermi giren bölgelere tampon yapmaya çalıştı. Boşuna olan uğraşı içimin çekilmesine sebep olurken kanla ıslanan eldivenlerimi çıkarmaya uğraştım. Benzi atan Santiago'nun ağzından gelen pıhtılar, nefes almasını daha zor hâle getiriyordu.

"Yalan söyledim," diye mırıldandı bölük pörçük. "Annem ve babam öldü ama bir kardeşim var. Kumarhaneyi yönetmekten korkacak kadar pislik olduğum için her şeyi kardeşimin üstüne yıktım."

Kanlı ellerini Matilda'nın yüzüne uzattı ve tenini okşadı. Karşısındaki kadını sevdiğini görebiliyordum. Santiago gibi adamlar aşkın kendisini bulabileceğine inanmazdı. Zaten aşkın olayı da bu değil miydi? Ansızın gelirdi ve hiç beklemediğiniz bir zamanda kalbinizi sahiplenirdi.

"Tüm bunlar bittiğinde kardeşimi bul ve ona, onu sevdiğimi söyle. Her şey için pişmanım, lütfen beni affetsin," dedi son nefeslerini verirken. Gözleri, dünyada görüp görebileceği en kötü yıkımla kapandı.

Hayat tam olarak böyle bir şeydi işte. Ağlayarak doğuyor, nice sancılarla büyüyorduk ve geride bir sürü gözü yaşlı insan bırakarak ölüyorduk. Önemli olan tüm bu akış içinde yakınlarımıza, onları ne kadar sevdiğimizi söyleyebilmekti. Matilda ağlayarak kendi dilinde duasını okurken cenaze için vaktimizin olmaması da kaderin ayrı bir cilvesiydi.

Yakut, Matilda'yı zor bela Santiago'nun başından kaldırdığında bir hikâyenin daha küle döndüğünü hissettim. Bir sonraki kara

adımladığımızda ortamın oldukça sakin olduğunu fark ettik. Adım atmak üzereyken Sitrin eğilerek zemine dokundu.

"Komutanım," dedi sıkıntılı bir şekilde, maskelerden ötürü soluk soluğa kalmıştı. "Zemin birbirinden farklı karelere ayrılmış durumda, hareket edebilir. Üstüne ağırlık bindiğinde çökmesi kaçınılmaz."

Sitrin, her nesnenin geçmişini görebilme gücüne sahipti. Daha önce bu katta böyle bir durum yaşandığı için bunu tahmin etmişti. Sırt çantamdaki mıknatıslı kancaları devreye sokarken diğerlerinin beni izlediğini fark ettim. Basamaklarda birkaç adım geriye giderek kancayı diğer taraftaki merdivenlerin duvarına fırlattım.

Kanca zorlanmadan demire tutunduğunda halatın tokasını kemerime taktım. Komutan bensem tehlikeye ilk adım atan olmalıydım. Büyük bir gayretle karşı tarafa doğru bedenimi savurduğumda kanca tavana yakın durduğu için bedenim yükselmişti.

Sıkı sıkıya tutunduğum çelik halat avuçlarımı keserken yerinde duran zemine güvenmedim. Bedenimi geriye doğru verdikten sonra halata tutunarak duvarın yüzeyinde koşarak basamaklara atladım.

Yöntemim beni başarılı bir şekilde karşıya taşıdığı için diğerlerine de güven teşkil etti. Bu katta hiç can kaybı yaşamadan altmışıncı kata çıktığımızda herkeste derin bir sessizlik mevcuttu. Bunun sebebi karşımızdaki duvardı. Ne kapı ne de herhangi bir anahtarın gireceği bölme mevcuttu.

"Daha önce bu kapıdan giren olmamış, bu giriş kullanılmış olsaydı bilirdim," diyerek duvarın yüzeyinde parmaklarını gezdirdi Sitrin.

"O hâlde baronlar uçarak altmışıncı kata çıkıyorlar," diyen Zümrüt duvara tekme savurdu.

"Bana kalırsa helikopter pisti Cielo'nun en üst katında bulunuyor ve baronlar bu şekilde toplantılara katılıyorlar," diye fikir yürüttü Kehribar.

Mantıklı olduğunu düşünürken sessizliğimi korudum. Şu anda değil helikopter çağırmak, bubi tuzaklarıyla dolu katlardan sağlam bir şekilde inceceğimizin bile garantisi yoktu. Yeterince kayıp vermiştik. Bu binayı bugün deşifre ederek tüm savunma sistemlerini devre dışı bırakmalıydık.

Duvarın üstündeki tozları silen Amir, kutsal dört meleği ortaya çıkardığında Dukha simaları inceliyordu. Melekler, İslam dininin oluşumlarına aitti. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirerek bir daha

su içebilecek olmanın hayalini kurdum. Kafamı yana yatırarak bir şeyler düşünmeye çalıştığımda Giray yanıma geldi.

"Bu görüntü sana bir yerden tanıdık gelmiyor mu, sevgili kızım?" Kinayeli sorusuyla ne demek istediğini anlamayarak bakışlarımı ona çevirdim. "Cielo bir kripteks, en önemli kapısı küçük kripteksin içinden çıkarılan çiple açılıyor. Ve şu anda da karşımızda kripteksin şifresini çözerken cevabını bulduğumuz bir bilmece duruyor."

Aydınlanma yaşayan zihnim, zamanı geriye sararak sayfalar arasında uzun bir süre turladı. Ta ki en son aşamaya gelene kadar gidip geldi. Kripteksin kilit bilmecesini düşündüm, çipi içinden almamızı sağlayan o bilmeceyi.

"Dünya gibi döndüğünde ibreleri güneşin etrafında..." diye mırıldandı Giray.

Duvarın önüne ilerleyerek meleklerin ortasındaki boşluğa parmaklarımla baskı uyguladım. Dışarıya doğru çıkan pusula tüm parlaklığıyla gözler önüne serildiğinde düşündüm. Bilmecenin devamı çözüm olabilirdi. Düşündüğümüz şey ya bu kapıyı açacaktı ya da sonumuz olacaktı.

"Cebrail kanat çırptığında doğuda bolluk." Pusulanın ibresini önce doğuya çevirdim. "İsrafil kanat çırptığında batıda kıtlık," derken ise batıya çevirmiştim.

Kalabalık etrafımı sararak ne yaptığıma bakarken devam ettim: "Azrail kanat çırptığında güneyde veba ve Mikail kanat çırptığında kuzeyden kahraman gelir." O sırada ibre son durağıyla buluştu.

Kapı büyük bir gürültüyle gıcırdadığında gülümseyerek Giray'a baktım. Her zamanki gibi kurtarıcı ipucunu bulmuştu. Devasa kapı geriye doğru kayarak bize yol verdiğinde altmışıncı kata ayak bastık. Kontrolü elden bırakmayan bir tavırla koridorda ilerlerken ilk kurşun başımızın üstünden sekti.

Askerler hızlı biçimde nişan alırken aynı zamanda da kapıların ardına saklanıyorlardı. Neyse ki mühimmatımız azim ve nefretti de kimse korkacak kadar zayıf değildi. İnci ile Sakura'nın önünde etten bir duvar oluşturarak görevlerini yapmaları için onlara fırsat tanıdık.

Zihnimde doğan koruma kalkanım, etrafımızı kuvvetli bir enerjiyle donatırken her şeyimle sonuna kadar savaşacağımın farkındaydım. İnci, Sakura'nın elini kalbinin üstüne koyarak gözlerini sıkıca yumdu. Mermiler koruma kalkanını her deldiğinde dişlerimi sıkıp yırtıkları onarıyordum.

İnci'nin kalp hizasında parıldayan gümüş renkteki ışık, enerji akışının sağlandığını gösteriyordu. Ekipte bulunan aynı yetenekteki birkaç kişi de İnci'nin omuzlarına ellerini koydu. Yıkım gelecek olandı, öyle olmasaydı Tanrı kıyameti yaratmazdı. Ancak felaketler bir avuç insanın elinde olmamalıydı.

İnci güçlü bir şekilde haykırdığında nefesi kulağımın dibinde bir rüzgâr gibi uğuldadı. Duvarlarda yer edinen çatlaklar hızla ilerleyerek kapıları menteşelerinden söküp onlara doğru fırlattı. Askerler hazırlıksız yakalanarak savrulduğunda yolumuz açılmıştı.

Etrafı saran moloz yığınları ve pis duman dışında görünürde kimse yoktu. Silahlarımızın lazer ışınlarıyla etrafı kolaçan etmeye başladık. Çünkü iblislerin kolayca öldüğü, hiçbir hikâyede görülmemiştir. Toplantı odasına giriş yaptığımızda masasının altına saklanan Çağdaş Atahan'ın metalik cüppesini gördüm.

Atik bir hareketle öne atılan Giray, adamı köpek yavrusu gibi masanın altından çıkararak okkalı yumruğunu yüzüne geçirdi. Bunun Ela için olduğunu çok iyi biliyordum. Sonuçta bu adam Can'ın babasıydı, aynı zamanda aşılardaki kontrolü sağlayan çipler, Çağdaş Atahan'ın teknolojisiyle ortaya konulmuştu.

"Şimdi beni kontrol odasına götüreceksin ve tüm çipleri devre dışı bırakacaksın!" Adamı cüppesinin şapkasından tutarak sürükledi.

Toplantı salonunun içinde yer alan çift kanatlı kapılardan birinde hareketlilik sezdiğimde hızla o yöne döndüm. Ancak çok geç kalmıştım çünkü yüzüme inen tekme beni gafil avlamıştı. Kan ağzıma dolarken düştüğüm yerde diğer askerlerle çatışmaya giren Amir'i izliyordum.

Beni ayağımdan tutup sürükleyen askerin kasığına sıkı bir tekme savurarak elinden kurtuldum. Kafamı hafifçe sallayarak bilincimi temizlemeye çalıştım. Bu sırada Sakura'nın, askerleri bir ağaç gibi biçerek Akira'ya ulaştığını gördüm. Adamın kafasını gövdesinden ayırırken gözünü dahi kırpmadı.

Toplantı odasının içinde, iç içe geçmiş odalarda belli sayıdaki askerlerle korunan baronlar yer alıyordu. Thomas'ın korkuyla çarpılmış yüzünü gördüğümde etrafındaki askerlerle kavga eden Matilda'yı fark ettim.

Genç kadının çok fazla güç kullanmasına gerek kalmadı. Boşluk yarattığı ilk anda zihnine odaklandı ve Thomas'ı kendi askerlerine vurdurdu. Sonrasında ellerindeki silahları kendi kafalarına daya-

yan askerler hiç duraksamadan tetiğe bastı. Etrafı saran kan kokusu öğürmeme neden olurken Giray'ın ana odanın merkezine Çağdaş Atahan'ın cansız bedenini fırlattığını gördüm.

Bizim ekipten bir askeri diğer odada sıkıştıran askerlere ilerlediğimde geriye kalan tüm baronların burada olduğunu gördüm. Ekibimdeki askeri kurtarmak için karşımdaki adamın nefes boşluğuna sağlam bir yumruk salladım. Parmak boğumlarım parçalanırken ikinci tekmemle devrildi.

Diğerine atılacakken enseme aldığım darbeyle titredim, arkamdan gelen sille olduğum yerde sallanmama neden oldu. Omzuma geçirilen ikinci yumrukla kolumu kaldıramadan kafama silah dayandı. Kolunu boğazıma saran hırıltılı nefes, silahı kafama daha fazla bastırarak bekledi.

Karşımdaki kişi az önce kurtarmaya çalıştığım ekip arkadaşımdı. Yüzüne taktığı maskeyi çekip çıkardığında gözümün gördüğünü aklım inkâr etmeye çalıştı. Ukala gülüşüyle beni seyreden Uraz hâlime kahkahalarla gülerken zevkten dörtköşeydi.

Baronların leşlerini birbiri üzerine dizen Kızıl Şafak Birliği, sonunda bulunduğumuz odayı keşfettiğinde dizlerimin üstüne çökmeye zorlandım. Kollarımı arkamda sıkıca turan Kırca'nın cıva gözleri nefretle doluydu. Maskemi sert bir hareketle çıkardığında saçlarım savruldu.

İğrendiğim yüzüne tükürdüğümde silahın kabzasını kaşımın kenarına çarptı. Kan çehremi yıkarken bulanık bakışlarımla amcasının önünde dikilen Amir'i seyrediyordum. Silahı urganın ucunda sallanan beden gibi duruyordu ve amacını unutmuşa benziyordu.

"Tek adım daha atarsanız kıymetli direnişçinizin beynini havaya uçururum!" dedi Kırca tükürükler saçarak.

"Öldürün hepsini!" diye bağırdım son gücümle, ağlamak üzereydim ve bunu kimsenin görmesini istemiyordum. "Sağır mı oldun asker, emrediyorum!"

Hayal kırıklığıyla abisine bakan Ilgaz, gözleri yaşlı biçimde olan biteni seyreden Giray, beni bu hâlde görmeye katlanamıyordu. Kahve çekirdekleri acıyla kısıldığında herkesin maskesini çıkardığını fark ettim. Tüm düzenek benim içindi, ekibimden birini tanırlarsa benim de burada olduğumu anlayacaklarından herkes yüzünü saklamıştı.

"Shalom!" diye seslendim karşımdaki adama, bir çeşit transa girmiş gibiydi ve kimse benim bu duruma düşeceğimi akıl edememiş-

ti. "İşte, Kızıl Şafak'ın ve tüm dünyanın beklediği o fırsat. Bir daha ayağımıza gelmeyebilir, ölümüm boşa olmayacak, yapın şu işi artık."

Kırca kahkahayla gülerken aynı zamanda da silahını kafama bastırıyordu. Teşkilattan kalan birkaç asker, baronların etrafını sarmış durumdaydı. Bu seviyeye gelene kadar onlara korkuyu hissettirene kadar çok büyük bedeller ödemiştim. Şimdi benim için tüm bunlardan vazgeçmeleri akıl alır gibi değildi.

"Helikopterimiz biraz sonra bizi almaya gelecek ve bu fahişe de bizimle beraber o helikoptere binecek," diyen Kırca kırgın bir ifadeyle Amir'e baktı. "Tüm bunları bana yaşatmaman gerekiyordu, evlat. Bedelini misliyle ödeyeceğinden emin olabilirsin."

Helikopterin pervane seslerini işittiğimde, şimdi olmasa bile onlarla gittiğimde öleceğimi biliyordum. Her iki şekilde de öleceğim için onların harekete geçmesi gerekliydi. Çaresizlikle önüme düşen başımı kaldıramadım.

Ilgaz, "Abi," diye seslendi Uraz'a doğru ve hızlıca silahını doğrulttu. "Annem bugünleri görseydi seni hiç doğurmamış olmayı yeğlerdi."

Önce Ilgaz'ın silahı, daha sonra da vurulan Uraz'ın silahı patladı. Ilgaz, bedenine giren kurşunla dengesini yitirirken Dukha, onu yakaladı. Amaçlarına hizmet etmek için canını ortaya koyan Uraz'ın bedenini, Demir Korken pis bir şeymiş gibi ayağıyla kenara itti. Aynı kandan gelme, aynı karnı paylaşan kardeşleri birbirine silah doğrultacak vaziyete getiren bir teşkilattı Pusula.

Dukha, Ilgaz'ın kana bulanan bedenini kucaklarken hâlâ yaşadığını fark ederek sevindim. Helikopterin daha yakından gelen sesi, bana sona yaklaştığımı hissettirdiğinde en azından sevdiklerimin yanında ölmeyi istediğimi sezdim.

Kimse daha fazla ölüm olmaması adına risk almayıp beni ellerinden kurtarmaya çalışmadı. Binanın merdivenlerini baronlarla birlikte tırmandım ve bizi bekleyen helikoptere yaka paça atıldım. Başım ayaklarının altındayken üzerime basmayı bilhassa ihmal etmediler.

Yolculuk esnasında üstümdeki tüm silahlar alındı ve ellerim çelik ip yardımıyla sıkıca bağlandı. Gözlerimi yumarak beni neden öldürmediklerine dair hayıflandım. Bu şekilde kurtulacaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Kısa bir zamanın ardından helikopter alçalmaya başladı.

Piste iniş yaptığımızda, baronların hepsi yatırılmış olduğum yerde sırtıma basarak helikopterden ayrıldı. Sona benim kaldığımı Kırca'nın konuşmasından anlıyordum. Yüzüme geçirilen çuvalla birlikte sürüklenmeye başlandığımda benden gözlerimi kapatacak kadar korktuklarını bilerek gülümsedim.

Ölümümü dahi güzelleştirecek şey, düşmanlarımın benden korkmasıydı. Etrafımda etten bir duvar olduğunun ve oldukça temkinli davrandıklarının farkındaydım. Küçük bir şov için altyapıyı ayarlıyorlardı, basamaklardan düşe kalka inerken her yerimin çürüdüğünü biliyordum.

Nihayetinde yüksek bir alana çıkarıldığımda neler olup bittiğine dair tahminlerim oluştu. Kırca, yapacağı şeyi yolda ayarlamıştı. Bu şekilde durarak çaresizce çırpınmak, benim kitabımda yazan bir şey değildi. Eğer ölmez de yaşarsam tüm bunları keyifle burunlarından getirecektim.

"Değerli izleyenler, bugün buraya normalde kullandığımız formattan daha farklı bir şekilde çıktık. Göreceksiniz için şimdiden özür dileriz ancak bize başkaldıran ve meydan okuyanların sonunu hepinizin görmesini istedik," diyen Kırca, çuvalı sertçe başımdan çekip çıkardı. "Tarzı ve tavırlarına hayranlık beslediğiniz kişiler yanlış yoldalar ve verdikleri hasarın bedelini ödeyecekler."

Kırca ve Pusula Teşkilatı'nın benim insanlık üstündeki etkimden bu kadar korktuğunu bilmek, yüzüme doğrultulmuş kameralara kahkaha atarak bakmama sebep oldu. Geride durarak olanları izleyen Dünya, tilki kızılı gözleriyle nefretini saklamadan beni seyrediyordu.

Anlaşılan bu kadar savunmasız hâlde durmam bile onların içinin soğumasına yetmiyordu. Kafamı hafifçe sallayarak yüzümün açılmasını sağladım ve kameraya içten bir şekilde bakarak başımla selam verdim. Bu, beni samimi duygularıyla seven tüm insanlık içindi.

"Hiç merak etmeyin, bize kafa tutan bu şehir magandasının başına geleceklere hepiniz şahitlik edeceksiniz," diye teminat veren Kırca, başıyla askere talimat verdi.

Kafama tekrardan çuval geçirilip görmediğim yollardan yürütüldüğümde herkesin merakla benim hakkımda konuştuğunu duydum. Demir olduğunu düşündüğüm bir kapı gıcırtıyla açıldı, içeri itildiğimde yüzüstü düştüm. Ellerimdeki bağlar çözülmediğinden dengemi sağlayamamıştım.

Ağzıma dolan kanı tükürmek istediğim esnada başımdaki çuval çıkarıldı. Karanlık dünyam bir anda aydınlandığında ufak bir ilaç deposunda olduğumu fark ettim. Karşımda duran Dünya, oturduğu döner sandalyesinde beni seyrediyordu.

"Selam, karıcığım," dedi sandalyesinde bir tur daha dönerek. "Seninle bir daha karşılaşacağımızı söylerken bu kadar erken olacağını inan ki ben de tahmin etmiyordum."

Gözlerimi devirerek ağzımdaki kanı ayaklarının dibine tükürdüm. "Selam boynuzlu *husband*, görmeyeli boynuzların bayağı uzamış."

Ağzımdan çıkanlar sonumu hazırlıyordu, Dünya'nın harlanan öfkesinin farkındaydım. Hışımla sandalyesinden kalkarak önümde diz çöktü, kan bulaşmış çenemi sıkıca tutarak kendisine yaklaştırdı. Derinlerde bir yerlerde bana duyduğu tutkunun kıvılcımlarını gördüm ve bu durum daha beter midemi bulandırdı.

"Hep ölüme koştun, Mislina. Ben sana çok farklı şeyler vadederken sen yanlış olan her şeyin içinde bulundun. Şimdi de düşmanının karısı olarak öleceksin." Keyifle kaşlarını kaldırdığında ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle yüzünü inceledim.

"Şöyle bir baktım da sendeki aklı kuşa taksak ters uçar, Dünya." İnce iltifatım karşısında kaşlarını çattı. "Global bir savaş çıktı, evrenin düzeni tersine döndü, herkes birbirini yerken senin tek düşündüğün karın olarak ölmem mi?"

Son söylediğimle birlikte çenemi sertçe bıraktı. Demir kapı açılıp içeriye birileri daha girdiğinde misafirlerimize bakmak adına döndüm. Kızıl saçlarıyla alevin içinde süzülüyormuş gibi duran Vera, mini elbisesiyle çekici görünüyordu. Birkaç adımda yanımıza gelerek Dünya'ya sokuldu.

Genç kızın kalçasına şehvetli biçimde vuran Dünya, eğilip dudaklarını hızla öptü. Onların eşsiz uyumu karşısında dudak bükerek hâlimden zevk alan Dilfiruz'a gözlerimi çevirdim. Bacaklarımı uzatarak bağlı olan ellerimi yere yasladım ve daha rahat bir pozisyon almaya çalıştım.

"Yemeğinle oynamayı seviyorsun, Dünya." Dilfiruz konuşurken uğursuz enerjinin dolandığı bakışları bedenimde dolaştı. "Biraz sonra cayır cayır yanacak birine çok fazla dil döküyorsun."

Krematoryum[1], diye çığlık attı zihnim. Herkese izletecekleri görüntüler benim ölümümdü. İnsanlığın umudu olmayı öyle ya da böyle başarmıştım ve teşkilatın amacı, bu umudu onların elinden almaktı. Ölümüm, cesaretini toplayan herkes için gözdağı olacaktı.

Pusula Teşkilatı'nın tükenmez hegemonyasını gösteren ve onların egemenliklerine boyun eğmeleri gerektiğini baskılayan bir gösteriydi. Vera inanmaz bakışlarla bana odaklandığında zihnimde dolaşan karıncalanmayı hissettim.

"Akıl alır gibi değil," dedi şaşkınlıkla, güzel yüzünü bana yaklaştırarak dikkatle inceledi. "Zihnini bu kadar ustaca kontrol etmen, beynindekilerle bu kadar şeyi kontrol etmen normal değil."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı kızın güzel yüzünden aldım. Dünya, ölmemi istemiyormuş gibi huzursuzdu. Yaktığı sigarayı dudaklarımın arasına bıraktığında büyük bir keyifle nikotini ciğerlerime çektim. Bu haz içimi talan ederken söyleyeceği son sözlerinin olduğunun bilincindeydim.

"Sana ilk nerede âşık oldum, biliyor musun?" diye sorarken sigarayı ikinci defa dudaklarımın arasına bırakmıştı. "Cam tırabzanlara yaslanıp sigara içtiğin o günde. Benim olmak bu kadar kötü madem, o zaman bedelini ödeyeceksin."

Sigara dumanını yüzüne üflerken psikopatça güldüm. "Ölmem için dua et, Dünya, eğer bugün buradan sağ çıkarsam evveliyatınıza kadar inip soyunuzu yeryüzünden sileceğim."

Dilimden dökülenler, irkilmesine sebep olurken Dilfiruz ile birlikte odadan çıktılar. Yalnız kaldığımın ve bu anın çok sürmeyeceğinin bilincinde olarak etrafıma göz attım. İlaçlardan başka hiçbir şey göremiyordum, her yer Fetüs-IV-32 şişeleriyle doluydu.

Hastalığın yetenekleri zirveye taşıdığı, sonunda da ölüme götürdüğü söyleniyordu. Yine de yetenekli olan her kimse bir şekilde bu hastalığa direnerek hayatta kalabilirdi. Arkamda bağlı duran ellerim, istediğimi yapabilmem için bana yardımcı olmuyordu. Ellerimi çözmeliydim ancak çelik telleri hiçbir şey koparamazdı.

Sağ elimi sıklıkla kullandığım için sol baş ve işaret parmaklarımı avucuma sıkıştırdım. Annemin beni her parka götürdüğünde nasıl gülümsediğini hatırlamaya çalıştım, bana dua etmeyi öğrettiği anları anımsadım.

---

[1]Cesetlerin yüksek sıcaklıklarda yakıldığı yer. (e.n.)

Gözümden akarak elmacık kemiğimden kayan gözyaşını dudağıma düştüğünde parmaklarımdan içler acısı bir ses çıktı. Zonklama o kadar yoğundu ki kolumu ısırmak zorunda kalmıştım. Demir telin içinden çıkardığım parmaklarımla raflardaki ilaçlara uzandım.

Acıdan mırıldanarak titreyen elimin sağlam üç parmağıyla kutuyu aldım. Sağ elimin yardımıyla üç doz ilacı bir şırıngaya art arda çektim. Giray'ı komaya sokan ilacın beni ne hâle getireceğinin az çok farkındaydım ama eğer başarılı olursam onları kendi silahlarıyla vurmuş olacaktım.

Düşünüp vazgeçmeden önce şırıngayı bacağıma sapladım. Hızlı şekilde ilacı enjekte ettiğim için tüm bacağım uyuşmuştu. Boşalan iğneyi rafların altına attıktan sonra bileğimi tekrar çelik bağın içinden geçirdim. Eklemlerinden çıkardığım parmaklarımı kafamı geriye atarak yerine yerleştirdiğim esnada Dilfiruz geldi.

Bedenimi saçlarımdan tutarak kaldırdığında suratına kafa atmamak için kendimi zor tuttum. Birlikte koridora çıktığımızda tüm askerlerin ölümüme şahitlik etmesi için buraya dizildiğini fark ettim. İmrenmeyle karışık çekingen bakışları önce saçlarımda, daha sonra ise yüzümde gezindi.

Krematoryum yazan kapı aralandığında herkese son bir bakış attım. Az önce vücuduma enjekte ettiğim şey yüzünden kafamda havai fişekler patlıyordu. Krematoryumun demir kısmını çekerek beni yatırdılar. Kameraların lensleri, son ana kadar yüzümü yakınlaştırıp canlı yayına sunuyordu.

İçeriye itilip etrafımı büyük bir sıcaklık bastığında ölümün zannettiğimden daha yakın olduğunu anladım. Buraya girmeden önce ailem saydığım kişilerin ve sevdiğim adamın bana nasıl baktığını hatırlıyordum. Bu, bizim Okyanus'la son göz göze gelişimizdi.

İçime çektiğim son bir nefes gibi boğazımda takılıp kalmıştı. Alevler askerî üniformamı aşıp derimi yakarken acıyla çığlık attım. Annemin sevdiği saçlarım yanmaya başlamıştı ve derim çok hızlı terliyordu. Bir mum gibi eriyecek olan kemiklerim bana her şeyin daha yeni başladığını hatırlattı.

Amir'i o sokak arasında gördüğüm anlar, Giray'ın pasta kavgası yaptığı dünlerle buluştu. Babamın bana ihaneti, beni ölümün eşiğinde bile buldu. *Yataklık yaptığı teşkilatın sonum olduğunu bilseydi ne yapardı*, diye düşündüm. Muhtemelen şu an bu yayını izliyordu, so-

nında istediği olmuştu; intikamı için yetiştirdiği kızı, düşmanlarının ateşinde yanıyordu.

Etlerimin dayanamayacağım bir hızla yandığını hissederek başımı kaldırmaya çalıştım. Üniformam yok olmak üzereydi, gözyaşlarım çehremden akarken ölmek istemediğimi sezdim. Ne ben ne de insanlık böyle bir sonu hak ediyorduk. Gözlerimin önünde çakan renkli şimşekler, kanımdaki enerjiyi iki katına çıkarırken olduğum yere sığamadım.

İçimde uyanışa geçen keskin dürtü, üstündeki tozu atarak mantığının başını koparırken acıyla bağırıyordum. Ellerimi iki yanımda açarak Amir'le ilk birlikte olduğumuzu anı düşündüm. Tek bir ruha sahip değildim ben, yaralı olsam da şifacım içimde bir yerlerdeydi.

Dişlerimi sıkarak gerilen damarlarımla gürültülü biçimde hırladığımda krematoryumun kabini sallandı. Tırnaklarımı kaynar yüzeyine sapladığımda artık acıyı hissetmediğimi fark ettim. Karagül bendim, özümden yapılan bir hastalığın bana zarar vermesi imkânsızdı. Derimi yırtarak dışarıya taşan güç, ayaklarımın dibinde yer alan kapağı fırlattı.

Serin hava içeri dolmaya başladığında sırtımın üstünde kayarak krematoryumdan çıktım. Yanık ve sulu deriyle kaplı vücudum sızım sızım sızlarken tek el hareketimle az önce gözüme devasa gelen demir kapı içeri doğru büküldü. Kapının dışında bana silah doğrultan askerlerin ruhu, şeytan tüyü gibi hafifti benim için.

Nefesimi üstlerine üflediğimde sayısız bedenin beli geriye doğru katlandı ve cansızca etrafa serildi. Elimin tersiyle yüzümü silerek kameraya hareket çektim. Önüme çıkarak ateş ermeye tenezzül eden herkesin kurşunu kendisine dönüyordu.

Dilfiruz koridorun diğer ucunda durarak zehirli halatlarını zihnime fırlatmaya çalıştığında kafamı yana yatırdım. Tüm kozlarını üstüme oynarken altı yanmış postallarımla ona doğru yürüyordum. Aramızda iki metrelik mesafe kaldığında daha o ne olduğunu anlamadan elimi boğazına sardım.

İncecik boynunu tek elimle kırarken feri sönen bakışlarının son gördüğü şey dönüştüğüm felaketti. Alarma geçen Pusula Teşkilatı'nın binayı tahliye ettiğinin farkındaydım. Dışarıya çıktığımda tenim yağan karla bayram etti.

Güvenlik noktasından geçen özel plakalı araçlardan birini yakalamak için son hız koştum. Önümü kesmeye çalışan yük tırının

yüzeyinden sekerek aracın ön camının üzerine düştüm. Korku dolu gözlerle beni izleyen Kırca'yı camı delerek dışarıya çıkardığımda bir şeyler mırıldanıyordu.

Benden kaçmak isteyen bacaklarının avucumun içinde olduğunu hayal ederek parmaklarımı katladım. Ters yönde dönen bacakları kırıldı. Bir hamle daha yapmak için atılacakken ateş edildiğinde kurşun kalbimin altına saplandı. Ani basınçla infilak eden bedenim acı hissetmese de yere yığıldı.

Kırca'nın baygın bedenini yerden toplayan askerler, onu da alarak benden hızla uzaklaştı. Karın üstünde, sayısız yıldızla süslü göğü seyrederken kanım etrafımda göl olmaya başlamıştı. Elimden gelenin en iyisini yapmış olmanın haklı gururuyla gözlerimi yumdum.

Bilincimin gidip geldiği sırada çaresiz kolların beni kaldırdığını hissettim. Yatırıldığım sedyede içime dökülen oksijen, birbirine yapışan kirpiklerimi aralamama sebep oldu. Hastalık, uyuşturucu etkisini yitirmeye başlasa da atması için kalbime yeterli adrenalini salgıladığını biliyordum.

Aksi hâlde tüm bunları düşünecek kadar kendimde olamazdım, okyanusları görecek kadar şanslı sayılamazdım, Giray'a bir daha sarılabilecek olmanın umuduna tutunamazdım.

2 HAFTA SONRA

Yaşadığımız o kadar olay arasında beni yıldıran, yoran birçok unsur ile karşılaşsam da sanırım zorlandığım en baştan başlamaktı. Olanları geride bırakıp yaşanmışlıklarla doldurduğum ömür defterimde yeni bir sayfa açmaktı. Sayfa bomboş olsa da omuzlarımda daima dünde kalan, bir süre önce yaşanan her şeyin ağırlığı vardı.

Kırılmak mesele değildi, asıl mesele kırılan yerlerinin keskinleşmesiydi. Sorun yorgunluklar değildi, sorun yeni bir olayı daha kaldıracak güce sahip olmamandı. Seni korkutan geçmiş değildi; geçmişin, geleceğin üstüne düşürdüğü karanlık gölgeydi aslında.

Yerine oturmayan yapboz parçasını sağa sola çevirirken aynı zamanda da melankolik sesli bir adamın söylediği şarkıyı dinliyordum. Şarkının sözleri Farsçaydı ve zalim dünya düzeni içinde bulduğu daimî aşkından bahsediyordu. Boşluğa uymayan yapboz parçasını sehpaya atarak sıkılgan bakışlarımı müzik setine çevirdim.

Müzik çalarken belli belirsiz yanan kırmızı ışığı, son zamanlarda yaptığım gibi uzun uzun izledim. Sanırım hayatım boyunca bu kadar kendimi dinleme fırsatını küçükken bulmuştum. Sehpanın altına

uzattığım ayağımı kendime çekmeye çalıştığımda kemiklerime kadar yayılan sızıyla homurdandım.

Bacaklarımdaki yanıklar kas sisteme ulaştığından yürümekte zorluk çekiyordum. Askerî pantolon daha ince olduğu için yanması kısa sürmüştü. Kollarım, bacaklarım kadar hasara maruz kalmamıştı, üst üste giydiğim kumaşlar beni epey korumuştu. Ellerimin üstünde yer alan bantlar, derin yaraların bulunduğu kısımlara yapıştırılmıştı.

Aynaya bakmamı zorlaştıran bir diğer hasar ise kaşımın üstünden başlayıp sol şakağıma uzanıyordu. Dalgalı ve damarlı hâldeki yanık izi, beni olduğumdan daha sorunlu göstermişti. Fetüs-IV-32, insanın vücudunda yer alan tüm mineral ve vitaminleri kullanarak beyni daha fazlası olmaya zorlayan bir hastalıktı.

Ağır dozda kanıma karışan ilaç, ölmem gerekirken kalbime gerekli adrenalini sağlamıştı. Zihnimin hükmünü ele geçirdiği için de bedenimi daha hızlı iyileşmeye zorluyordu. Kırık parmaklarım o kadar hızlı düzelme yaşamıştı ki iyileşirken acı çekmiştim. Kaval kemiğimin kenarında kalan yara, bir gece ansızın kapandığında yataktan hoplamıştım.

Geçen sürede kanımda dolaşan hastalık sayesinde mucizevi bir iyileşme göstermiştim. Yine de oturduğum yerden kalkamıyordum, hareker ederken yaralarım sızlıyordu. Kalbimin hemen altına giren kurşun yarasının dikişlerinden bahsetmek dahi istemiyordum. Her ne olursa olsun rezalet bir hâldeydim ve acınası hâlim içten içe beni daha çok tüketiyordu.

Yeteneğim zirveyi bulduğu için epilepsi krizlerim nüksediyor, Amir'e her şeyi zehretmeyi başarıyordu. Normal zamanda sağlık problemlerimden ötürü yapamayacağım hareketleri, gece kâbus görürken çok rahat yapıyordum. Müzik setinden taşan bir başka nahoş sesle kafamı geriye attım.

"Kapan, kahrolası!" diye söylendiğimde sesim yeterince net çıkmamıştı. "Sana diyorum!" Bağırmaya çalıştığımda ses tellerim acıyla sızladı.

Bu durum beni daha çok yıpratırken sehpanın üstündeki tabağa uzandım. Çalmaya devam eden şarkı, sesli komutlarla durdurulabiliyordu ancak ben konuşmaktan bile aciz vaziyetteydim. Porselen tabak, müzik setini teğet geçip yanına düştüğünde dişlerimi sıkarak yaslandığım koltuğun yastığını kavradım.

Yastık da sinir harbimle alay ediyormuş gibi müzik setine isabet etmediğinde hırsla yerimde doğruldum. Sağ bacağımı hareket ettirmeye çalışsam da işlevini bir süre daha yerine getiremeyeceği, peşimde sürüklememden belliydi. Müzik setinin kumandasını alarak kapanması için rastgele düğmelere basarken aynı zamanda şansıma küfrediyordum.

Kırmızı düğmeye değen parmağımla başka bir radyo kanalını açtım ve duyduğum spiker sesiyle haber saatinin geldiğini anladım. Kanalı atlamak için başka bir düğmeye basacağım sırada spikerin cümlesinde adım geçti. Heyecanlı biçimde konuşan erkek spikerin ağzındaki ismim bana bile yabancıydı.

"Barselona merkezli Pusula Teşkilatı'nın askerî koğuşu önünde vurulan Mislina Akdemir hayatını kaybetti." Üzüntüyle konuşmasıyla gözlerimi kısarak bakışlarımı sargılı ayaklarıma çevirdim. "Şimdiye kadar geçen iki haftalık süreçte, dünyanın hiçbir yerinde cenazesinin yapılmadığı tespit edildi. Ancak halk, ruhu için törenler düzenlemeye devam ediyor."

Elime ağır gelmeye başlayan kumanda kolayca parmaklarımdan sıyrılarak parke zemine düştüğünde hafifçe yerimde sıçradım. Duyduklarım beni o kadar sarsmıştı ki kendi düşüncelerim arasında sonsuz bir yolculuğa çıktım. Çıktığım seferde ölmüştüm, toprağın altında olmadığım hâlde insanlar benim için yas tutuyordu.

"Pusula Teşkilatı'na ait olduğu düşünülen tesislere saldırılar düzenleniyor, saldırıların Kızıl Şafak Birliği tarafından gerçekleştirilmediği ve sivil halk temelli yapıldığı dün saat on sekiz sularında ortaya çıktı," diyerek bir başka soru işaretini cevapladı spiker. "Şu anda Mislina Akdemir'e karşı sevgi seli devam ediyor, aynı zamanda da cinsiyet fark etmeksizin herkesin aynı renk saç ve stille eylemini sürdürdüğü dikkat çeken unsurlar arasında."

Odanın kapısı açıldığında gelen kişiye bakmadan olduğum yerde durdum. Koltuğa kadar yürüyecek takatim olmadığı için müzik setinin önüne oturdum. Bulanık bakışlarla ayağımın dibindeki kumandayı aldım. Sonunda kapatma düğmesini bulan parmağım, evrenin bana vermek istediği mesajı verdikten sonra istediğimi yapacağını gösterir gibiydi.

Ağır adımlarla gelerek tam önümde duran Okyanus dizlerini kırarak çöktü ve göz hizama geldi. Engin maviler, cevabını bildiği soruları sormayacaktı. Kaşlarımı kaldırarak içimde çığ gibi büyüyen öfkemin sevdiğim adamı alabora etmemesini diledim.

"Biliyor muydun?" Kısık bir sesle sordum, zaten istesem de daha yüksek tonda konuşamıyordum. "Öldüğümü," diyerek sonlandırdım alaylı cümlemi.

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken kaba bir *hıh* çıktı ağzımdan. En azından herkesin beni öldü olarak bildiğini öğrenmeliydim. Yaşadığım durum harika bir tecrübe olmasa da başıma gelen tam olarak buydu. Kirpiklerimin altından karşımdaki adama öfkeyle baktım.

"Yeterince zor bir süreçten geçiyorsun, Mislina." Ezberlediğim cümleleri tekrarladığında son zamanlarda çokça duyduğum, tekerleme hâlini alan kelimelerini sabırla dinledim. "Bunu bilmen, sağlığın için bir fayda sağlamayacaktı."

"Ölmedim ama değil mi?" dedim kendimden beklenmeyecek bir sakinlikle yumruğum parkeye inerken. "Tüm bunları yaşadıktan sonra, ölerek bu acıya bir son vermem gerekirken ölmedim, değil mi?"

Elini yumruğumun etrafına saran Amir, kendime zarar vermemem için beni kendine çekti. Daha çok hasar alabilecekmişim gibi, hayat daha beter üstümden geçebilecekmiş gibi beni korumaya çalışıyordu. Hırçınlaşarak omzundan ittim.

İlacın yıkıcı etkisi damarlarımda dolaştığından Amir karşı duvara savruldu. Canını yaktığımı hafifçe buruşan yüzünden anlamıştım. Sevdiğim insanlara dahi zarar verdiğimi görmek, gerçekten ölmek istememe sebep oluyordu. Benden geriye pek bir şey kalmamıştı zaten.

"Dikişlerini patlatacaksın, Mislina, dur durduğun yerde!" diye bana emir verdi.

Acaba ruhuma kaç dikiş daha atacaktım, kaç yaşanmışlığı daha halının altına süpürecektim? Nereden başlayacağımı ben bile bilmiyordum. Annemin, babamın kulluk ettiği bir teşkilat yüzünden ölmesinden mi yoksa sevdiğim adamın hayatını karartan kişinin bizzat öz babam olmasından mı? Ya da annemin, karnındaki kardeşimle canice öldürülmesinden mi?

"Sen dâhil herkesten utanıyorum," diye itiraf ettim ansızın, elimle göğsüme vururken konuşmaya devam ettim: "Ölmem ya da ölümden dönmem bile babamın sebep olduğu yıkımı durdurmama yetmedi. Orada tüm baronları öldürüp insanlığı kurtarabilecekken siz, yaşadıklarınıza sebep olan adamın kızını kurtarmayı seçtiniz. Şimdi sen söyle bana, ben bunun utancıyla ne kadar yaşayabilirim?"

Amir olduğu yerden tek hamlede doğrularak onaylamaz bakışlarını üstümde dolaştırdı. Salaş, keten gömleğinin altına bir kot pantolon geçirmişti. Özensiz saçları ve normalde daha iri olan gözlerinin küçülmesinden ne kadar yorgun olduğunu anlıyordum.

"Kendine acıma mesain devreye girdiyse her şey boşuna yaşanmış demektir," dedi tekdüze bir sesle. Benden ilk defa bu kadar umutsuzca bahsediyordu. "Dışarıda seni tanıyan, tanımayan herkes sana beslediği sevgiden ötürü yas tutuyor. Ve sen bu kadar çok sevilirken kendini aşağılık kompleksine sokabiliyorsun."

Bana tekrar yaklaştığında bir eli kayıtsız bir ifadeyle omuzlarımın ardından, diğeri bacaklarımın altından geçti. Hızla beni kucaklayarak yatağıma götürürken yüzüme özellikle bakmadığının farkındaydım. Uzun saatlerimi geçirdiğim yatağa tekrar yatırıldığımda işe yaramaz hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

Rahat ettiğimden emin olarak yatağın kenarına oturdu ve bu defa direkt gözlerimin içine baktı. Yüzüme düşen saç tellerim dahi gördüğüm zararı haykırırcasına yanmıştı. Onları sevgiyle geriye iterek şakağımda yer alan yaramın üstüne dudaklarını bastırdı.

Sıcak nefesi sineme dökülürken konuştu: "Bedel ödeyen birçok insan olmasına rağmen sen seçildin, Karagül. Bence adalet terazisi işliyor çünkü bedel ödeyen değil, kalbini temiz tutan kazanıyor. Yüreğinin hakkını ver, en baştan başlamak zor olsa bile yine dimdik ayaklarının üstünde dur."

Amir'in yerinde ve ılımlı cümleleri dinginleşmeme sebep olurken elimde olmadan başımı yüzüne bastırdım. Sarılmaya yeltenmeyecek kadar gururluydum, bu yüzden ondan bekledim. Güçlü kolları etrafıma dolandığında huzurla gözlerimi kapattım.

"Seni bir daha görememekten, gözlerindeki denize bir daha dalamamaktan çok korktum." Boğuk bir sesle konuşurken ağladığımın yeni farkına varıyordum. "Veda bile edemeden, vebalini taşıdığım günahlardan arınmadan öleceğim için çok korktum."

"Ölüm bir kere daha yaşamanda karar kıldı, demek ki başaracağın çok güzel şeyler seni bekliyor." Yüzünü avuçlarıma yasladı ve bir süre için sustu.

Yorganı kaldırdığımda bunun açık bir davet olduğunu anlayarak yanıma uzandı. Göğsünde bulduğum limanda gözlerimi kapatarak sakinleşen ruhumun yaralarının sarılması için bekledim. Günlerdir

sıklıkla uyuyor olsam dahi vücudum normalden daha fazla dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Beni yüzmeye ne zaman götüreceksin?" diye sordum huysuz bir sesle.

"Son kontrollerinden sonra neden olmasın," diyerek yüzünü enseme sakladı Amir, uykusuz olduğunu biliyordum.

Cevabı benim için yeterli olduğundan daha fazla ses etmeyerek uyuması için fırsat verdim. Parmaklarım kollarında hayali daireler çizerken bunun, onu daha fazla mayıştırdığını biliyordum. Gözlerim tavanda, daha önce olmadığım kadar uyanıkken meraktan ötürü yerimde duramıyordum.

Baronlara ne olduğunu, Pusula Teşkilatı'nın yaşananlardan sonra neler yaptığını benden sır gibi saklıyorlardı. Onlara göre yeterince yıpranmıştım ve iyileşebilmem için bütün bunlardan uzak durmam gerekliydi. Zaten bu yüzden odamdaki televizyon ve teknolojik aletleri kaldırmışlardı.

Müzik seti tamamen şans eseri bir şeyleri önüme koymuştu. Victor'ın talimatlarıyla psikolojik durumum için alınmıştı bu önlemler. Amir'in düzenli nefesleri onu ne kadar yıprattığımı hatırlatırken vicdan azabı duymadan edemedim. Yavaşça yataktan doğrulduğumda uyanmasını bekledim ama o kadar bitkindi ki uyanmadı.

Odamın kapısını aralayarak kafamı koridora doğru uzattım. Etraf sessiz ve sakindi. Fırtına kopmamış gibi, kayıplar verip kana bulanmamışız gibi sessizdi. Gidenler ardında yeri doldurulamaz bir boşluk bırakırdı ve o boşluğun insanları yuttuğu anlar böyle sessizliklerdi.

Duvara tutuna tutuna Giray'ın kaldığı odaya ilerledim. Kapının önünde durduğumda nefes nefese kalmıştım ve yaralarım hafiften sızlıyordu. Bugüne kadar ne deliliğe ne de acıya düşman olmuş biriydim, hastalığın beni yenmesine müsaade etmeyecektim. Hiç düşünmeden kapıyı tıklattım.

Kısa bir süre sonra kapı aralandığında Etka'nın şaşkın ifadesiyle beni içeri buyur etmesine izin verdim. Sandığımın aksine Giray'ın odası sakin değildi, gereksiz bir kalabalık içindeydi. Hayatımda yer kaplayarak yapmadığım şeyler için suçluluk hissettiren birileri dahi buradaydı.

Endişeli ifadesiyle oturduğu yerden kalkan Harzem Bey, ne yapacağını bilemez vaziyette etrafına bakındı, Amina, babamın bana bir şey söylemeye çekindiğini fark ederek koşar adım yanıma geldi ve

oturmama yardımcı oldu. Islak elleriyle banyodan çıkan Giray varlığımı fark ettiğinde şaşkınlıkla ellerini tişörtüne sildi.

Hiç düşünmeden yanıma gelerek önümde diz çöken dostumun kahve çekirdeklerinde korku vardı. Bu duyguyu iliklerime kadar tanımıştım, onun öldüğünü duyduğumda hayatla tüm bağlarımı koparmıştım. Ona aynı şeyleri yaşatmak istemesem de kaderin planları başka olmuştu.

"Demek buraya gelecek kadar ayaklandın." Giray'ın keyifli sesiyle elimde olmadan gülümsedim, doğrulatarak bana sarıldı. "Size onun çok çabuk iyileşeceğini söylemiştim. Mislina, beni bile ölümün ellerinden aldı, bir şekilde toparlayacaktı."

Kaşımın üstündeki yarayı da öpüp hemen karşımdaki yerine oturdu. Rahat edebilmek için koltuğa kaykılmak zorunda kalmıştım. Teyzemin yaşlı gözlerle burnunu çekmesi üzerine dikkatim ona kaydı. Rahatladıklarını görebiliyordum, hak veriyordum da çünkü ben bile yaşayacağımı düşünmüyordum.

"Sanırım şu an burada senin için endişelenmeyen tek kişi benim. Bu kulaklar az önce çok ciddi kavgalar işitti," diyen Etka hemen karşımdaydı, tepesinde atkuyruğu yaptığı saçları epey uzamıştı. "Amir'in tek parça olmasını umarak sana *geçmiş olsun* demek istiyorum, *sert kız*."

Söyledikleri eğlenmeme sebep olurken uzattığı yumruğuyla kendi yumruğumu tokuşturdum. Giray, Etka'nın bana kullandığı *sert kız* lakabını çalmasıyla alakalı şikâyet ederken Amir'in ismi geçmesinden ötürü gerilen babama bakıyordum. İçimde zerre kadar sevgi kalmadığını ona her baktığımda tasdikliyordum ve ona olan duygularımı da yitirmek, kimsesiz hissetmeme neden oluyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Mislina?" diye sordu teyzem evhamlı şekilde, her an bir yerimin kırılıp dökülüceğini zanneden bir hava vardı üstünde.

"Gördüğün gibi hissediyorum," dedim bakışlarım babamdayken.

Harzem Bey, yaşadığım olaylar neticesinde birliğe gelmişti. Ancak iki hafta geçmesine rağmen hâlâ eve dönmemişti. Başka bir zaman olsa babamın beni sevdiği için gitmediğini düşünerek sevinirdim ancak şu anda yüzüne her baktığımda ödediğim bedellerin sahibini görüyordum. Hem artık babamın kimseyi sevemeyeceğine dair olan inancım tamdı.

"O hâlde yatağında olman gerekiyordu, kendine dikkat etmezsen başladığın noktaya geri dönersin," diyerek beni kışkırtan Harzem Bey, formundan hiçbir şey kaybetmemişti.

"Yatakta olmamın ve sürekli en başa dönmemin ana sebebi mi bunları söylüyor?" dedim dik bakışlarımın altından, sıfır zafiyetle karşısında oturuyordum. "Gözlerine bakacak olursam söylediklerim seni sinirlendirdi, sinirlenirsen ne yaparsın, baba? Başkalarının üstünde yaptığın dominantlığı bende de mi uygularsın?"

Ortama dalga dalga yayılan gerginlik, kanımda dolaşan adrenalinle yarışacak cinstendi. Birileri artık sandalyede otururken ayakları yere değmeyen o çocuk olmadığımı, birileri annem için ağlayan o küçük kızı gömdüğümü görmeliydi. Kazananın olmadığı bu oyunda herkes bak ettiğini almalıydı.

"Odana dön, Mislina, gereksiz bir tavır içindesin şu an. Ve ben geçmişte yaptıklarım için kimseye hesap verecek değilim," diyen Harzem Bey kahkaha atmama sebep olurken, gülüşlerimin arasından kaşlarını kaldırarak kıvranmasına baktım.

"Henüz kavrayamadın galiba, ben sana yardımcı olayım. Senin karşında yiyeceği yemeğe kadar karışacağın o sünepe kız yok artık," dediğimde kobalt mavileri buzlanmaya başladı. "Ben Birinci Ordu Komutanı, Kızıl Şafak Birliği direnişçisi Mislina Akdemir. Artık düşmanlarının üstüne sürdüğün Truva atından, ipleriyle oynattığın kuklalardan çok daha fazlasıyım."

Koltuğumda geriye doğru yaslanarak başımı diğer tarafa çevirdim. Banyonun hemen karşısında olduğum için aynadaki aksim dikkatimi çekti. Yandığı için çok kısa kalan iki renkli saçlarımın neredeyse tamamı kül rengine dönmüştü. Kavisli kaşımı ikiye bölen yanık izi, şakağıma bir sarmaşık gibi dolanarak daha belalı görünmemi sağlamıştı. Gözlerimde ölümü gören birinin donukluğu, dudaklarımda her şeyini kaybetmiş olmanın hazin gülüşü saklıydı.

"Annemin ölümü Tanrı'nın seni cezalandırması değildi, annemi senden kurtarma şekliydi, baba." Yerimde doğruldum, acıyla ekşiyen yüzüm hislerimi ortaya sererken son sözümü söyledim: "Sen artık kimsesiz bir adamsın, tam da hak ettiğin gibi yapayalnız ömrünü tamamlayacaksın. Ve ben, seni şu saatten sonra ne burada ne de başka bir yerde görmek istiyorum."

Dengemi sağlayamadığım için Giray koluma girmeye çalıştı ama elimle onu durdurdum. Kapıyı kendim açarak kimsenin bir şey söy-

lemesine müsaade etmeden odadan ayrıldım. Sarsak adımlarımın hemen dibinde, kapının koridorda kalan kısmına yaslanmış Okyanus'u bulmayı beklemiyordum.

Yerinde dikleşerek gözlerimin içine baktığında, yıllardır saklanan duygularının nasıl da su yüzüne çıktığını fark ettim. Yine de orada bir yerlerde, dalgaların ardında onunla birlikte olduğumuz deniz feneri kadar parlak bir şeyler gizleniyordu. Çocukluğumun Amir'ini, bana yatında *Titanik* yaptıran güzel gözlü devi hatırlatıyordu.

Koluma girmesine ses etmedim. Ağır adımlarla koridoru tüketirken herkes yüzleşmesi gerekenle yüzleşmiş, söylenmek için bekletilenler bir bir ortaya dökülmüştü. Hayat böyleydi işte, birileri hayatınıza girdiğinde ya siz ona bir şeyler katıyordunuz ya da onlar size.

Her hâlükârda herkes görevini yerine getirdikten sonra gidiyordu. Başımı sevdiğim adamın omzuna yaslayarak derin bir nefes aldım, gidecek az bir yolumuz kalmıştı. Ve biz, ikimiz her şeyi aşacak güce sahiptik.

Zaman ve mekân ayrımı yapmadan oradan oraya zıplayan düşüncelerim, zannettiğimden daha karmaşık bir hâldeydi. Hastalık ilk günkü etkisini kaybetmişti ancak geride birkaç şey bıraktığı ortadaydı. Bizim gibilerin tüm meziyetlerini tetikleyecek şekilde tasarlanmıştı, istenilenin alınması için her şey yapılmıştı.

Hastalığı vücuduma enjekte etmeden önce her şeyin kontrolü bendeydi ancak içimde büyüttüğüm varlığının, kendi saltanatını kurduğunu biliyordum. Zihnim her an geleceğe ve geçmişe akabiliyordu, odalar arasındaki konuşmalar bana geliyordu. Başkalarının kalp atışları bana bir nefes uzaklıktaydı, odaklandığım her şeyi mahvetme dürtüsüne sahiptim.

Dikişlerimi alan sağlık görevlisinin hayret dolu gözleri iki hafta önce açılmasına rağmen yok olan kurşun deliğinin üstünde geziniyordu. Gereken tıbbi yardım yapılmıştı ama vücudumun bu kadar çabuk tepki vermesi akla, mantığa yatmıyordu.

"Sonuçların bize iyi olduğunu gösteriyor," diyen doktorum dijital ekrana yansıtılmış MR görüntümü inceliyordu, ısının kemiklerime ulaşmaması büyük bir mucizeydi. "Kemik kütlende bir sıkıntı görünmüyor, kan değerlerin ve vücudunun fizyolojik dengesi çoktan normale dönmeye başlamış."

Sağlık görevlisinin yaramın üzerine bastıracağı gazlı bezi izin vermediğimde anlamsız gözlerle yüzüme baktı. Kafamı olumsuz anlamda sallayarak yerimde doğruldum. Kapanmış bir yaranın üstüne yara bandı önerek beni daha fazla hasta psikolojisine sokuyorlardı.

Bacaklarımı sedyeden sarkıttığım esnada, döner sandalyesiyle doktor önüme kaydı. "Yine de yanıklarının biraz daha iyileşmesi için kendine zaman vermelisin, Mislina," dedi itiraz istemeyen bir sesle.

"Bazen hepinizin at gözlüğü taktığınızı ve birlik dışındaki hiçbir şeyi görmediğinizi düşünüyorum. Beklemek artık bizim için bir lüks, bitirmemiz gereken bir savaş var. Ve bu durumda oturup dinlenmek yapılacak en son şey," der demez sinirle sedyeden zıplamıştım.

Bana mahremiyet sağlamak için perdenin arkasında, doktorun ofis bölümünde bekleyen kişilerin onaylamaz bakışlarıyla karşılaştım. Levent Alpay, kendi ayaklarımın üstünde karşısında duruyor olmama inanamıyordu. Babam gitmişti ama gitmeden önce birlik başkanını sıkı tembihlemişti, aksi hâlde daha ben gelmeden onun doktorumun odasında olması mantıksızdı.

Victor, oturduğu koltuğundan sakin bakışlarıyla sadece beni izledi. Amir'in doktoru beklediğini bilerek odanın dış kapısına yöneldim. Dışarıya çıkıp kapıyı da kapattıktan sonra sigara molası için katın küçük terasına ilerlemeye başladım. Terasta bulunan diğer askerler beni fark ettiğinde paçaları lastikli eşofman ve kapüşonlu üstümün hoş bir kombin olmadığı kanısına vardım.

Saygıyla, "Komutanım," dediklerinde daha önce bana bu kadar ağız dolusu saygı göstermediklerini sezdim. "Bir emriniz mi vardı?"

Kızıl Şafak Birliği'nin askerleri, karşımda sonsuz bir hürmetle dikilirken iç çektim. Samimiyetinize inanmaları için ya ölmeniz ya da ölümden dönmeniz gerekiyordu demek ki. Kendime bir sandalye çekerek bir ayak bileğimi diğer bacağımın dizine yasladım.

"Sigaranız var mı?" diye sorduğumda kısa süreli bir sessizlik oldu, bakışlarımı omzumun üstünden askerlere çevirdim. "Sigara kullanmıyoruz yalanlarınızı dinlemeye vaktim yok çünkü biraz sonra kişisel sağlık heyetim başıma dikilecek."

İçlerinden biri pantolonun arka cebinden çıkardığı paketi kibarca bana uzattı. Sigaradan bir dal çekerek ucunu yanan çakmağa yaklaştırdım. Tutuştuğunda günler sonra ciğerlerim nikotinle bayram etti. Dopamin hormonu hız kesmeden salgılanırken ani mutluluğumun sigara içmekten ötürü olduğunu biliyordum.

Birinin telefonundan yükselen sesler ile dikkatim ona çevrildi. Telaşlı biçimde telefonu kapatmaya çalışırken telefon, parmaklarının arasından kayarak önüme düştü. Hâlâ açık olan ekranda gördüğüm şeyler, sigaramın külünü bile dondurmaya yetti.

Askere fırsat tanımadan eğilip telefonu yerden aldım. Dilfiruz'un beni kolumdan sürükleyen parmakları o kadar sıkıydı ki bedenimi yönetiyordu. Krematoryumun harlı görüntüsü çok netti, Pusula Teşkilatı ölümümü tüm dünyaya izletmek için ekstra bir özen göstermişti. Dikdörtgen şeklindeki krematoryumun kapağı açıldığında ifadesiz ama kaskatı bir yüze sahiptim.

Gözlerim etrafta hızlıca dolaşıyordu, kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Bedenimi bir un çuvalı gibi içeriye tıktıklarında derimin usul usul sızladığını hissettim. Herkes dışarıya çıkmıştı, kamera kısa bir an teşkilat üyelerini gösterdiğinde hepsinin benim yanışımı gösteren bir ekranın önünde oturup güldüğünü gördüm.

Kırca, zaferle parıldayan cıva gözlerini ekrana dikmişti. Aralıklı olarak dilini dudaklarında gezdirip beladan kurtulduklarına seviniyordu. Dünya, elini sürekli sol parmağında gezdiriyordu, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Ekranı yaklaştırdığımda parmağında evlilik yüzüğümüzün olduğunu gördüm.

Bu durum şaşırmama sebep olurken ekran krematoryuma çevrildi. Çığlıklarım belli belirsiz işitiliyordu, kısa bir an sessizlik oldu ve haykırışımla birlikte krematoryumun kapağı bulunduğum katın kapısına uçtu. Nöbette bekleyen askerleri savuran kapı, kalanların içeri doluşmasını sağlarken herkesi bir bakışımla ikiye böldüğümü izledim.

Vücutları bulunduğu yerde kaskatı kesilip moraryordu. Dilfiruz'u öldürme anım ve boynunu kırarken duyulan iç gıdıklayıcı ses midemdekilerin boğazıma yükselmesine sebep oldu. Ekran hızlı adımlarla koridor boyunca yürüyen başka bir Mislina'yı alırken üniformamın derime yapıştığını ve yüzümden akan kanlı çizgilerin göz bebeklerime ilişti̇ğini seçebiliyordum.

Daldığım için arkamdan birinin yaklaştığını fark edemedim ve telefon parmaklarımın arasından aniden çekildi. Başımda dikilen Dalkıran, telefonu sinirle sahibine fırlattığında doğruldum. İzmaritine yaklaştığım sigaramdan bir nefes daha çekerek dumanını yüzüne üfledim ve yere atıp ayakkabımın ucuyla ezdim.

"Ne halt etmeye sigara içip bunları izliyorsun?" Asabiyetle sorduğu soruyla engin denizleri ağırlayan hareleri üzerimdeydi.

"Yaşadığım bir olayı izlerken mi psikolojim bozuluyor ya da sigara içmek için yaşım mı tutmuyor?" Kaşlarımı kaldırıp sorarken aynı zamanda da ona yaklaşıyordum.

Dudaklarımı çenesinin altına bastırdığımda hırıltılı bir nefes bıraktı. Kirpiklerimin altından gözlerinin içine bakarak üst dudağına uzandım ve hızlı bir öpücük bıraktım. Yüzümü ademelmasının bulunduğu kısma sürttüğümde yeni kesilmiş sakallarının tenimi çizdiğinin farkındaydım.

"Artık seninle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum, Karagül. Bana kalırsa biraz ehlileştirilmen gerekiyor," dediğinde kendimi tutamayıp sesli biçimde güldüm.

"Kesinlikle." dedim bir buluş yapmış gibi heyecanla ona bakarken. "Benim en kısa sürede ehlileştirilmem gerekiyor, hem de okyanus gözlü bir dev tarafından."

Kafasını inanamıyormuşçasına sallayarak beni kendine çekti. Çenesini başıma yaslayarak kollarını etrafıma sıkıca sardı. Kokusu dalgaların serin havasını içime taşırken gözlerimi yumdum. Kemikli elleri sırtımı sıvazlamayı bırakıp kibarca beni kendinden ayırdığı sırada başkalarının yanımıza geldiğini anladım.

"Ölümü yenen, yarım bıraktığı savaşı bitirmek için geri dönen bir komutan." diyen Levent Alpay, bana çözümlenemeyen bir paradoksmuşum gibi bakıyordu. "Şu saatten sonra yirmiden fazla devletin tüm askeri filoları senin elinde. dahası insanlığın kalbi senin gittiğin her yerde."

Kızıl Şafak Birliği'nin başkanı önümde durduğunda kavruk tenlerinde parıldayan esrarengiz gözlerine baktım. Minnetle ve umutla dolmuş bakışlarında utanç da gizleniyordu. Çekinerek elini omzuma koydu ve hafifçe yüzüme doğru eğildi.

"Zamanında sana güvenmediğim ve uyardığın hâlde Uraz'ı aramıza soktuğum için çok pişmanım. Yapılan operasyonda, senin düşmanların eline rehine olarak geçmenin sebebi Uraz'mış, biz bunları duyduğumuzda çok fazla üzüldük," diyerek samimi bir tavırla pişmanlığını görmemi bekledi.

"Lütfen bizi affet, Mislina," dedikten sonra bir iki adım geri çekildi Levent Alpay ve arkasında kalan Ilgaz'ı fark etmemi sağladı.

Benzi solmuş yüzünde yaşadıklarının ağırlığını taşıyan Ilgaz, saçlarını kısa kesmişti. Bunu neden yaptığını anlam veremediğim anda, güçsüz birkaç adım atarak önümde durdu. Abisini vurmuştu ve sahip kuryenle hayatındaki tek akrabasının da canını almıştı. Ilgaz, geçmişin yaptıklarına rağmen silahı arkadaşlarına teredüt etmeden çeken bir yanını Uzar'da göremediğim için üzgündü.

"Mislina," diye geveledi Ilgaz ağzında, gözlerini kaçırmasından ötürü yüzüme bakmaktan utandığını anladım. "Ben her şey için, bugüne kadar sana gösterdiğim tavır ve sebep olduğum felaket için özür dilerim. O denli büyük bir operasyon ekibi yüzünden mahvetmek, onu içimize sokan da bendim. Söylediklerimi yapmadan olan edemez, biliyorum ama yine de ne kadar pişman olduğumu bilmeni istiyorum."

Durgun bakışlarım, karşımda utancından küçülmeye başlayan kocayı inceledi. Aslına bakarsanız en başından beri gösterdiği tavırlardan ötürü Ilgaz, başına gelenleri hak ediyordu. Abisini Barcelona'daki operasyona götürmediğimiz gibi dosyalarından da bahsetmemiştik. Muhtemelen her şeyi abisine anlatmıştı.

Uzar da Pusula Teşkilatı'yla irtibata geçerek içimize sızmıştı. Cidoya yapılan baskın boyunca kimse maskesini çıkarmamıştı, o kadar kaotik ve heyecan dolu bir ortamdı ki aramızda olan yabancıyı fark etmemiştik. Askerimi korumak isteyerek bayılanın bulunduğu odaya tek başıma girmiştim. Ilgaz, Uzar'a planı anlatmamış olsaydı o gün orada hepsini öldürerek tüm dünyayı çok büyük bir felaketten kurtarmış olacaktık.

Yine de Ilgaz'ın birliğine olan sadakati ve bu uğurda abisini öldürmesi takdire şayandı. Üstelik benimle aynı duygular içindeydi, bu ona bir nebze olsun sempati duymama nedendi.

"Yaşananları ve bitti, kendini suçlamak sana bir şey kazandırmayacak," diyerek kafamı hafifçe yana yatırdım, gözleri yavaşça yüzüme inmişti ve kaşımdaki yanık izinde birkaç saniye oyalandı. "Şimdi güç birliği yaparak daha sağlam adımlar atma zamanı."

Gözleri tuzlu sularla dolan Ilgaz, işitmekleriyle beraber benden uzaklaşın. Onun ani ruh değişimi sinirlerimi bozduğu için kaşlarım çatıldı. Yanlış bir şey söylediğimi sanmıyordum, aksine son derece yapıcı olmaya çalışmıştım.

"Benim artık birliğe hizmet etme gibi bir durumum olamaz, Mislina," diyerek elinin tersiyle yüzünü ıslatan yaşlarını sildi. "Yıllardır

kazanmaya uğraştığım itibar ve saygıyı çok kısa bir sürede kazandığın kimsin. Birliğime zafer getirmek yerine büyük bir yıkım getirdin, bu yüzden geri çekiliyorum."

Son işaretleriyle dolu gözlerim, Levent Alpay'ı bulduğumda kafasını olumsuz anlamda salladı. Anlaşılan bu konuşma benden önce Levent Bey ile de yapılmıştı. Ancak Ilgaz bir karar vermişti ve dönmemekte ısrar ediyordu.

"Yolun hep açık olsun, Mislina. Senin zaferin, insanlığın kurtuluşu olacak. Buradan çok uzağa gidiyor olsam bile yaptığın her şeyi takip edeceğim ve güzel işler başaracağına eminim," dedi ve bana yaklaşmaya yeltendi.

Havalanan kollarını son anda indirerek anlayamadığım bir şeyler homurdandı. Hızlıca terastan çıktığında burun kemerini sıkarak sükunetiyle yağan karı seyrettim. Ufaktan üşümeye başlamıştım, beklemediğim veda da üzerine binince tahmin etmediğim biçimde üzülmüştüm.

Shalom, "Abisinin katili olmak, soğukkanlılığını yitirmesine sebep oldu. Olanlar için kendini suçlayıp duruyor, ona göre birliğe en büyük fayda buradan ayrılmakta," diye konuştuğunda terasta olduğunu yeni fark ediyordum.

"Bir şeylerden kaçmaya çalıştığı açık ama gittiğin yere de kafandakileri götürüyorsun. Önemli olan kendinle yüzleşerek korkularının üstüne yürüyebilmektir." Lafı devralan Victor, Ilgaz'ın ruh hâlini çok da umursuyor gibi değildi; aksine bana mesaj vermeye çalışıyordu.

Levent Alpay, "Mislina *kal* deseydi belki devam edecek cesareti bulabilirdi," dediğinde Ilgaz'ın gitmesini ve gözünün önünden ayrılmasını hiç istemediğini biliyordum.

"Maalesef, gidene *dur* diyecek gücü kendimde bulamıyorum artık, üstelik Ilgaz kafasına koyduğunu yapan bir kız. Şimdi kalsa da bulduğu ilk fırsatta gitmek isteyecekti, kendimi boşa yormuş olacaktım," diyerek kendimi açıklama gayreti gösterdim.

Başkan beni başıyla onayladıktan sonra bir kez daha *geçmiş olsun*, diyerek terastan ayrıldı. Kalktığım sandalyeye otururak amaçsız bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Olanların hızına yetişemiyordum, yaşananların getirisiyle baş etme yöntemlerim zayıflamıştı. Yüzüme taktığım *ben güçlüyüm* maskesi çatlamaya başlamıştı.

"Mislina'yı bir süre yalnız bırakacak daha sağlıklı olur diye düşünüyorum," diyen Giray'ın beni bu kadar iyi tanıması, dudaklarımın burukluğu ile gerilmesine sebep oldu.

Sessizlik, herkesin Giray'a katıldığını gösteriyordu. Kollarımı göğsümde bağlayarak deniz olması gereken manzaradaki yüksek binaları izledim. Adım seslerinin yavaş yavaş uzaklaşması yalnız kaldığımı kanıtlıyordu. Bu düşünceyle yerimde daha fazla gerileyerek saçlarımı geriye ittim.

İkinci bir sigaranın olmasını ne kadar çok istediğimi o an fark ettim. Çünkü ilki, videonun gümbürtüsüyle arada kaynamıştı. Dizlerimi sallayarak öne doğru eğildim. İşaret parmağım, yandığından ötürü pütürlü olan derimde dolanıyordu.

"İtiraf et," diyen sesle omzumun ardına döndüm. Victor arabazanlara yaslanmış, dikkatle beni izliyordu. "Ilgaz'ın gidişi seni üzdü, bunu kendine itiraf et ve kurtul."

Ilgaz'la ilk karşılaşmamız Pusula İlişkileri'nde olmuştu. O gün belli sorunlarım olduğu için bana nasıl *yarım akıllı* dediği dün gibi zihnimde tazeydi. Krematoryumdaki toplantılarda tuhaf tavırları ve cümleleriyle yönetimimi protesto etmesi, birlikte dışlanmamız için her şeyi yapması, hepsi aklımdaydı.

Korkarım ki bir tarafım tüm bunları neden yaptığını anlıyordu. Korumak istediği, inandığı şeyler uğruna yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bu yüzden benden nefret etmişti çünkü ben düşman olarak niteleyebileceği her unsura sahiptim. Üstelik Dünya'nın karısıydım.

"Gitmemesini tercih ederdim," dedim kısık bir sesle ve hafifçe yan dönerek psikoloğumun gözlerine baktım. "Boşuna bakışlarınla beni didikleme, o kıza hedefleri uğruna sempati duysam da bugüne kadar bana tek bir iyiliği dokunmadı."

"Adilsin, Mislina, her zamanki gibi." Victor, kollarını göğsünde bağlayarak benimle konuşmak için soğuk havaya meydan okudu. "Kendin dışında herkese karşı adil ve merhametlisin. İnsanlara verecek birden fazla şansın var ama kendine fazladan iki dakikayı bile çok görüyorsun."

Doğrular patır patır Victor'ın ağzından dökülürken elimde olmadan yumruğumu sıktım. Elimi, salladığım dizimin üstüne koyarak gerildiğimi göstermemeye çalıştığımda anlayışla gülümsedi. Karşımdaki adam her zaman olduğu gibi bana belli mesajlar vermeye çalışıyordu.

"Elinden gelenin çok daha fazlasını yaptın, Mislina ve gördüğüm üzere yapmaya da devam edeceksin. İnsanlar senin karşılaştıklarının sadece birazıyla karşılaştığında az önce gördüğün gibi kaçıyorlar." Yaslandığı yerden hafifçe doğrulmuştu. "Kimin kızı, eskiden kimin karısı olduğun veya hangi teşkilata üye olduğun, seni seven insanları ilgilendirmiyor. Bugün ölümü yenmiş biri olarak yeniden ayakta ve yapman gerekenin peşindesin."

Victor'ın söyledikleri, bulanık zihnimde yer edinirken hepsinin önemli yerlere kazınacağını biliyordum. Nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama bir şekilde kritik kısımlara parmak basıyordu. Söylediklerinin bir benzerini dün gece sevdiğim adamdan duymuştum ve duygularımın, mantığımın önüne geçmesine izin vermeyerek yoluma devam edecektim.

"Söylediklerini uygulamaya çalışacağım." O benden itiraz beklerken uysal davranmamla şaşkınlığı eğlenmeme sebep oldu ve kaşlarımı kaldırarak gülümsedim. "Bu söylediğimin aramızda kalacağını bilerek öyle bir olay yaşanması durumunda senden bir ricam olacak."

Victor, olumlu cevabımın peşi sıra gelen ciddi konuşmamdan işkillenmiş olacak ki kollarını çözdü. Bana doğru yaklaştığında yüzümü daha net incelemek istediğini görebiliyordum. Konuşacaklarımın gerçekten mantıklı olup olmadığını tartacaktı.

"Bir kere daha ölümle yüz yüze gelirsem..." Dudaklarım kurumuştu anlamsız bir hisle, dilimle dudaklarımı ıslattım ve devam ettim: "Bırakın, gereken olsun. Benim bu kadar yaşanandan çıkardığım en önemli ders, olması gerekenin er ya da geç olacağı oldu. Belki annem yıllar önceki ölümümü engellememiş olsaydı, bu kadar acıyı görüp tadacak kadar yaşamayacaktım."

Victor, işittiklerinden ötürü buğulanan bakışlarını benden kısa bir an çekti. Oturduğum yerden kalkarak ciddi bir ifadeyle karşımda duran adama baktım. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyordu. Kaçmak yüzleşmeyi geciktiriyordu, olacak olan er ya da geç oluyordu.

"Bu konuda sana güveniyorum, pek sevgili psikoloğum ve sen de bunu neden istediğimi biliyorsun. Ayrıca söylediklerini aklımda bulundurup ona göre hareket edeceğime de emin olabilirsin."

Konuşmanın sonuna geldiğimizin bilincinde olarak kısa ve anlayışlı bir tebessümün ardından terastan içeriye girdim. Yavaş olsa da kendine yeten adımlarım, yarın bir zafere yürüyecekti. İnanıyordum,

kazanan iyiler olacaktı. Biz bu savaşın galibi, dünyanın kurtuluşuyduk.

Bakışlarımı kolumdaki saate değdirdiğimde öğle yemeğine az bir zaman kaldığını gördüm. İç çekerek aklımdaki düşünceyi tarttım, bunu yapmak benim için bile çok fazlaydı. Ama artık benimle kalmalarının bir manası yoktu.

Amir, askerlerinin yanında olduğundan oda boş ve sessizdi. Bunu yaparken yalnız olmak işimi kolaylaştıracağa benziyordu çünkü her an bir duygu seline kapılabilirdim. İlaç ve tentürdiyot kokan kapüşonluyu kirli sepetine gönderip gerekli olan malzemeler için lavabonun altındaki çekmeceyi kurcaladım.

Amir'in Barselona uçuşu öncesi traş olmak için kullandığı makine elime çarptığında duraksadım. Kararsız Mislina, yapacağım şeyin sonucunda daha çok üzülebileceğimden ötürü bana şüpheyle bakıyordu. Düzenli biçimde konulmuş makine başlıklarından beş numaralı olanı aldım.

Evrenin kendine has ve anlaşılması zor bir dengesi olsa da en temel taşı, aldığınız bir şey karşılığında bedel ödemektir. Geldiğim noktada durup aynadaki simamı incelediğimde asla baştan başlayan o zayıf kızı görmüyordum. İstanbul'a ilk gelişimde inanmak istemesem de uçaktan inerken dizlerim titriyordu.

Bana dokunulması bir yana, bakıldığında dahi kirlendiğimi ve annemin mirasına ihanet ettiğimi düşünüyordum. Şimdiyse başkasının dokunmasına izin vermediğim saçlarımın, düşmanın ateşiyle nasıl yandığına bakıyordum. Bu, ödediğim bedellerin sadece bir tanesiydi; eğer bir tek bu olsaydı gözlerim içlerinde bu kadar farklı duygular barındırmazdı.

Eşyaları odamıza yerleştiren Amir, tarağımı da banyo dolabına bırakmayı ihmal etmemişti. Annemin küçükken saçlarımı taradığı, sonrasında ördüğü anılar bir fragman edasında zihin perdemde süzüldü. Aynı tarakla artık eskisiyle hiçbir benzerliği kalmamış saçlarımı taradım. Hiç kimse yaşananlardan sonra eskisi gibi değildi, ben de değildim ve saçlarım, geçmişten bir parçayı içlerinde taşıyarak şimdiki hâlimde can çekişiyordu.

Saçlarımın yanık tellerine takılan tarak, elimin gevşemesinden ötürü gürültülü biçimde lavaboya düştü. Makinenin başlığını takarak kararlı gözlerle kendimi izledim. Dediğim gibi her zaman en baştan başlamak zordur, ilk adım en ağır olanıdır.

Makineyi şakağımdan başlayıp kafamın ortasına doğru kaydırırken titriyordum. Enseme yığılan saç tutamları ve kısacık hâle gelen saçlarımla kendimden başka herkese benziyordum. İkinci bir defa daha yaklaştırdığımda elim artık o kadar titremiyordu ve diğer seferlerinde verdiğim karardan memnun olarak hareket etmiştim.

Makineyle işim bittiğinde onu çalışır bir vaziyette lavabonun üstüne bıraktım. Makinenin yüzüme fırlattığı ince teller, ölümü dahi kıskandıracak aksimde görünüyordu. İv ayrımından başlayan küllü gri, kulak hizamdaki dövmelerimi göz önüne seriyordu.

Küllü rengini canlandırmak için boya paketlerinden birine davrandım ve aynadaki Mislina'ya elimle yaptığım silahı doğrultturm, sağlıklı sayılmayacak bir gülüş eşliğinde kendimi vurdum. Ondan sonrası daha hızlı gerçekleşmişti, boyanın saçımda kalması gereken süre dolarken banyoyu toparlamıştım.

Ardından kısa bir duş alarak beni yoran bacağımla dolabımın önüne geçmiştim. Askeri üniformama kararsız biçimde baksam da onların benim için gerekli olduğunu biliyordum. Askeri pantolonu, zayıflayan belimde kemerle tuttururken boğazlı kamuflaj *suvatshirt*ü üstüne geçirdim.

Son bir kez daha kendime baktığımda hatları belirgin yüzümün kısa saçlarımla birlikte daha fazla ortaya çıktığını gördüm. Kaşımda başlayıp şakağımda oyalanan yanık izi ise neleri atlattığımı haykırırcasına parıldıyordu. Daha fazla vakit kaybetmek istemeyerek sonuna yetişebileceğim öğle yemeği için asansöre ilerledim.

"Komutanım," diyen seste hem kararsızlık hem de şaşkınlık vardı. asansörün önünde durarak yanıma gelmesini bekledim. "Bir an başkasıyla karıştırdığımı düşündüm," dedi Dukha tek nefeste.

"Şu sıralar hemen hemen herkes benimle aynı imajı kullanırken karıştırman çok normal," dedim gülümseyerek. Sohbeti şakaya vurmamın sebebi ani değişimimin altındaki anlamları kimseyle paylaşmak istememiştim.

Birlikte asansöre bindiğimizde Dukha yemekhane katının numarasına bastı. Bu sırada da cam asansör duvarına yansıyan görüntüme göz gezdiriyordu. Geriye yaslanarak yeni kesildiği için iğne gibi olan saçlarımı karıştırdım. Artık parmaklarıma dolanan asi tutamlar yoktu, parmaklarıma batan iğneler mevcuttu.

"Olayın gerçekleştiği gün, sen ameliyata alındığında tüm kıyafetlerin torba içinde bize verildi." Dukha'nın yüzündeki ifadeye baka-

çak olursam bunları konuşmaktan pek hoşlanmıyordu. "Herkes sizin için çok endişeli olduğundan kıyafetleriniz pek ilgilerini çekmedi."

Lafın nereye geleceğini merak ederek dikkatimi Dukha'ya verdim. Herhâlde burada durup yanmış üniformamdan bahsetmeyecektik. Asansör inceceğimiz kata geldiğinde beklentiyle yanımdaki adama bakıyordum.

"Ceketinizin dış cebinden bir yüzük çıktı. Ben de bu detaydan ilk sizin haberdar olmak isteyeceğinizi düşünerek kimseye bahsetmedim." Elini cebine attı, küçük deri keseyi bana uzatırken konuşmaya devam etti: "Biri tarafından cebinize atılmış olmalı, incelemeye fırsatım olduğu için neye hizmet ettiğini anladım."

Taze bilgiler beynimi sulandırdığından ötürü, bize doğru gelen Amir'i fark edemedim. Keseyi iç cebime atıp Dukha'ya teşekkür niteliğinde bir gülümseme gönderdim. Şimdilik bu detayla ilgilenemeyecektim, önce herkese bir selam vermem gerekiyordu.

Amir çok sevdiği hatta boynundaki cam şişede dahi taşıdığı saçlarının geldiği son nokta için kırgındı. Bakışlarında hatırı sayılır bir parlaklığa sebebiyet veren o tutamların artık olmaması yüzünden hayata kızgındı. Tek kelime etmeden saçlarımı inceledi ve gözlerimin içine baktı.

Bizi yalnız bırakan Dukha, yüzleşmemiz gereken birtakım şeyler olduğunun farkındaydı. Havalanan eli saçlarıma dokunacakken vazgeçti ve şakağımdaki izi sıkıntılı bir ifadeyle okşadı. Hatlarına düşen duygular, çizgisiz yüzünde artık o kadar da emanet durmuyordu. Başparmağıyla ovduğu yaramın üstüne dudaklarını bastırdı.

Yakınlığı yüzünden fısıldadım: "Onları ne kadar sevdiğini biliyorum ama artık bizim için ifade ettikleri anlamlarına sahip değillerdi." Sert soluğu hızla alnıma çarptı ve gerildiğini sezdim. "Üzgünüm Amir, senden böyle bir şeyi aldığım için gerçekten üzgünüm."

Okyanus'un ebruli parıltılarla süslenmiş bakışlarına acı düşürdüğüm için suçluluk duyuyordum. Ondan sevdiği, değer verdiği bir varlığı esirgediğimden huzursuzdum. Aksi hâlde ortada üzülecek hiçbir şey göremiyordum, o saçlar annemin mirasıydı ve öyle bir kadının bıraktığı değer, elini bu kadar kana bulamış bir kız çocuğu için fazlaydı.

"Saçlarını kesmen beni üzse de onlardan vazgeçebilmen beni korkutuyor. Onlardan bile vazgeçebildiysen, sanırım beni hayatından çıkarman çok da zor olmaz," diyerek şaşırmama sebep oldu çünkü

işlere bu açıdan bakabileceğini hiç düşünmemiştim. "Yanılmayı istesem de gözlerine her baktığımda, eline bir fırsat daha geçse ölüme gidecek bir kadından fazlasını görmüyorum." Geriye doğru çekilerek bana değen elini cebine soktu.

Sanki orada durmuyormuşum gibi arkasını dönüp yemekhaneye gittiğinde içim sızladı. Sineme çöken taşlar bir bir kalbime yuvarlanırken bir yere tutunma ihtiyacı hissettim. Yaraların aniden sızladığında, dişlerimi dudaklarıma geçirerek bedenimi hareket etmesi için zorladım.

Kendimi hazırladığım yemekhanedeki bakışlar şimdi beni tırmalıyordu. Sayısız askerin yemeğini bırakarak komutanlarını ayakta karşılaması gururlandırıcıydı ama yüzleri arasındaki bir çift okyanus içimde bir girdap açmıştı. Üstelik şu an iyi olan her şeyi çekip yok ediyordu.

Hep oturduğum masamdan bir sandalye çektiğimde oturması için herkese elimle müsaade verdim. Gıcırtılar arttı, kalabalık yemeğine kaldığı yerden devam ederken bizimkilerin de diğer masalardaki meraklı bakışlardan farklı olmadığını gördüm. Boğazımı temizleyerek suyumdan büyük bir yudum aldım.

Zümrüt, "Sizi yeniden aramızda görmek çok gurur verici, komutanım," dediğinde samimi yorumunu kibarca kabul ettim.

"Sandığımızdan bile daha çabuk toparladınız kendinizi." Zümrüt'ün cümlelerini destekledi Yasef.

Ekibimdeki kişiler biraz hayranlık, biraz da çekimserlikle iyi dileklerini iletirken en yakınlarımdan ses çıkmıyordu. Yemek yemeyi kesmiş, pürdikkat beni inceliyorlardı. Sadece biri kendini bana bakmaktan menetmişti, bakışlarında kızılca kıyametler koparan Okyanus'un bakışları tabağındaydı.

Giray, "Bu değişim çok gerekli miydi, sert kız?" diye sorduğunda yerimde hafifçe toparlandım.

Dostumun kısılmış bakışları, yeni görüntümden ötürü değildi. Beni bu görüntüye sürükleyecek hislere çevriliydi. Herkes tarafından bu kadar sevilip benimsenmişken değer verdiğim her şeyden çabucak vazgeçmem onları endişelendiriyordu. Çünkü bugün saçlarımdan, yarın kendimden vazgeçeceğimden eminlerdi.

"Saç derimin altına gömülü her kılcal damarın içerisinde bir mirasın DNA'sı yaşıyordu. Her saç telim bir illet olup sağlayacağım adaletimin üzerine gölge düşürebilirdi. Amansız lanet gibi tüm her şeyi sarsa-

bilirlerdi. Güzel tende çirkin bir ruh gibiydiler. Tıpkı bir imza gibi kim olduğunu, hangi soydan geldiğimi ortaya koyuyorlardı."

İçimdeki küçük kız benden alıntı yaptığında yutkunamadım. Bana daha rahatsız gelmeye başlayan sandalyede kıpırdandım. Ensemi kaşıyarak sessiz kalmaya karar verdim. Ne söylersem söyleyeyim, karşımdaki insanların hislerine haksızlık etmiş olacaktım.

"Kadınların saçlarını kesmesi ya yıkılış ya yıkım göstergesidir," diyen Etka'nın bakışları dikkatliydi. "Nedense bana sende *ikisi* de varmış gibi geldi."

Beklentili harelerim, Dalkıran'a kayıp dururken gerginleşen bedeni dışında hiçbir hayat belirtisi göremedim. Herkesin beni bu kadar iyi analiz ettiğini tahmin etmemiştim. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimden ötürü, anlık refleksle cebime soktuğumda tenime değen demirle duraksadım.

Biraz bile olsa masada dönen konunun ambiyansını değiştirebilirdi. Hiç düşünmeden halkayı cebimden çıkardığımda bakışlar yüzüğe kaydı. Dukha sandalyesinde geriye yaslanmış, ne yapacağıma bakıyordu. Zihnimi okuduğunu o dakika sezdim çünkü konuyu değiştireceğimi önceden bilerek oturma pozisyonunu değiştirmişti.

"Alakasız olacağını bilsem de bu konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek size başka bir şeyden bahsedeceğim. Elimde gördüğünüz bu yüzük, operasyon yaptığımız gün giydiğim üniformamın cebindeymiş." Elimdeki halkayı hafifçe kaldırdım. "Ve Dukha'nın, bu halkanın ne işe yaradığı konusunda yaratıcı fikirleri varmış."

Anlık olarak herkesin gözleri karşı çaprazımda oturan adama kaydığında Dukha, ne yapmak istediğimi anlayarak güldü. Amir'in insanı söküp parçalara ayıran bakışları sekteye dahi uğramadan bende toplandı. Kaçtığımı, bir şeyleri dillendirmeyi istemediğimi görebiliyordu.

"Evet, *Yüzüklerin Efendisi* de geldiğine göre artık dünyayı kurtarmamız kaçınılmaz." Giray gergin gözükse de ironi yapmaya çalışıyordu. "Her delikten bir şey çıkmasından, kapalı kapılar ardında sisli sırlar dolanmasından acayip sıkıldım."

Parmaklarımın arasındaki metal yüzük oldukça sıradan görünüyordu. Sağa sola çevirerek daha dikkatli incelediğimde içine kazınmış pusula simgesini görmem uzun sürmedi. Kim, ne zaman böyle bir şeyi cebime koymuştu, bilmiyordum. İşime yarayacak bir şey olduğundan emindi ve bana yardım etmek için yapmıştı.

"Zaman süzücü." Gelen sesle bakışlarım sesin sahibine yöneldi. "Zamanı bir elek gibi süzer, takanı kodlandığı mekâna götürür," diyen Shalom'un gözleri yüzük ile aramda mekik dokuyordu.

Dukha, Shalom'un söylediklerini başıyla onayladı. "Genelde zaman yoksunluğu yapabilen kişiler kullanabilir. Yüzüğü ceketin cebine bırakan kişi, Mislina'nın bir şeyleri görmesini istiyor."

Elimdeki metal parçasının bu kadar fazla şeye kadir olduğuna inanamıyordum. Üstelik beni nereye götüreceği konusunda da şüpheliydim. Bu bir tuzak olabilirdi ama ölüme götürülen birinin cebine konulmuşsa muhtemelen düşmanın değil, bir dostun işiydi.

"Kimin koyduğunu tahmin edemem çünkü orada bulunduğum müddet boyunca kafamda çuval vardı," dedim olaya açıklık getirmeye çalışarak. "Kim koyduysa kurtulacağımı ve bunu göreceğimi düşünüyordu."

"Nasıl kullanıldığını tam olarak bilmiyorum ama görünüşe göre aramızda bilen biri var." Dukha, topu yeniden Shalom'a attı.

Avucumdaki yüzüğü Shalom'a uzatırken zamanı incelterek yavaşlatan bir adamın eline böyle bir materyali vermenin ne kadar sağlıklı olduğunu sorguladım. Benden aldığı yüzüğü, ışığa doğru kaldırıp incelerken bir başka gözün profilimde olduğunu hissettim.

Amir, bu yeni habere pek sevinmiş gibi durmuyordu. Yüzüğü bizzat benim kullanacağımdan da emindi ve tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Beni kaybetmek, yeniden ellerinden kayıp gideceğimi düşünmek onu yiyip bitiren bir durumdu. Bakışlarındaki duygusuzluk toz bulutu gibi dönerken Shalom konuştu:

"Yüzüğü sürekli takman gerek, kodlandığı mekâna seni zamanı geldiğinde götürecektir." Shalom, yüzüğü yavaşça masaya bıraktı.

"Sanırım nereye gideceği gizemini koruyor," diye mırıldandı Etka.

"Olayı fazla abartıyorsunuz, sizin karşınızda ölümü defalarca yenmiş bir komutan var. Bununda üstesinden gelmek, onun için zor olmayacaktır," diyerek sandalyesini geriye iten Amir, alaylı bir gülüşle beni izledi. "Ayrıca yaşamak istemeyen insanları hiçbir şey korkutamaz, bu yüzden çok telaş yapmayın."

Amir Dalkıran bir rüzgâr gibi masadan esip geçtiğinde herkes sessizleşmişti. Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirerek içimi saran sıkıntıyı atmaya çalıştım. Olaya müdahil olmak istemediklerinden ötürü kimseden ses çıkmamıştı. Hatta hiçbir şey olmamış gibi kendi hâllerine dönerek dikkatlerini yüzüğe vermeye çalıştılar.

Ani bir kararla ayaklandığımda Giray da benimle birlikte kalktı. Masanın diğer ucunda duran Shalom'un önünden yüzüğü alarak gelişigüzel biçimde işaret parmağıma geçirdim. Denemezsem içinde ne olduğunu göremezdim.

"Gizemi çözülür çözülmez ne olduğunu sizinle paylaşacağım," dedim tek solukta ve çıkmak üzere davrandım ama Matilda'nın ışığı sönmüş yüzü beni durdurdu. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Başta kendisiyle konuştuğumu dahi fark etmeyecek derecede transa girmiş olan Matilda, yanında oturan İnci'nin dürtüklemesiyle irkildi. Odağını kaybetmiş bakışları beni bulduğunda yüz hatlarına acı yayıldı. O günü en belirgin şekilde yaşayan biri olarak bunu ona hatırlatan bir karabasandım belli ki.

Yemekhaneden çıkarken arkamdan gelen adım seslerini duyuyordum. Geniş sahanlıkta yer alan camlardan birinin önüne giderek kolona yaslandım. Adımlarını boşluğa atıyormuş gibi yürüyen Matilda, sonunda yanıma gelmeyi başardı. Bakışlarımı gökten düşen kar tanelerine çevirerek baharın gelmesi için dua ettim.

"Yaşanan son olaylardan sonra nasıl olduğunu sormak, yapılacak en mantıksız hareket sanırım," diyerek gözlerimi Matilda'ya çevirdim. "Harika hissetmek zorunda olmasan da yaşıyorsun. Ve nefes alabildiğin müddetçe her zaman umut vardır."

Matilda'nın çekik ve iri gözlerinde hüzün dalgalanıyordu. Santiago, onun için başka bir şey ifade ediyordu. Kendine itiraf edemese de Arjantinli genç adama âşık olduğu ortadaydı. Santiago'nun ölmeden önceki son dileği ise oldukça manidardı. Matilda'dan kardeşini bulmasını ve ona abisinin onu *çok sevdiğini* söylemesini istemişti.

"Benim bunu çabuk atlatmam gerekiyordu, bir asker olarak bunu hazmedip önüme bakmam gerekiyordu ama yapamıyorum." derken gözünden akan bir damla, yüzünde yol çizmişti. "Lütfen kendimi toparlamam için bana biraz zaman verin."

Buraya onu azarlamaya çağırdığımı zannetmesi, kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Nasıl bir imaj ve duruş sergiliyordum, bilmiyordum ama hiçbir zaman merhametsiz değildim. Galiba artık içim dışımı yansıtmıyordu ya da içimle dışım arasında bir fark kalmamıştı.

"İstediğin kadar zamanın var, burada önemli olan sensin. Hislerini istediğin gibi yaşamana müsaade ederim ama dibe batmışlık hissi alışkanlık yapar ve zamanla seni daha fazla içine çeker." Elimi koluna

koydum ve yavaşça sıvazladım. "Haddinden fazla acı, toprağın üstünde olanı dahi altına ister."

Söylediklerimin asıl manasını anlayabildiğini bakışlarından okuyordum. Kibarca beni başıyla onayladı ve kolundaki elimin üstüne parmaklarını sardı. Ağladığı için titreyen gülümsemesi kanıma dokunurken yapabileceklerimin sınırlı olduğunun farkındaydım.

Son bir kez daha destek vermek istercesine kolunu sıkarak yanından ayrıldım. Uzanıp asansörün düğmesine bastım ve onu bıraktığım camın önünde duran kadına bakmamaya çalıştım. Fazla kayıplar vermiş biri olarak kendiminkilerin üstesinden gelememiştim.

Asansör geldiğinde ortamdan çabucak sıyrılmak için adım atacağım esnada Giray seslendi. Masadan birlikte kalktığımızı unutmuştum. Her duygu o kadar yoğun yaşanıyordu ki hayatımın katmanları varmış ve bu katmanlarla farklı Mislinalar baş ediyormuş gibi hissediyordum.

Asansörün cam duvarına yansıyan görüntümüz, bana anılarımızı hatırlattığı için elimde olmadan gülümsedim. Başımıza ne geleceğini bilmeden yaşıyorduk ve o zamanlar sadece ikimiz vardık. Giray'ın sorunlarını paylaşacağı ben ve benim sığınacağım Giray'dan başka bir sancak yoktu.

"Saçlarını çok sevdiğini sanıyordum," dedi yumuşak bir sesle, bana karşı daima nazik olmuştu. "Ela, saçlarını örmeyi çok severdi; sen de kimseye dokundurmadığın saçlarını bir tek ona teslim ederdin."

Asansör durduğunda Giray'ın düğmeye bastığını son anda anladım. Çünkü ağzından çıkanlarla kazık yutmuş gibi olmuştum. Sulanan harelerim dostumun yüzüne düştüğünde durumumdan ötürü ne kadar üzgün olduğunu bakışlarından anladım. Duygu yoğunluğuyla patır patır dökülen yaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Gidelim mi?" diye sordum boğuk sesimle, ne demek istediğimi anlamadığı için boğazımı temizledim. "Ela'ya gidelim mi?"

Sanki bunu sormamı bekliyormuş gibiydi Giray. Hevesle beni onayladığında gülümsedim. Otopark katının numarasına basarak son anda verdiğim karardan mutlu biçimde aşağı inmeyi bekledim. Otoparkta bulunan zırhlı araçlardan birini aldığımızda Giray şoför, ben de yolcu koltuğunda oturuyordum.

Günler sonra tekrar dışarıda olmak, anlamadığım bir şekilde beni özgür hissettirmişti. Camı hafif aralayarak yolu seyrederken Giray da

radyodan sakin bir şarkı açmıştı. Uzun zaman sonra sadece ikimiz kalmıştık ve ben bu tanıdık hisle mutlu olmuştum.

Giray, "Amir'e haber vermedik, aranızın daha beter bozulmasını istemem," dediğinde yüzümü ona döndüm.

"Nefes almaya ihtiyacım vardı, doktor kontrolünden sonra denize götüreceğine dair söz vermişti. Ama gördüğün gibi esip gürlemekle meşgul." İçten içe Amir'i anlıyordum, yine de kızmak kolay olandı.

Giray, "Mevzunun saçların olmadığının farkındasın, sert kız. Amir en sevdiğin şeylerden tek tek vazgeçişini izliyor ve insanlar genelde bunları ölmek istediklerinde yaparlar," dediğinde kendimle yüzleşmek istemedim.

Yolculuğumuz ılımlı bir sessizlik içinde geçti. Ta ki terk edilmiş okulu ve zeytin ağacını görünceye dek sürmeye devam etti. Botlarım karlı zemine saplandığında Kızıl Şafak macerasının burada başladığını düşündüm. Amir'le önünde tartıştığım okul bahçesinin demir kapısı tüm anılardan arınmıştı.

Giray, mezarlığın bulunduğu alana koşar adım giderken Ela'ya sarılabilecekmiş gibi hevesliydi. Zeytin ağacının dibindeki mezar hafifçe çökmüştü ve üstünü kalın bir kar tabakası örtmüştü. Çıplak elleriyle karları temizleyen Giray, sevdiği kadınla konuşmaya çoktan başlamıştı.

Yanına oturduğumda beremi düzelttim. Nedense saçlarımın yeni hâlini Ela'nın görmesini istememiştim. Koca gözlü kızıma haksızlıkmış gibi geliyordu. Giray'ın karları temizlemesine yardım ettim ve temizlerken tanıdığım o küçük kızı yanı başımda hissettim.

"Çok az kaldı, ballı kız," diye mırıldandı Giray, ses tonu bana Çağdaş Atahan'ı nasıl yerde sürüklediğini hatırlatmıştı. "Sana intikamını alacağıma dair yemin etmiştim ya, çok az kaldı. Mislina ve ben elimizden gelenin daha fazlasını yapacağız."

Araba yolculuğu, dinginlikle buraya kadar gelmemiz beni geçmişe götürmüş olsa da kimse eskisi gibi değildi. Giray'ı damgalayan yarası ve kazınmış saçları gerçekleri yüzüme çarptı. Soğuktan morarın tırnaklarımı, Ela'nın donmuş toprağına saplayarak onun adına sevindim.

Ölüm, masumiyetini muhafaza etmesini sağlamıştı. Çünkü çıktığımız yolda elini kana bulamayan kimse kalmamıştı. Böyle bir dünyayı yaşanabilir kılan insanlardan biriydi Ela, onun da vahşileştiğini görmek insanlığa dair olan umudumu yitirmeme sebep olurdu.

Ela'nın mezar taşını öpen Giray, istemeyerek de olsa sevdiği kadına veda etti. Mezarlıktan çıkarken omzumun üstünden son kez yattığı yere baktım. Çaresizlik kendini hatırlatırken ciğerime batan iğneleri görmezden gelmeye çalıştım. Sıcak arabada otururken dahi suçluluk her yerimi sardı.

Boğazıma sarılı kalın halat, araç deniz kenarına yanaşıncaya kadar boğazımı sıktı. Kayalıklara tırmanırken Giray'ın bana yardımcı olmasına müsaade ettim. Bacağım hâlâ eski sağlığına kavuşmamıştı. Geride yükselerek üstüme akan dalgalar kayalıklara çarparak duruyordu.

Yırtıcı gibi havada uçan kuşu dahi kapıyordu deniz. Engin maviliği, bana sevdiğim adamın korkulu gözlerini çağrıştırdığında Amir'e korkunun hiç yakışmadığını düşündüm. Konu ben olunca ne kadar kırılgan ve savunmasız olduğunu fark ettim. Küçük taşlardan birini fırlatırken bomboştum.

Yapmaz dediğim kim varsa yapmıştı, ölmez dediğim kim varsa benden önce toprağın altına girmişti. Yıkılmaz dediğim duvarlar üstüme çökmüştü, yaslandığım adamın geçmişi dirilip bugün olduğu kişiyi tüketmişti.

Giray, "Hâlâ anlayamadın, değil mi Mislina?" diye sorduğunda dalgın bakışlarla ileriyi seyrettim. "Senin ona değil, onun sana ihtiyacı var."

Avucumda biriken taşları sıktığımda keskin köşelerinin derimi deldiğini hissediyordum. En kötüsü de buydu zaten; ben hayatımda hiç bu kadar sevilmemiştim, sevilsem dahi öldüğümde arkamda bıraktığım kişinin yanında hep birileri olur diye düşünmüştüm.

Yokluğumu Giray bir şekilde atlatabilirdi çünkü annesi ve babası vardı. Ancak Okyanus için son liman bendim. Bentleri aştığı, uğruna tüm limanlarını alabora ettiği o rıhtımdım. Yokluğum, onun için kıyametti.

"Ölmek isteseydim yaşamak için bu kadar direnmezdim, Giray. Saçlarım eskiden olduğum bir kıza aitti ve bu kanlı zamanda daha fazla kirlenmelerini istemedim," diye açıklama yaptığımda doğruları söylediğimi biliyordu.

"Saçlarını kesmeseydin de kirlenmezdin çünkü Amir seni çocukluğuyla seviyor." Giray'dan bu cevabı beklemediğimi fark ettim.

"Anahtar ustasına gittikten sonra sulh sağlandı. Orada neler döndüğünü deli gibi merak etsem de ikinizden de bir cevap alamayacağını ortada," diyerek avucumdaki taşları suya attım.

Muzipleşen tavrıma karşılık veren Giray, bana omuz attığında neredeyse denize düşüyordum. Benim ani telaşım gülmemize neden olurken martılar, yeryüzünü kan götürmüyormuş gibi uçuyordu. Güneş, kıyametin üstünde doğmuyormuş gibi parlaktı. Ve dalgalar zaman hiç akmamış gibi aynıydı.

Zaman sonsuzdu, yitip giden ömürdü.

Birliğe döndüğümüzde vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Saatlerce taşların üstünde oturmuş, bir taraflarımız donana kadar deniz kokusunu içimize çekmiştik. Amir'in uyuduğunu düşünerek koridorda çıkardığım botlarımı elime aldım ve sessizce odaya girdim.

Tahmin ettiğim gibi çoktan yatmıştı. Bana sırtı dönük olsa da düzenli biçimde yükselip alçalan omuzları, derin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. Odanın diğer ucunda kalan şövalesi ve masaya dizdiği sayısız renkteki boyaları, çizim yaptığını anlamama sebep oldu.

Botlarımı kapının kenarına bırakarak usul adımlarla şövaleye doğru ilerledim. Ceketimi çizim yapmak için oturduğu sandalyenin başına atıp üstünü örttüğü tablosuna yaklaştım. Ne zaman Okyanus'un gözlemiyle harmanlanmış bir resim görsem etkisinden çıkamıyordum.

Örtünün kenarını yakalayan parmaklarım kararsızlıkla açılıp kapanırken bir yandan da Amir'i kontrol ediyordum. Soluğumu tutarak derin hislerini tablolarına yansıtan adamın eseriyle karşılaşmak için kendimi hazırladım. Örtü ufak bir rüzgârla savrularak ayaklarımın dibine düştüğünde beklediğimin çok ötesinde bir şey vardı karşımda.

Bana benzeyen, benimle hiçbir alakası olmayan kadının delici bakışları göz bebeklerimi nişan almıştı. Zayıflıktan ötürü avurtları çökmüş yüzü, çirkin olmanın aksine daha sivri hatlar kazanmıştı. Gülümsemiyordu, aksine dudakları dümdüz bir çizgi hâlini almıştı.

Yüzünün sağ tarafına dökülen saçları omuzlarını aşmıştı, parlak ve geceden daha siyahtılar. Sağ tarafın parlaklığı yanı sıra, yüzünün diğer tarafında kaşından başlayan yanık izi de küllü renkteki saçlarına ulaşmıştı. Dövmeleri ufak ama gölgeli hareketlerle hat kazanmıştı.

Asıl insanı hırpalayan tüm bunlar değildi, saçlarımın olduğu kısımlara Amir'in gerçek saçlarımı yapıştırmış olmasıydı. Saçlarımı

doldurduğum çöp poşeti, şövalenin kenarında asılı duruyordu. Elimi ağzıma kapatarak hıçkırığımı yutmaya çalıştım. Ama acı dolu bir inlemenin aralık dudaklarımdan sızmasını engelleyemedim.

Annemin kızına benzeyen yüzümün önünde diz çöktüm, düşmanlarımın şekillendirdiği diğer kadına bakarak ağlamaya başladım. Tırnaklarım avuçlarımı parçalarken savurduğum elim şövalenin kenarındaki çöp poşetine çarptı.

Saçlarım bir lanet gibi odaya dağıldığında çoktan uyanmış olan adamın yatağında oturmuş, beni izlediğini gördüm. Yüzümü yıkayan yaşlarımla gözlerinin içine baktığımda hareket etmedi. Başımdan çıkardığım şapkamı yüzüne fırlatırken ayaklanmıştım.

"İsteyerek bu hâle geldim, değil mi?" diye bağırırken günler sonra sesim ilk defa gür çıkmıştı. "Annemden kalan tek hediyeyi yok ederken çok büyük haz aldım, değil mi?"

Masanın üstündeki boyalara bulanan ellerimi umursamadan sağa sola savururken sesini çıkarmadı. Çünkü o da gerçekliğimi kabullendiğimin farkındaydı. Bu yüzden şövalede duran ve dik dik gözlerimin içine bakan tabloyu paramparça etmiyordum. Üzerime bulaşan boyaları gelişigüzel silmeye çalışırken odanın kapısına koşar adım ilerledim.

Kapının kulpunu aşağı indireceğim sırada arkamdan uzanan güçlü el kapıya baskı uyguladı. Tek eliyle belimi sarıp beni kendine çektiğinde çırpındım. Kilidi çevirerek kendiyle beraber beni de içeriye taşıdığında zorlanmadan bedenimi yatağa yatırdı. Hafifçe karnıma oturup kollarımı başımın üstünde sabitlediğinde öfke dolu bakışlarım yüzünü talan etti.

"Tablo, hayatın iki farklı seyrindeki kadınları simgeliyor. Ve ben bitirdiğimde ikisinin de kusursuz gözüktüğünü anladım," diyerek tek eliyle bileklerimi tuttu ve boştaki elinin tersini elmacık kemiğimde gezdirdi. "Sen doğduğunla, sen yaşayıp şekillendiğin her hâlinle güzelsin. Beni korkutan değişimin değil, vazgeçişlerin."

Son sözünü de söyleyerek ellerimi bıraktığında işittiklerimden ötürü hareket edemedim. Gözlerimi yukarıya doğru kaldırarak tablodaki Mislina'ya bir kere daha baktım. Yaşlar tekrar harelerime dolduğunda Okyanus eğildi ve akan yaşımı öptü. Birbiri ardına dökülen yaşlarımı öperken zerre kadar gocunmadı.

Çok sevdiği boyalarını mahvetmiştim, uykusunu bölerek onu dinlemeden atak geçirmiştim. Buna rağmen sakince bana açıklama

yapıyordu. Cansız kollarımı ensesine çıkararak onu göğsüme bastırdım ve sıkıca sarıldım. Dalgalı saçlarına gömülen çenem, yeryüzündeki tek cennetimin bu adam olduğunu haykırıyordu.

"Çok mu seviyorsun beni?" diye sorduğumda sesim uykuluymuşum gibi çıkmıştı.

"Seni çok seviyorum," diyerek dudaklarını ağzımın yanına yasladı ve derin bir soluk aldı. "Senin sevgine yaşamın ölüme, ciğerin nefese ve yaranın zamana muhtaç olduğu kadar muhtacım."

Aşkını itiraf etme şekli, bana başka bir itirafını hatırlatırken gülümsedim. Gülümsediğimi sezen dudakları, çenemin altına içimi gıdıklayan bir öpücük kondurdu. Saçlarının arasından geçirdiğim parmaklarımla konuştum:

"Az önce okuduğun küçük şiir bana başka bir dizeyi hatırlattı." Yüzünü hafifçe önüme doğru çektim. "Kaç kıtalık bir şiir, merak ettim doğrusu."

Söylediklerim eğlenmesine neden olurken saçlarını gözlerime sürttü. Sanırım sorduğum şey onun için daha mahrem bir durumdu. Saklı kalmasını istediğini anlayabiliyordum. Hareketleri yavaşladığında oyunun bittiğini anladım. Şimdi perdeyi kapatma zamanıydı çünkü Amir, istediğini almadan pes edecek bir adam değildi.

"Bir daha habersizce ortadan kaybolursan," diyerek ellerini boğazlı kamuflajın eteklerine götürdü ve bir çırpıda çıkardı. "Ortalığı ateşe veririm, Karagül ve inan bana, benim sinir krizim seninki kadar zararsız olmaz."

Gerdanıma düşen bakışları karanlıktı. Tişörtünü çıkarmasına yardımcı olurken elimin tersini karın kaslarında gezdirdim. Ürpererek bana karşılık verdiğinde onu bu kadar etkileyebildiğim için hazla doldum. Dudakları, az önce yaptıklarımın cezasıymış gibi göğüs oluğumda kayarken nefesimi tuttum.

Dudakları ağzımın önünde durduğunda benden onay beklediğini biliyordum. Aynı zamanda da isteğimi görmekten hoşlanıyordu. Çenesinden yakalayıp onu kendime çektiğimde bu tavrımdan ötürü keyifliydi. Nihayet dudaklarımız buluştuğunda ilk birkaç dakika durduk.

Amir tenimle bütünleşmeyi sevse de daima ruhumu isteyen bir adamdı. Kritik anları hafızasına kazıyan, sahip olurken her şeyimle içine çeken bir yapıdaydı. Alt dudağımı kavrayan dudakları acelesiz hareketlerle beni öperken, sabırla ağzımı aralamamı beklerken...

Dudaklarımın arasından sadece bir nefes geçmişti ki ipleri çözüldü. Dili tüm görevi üstlenirken pantolonumun fermuarını indiriyordu. Kısa bir uğraştan sonra iç çamaşırlarımla kaldığımda nefes nefeseydim. Kendi pantolonunu da hızlı biçimde çıkardığında iç çektim.

Tekrar üstüme uzandığında dudakları bu sefer yanık izini, daha sonra kısa saçlarımı ödüllendirdi. Avuçlarına aldığı yüzüme şakağını yaslarken sevgisini bana tattırmak istediğini hissediyordum. Ellerimi, parmaklarının üstüne yaslayarak hareket etmesi için aşağı doğru kaydırdım.

Sütyenimin askıları parmaklarının hareketiyle kaydı, dikkatle kopçayı açıp çıkardı. Bakışları çıplaklığımda değil, gözlerimde oyalanıyordu. Kalbimin hemen altında biten yarama eğildikten kısa bir zaman sonra dilini tenimde hissettim ve bıraktığı ıslaklığa değen her havayla irkildim.

"Gecedeki yıldızlar yeryüzüne dökülse, güneş doğmaktan vazgeçip sönse bile senden vazgeçmem," derken parmakları belli bir baskıyla kaburgalarımın arasına yerleşmişti. "Seninle var oldum, sen olmazsan kahrolurum."

İçindekileri döktüğüne ikna olmuş olmalıydı ki dudakları göğüslerime yanaştı ve bahsettiği yıldızlar göz kapaklarımın ardında çarpıştı. Yay gibi gerilen bedenime haz vermek için her şeyini ortaya koyarken maharetli parmakları beni tamamen çıplak kıldı.

Birleşmemiz duygu dolu olsa da yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Bana sahip olurken, ruhlarımız iç içe geçip özlerimiz karışırken dahi dudakları göz kapaklarımda gezindi. Yanık izi olan her yeri tek tek öptü ve gerçek değilmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Gecenin kollarında heyecanımız söndü, geriye çılgın kalp atışlarımız kalırken ikimiz de yorgunlukla uykunun kollarında soluklanmaya karar verdik. Güçlü göğsüne yaslı alnıma çarpan kalp atışları, uyumamı kolaylaştıran bir ninniydi. Yaşanan her kötü olay bir mil ötedeydi şimdi, sadece onunla olduğum gece gerçekti.

Karanlığın içinde bir yerlerde, uykumun en ücra köşesinde ve bilincim bedenimi terk etmişken göğsüm derin nefesimle şişti. Ancak hava içimden o kadar hızlı boşaldı ki göğüs kafesim yatağa yapıştı. Ani değişim karşısında vücudumun kaskatı kesildiğini fark etsem de uyanacak kadar şanslı değildim.

Kulaklarım tanımadığım seslerle uğulduyor, bulunduğum zamandan koparıldığım için neler olduğunu kavramıyordum. Tam o sırada bir şeyin içime doğru eğildiğini hissettim. Sanki tanımadığım bir çift göz kafasını uzatmış, gürültüyle atan kalbime bakıyordu. Bakışları tanıdıktı çünkü bendim, yeni tanıdığım benliğim ruhumu çekip bilmediğim bir yere kilitledi.

Ağır işlemelerle kaplı cüppenin etekleri yerleri süpürüyordu. Etrafımı çepeçevre saran granit taşların yüzeyine kısık ve sarımtırak bir ışık düşüyordu. Kaşlarımı çatarak geriye doğru birkaç adım attım. Nerede olduğum hakkında bilgi sahibi değildim.

Açıktaki ayak parmaklarıma dolan parıltılı kumlar gıdıklanmama sebep olduğu sırada bir ses işittim. Tavan, bastığım zemine çok yakın olduğu için nefes almakta ve hareket etmekte zorluk çekiyordum. Tozların uçuşmasına sebep olacak biçimde hızlı davranarak duvara asılı gaz lambasına uzandım.

En azından önümü daha net görmeliydim. Yüzümü ve bedenimi tamamen muhafaza ederek saklayan cüppenin şapkası terlememe neden oluyordu. En son odamdaydım, Amir'le birlikte uyuyordum: şimdiyse bilmediğim bir yerde gözlerimi açmıştım. Gaz lambasını hafifçe havaya kaldırdığım sırada yanımdan yaşlı bir kadın geçti.

Işığımı dahi fark etmemesinden beni görmediğini anladım. Kadının sol omzunun başından başlayıp üst vücudunda dökümlü bir şekilde duran açık renk şenti ve alt kısmında kalan peştamalı dikkatimi çekti. Adımlarıyla ortaya çıkan kıyafetlerinin üstünde, eğrilmiş altından yapılan bir pelerin var.

Kat kat bakır tabaklardan oluşan sunumunda çeşitli meyveler vardı. Diğer elinde tuttuğu gaz lambasıyla yanımdan öylece geçip gitti. Kadını takip etmemi söyleyen iç sesimi dinleyerek onun kadar hızlı olmasa da koridorlardan geçmeye başladım. Adımları benim kadar kendini bilmez değildi, daha önce bu yollardan geçip gittiği belliydi.

Beni görmediğini bilsem de sessiz olmayı tercih ettim, ikimizin de etekleri uzunca bir süre yerleri süpürdü. Nihayet durduğunda nefes nefese kalmış vaziyetteydim. Yanık tenli elini kireç taşına yasladı ve hafif bir baskı uyguladı. İçeriye doğru gömülen elinin ardı sıra büyük bir gürültü oldu.

Duvar bir kapıya dönüşerek açıldığında bakışlarım kısıldı. Tanımadığım yaşlı kadının peşine adımlayarak kapı kapanmadan diğer

tarafa geçtim. Duvardaki hiyeroglif yazılar Mısır'ın kadim tanrı ve firavunlarından esintiler taşıyor, o günün yaşamını bana gösteriyordu.

İri gözlerine gösterişli bir makyaj yapan kadın aniden durduğunda dikkatim etrafta olduğundan ötürü neredeyse çarpışacaktık. Dikkatli hareleri bulunduğum koridoru hızlı ama dikkatli biçimde taradı. Geçtiğimiz boş dehliz yolunu gelişigüzel yokladıktan sonra tam da benim olduğum noktaya baktı.

Gerginlikten ötürü karışık yüzü seğiriyordu. Bir an, hem de çok kritik sayılabilecek bir an gözlerimin içine baktı. Uğursuz enerjisi etrafımı biç beklemeden kuşattığında şüphelendiğini anladım. Kimseyi göremese de birilerinin, peşinde olduğunu sezmişti. Çıplak gözle bir şey görülmediğinden ötürü üzerinde daha fazla durmak istemedi.

Tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi bırakarak kadını daha temkinli biçimde takip ettim. Kısa bir zaman sonra tavanı oldukça yüksek bir piramit galerisi bizi karşıladı. Odanın dört bir yanına konumlandırılmış sfenksler, diken üzerinde durmanıza sebep oluyordu.

Fresk detaylı boyamalar ve çizimler bu bölümde daha yoğundu. Yaşlı kadın sfenkslerin iri başlarının üstüne konumlandırılmış avludan çıkmak için merdivenlere ilerledi.

Basamakları da tüketip aşağıya indiğimde beklediğim tablonun bu olmadığından emindim. Tekerlekli sandalyesinde otururak parmaklarını uzamış sakalında gezdiren kişi, cıva gözlü iblisten başka herkese benziyordu. Yutkunamadım çünkü Seferad diğer yanında ve geriye kalan baronlar da bir çember hâlinde burada duruyorlardı.

Bastığımız zemine oymalı biçimde nakşedilen pusulanın hat boşluklarında altın tozları mevcuttu. Kademeli biçimde pusulayı çember çember bölen halkaların içinde evrelerin isimleri yazılıydı. Etraf tamamen toz duman olsa da cam haznelerde toprağın havayla döndüğünü, ateşin harlanarak cam yüzeye çarptığını ve suyun dalgalandığını görebiliyordum.

Yetenekleri temsil eden materyaller ince bir işçilikle etrafa yerleştirilmişti. Gözlerini yummuş olan bir heykel, elini sol göğsünün üstüne yaslayarak saygıyla diz çökmüştü. Sol omzuna işlenmiş pusula amblemi, bir sarnıca geldiğimi gösteriyordu.

İşin garip yanı hayatta kalan üç ana baronun yanındaki Seferad ve Ammar dışında da kişilerin olmasıydı. Üstümdeki cüppeye benzeyen kıyafetleriyle ellerini önlerinde bağlamış, kafalarını hafif bir açıyla

eğmiş duruyorlardı. Hepsinin farklı renkteki cüppeleri, yedi evreyi temsil ediyordu besbelli.

Kırca, "Takip edilmediğinden emin misin, kâhin?" diye sordu tarazlı bir sesle.

Kadının bakışlarında beliren korku gözlerine tırmandı ve yine hiç düşünmeden olduğum tarafa doğru baktı. Benim burada olduğumu anlarlarsa yattığım uykudan bir daha hiç uyanamayabilirdim. Kadın bir şeylerden şüphelendiğini söyleyemeyecek kadar korktuğu için başını olumsuz anlamda salladı.

Tatmin edici cevabını almış olan Kırca, acı dolu biçimde bacaklarını ovarak cebinden çıkardığı küçük cihazı ortaya doğru uzattı. Bir çakmak şeklindeki cihazın düğmesine bastığında mavi bir hale göründü ve orta alana yayıldı. Baronlar etrafını sardığında bunun bir plan olduğunu fark ettim.

"Böyle bir zamanda halkı ayakta tutan inançlarıdır. Sığınma ve bir gün kurtarılacak olmayı bilmek, insanı çaresizlikten kurtaran en önemli etmendir," diyerek direniş ateşleri yakan topluluk görüntüsünü yakınlaştırdı. "Mislina, insanlığın gözünde bir kahraman ve ölümü dahi herkese umut oldu."

Sıkıntıyla konuşan Kırca homurdanarak artık işlev görmeyen bacaklarını ovdu. Ender Gökbay, Etka ile aynı renkteki gözlerini arkadaşının üstüne dikti. Düşünceli olduğu görülüyordu, besbelli oğlunu kaybetmiş olmak onu sarsmamıştı. Hâlâ böyle bir delikte inandığı din uğruna yıkım planlıyorsa hiçbir şey kanına dokunmamıştı.

Demir Korken, "Ölmüş olması bizim işimizi kolaylaştırmak bir yana dursun, daha beter hâle getirdi. Zamanında o asi kızı bizim içimize sokmaman gerektiğini söylemiştim, Kırca," diye homurdandığında Kutsal'ın babasıyla ne kadar benzediklerini fark ettim.

Her zaman ve her dönemde *ben biliyordum, sana yapmamanı söylemiştim* gibi cümleleriyle zaten riskli bir duruma negatif enerji yüklüyorlardı. Benim yüzümden bir hamam böceği gibi mihraplarına sığınmışlardı ama ölü olmalarını yeğlerdim.

"Bana kalırsa Kırca'nın bir çözüm önerisi var," diyerek kurnazlıkla kaşlarını kaldırdı Seferad.

Ölüm korkusu çok tez üstlerinden silinmişti, heybetli duruşları ve şeytandan rol çalan hâlleriyle burada karşımdaydılar. Etraflarını bir çember gibi saran yedi adamın köhne ve rutubetli enerjisi bana

geçmişti. Ne babamdan ne de başka kimseden onlar adına bir bilgi almıştım.

Bir gizem gibi hep kör noktada kalmayı başarmışlardı. Onlara bakarken kendimi nedensizce rahatsız hissediyordum. Çünkü bir karanlığı seyretmek gibiydiler, zamanla onların da size baktığını hissediyordunuz. Ve size baktıklarınızda kalbinizdeki en kara noktayı bulmakta gecikmeyecekleri kesindi.

"İnancı kaldırmak istiyorsak dini zayıflatmamız gerekiyor. Bu da ancak ve ancak semavi dinlerin mihraplarına düzenlenecek saldırılarla olur." dediğinde adamların yüzündeki keyifli ifadeyi okudum. "Dua etmek ve kurtuluşa ermek için gittikleri, sığındıkları ana limanları yok edersek bize mecbur kalmamaları imkânsız olur."

Duyduklarım karşısında yutkunamadım. Yaşlı kadın, bakır kadehlere kırmızı şarap doldururken orada değilmiş gibi hareket ediyordu. Kimseyle göz teması kurmuyor, işittiklerine karşın herhangi bir reaksiyon göstermiyordu. Sanırım bunu yapabilmesi onu hayatta tutan yegâne unsurdu.

"Önce Vatikan." Parmağıyla dijital ekrandaki alanı işaretledi Ender Gökbay. Oradan bir ok çıkararak, "Daha sonra da Mekke," diye devam etti.

Kırca büyük bir keyifle tereddüt etmeden son noktaya işaret parmağını koydu. "Ve Kudüs son taşımız olacak. Bu kadar kudretli ve köklü dini merkezleri yok etmek her şeyi değiştirecek."

"Tüm bunlar yok olmuşken insanlar, basit bir halk kahramanına tutunamaz." diyerek her şeyi noktaladı Demir Korken.

"Herkes fikrimi mantıklı bulduğuna göre planımızı devreye sokacağım. Ve hepimiz o kutlu gün için 28 Şubat'ta burada toplanıp yardımları için tanrımıza iman edeceğiz," dedi Kırca oldukça kritik bir nokta yakaladığı için keyifliyken.

Seferad ve Ammar sessizlikle konuşulanları onayladığında burada kaldığım her saniyenin aleyhime işlediğini anladım. Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma baktığım esnada çözümün içimde olduğunun farkındaydım. Son bir kez karşımdaki tabloya baktıktan sonra gözlerimi yumdum.

Parmağıma takılı yüzüğümü terli avuçlarımla ovarken mekândan yavaşça silindiğimi ve kum tanecikleri kadar hafiflediğimi hissettim. Ruhum bir toz bulutu gibi baronların etrafından eserek dışarıya sü-

züldü. Karanlığın kapıları ardına kadar açılarak beni zihnimin ana merkezine itti.

Dizlerimin üstünde zihnime düştüğümde bedenime döndüğümün farkındaydım. Parmağımı yakacak kadar büyük bir sıcaklığa sahip olan yüzüğü zorlu birkaç dakikanın ardından parmağımdan çıkardım. Ve baronların etrafında esen rüzgârım göğüs kafesime doldu.

Gözlerim çok kuvvetli ve ani bir dürtüyle aralandı. Şakaklarımdan başlayarak yüzüme doğru akan teri sildiğim esnada yanımdaki adamın dikkatli bakışlarını üzerimde hissettim. Amir, neler olduğunu anlayamasa da ruhumun bedenimden ayrıldığını sezmişti.

"Sanırım neler planladıklarını biliyorum," dedim tek nefeste, içimde serin yeller estiren okyanusları büyük bir fırtınayla çalkalandı.

Görmeyi düşünmediğim, hiç bilmediğim bir yerde bulmuştum kendimi. Heyecanımı ve şaşkınlığımı bir kenara bırakarak içinde bulunduğum durumdan neler çıkarabileceğime odaklanmıştım. Şahit olduklarım bilmeyi istediğim şeylerdi ama insanlığın başına gelmesine razı olabileceğim türden değildi.

Amir'in bakmayı sevdiğim gözlerinde bilinmezlik çanları çalarken yılgın bir nefes aldığını işittim. Hepimiz bu yaşananların ne zaman biteceğine odaklanmıştık ancak bitecek gibi durmuyordu. Bitmesi için köklerini kazımamız lazımdı. Terden yüzüme yapışmış kısa telleri hızla geriye ittim.

Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdim. "Baronların toplandığı bir yer altı sarnıcındaydım. Etraf havasız ve yapış yapıştı. Planları var, hem de bizim tahmin edemeyeceğimiz yıkımlara sebep olacak planları."

Amir'in kaşları çatıldı ve yatakta bağdaş kurarak oturdu. Yüzüğün beni bir yerlere götüreceğinden emindi ancak duyduklarıyla alakalı bir bilgisinin olmadığı gözlerinden okunuyordu. Arka planda kalan ve zamanın tozlu raflarındaki güveli kitaplar gibi duran cüppeli adamlar zihnime düştü.

"28 Şubat tarihinde üç büyük semavi dinin mihrabına suikast düzenleyecekler. Bunu insanlığın inanç duygusunu da elinden almak için yapıyorlar," derken düşünceler zihnimden alt yazı şeklinde geçiyordu. "Suikastı gerçekleştirecekleri gece de orada toplanacaklar."

Amir, ne anlattığımdan bihaber olsa da planın ne olduğunun az çok farkındaydı. Kemikli eli, alnımdan çeneme doğru şerit çizen teri

usulca sildi. Şu anda pek mantıklı görünmediğimin bilincindeydim. Henüz nereye gideceğimizi dahi bilmiyordum.

"Biraz daha sakin ol, Mislina ve odaklan. Yüksek ihtimalle yüzük sana gittiğin yer hakkında bilgi vermiştir." Dalkıran'ın konuşmasıyla gözlerim bilinmez bir boşluğa düştü.

Etrafımda gördüğüm her şey altın rengi kumlardan inşa edilmişti, parmaklarımın arasına dolan kum hissiyatını şimdi bile hissediyordum. Kadının kıyafetleri ve duvarlarda yazılı Pagan sembollü içerikler bana ipucu veriyordu. Teşkilat bu defa kimsenin tahmin edemeyeceği bir ilmin ve dini yükselişinin merkezindeydi.

"Piramitti," dedim tek nefeste, sfenkslerin bulunması ve Eski Mısır'a ait sıvamalar, bana piramidi işaret ediyordu. "Kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum ama gittiğim yer bir piramitti. Planları için buluştukları noktada ise inandıkları dine ait birkaç sembol vardı."

Duyduklarından ötürü daha beter biçimde huzursuz olan Okyanus, "Bahsettiğin mekânla alakalı hiçbir bilgim yok. Yüksek ihtimalle baronlar tarafından muhafaza edilen, üst mertebeli bir yer."

Yatakta biraz daha doğrularak söylediklerini düşündüm. "Bilmediğin tek şey mekânları değil. Orada baronların hemen arkasında yüzleri görünmeyen, tanımadığım yedi adam yer alıyordu, Amir."

Birbirine tutunan bakışlarımızda soru işaretleri üst üste binerken baronlar dışında birilerinin daha olması ikimizi de tedirgin etmişti. Bugüne kadar babamdan dahi gizli tutulmuş, Amir ve diğer askerlere de sezdirilmemiş bu bilgi epey karanlıktı. Adamlardan taşan metafizik enerji şimdi bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Fazla zamanımız yok." Aklıma gelenlerle yataktan hoplayarak indim, vücudum terliydi ve odada sabahın soğuğu olduğundan ötürü üşüdüm. "Söyledikleri tarihe ve buluştukları zaman dilimine bakacak olursak yirmi dört saatten biraz fazla vaktimiz var."

Çıplak ayaklarla odada bir o yana bir bu yana giderken dinî sarnıçlarının hangi piramitte olduğunu düşünüyordum. Dahası zaten din için kullanılan bir alana nasıl yerleştiklerini hesap ediyordum. Bir an önce harekete geçmeliydik ama elimizde yeterli bilgi mevcut değildi.

Koluma değen ılık tenle hafifçe irkildim. Diğer koluma da parmaklarını sararak yüzümü kendine çeviren Dalkıran metaneti kuşanmıştı. Eğer böyle bir bilgiye sahipsek bunu her şekilde kullanma-

haydık. Yüzüğü cebime atan kişi bunları öğrenmemi istemişti ve eğer başarılı olamazsak o yere gitmemin bir anlamı olmayacaktı.

"Sakinleş ve gidip bir duş al, Karagül," dedi Okyanus tane tane, bana nazaran daha düzenli aralıklarla nefes alıp veriyordu. "Sen banyodan çıkana kadar ben gerekli herkesi toplayacağım. Gün üzerimize doğmadan gidip onları bulacağız, merak etme."

İnançla ve mantıkla kurduğu her cümle, dağılmış zihnimdeki düşüncelerimi birbiri ardına dizdi. Kendime nefes alacak bir boşluk yarattım ve başımla onu onayladım. Sözsüz kabulüm karşısında ilk birkaç dakika gözlerini kısarak yüzümü izledi. Sanırım fevrilikle yanlış bir şeyler yapmamdan endişeleniyordu.

Koluma sarılı parmaklarının üstüne elimi yaslayarak hafifçe okşadım. Güven verecek şekilde gülümsedim ve kolları arasından çıkarak banyoya ilerledim. Ilık suyun altında geçirdiğim sayılı dakikalarda her şeyi başa sarıp sarıp izledim. Taşların yerine oturması ve bize cevapları getirmesi için bekledim.

Banyodan çıktığımda Amir odada değildi. Üstümü hızlıca değiştirdikten sonra nemli saçlarımı kurutmaya koyuldum. Kuruyan her tel intikamımın, adaletimin ıslak bir imzası gibi alnıma düştü. Onların yüzünden vazgeçtiğim her şeyin uğruna sonları olacaktım.

Bu hikâyeye bir ben lazımdım, şimdi ölümü bile kıskandıracak gülüşümle her şeye meydan okuyordum. Askeri ceketimi kollarımdan geçirdikten sonra, toplantı odasına doğru ilerlemeye başladım. Etraf karanlıktı ve gece henüz demini alamamıştı. Doğmayı bekleyen güneşten, daha yavaş olmasını istedim.

Büyük adımlarla gittiğim toplantı odasında, ilk dikkatimi çeken şey ropdöşambırıyla oturan Levent Alpay olmuştu. Uykusuz gözlerinde beliren kaygılı ifade, tehlikenin ne kadar büyük olduğunu haykırıyordu. Giray'ın yanındaki boş sandalyeyi çekerek oturdum.

Herkesin sarsılmaz bir dikkatle beni izlediğini ve Amir'in anlattıklarından ötürü huzursuz olduklarını görebiliyordum. Yüzümü sıvazlayarak nereden başlayacağımı düşündüm. Hiçbir zaman konuşmak konusunda iyi olmamıştım, daima sözü başlatan olmaktan kaçınmıştım.

"Shalom ve Amir yüzükten bana bahsetti, Mislina. Bu gece kimsenin tahmin edemeyeceği bir deneyim yaşamışsın, üstelik Mısır'a gittiğini iddia ediyorsun," diyerek gözlerini kıstı Levent Alpay, uykusundan uyandırılmış bir adamın huysuzluğunu taşıyordu. "Semavi

dinlere düzenlenecek olan suikastlar için önlem alınmasını sağlayabilirim ama sizi buradan Mısır'a göndererek bilinmezliğin kollarına atmak bana mantıklı gelmiyor."

Sandalyede dikleşerek ekibimde yer alan komutanlara göz gezdirdim. Yanımda oturan Giray, eliyle omzumu sıvazlayarak bir kez daha bana inandığını göstermeye çalıştı. Nerede olduklarını bilmesem bile bulacaktım.

"Kendinizle çelişmeyi çok seviyorsunuz anlaşılan çünkü daha dün tüm askeri filoların emrim altında olduğundan bahsetmiştiniz." Karşımdaki adamın gözlerinin içine baktım. "Güven ortamını sağlamak için ben ve ekibim yeterince bedel ödedik diye düşünüyordum."

Başkanın hafifçe pembeleşen yanakları onu köşeye sıkıştırdığımı gösteriyordu. Hayatımı ortaya koymak pahasına, onlarla birlikte ortak hedefimiz için savaşmıştım. Şimdiyse bir bilinmezliğe gidecek olsalar dahi başlarında ben olduğumdan ötürü geleceklerdi.

"Daha yeni ölümden döndün ve işin güzel tarafı, seni ölü bildikleri için teşkilat peşine düşmüyor." Levent Bey, oldukça iyi niyetli görünüyordu. "Suikastı engelleyip bir süreliğine kendi kabuğumuza çekilmek en mantıklısı."

"Şu anda masanızda oturan her asker ve komutanın eline onları bitirecek fırsat geçmişti ama benim hayatımı tehlikeye atmamak için bundan vazgeçtiler." Biraz daha öne doğru kaydım. "Akacak kan damarda, sıkılacak kurşun haznede beklemez, başkanım. Bu yüzden ya hep ya hiç."

Levent Alpay'ın duyduklarıyla birlikte sarsılan ifadesi göz bebeklerime yansırken masadaki birkaç kişi kendi arasında mırıltı sayılabilecek biçimde konuştu. Kimse şu saatten sonra tehlikenin üstüne yürümekten korkmuyordu. Benim önderliğimde bir şeyler başarmak istedikleri çok açıktı.

Levent Alpay, sessizliğinin uzun sürdüğünü düşünmüş olmalıydı ki konuştu: "Pekâlâ, Mislina. İşin içinde senin gibi bir faktör bulunmasaydı bu şekilde bir operasyon söz konusu dahi olamazdı. Ancak sen bu kadar ısrarcıyken ve ekibin bu kadar istekliyken bana yolunuzu açmak düşer."

Başkan vakur bir gülüşle askerlerimi inceledi ve gerekli telefon görüşmelerini yapmak için yanımızdan ayrıldı. Başkan üzerine düşeni, suikastları engelleyerek yapacaktı; bize kalan kısım ise daha

önemli olandı. Oturduğum yerden kalkarak masanın etrafında döndüm. Herkesle yüz yüze gelebileceğim bir konumda durdum.

"Dukha," dedim kendimden emin bir sesle, bakışları dakikasında bana kayan asker sabırla devam etmemi bekledi. "Ekibi uyandır ve operasyona hazırlanmalarını sağla."

Dukha emrimle yanımızdan ayrılırken bakışlarım bu defa Etka'ya değdi. Mısır'a gidecek olan uçakta, ufak bir konum bilgisi alsak bizim için hiç fena olmayacaktı.

"Etka, sen de gerekli araştırmaları yap bakalım. Bu piramitler nerede ve hangi şekilde konumlandırılmışlar? Mutlaka dikkatimizi çekecek bir şeyler olacaktır." Etka başıyla onaylayarak kısıtlı zamanda bilgi toplamak için yanımızdan ayrıldı.

Başkanla birlikte çıkan Shalom, tekrar toplantı salonuna döndü. "Bir saat içinde uçağımız ayarlanacak. O vakte kadar hazır olmalıyız."

Duyduklarım hoşuma giderken Amir'le göz göze geldim. Okyanuslar çok başka ateşlerin kıvılcımında yanacağımızı anlatıyordu. Yine de benim tutumuma saygı duyduğu aşikârdı. Vazgeçecek noktayı çoktan geçmiştik, başladığımız işi bitirmeliydik.

"Sana bir tuzak kurulmadığından eminsin, değil mi Mislina?" diyerek tek endişesini ortaya attı Giray. "Sonuçta yüzüğü cebine koyan kişi seni oraya çekmek istiyor olabilir."

Bu ihtimalin son gelişen olaylarda aklıma hiç gelmediğini o an fark ettim. Tıpkı Giray'ın söylediği gibi benim için tezgâhlanan bir tuzak da olabilirdi. Ne düşüneceğimi bilemeyerek Giray'ın tedirginlikle çalkalanan kahve çekirdeklerini izledim.

"Bu bir tuzak için konulmuş olsa bile onlar için Mislina ölü durumda. Yani bizim o yüzük yoluyla istedikleri şekilde sarmca gireceğimizi düşünmezler." Dalkıran'ın kurduğu cümleyle kısa bir zamanda ne kadar mantıklı düşündüğünü anladım.

İhtimallerin içinden böyle bir olasılığı da silmiş olmanın rahatlığıyla soluğumu bıraktım. Aklındaki soru işaretlerini silen dostum başıyla onaylayarak usulca yerinden kalktı. Birkaç adım kala yanımda durdu ve Amir'e arkası dönük olsa bile Okyanus'un duyacağı şekilde konuştu:

"Aranızdaki sorunları düzeltmenize sevindim." Dostça bir tavırla elini omzuma koydu. "Size kavga etmek yakışmıyor, yan yana mücadele ettiğinizde daha faydalı oluyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırarak bu durumda bile beni düşünüp işi gırgıra vuran arkadaşıma baktım. Deniz kenarında Giray'la geçirdiğim birkaç saatin hatırı sayılır faydası olmuştu. Ancak Amir'le aramda olan gerginliği bu kadar kendine dert ettiğini daha yeni anlıyordum. Şebek her zaman gösterdiğinden fazlası olmuştu zaten.

"Merak etme," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Her şeyi konuştuk ve anlaştık. Bundan sonra beni habersiz kaçırmana gerek kalmayacak." Muzır bir ifadeyle göz kırptım.

Okyanus sessizce bizi seyrediyordu. İmalı bir bakışa ya da sinire dair yüzünde tek bir emare yoktu. Son zamanlarda Giray'ın üstüne püskürttüğü öfkesi dinmişti. Barselona'daki temizlik şirketinde Giray'ın, Amir'i korumak için yaptığı hareket hafızamda tazeliğini koruyordu. İkisi de istemeden dost olmuştu.

Giray hafifçe omzunun gerisine dönüp Amir'e manidar bir bakış attıktan sonra toplantı salonundan çıktı. Sadece askerlerin değil, bizim de hazırlanmamız gerektiği için odamıza geçtik. Küçük sırt çantama yerleştirdiğim kıyafetler dışında yanıma bir şey almadım.

Özel jetin, verdiğimiz saate takriben havalimanına iniş yaptığı bilgisi eşyaları toparlarken geldi. Çantamı taktığım esnada Amir'in durgun bakışlarla dışarıyı izlediğini fark ettim. Ellerini üniformalarının cebine sokmuş, gökyüzünün siyah örtüsünü eteklerinden tutup çekiştiren güneşi seyrediyordu. Hardal sarısına bürünmeye başlayan gökte, sabah ayazının sisli grisi silinmeye başlamıştı.

"Evrenin düzenine her zaman hayran kalmışımdır," diye mırıldandı buğulu bir sesle, yavaşça içini çekti ve manzaranın tadını çıkardı. "Hiç şaşmadan, cennet ya da kıyametin üstünü aydınlatacağının bir önemi olmadan doğan güneş."

Konuşurken bana baktığı için yüzünün sağ yamacına düşen sıcak ışıklar, kusursuz çehresinde dans ediyordu. Anlatmak istediği, yola çıkmadan önce bana sezdirmeye çalıştığı duyguları vardı. Duygularını açıkça ifade edebileceği bir hayat yaşamamıştı, bu yüzden üstü kapalı konuşmayı seviyordu.

"Senin bedenini krematoryumun içinde gördükten sonra güneş bir daha doğmaz sandım. Kablolara sarılı vaziyette atan kalbinin monitörden çıkan sesini dinlerken bir daha nefes alınamaz diye düşündüm." Gözlerini benden kaçırdı, duygularını yalın biçimde ifade etmek ona göre değildi. "Daha sonra fark ettim ki senin ışığın olma-

diği müddetçe ben doğan güneşte bile gölgeyim, sonsuz gökyüzünde dahi bir nefes değilim."

İçini açıp korkularını en yalın hâliyle önüme dökmesi, gözlerimin dolmasına sebep oldu. Ağlamak ile ağlamamak arasında gidip gelen benliğim ne diyeceğini bilemiyordu. Bu kadar büyük bir aşkın karşısında söylenecek her şeyi yavan sayıyordu.

"Bir daha böyle bir şey yaşanırsa bununla nasıl baş ederim, bilmiyorum," diyerek gelişigüzel biçimde omuz silkti. "Nasıl baş edeceğimi düşünmek de istemiyorum, istediğim tek şey bir daha başına bir şey gelmemesi."

Daha fazla sabredemeyerek açtığım kollarımı yan şekilde bedenine sardım. İkimizin üstünde de gezinen ışıklar içimi tarif edemediğim hislerle doldururken çenemle omzuna bastırdım. Uyarımı anlayarak bakışlarını bana çevirdiğinde kendimden emin bir şekilde gülümsedim.

"Yaşamak için senin gibi bir sebebim varken ölmeye hiç niyetim yok," dediğimde bakışları dudaklarımla gözlerim arasında mekik dokudu.

İnanmak istiyordu, tehlikede olmadığıma ve beni kaybetmeyeceğine... Ancak hayat tam olarak böyle bir sistemle akıyordu. En çok korktuklarınızla sınanıyordunuz. Tüm bunları istemezken her seferinde ölümle burun buruna geliyordunuz.

Sesini çıkarmadan beni kısaca başını sallayarak onayladı. Saç diplerime şefkatli bir öpücük bırakarak artık sevdiği şekilde olmayan saçlarımı okşadı. Yaptığım ve yapacağım her hareketin olması gereken olduğunun farkındaydı. Zaten bu yüzden endişeliydi, yapılması gerekenler tehlikeliydi.

Havalimanına gitmek için birliğin otoparkına indik. Bizi yolcu eden Levent Alpay, evlatlarından ayrılan bir baba gibi keyifsizdi. Kısa zamanda üst üste gelen olaylar silsilesi onu da fazlasıyla yıpratmıştı. Yanıma az sayıda kişi alarak yola çıkmam da ayrı bir endişe sebebiydi.

Özel zırhlı araçların havalimanına varması çok uzun sürmedi. Güneş tamamen doğduğunda günün ilk saatlerini yaşarken koltuklara oturduk. Dukha, ekibi koordine etmekle meşgulken Etka, elindeki tabletten sürekli bir şeyler okuyordu. Aniden gelişen bu olayın daha fazla kayba neden olmasını istemiyorduk.

Uçak havalandıktan yarım saat sonra tüm ekip ve komutanlar etrafımızda kümelendi. Etka, elindeki kalemi çevirmeye devam ederek

gözleriyle son kontrolleri yaptı. Çok ince detaylara kadar incelediğin. den emindim. Kalemi, Giray tarafından çekilip alınınca sabırsızlıkla onu izleyen yüzleri fark etti.

Kısa bir an ne konuşacağını düşündü. "İnsanın vücudundaki akupunktur noktaları gibi evrenin de enerjileri noktaları vardır. Ve genelde dini mihraplar, hipodromlar ya da kiliseler, bu noktaların üstüne inşa edilmiştir."

Duyduğum yeni bilgiler şaşkınlığımı körüklerken ortaya bu denli bir şeyler çıkacağını düşünmemiştim. Etka not aldığı kısımları dijital ekranda yukarı aşağı hareket ettirerek kafasında oturtmaya çalıştı. Pusula Teşkilatı'nın dinî sarnıcının orada olmasında mantıklı bir sebep arıyordu.

"Piramitler ise ley hattı, yani enerji noktası dediğimiz bölgelerde bulunuyor. Çok yüksek ihtimalle Pusula Teşkilatı'nın burayı tercih etmesinin sebebi bu. Evrenin doğal enerjisini kullanmaya çalışıyorlar," diyerek küçük bir harita açtı ve görselleri gösterdi.

Görsellerde semavi dinler de dâhil, bugüne kadar yerleşik hayatın olduğu hanların ve ticaret yollarının yapıldığı kısımlar kırmızıyla işaretlenmişti. Evrendeki enerjiyi emerek büken yeteneklerimiz, kendi segmentine uygun olanı alıyordu. Çok azımız birden fazla meziyete sahipti.

"Piramitler, Mısır'ın başkenti olan Kahire'de yer alıyor ve zaten şu an biz de oraya uçuyoruz. Antik Mısır inanışı olan gökyüzü dinine paralel biçimde yerleştirilen piramitler, Nil yatağı boyunca sıralanmış. Yıldızlar ve gök cisimleriyle ilişkilendirilen yapıların en büyüğü Keops Piramidi." Etka anlattığı bilgiler ışığında düşünceli görünüyordu.

Bu kadar dinî ve kültürel motife sahip bir ülkenin, bize Pusula Teşkilatı'yla alakalı ipucu vermesi çok zordu. Düğümleri tek tek çözmemiz gerekiyordu ama zamanımız azdı. Üstelik piramitlerden birinde yer alsalar bile zaten bir dine mensup olanların yaptığı bir yerde nasıl barınabilirlerdi, bilmiyordum.

"Anladığım kadarıyla Pusula'ya ait sarnıcın Keops Piramidi'nde olduğunu düşünüyorsun," diyerek kaşlarını kaldıran Amir, varsayımını ortaya attı. "Yüksek ihtimalle düşüncende haklılık payı var ama teşkilatın zaten bir mabet hâline gelmiş bir yere kendi sarnıcını inşa etmesi bana mantıklı gelmiyor."

Etka da aynı noktada takılmış olacak ki Amir'e itiraz etmedi. Birtakım bilgiler toplayarak piramidi belirlemeyi başarmıştık ama sarnıç bunun neresindeydi, bilen yoktu. Sıkıntıyla şimdi bile gözümün önüne gelen görüntüleri düşündüm. Alnımı uçağın camına yasladım ve sessiz kalmayı tercih ettim.

"Ne kadar karmaşık gözükse de Pusula Teşkilatı için önem arz eden materyaller belli ve Mısır kadar kendine özgü yapılanması olan bir şehirde kendini belli edecek." Söz alan Shalom oldukça pozitif yaklaşıyordu. "Şimdi samanlıkta iğne aramak gibi gelse de oraya ayak bastığımızda aradığımız kör noktayı bulacağız."

"Shalom'a katılıyorum, Pusula Teşkilatı'nın özgün düşünce yapısı ve dizilimi her yerde kendini ortaya koyan cinsten, bana kalırsa en kolay cevap verebileceğimiz soru bu olacak," diyerek daha olumlu yaklaştı Dukha.

Herkes birkaç fikir daha ortaya attıktan sonra beklemenin doğru karar olduğu kanaatine varmıştı. İnişe az bir süre kalmışken koltuklarına çekilerek kişisel beyin fırtınalarını gerçekleştirmişlerdi. Kahire Havalimanı'na iniş yaptığımızda serin havanın yüzüme vurduğunu hissettim.

Kozmopolit bir yapılanmaya sahip Kahire'de yolculuk ederken camdan dışarıyı izlemekle meşguldüm. Çevre zannettiğimden daha güzel ve göz kamaştırıcıydı. Kalacağımız otelin önünde duran araçların kapısı tek tek açıldı. Küçük ekibim isimleri baz alınarak ayırt edilen odalarına çıktı.

Antik Çağ'ın gizemiyle tütsülenmiş Kahire'de şimdilerde Müslümanlık hâkimiyet sürüyordu. Bir devri başlatıp bir devri kapatan peygamberin adıyla İslam, herkesin dini olmuştu. Otelin manzarasından görünen Nil Nehri, tüm ihtişamıyla şehre bir başka renk katıyordu.

Sırt çantamı yatağın dibine bırakıp kendime giyecek bir şeyler çıkartırken peşimden odaya giren Amir, son talimatlarını veriyordu. Şalvar tipi sayılacak kalın, keten pantolonun üstüne boğazlı bir bluz giyindim. Omuzlarıma atmak için aldığım hardal rengi pelerini bluzun üstünden bağladım.

Benimle senkronize renklerde ve tarzda giyinen Amir de kısa sürede ihtiyaçlarını tamamlamıştı. Otelin restoran katında yaptığımız kahvaltının ardından keşif için yola çıktık. Mezar Kenti'nde bulunan piramitlere gitmeden önce çevreyi gezmeyi daha mantıklı bulduk.

Özellikle insanların yoğun bulunduğu *Han El-Halili*, bizim için uygun mekânlardan biriydi. Amir'in mücevherlerinden birkaçı ve bizimkiler dışında kimse yoktu. Değişen kılık kıyafetimizle artık daha ılık olan havanın etkisiyle insanların arasına karışabiliyorduk.

Birçok baharatın kokusuyla taçlandırılmış handa sayısız insan vardı. Yüzlerine örttükleri peçelerle çağın vebası hâline gelen hastalıktan korunmaya çalışıyorlardı. Otantik sembollerle süslenmiş kilimlerin pastel renklerle buluşması muazzamdı. Esnaf kültürünün yer edindiği bu yerde el sanatları önemini konuşturuyordu.

Labirenti andıran boğucu hanın granitten yapılma taşları daha birkaç saat önce gördüğüm rüyanın yansımasıydı. Gördüğümüz her yere dikkatle ve didikleyerek baktığımız esnada ekip de duraksama yaşandı. Yolun ortasında dikilen Ametist, dikkatli biçimde önünde durduğu dar dönemeci izliyordu.

Geleceğin sadece birkaç dakikasını görebildiğini düşünecek olursak bir şeyler vardı. Genç kızın yanına giderek transa girmiş bedenini hafifçe sarstım. Alnına doladığı mavi ipeğin bir kısmı omuzlarına doğru süzülüyordu. İpekle aynı renkteki gözleri bana döndü.

"Burada bir kâhin yaşıyor, komutanım," dediğinde kaşlarım çatıldı, devam etmesini beklerken boş sokağa bakıyordum. "Sizin el falınıza baktığını gördüm."

Daha Ametist cümlesini tamamlayamadan hemen yanımdan geçen kadın ilk işareti verdi. Yere sürünen keten elbisesi ve dağınık saçlarıyla yorgun görünüyordu. Dönemeçli boş sokağa doğru ilerlediğinde hiç düşünmeden kadının peşine takıldım. İçimden bir ses bu kadından bir şeyler çıkacağını fısıldıyordu.

Kadının omzuna dokunduğumda geriye dönüp yüzüme bakması uzun sürdü. Simsiyah sürmeyle çerçevelenmiş iri bademgözleri bir radar edasıyla üstümde dolaştı. Kırışık teni, mimiklerinin getirisiyle buruşmuştu.

Bu kadın baronların yanında gördüğüm yaşlı hizmetçiydi. Sadece gözlerimi sergileyen perçemi düzeltme ihtiyacıyla bakışlarımı kaçırdım. Eğer bende yanlış bir şeyler sezerse planımızı mahvedebilirdi. Yüzümün kapalı olması işime gelirken enerjimi değiştirmeye çalıştım.

"Fal mı baktırmak istiyorsun?" diye sordu hem bıkkın hem de tarazlı bir sesle.

Kadınla konuşmadan sadece başımla onayladım. O önde, ben arkasında dar sokağın dönemecini geçmeden önce ekibime işaret verdim. Bu, *etrafımızı sarın, olağan dışı herhangi bir durumda önleminizi alın* demekti. Kadının oturduğu ahşap divanda tandır bulunuyordu.

Tereklere dizilmiş bakır kap çanak bana göz kırparken evin diğer bölmelerini simli tüllerle kapatılmasından ötürü göremedim. Siyah kınayla motifler işlenen ellerini öne doğru uzattı ve sabırsız bir şekilde beni çağırdı. Anlaşılan beni kısmetini arayan ve bunun için kadına gelen kızlardan biri zannetmişti.

Terleyen avuçlarımı üstümdeki pelerine sürterek kadının önünde bağdaş kurdum. İstemeyerek uzattığım elimi kaba biçimde kendine çekti, bıkkın bir ifadeyle gözlerini döndürdü. Sıkılgan bakışları, avucumun içindeki simetrik çizgilerde dolanmaya başlamıştı.

Bakışları avuçlarımdan kısa bir an sekip bana kaydığında gözlerimi kaçıramadım. Ansızın etrafımı saran mistik enerji had safhaya ulaşırken elimi çekmeyi düşündüm. Bu kadından sarnıcın nerede olduğunu öğrenebilirdim ama kim olduğumu anlarsa her şey karışacaktı.

"Kalp çizgisine bakacak olursak meziyetlerinden ve taşıdığın sevdadan ötürü oldukça yorgun görünüyor. Üstelik hayat çizgin bana daha yeni ölümden döndüğünü gösteriyor, kızım," diyerek baş ve orta parmaklarımın ortasındaki boşluktan bileğime doğru bir yol çizdi. "Güneş çizginde zerre kadar bir yalpalama yok, besbelli ışıkla kutsananlardansın."

Kadının gözlerini belerterek kurduğu cümleler bir bir içime dökülürken elimi çekmeye çalıştım. Ancak kuvvetli biçimde kavramıştı. Elimi acıtacak şekilde tenimi gerdirdi ve daha dikkatli şekilde avucuma eğildi. Tüm detayları okumak ister gibi bir hâli vardı.

"Hayat çizgin bana çok önemli bir dönemeçte olduğunu anlatıyor ancak güneş çizgin kadar net değil, dolambaçlı. Ölümle yaşam arasında sıkışıp kalmışsın gibi duruyor," dediğinde geçmişimi bu kadar kolay okumasından ötürü rahatsız olmuştum. "Yine de kader çizgisi yalan söylemez, alnında yazılan neyse buraya kazınan odur. Senin sonun belli, kızım."

Hırsla ellerinin arasından çektiğim avucumla birlikte dengem bozuldu, neredeyse divandan düşüyordum. Ayağa kalktığım esnada peçeme uzandı ancak izin vermedim. Kıstığı kurnaz gözleri ayaklarımdan başlayarak beni iyice süzdü.

"Demek gece gelen ziyaretçi sendin ve şimdi de kader, seni benim ayağıma kadar getirdi. Esila kızı Mislina, tenini filizlendiren tohumlarda bu toprakların kokusu var." Sesi kalınlaşmıştı. "Bolluğun ve bereketin hasıl olduğu yatakta dizilidir lahitler. Bir bakanın göremeyeceği, bir görenin unutamayacağı parlaklığa sahiptir yıldızlar."

Nefesimi tuttum. "Kış altıgenini birleştiren, tek görünen ama çoğunlukla var olan parlaklıklardır gökyüzünün muhafızları. İyi düşün, kaldır kafanı, bul en parlak tanrıyı."

Kadın söylediği bilmeceyle aklımı karıştırdığının farkındaydı.

Geri geri birkaç adım atarak ondan uzaklaşmaya çalıştığımda ayağıma dolanan tülle yere düştüm. Tepemde tıpkı bir zebani gibi yükselen yaşlı yüzündeki iri gözleri, bir insanı bakışıyla taşa çevirebilecek kadar kuvvetliydi. Hızla yerimden doğrularak koşar adım evden çıktım.

Sokağın bitiminde beni bekleyen ekibim, hâlimi fark ettiğinde yanıma geldi. Giray, peçemi sıyırırken Amir, kapağını açtığı şişeyi bana uzattı. Ancak gözleri arkamda kalan bir noktaya takılmıştı. Omzumun ardına baktığımda bastonuna dayanmış olan yaşlı kadının Amir'le göz teması kurduğunu anladım.

"Ona bakmayı kes," dedim kesik nefeslerimin arasından.

Kuruyan boğazımın rahatlaması için suyumdan büyük bir yudum aldım. Söylediğimi dinleyen Okyanus, kolunu belime sararak bana destek oldu. Yaşlı kadının baskılayıcı bakışları altında sokaktan çıktık. Sesler etrafımı saran çembere çaparak yere düşerken zihnim oldukça konuşkandı.

Yaşlı kâhin, benim kim olduğumu ve oraya neyi öğrenmeye gittiğimi anlamıştı. Hatta daha fazlasını bile okumuştu, annemin adı titreyen dudaklarından ilk döküldüğünde nefesimi tutmuştum. Hanın içinden çıkarak merkeze yakın bir civarda yer alan kafelerden birine oturduk.

Kadının etkisi yavaşça üstümden kalkmaya başladığı için zihnim daha berraktı ve mantığım zaman kaybetmeden devreye girmişti. Bana bir bilmeceden bahsetmişti, aradığım şeyi üstü kapalı biçimde anlatmak istemişti. Kurduğu cümleler o kadar alengirli ve zorlayıcıydı ki ne çıkacağını kestiremiyordum.

"Yüzümü kapatmama rağmen beni tanıdı. Üstelik dün gece *zaman bükücüyle* yaptığım yolculukta kimse beni görmemişti," diyerek önüme konulan *Karakadey* isimli soğuk çaydan büyük bir yudum

aldım. "Ne için buraya geldiğimi biliyor ve aradığımız şeyi bulmamız için bir bilmeceden bahsetti."

Kırmızı renkteki içecek hibiskus bitkisinden yapılıyordu ve söylenilene göre rahatlatıcı bir etkisi vardı. Şu anda hepimizin o kadar rahatlamaya ihtiyacı vardı ki içeceğin, vadettiği şeyleri karşılaması fena olmazdı. Giray kafasını hafifçe yana yatırarak bir süre düşündü.

"Nasıl bir bilmeceden bahsetti, sert kız?" diye sorduğunda sesinin altındaki bıkkınlığın farkındaydım.

Daha ne kadar bilmece çözüp kilitli kapılar açacaktık, biz de bilmiyorduk. Kaç kişinin sonu olup elimizde kaç kişinin kanıyla dönecektik? Dahası hangimiz zaferin bedelini kendi canıyla ödeyecekti? Bunları düşünürken dişlerimin birbirine kenetlenmesine engel olamadım.

"*Bolluğun ve bereketin hasıl olduğu yatakta dizilidir lahitler. Bir bakanın göremeyeceği, bir görenin unutamayacağı parlaklığa sahiptir yıldızlar,*" derken kaşlarım çatılmıştı çünkü ne söylediğini hatırlamaya çalışmak işkence gibiydi. "*Kış altıgenini birleştiren, tek görünen ama çoğunlukla var olan parlaklıklardır gökyüzünün muhafızları. İyi düşün, kaldır kafanı, bul en parlak tanrıyı.*"

Söylediklerimden sonra herkesin şaşkınlıkla birbirine baktığını gördüm. Muhtemelen akli dengesi yerinde olmayan bir kadının saçmalıkları olarak görüyorlardı. Ancak kadın konuşurken çok net ve kendinden emindi. Bizi soru işaretlerinin cevabı olan kapıya götüreceğini biliyordu.

"Nil Nehri, Mısır için bolluğu ve bereketi simgeler. Bu yüzden tüm piramitler nehrin kıyısına inşa edilmiştir." İlk varsayıma başlayan kişi Dukha'ydı. "Bolluk ve bereketin hasıl olduğu yataktan kastı yüksek ihtimalle Nil Nehri."

Yapmış olduğu mantıklı açıklama bir umut kapısını aralarken Etka'nın elindeki tablete dikkatini verdiğini fark ettim. Emin olmadan bir şeyler söylemek istemiyordu. Anlaşılan kadının söyledikleri, düşündüğüm kadar üstü kapalı ve anlaşılmaz değildi.

"Antik Mısırlılar Horus dinine mensuptur, yani gökyüzü dinine. Yıldızlama şekilde fallar açarak, kendilerince kehanetler öne sürerek tanrılarına bu şekilde hizmet ederler." Amir düşünceli bir sesle konuşuyordu ve bakışları ilerideydi. "Mislina gittiği yerin bir piramit olduğunu söyledi ve o piramidin Keops olduğu açık. Lahdin gökyüzüyle bir bağlantısı olmalı."

Parçalar bir bir yerlerinden çıkarak boşluklara dolduğu sırada Shalom'un telefonu çalmaya başladı. Cevaplamak için yanımızdan ayrıldığında herkesin dikkati tekrar bilmecelere yöneldi. Yıldızlar ve piramitler arasındaki sırrı deşifre edebildiğimiz takdirde yönümüzü bulacaktık.

"Piramitler göktekî takımyıldızlarına uygun olarak yerleştirilmiş, inançları sebebiyle yıldızların enerjisinden faydalanmak istemişler." Giray, elindeki tabletten bir şeyler okudu. "Keops'un zirvesi Orion takımyıldızıyla dikey biçimde kesişiyor. Sadece bu piramit değil, diğer piramitler de farklı takımyıldızlarıyla kesişim hâlinde."

Yaşlı kâhinin bahsettiği olay tam da buydu. Yıldızlarla piramitlerin uyumunu anlatmaya çalışmıştı. *Kaldır kafanı, bul en parlak tanrıyı*, demişti. Bu tarz konulara çok hâkim olmadığımdan ötürü doğru dürüst bir fikir yürütemiyordum.

"Orion takımyıldızı olabilir diyeceğim ama kış altıgenini birleştiren bir yıldız değil. Kadın bilmecesinde yıldızları anlatmış ama aradığımız Orion değil bence," diyerek fikrini öne sürdü İnci.

Ekipten sadece dört kişiyi getirmiş olmanın dezavantajları olduğunu fark ettim. Daha fazla kişi olsaydı eğer, beyin fırtınası yapmamız ve sonuca ulaşmamız kolay olurdu. Yine de o kadar kişiyle böyle bir yerde çok dikkat çekeceğimizi hesaba katarsak en iyisini düşünmüştüm.

"Kış altıgenini birleştiren ve tek görünüp çok olan yıldız Sirius takımyıldızıdır," diyerek ortaya attığı bombanın farkında olan Etka, tableti masanın üstüne bıraktı. "Sirius çok parlak ve özeldir. Orion ve Sirius gibi yıldızlar Belt yıldızlarını oluşturur ve baba-ana-oğul üçlemesini kapsadığından ötürü dinî bir anlamı vardır. Bu yüzden piramitler onlarla kesişir biçimde yerleştirilmiş."

Sandalyede hafifçe geriye yaslanan Amir, "Sirius takımyıldızı kuzey yarım kürede yer alıyor," diye mırıldanınca Giray'la göz göze geldik.

Cevaplar önümüze döküldüğü için işler artık benim adıma daha kolaydı. Pusula Teşkilatı işin başından beri her bilmece ve gizeminde kuzey yönünün kutsallığını baskılamıştı. Çünkü bir pusula her zaman kuzeyi gösterirdi. Aradığımız yıldız Sirius'tu ve tam olarak ne yapacağımızı biliyordum.

"Pusula Teşkilatı'na giden sarnıç Keops Piramidi'nin içinde ve hemen Sirius takımyıldızının dikey biçimde kesiştiği noktada." Herkes

dikkatini bana vermişti. "Çok yüksek ihtimalle Sirius, kuzeyi gösterdiğinden ötürü teşkilat tarafından seçilmiş ve biz pusumuzu yapacağımız kuzey yönlü yolculukla sarnıcı bulacağız."

Buraya kadar gelip eli boş dönmekten o kadar çok korkuyordum ki cevaplara ulaşmak benim için rahatlatıcıydı. Kâhinin benim hakkımda söyledikleri hoşuma gitmese de bize yardımcı olduğu gün gibi ortadaydı. Şimdi harekete geçme vaktiydi.

"Tapınağın altında tünellerin olduğunu düşünüyorum, o tünel yardımıyla sarnıcı bulmamız kolay olacak," diyerek söylediklerimi onayladı Ciray.

Keyifli gülümseyişim yüzüme yayılırken masanın altından Amir'in eline uzandım. Birbirine kenetlenen parmaklarımız, güçlerimizi değiş tokuş yaparken yan yana gerçekten yenilmez olduğumuzu anladım. Başıyla beni onaylayarak ufak bir tebessüm etti. Bu *kazanacağız*, demekti.

Yanımıza dönen Shalom'un beti benzi atmıştı. "İçme sularında ve zaten kısıtlı olan tarım bölgelerinde zehirli maddelere rastlanılmış. Dünyada toplu ölümler olmaya başlamış ve daha şimdiden Pusula Teşkilatı'nın yaverleri bunu bir kıyamet olarak lanse etmeye başlamış."

İşitme sistemime akan her cümle içimi inanılmaz bir yasa boğarken yerin ayağımın altında sallandığını hissettim. İnsanlığın gelmiş olduğu eşik yıkımdı, bundan sonrası uçurumdu. Düşeni hiç kimse tutamazdı. Bir şeyleri yakalamaya, engellemeye çalışsam da olmuyordu.

Dukha, "Birlik ne yapmayı düşünüyor?" diye sorduğunda sesinden yüzünü ekşittiğini anlayabiliyordum.

"Şimdilik semavi dinlerin merkezlerine karşı düzenlenecek olan saldırılar için önlem alıyorlar. Suların temizlenmesi ve daha bilmediğimiz soykırım temelli girişimleri engellemek zaman istiyor," diyen Shalom, bakışlarını titreyen göz bebeklerimle buluşturarak çaresizce kafa salladı.

Tahmin edip farklı yollarla ulaşabildiğimiz istihbaratlar dışında da çalışıyorlardı. Onlara yetişmemizi istemeyerek ellerinde kalan güç ve baron topluluğuyla son vuruşlarını yapıyorlardı. Bugün hepsi olmasa bile çoğunluğunu yeryüzünden silecektim. Pusula Teşkilatı'ndan geriye tek bir emare kalmayana dek çalışacaktım.

Masadan kalkarak hızlı biçimde toplandım. "Piramidin giriş ve çıkış saatleri kısıtlı. Gün batmadan girmeli ve tüneli bulmalıyız."

Daha fazla yüzlerine bakamayacağım için rüzgâr gibi yanlarından geçtim. Ufukta görünen mezar şehri ve piramitlerin zirveleri bana göz kırpıyordu. Günler, kış olduğundan ötürü kısaydı; ayrıca handa uzun sayılabilecek bir zaman harcamıştık. Yaşlı kadınla yaşadığım olayın ardından şifreyi çözmeye çalıştığımız süreçte öğle vakti kendini ikindiye bırakmıştı.

"Elinde olmayan şeyler için kendini suçlamaktan vazgeç, sert kız," diyerek yanıma gelen Giray tıpkı benim gibi önündeki manzarayı izledi. "Buraya insanlık için geldin ve üstün bir çaba gösteriyorsun. Elinde olanın çok daha fazlasını yapmakla meşgulsün, bana kalırsa da buraya geldiğimize değecek."

"Kendi inlerinde ölecek olmaları içimi soğutuyor," dedim kaynayan nefretimle ve bakışlarımı dostuma çevirdim, güneş ışıkları yara izinde dans ediyordu. "Kimse boşuna ölmemiş, biz bunları bir hiç uğruna yaşamamış olacağız."

Giray'la konuştuktan sonra ekip kente gitmek üzere araçlara ilerledi. Uzun süreceğini düşündüğüm yolculuğumuz oldukça kısa sürdü. Gize'de yer alan mezar kentini devasa piramitler süslüyordu. Mikerinos, Kefren ve Keops olarak adlandırılan piramitlere ilgi fazlaydı ancak şu anda olağanüstü bir hâl olduğundan ötürü etraftaki insan sayısı azdı.

Kıyafetlerimizin altına sıralanmış silahlarımız dikkat çekmeyecek bir pozisyondaydı. Giriş ücretini karşılayan kartları kullanarak göğe bir mızrak edasında uzanan piramitlerin önünde durduk. Yaşanmışlığın ve geçmişin izlerini silemeyen zaman, eskitemediği tüm gerçekliği ayaklarımızın dibine yuvarlıyordu.

Tarihin en zalim yöneticilerinden biri olarak bilinen Firavun'un piramidi tıpkı kendisi kadar görkemli ve kibrini yansıtacak derecede devasaydı. Korsan giriş denilen ancak Memûn tarafından piramidi keşfetmek için yapılan girişi kullanarak çelik parmaklıklı kapılardan geçtik.

Üzerimizin aranması sırasında küçük bir manipülasyon işimizi görmüştü. Memûn'un açmış olduğu yol diğer kısımlarına nazaran daha ferahtı. Çünkü önümüze çıkan ilk dehliz, durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu.

"Kral ve kraliçenin mezar odalarına giden dehlizler taş bloklarla kapatılmış," diyerek bize rehberlik eden Etka, oldukça dikkatli biçimde etrafı inceliyordu. "Aşağı doğru uzanan dehlizi kullanmalıyız, eğer yer altında bir tünel olduğunu düşünüyorsak bu muhtemelen zemin kattaki mezar odasındadır."

Ağır rutubet kokusu genzime dolup midemi havaya kaldırırken rüyamdan daha kötü bir hissiyatı olduğunun farkına vardım. İnsan burada nefes bile alamıyorken kralların ruhunun Horus'a yükselmesi imkânsızdı. Reankarne yoluyla kralların insani bedenlerinde yaşam sürdüren tanrıların, kral öldükten sonra bu piramitler yoluyla göğe yükseldiğine inanılıyordu.

Firavun kadar zalim ve yıkıcı bir hükümdarın tanrı olabilmesi kadar absürt bir durum yoktu. Dar yolumuzda belimi dahi doğrultamazken genişliği kollarımı açacağım kadar kısıtlı olan bu dehlizin bir an önce bitmesini diledim. Hemen arkamda olan Okyanus dahi nefeslerini boşa harcamayı istemeyerek sessizliğini koruyordu.

Sonunda zemin kattaki mezar odasına vardığımızda, tamamlanıp şekil verilmemiş kireç taşlarının dışında bir şey göremedim. Basık tavandan ötürü sıcaklık artmıştı ve nefes almaya çalışırken terliyordum. İçi boş mezarların insanın tüylerini ürperten görüntüsü, güvensiz hissettirdiğinden ötürü kendi etrafımda döndüm.

"Khufu Piramidi'nin planına göre zemin katta tamamlanmamış mezar odası dışında bir şey yok," dediğinde Etka, diğerlerinin bir kapı ya da boşluk aradığını fark ettim. "Taş blokları hareket ettirip ilerlememiz mümkün değil. Ancak sen buradan teşkilata uzanan bir tünel olduğunu söylüyorsun."

Duvarların dibinde gezerek elimle tüm oyuntulara dokundum. Mutlaka bir şeyler olmalıydı ve ben gördüğüm o koridoru bulmalıydım. Pütürlü yüzeylere batıp çıkan parmak uçlarım her defasında bir hiçlikle karşılaştı. Umutsuz biçimde birkaç defa daha dikkatli biçimde baktığım yerleri yokladım.

Zihnimdeki sessizlik bana bir şeyleri hatırlatmak için çırpınmaya yeltendiğinde yaşlı kâhinin duvardaki bir taşa elini bastırdığını anımsadım. Kadının dokunduğu duvar granitten yapılmıştı ancak bu odadaki duvarlar kireç taşındandı. Gözlerimi kısarak granit olabilecek taşı aramaya koyuldum.

Yarım kalan mezar taşlarının hemen çaprazında, elim kadar olan granit taşı fark ettiğimde heyecanıma engel olamadım. Taşa yerleşen

parmaklarımı büyük bir inançla ileri ittiğimde duvar gürültülü biçimde geriye doğru kaydı ve bir kapı gibi açıldı.

İnsanların gelip görmesi tehlikesine karşın aceleci bir tavırla omzumun ardına dönüp diğerlerini çağırdım. Kısa sürede kapıdan geçip köhne koridora ayak bastığımızda kapı kapandı. Varlığımızı sezen meşaleler lacivert bir ışıkla önümüzü aydınlatarak kalbimin teklemesine neden oldu.

"Harika gidiyorsun, Karagül," diye fısıldadı kulağıma Amir.

Koridordaki adımlarımız boyunca duvarlardaki Pagan sembolleri hiçliğe karışmaya başladı. Yaşlı kâhinin eteklerinin süpürdüğü koridorları ayaklarım tanıdı ve bu duygu beni ürpertti. On dakikayı geçen yolculuğumuzda gereğinden fazla toz yutarak ve kısık ışıkla cebelleşerek gelmiştik.

Fresklerin başına konumlandırılmış avluda durduğumuzda herkese sessiz olmasına dair bir işaret verdim. Zaten çok geçmeden de sesler duyuldu, Amir amcasının sesini benden önce tanıyarak sessiz adımlarla avlunun balkonundan aşağıya doğru baktı. Kademeli biçimde zemine işlenen pusuladan, dört bir köşeye yerleştirilmiş ana elementleri temsil eden yeteneklerin sergisine kadar her şey aynıydı.

Elini göğsüne yaslayarak diz çökmüş sfenksin önünde, bilmediğim bir dilde yazı yazıyordu. Dukha, planımızı devreye sokmak için duman toplarını ayarlarken Shalom yanıma geldi. "*Bütün kutsal insanlar aynı anneden süt emmiştir*, yazıyor," diye benim baktığım noktayı inceleyerek kısa cümleyi çevirdi.

Duyduklarıyla Giray kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı.

Ammar'ın hayat felsefesi hâline getirip her yerde kullandığı mottosunu uydurma zannediyordum. Ancak son derece dinî ağırlık taşıyan bir cümleydi. Duman topları, havalanarak bize sırtlarını dönmüş baronların bulunduğu zemine kadar indirildi. Başlarını önlerine eğmiş cüppeli adamlardan ise ses çıkmıyordu.

Ekibin geri kalanında onları görmenin bariz şaşkınlığı vardı. Zihnimin bana bir oyunu olmadıklarını, altın ipliklerle işlenmiş cüppelerini fark ettiğimde anladım. Havaya yaydıkları enerji o kadar kuvvetliydi ki insanın nefesini emiyordu. Duman toplarından yayılan hava baronların hararetli konuşmasını böldüğünde bir terslik olduğunu anladılar.

Yanlarında getirdikleri sayılı askerlerini avluya gönderdikleri sırada ilk hamle yapıldı. Başımı teğet geçen kurşun sütunlara denk gel-

diğinde ortalık daha fazla dumana boyandı. Lazer gözlü başlık takmış askerlerin, vücut ısısına göre hareket ettiğini o an fark ettim. Çünkü görmüyorlardı, başlarında yer alan mekanizma olmadığı müddetçe kördüler.

Üstüme atılanın bacağına sağlam bir tekme geçirerek önünden çekildim ve çapraz yönde ilerledim. Üst seviye silahıyla nişan alarak beni vurmaya çalıştığında arkamda kalan her yerde kurşun izleri bıraktım. Amir tehlikeyi sezerek benimle ilgilenen askerin boşluğundan faydalanıp kafasını nişan aldı.

Avludan aşağı indiğimizde bizi gören baronların ne kadar şaşırdığını fark ettik. Bizi beklemedikleri yüzlerinden okunurken önüme set ören askerin nefes boşluğuna tekme atarak iki bacağından vurdum. Demir Korken, belinde bulunan silahına davrandığında Dukha, askerin bacakları arasından kayarak adamın silahını düşürmesine sebep oldu.

Shalom ve Giray kalan askerlerle ilgilenirken dostumun bakışlarındaki *gereğini yap* ifadesini okudum. Hiç düşünmeden Demir Korken'e atıldığımda bunu beklemiyor olacak ki yumruğumla geriye doğru düştü. Yüzümü net seçemediğinden ötürü kim olduğumu bilmiyordu ama ölüm korkusu tüm hatlarına yayılmıştı.

Kutsal'ın babasıydı, aynı zamanda baronlar arasında Kırca'dan sonra benden en çok nefret eden kişiydi. Kasığına geçirdiğim tekmeyle iki büklüm oldu. Silahımla tam alnını nişan aldığım esnada Ender Gökbay, yani Etka'nın babası yüzümün sağ tarafına okkalı bir tekme attı.

İkinci tekmesini karnıma atacağı sırada kalbine isabet eden kurşunla olduğu yerde kaldı. Etka'nın namlusundan çıkan kurşun hayatın ne kadar acımasız olduğunu yüzüme vururken Etka'nın efsunlu gözleri sadece bir kez benimkilerle buluştu. Zümrüt, Seferad'ı yakalamaya çalışırken sfenks heykellerine takıldı ve dengesini yitirdi.

Kanayan burnumu yüzümü kapatan peçeyle silerek sert biçimde geriye doğru açtım. Simamı seçen Kırca, korkulu biçimde askerlerinin arkasına sığındığında hiç düşünmeden her şeyimin katili olan adama ilerledim. Yüzümdeki yaranın kısık ışıkta kanla buluşması eminim ki harika bir şölendi.

"Öldüğümü sandığın her gün yeniden dirileceğim ve sen insanlığa diz çöktüremeden ben seni öldüreceğim," diyerek onu savunan askere ilk kurşunumu sıkrım.

Tekerlekli sandalyesiyle birlikte onu karanlığa çeken asker o kadar hızlıydı ki ortadaki boğuşmadan ötürü onlara yetişmekte zorlandım. Ancak o an tek engel bu değildi. Pusula'nın etrafını sarmalayan yedi adam oldukları yerde hiç canlanmadan dururken büyük bir toz bulutu orta kısmı kapladı.

Havanın buraya nereden geldiğini algılamaya vakit bulamadım çünkü gözüme dolan toz toprağı engellemeye çalışmakla meşguldüm. Giray yükseltıcinin içinde bulunan su kütlesini yeteneğiyle patlatırken suyun ışık hızında tozu deldiğini ve tam o sırada yedi adamdan birinin gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

Dikkatimi dağıtan unsur, Amir'in silahından çıkarak Demir Korken'in beynini delen kurşundu. Yedi adamdan bana bakanı gözlerini kapattığında ortalıkta ağır bir sessizlik oldu. Herkes ayakları yerden kesilmiş biçimde yükselirken ciğerlerinde bulunan hava çekildiğinden ötürü ellerini boynuna sarmıştı.

Yüzleri kısık ışıkta bile mor rengini alırken kaçan baronlara odaklanamadım. Çaresizlik anbean üstüme çöreklenirken sadece bana dokunmamalarının, benim cezam olduğunun bilincindeydim. Zümrüt, ağzından kanlar saçılarak ayaklarımın dibine düştüğünde büyük bir parıltıya sahip yeşil gözlerinin ferinin söndüğünü gördüm.

Amir'in göz bebekleri kaymış, bedeni kaskatı biçimde havalanmıştı. Giray ise nefes almak ve tekrardan yere ayak basmak için çırpınıyordu. Yedi adamın hava hortumu etrafımda dönmeye başladığında beni onlara doğru ittiğini anladım. Engellemeye çalışmama rağmen en sonunda bana bakanın önünde durdum.

Gözlerini açmadı ya da yüzüme bakmadı ama benimle konuştu sessizce.

"Bütün kutsal insanlar aynı anneden süt emmiştir, çocuk. Kendi soyuna, taşıdığın güce ihanet içindesin, bunun bedeli büyük."

Ekolu sesi zihnimde yankılanıp içimde cereyan ettiğinde onu sadece benim duyabildiğimi anladım. Söyledikleri defalarca kez içimde tekrarlanırken sesinin ciğerlerime baskı uyguladığını ve bedenimin parçalara ayrılacağını düşündüm. Ruhumda kopan tufan tüm direnişiyle yükseldiğinde, dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi açtım ve ellerimi iki yana doğru uzattım.

Kuvvetli haykırışım tüm ses tellerimi parçalarken karşımda duran yedi adamın toz bulutu çok kısa bir anlığına sekteye uğradı ve sesleri uğultuya dönüştü. Havalanmış bedenler bir bir yere düşerken güçlü

hava akımı yeniden kendini gösterdi. Diğerlerini yerden kaldırmaya çalıştığım esnada telaş ve endişeden ötürü sezinleyememiştim.

Her şey bittiğinde, meşalelerin ışıkları titremeden yanmaya başladığında ortada kimsenin kalmadığını gördük. Sarnıcın diğer çıkışını kullanarak gitmişlerdi, geriye sadece öldürdüğümüz iki baron kalmıştı. Kısa sürede kendini toparlayan ekip, Zümrüt'ün bedenini sırtlandı. Toz kan içinde geldiğimiz yoldan dönerken bedenlerimiz yorgun ama vicdanımız rahattı.

Keops Piramidi'nden çıktığımızda etraf karanlıktı. Yolda Zümrüt için yardım istedik ve birliğin Mısır karargâhından gelen görevliler onu askerî hastaneye götürdü. Yol boyunca kimseden ses çıkmadı, herkes aynı anda aynı hislerle ölümle sınanmıştı. Ben hariçtim ama o adamın beynimde çınlayan sesi hâlâ etkisini sürdürüyordu.

Oteldeki kısa duşumun ardından temiz kıyafetlerimi giydim. Sabaha karşın geldiğimiz ülkeyi yine sabaha karşın terk ederken sızmıştım. Bu kâbusu bitiremesem bile onların krallığına öldürücü olan ikinci darbemi indirmiştim. Biliyordum, üçüncüsünde her şeylerini ters düz edecektim.

Yorgun ruhumda ufak kardelenler açmasına sebep olan umut, kazandığımız zaferden besleniyordu. Zamanla kırılarak keskinleşmiş olan her beden şimdi yok etmek için çırpınıyordu. Sayısız milletin tek bir yürek olup aynı anda çarpması düşmanın beklediği bir sille değildi.

Bugün kısa olan kardelenler yarın karı delecekti, dün küçümsedikleri yetenekler bugün son biletlerini kesti. Ölüm yaşamın son köprüsüydü zira ölmek bile onlar kadar tiksindirici varlıklar için bir ödüldü.

Çoğunlukla yaptığım gibi düşüncelerimin arasında oradan oraya savrulurken etrafımda dönen hengâmeden bihaberdim. Ellerindeki siyah-gri kumaşlarla sağa sola koşuşturan çalışanlar, Amina'nın ağzından çıkanları dikkatle dinliyordu. Üstüne çıktığım yükseltiçide kollarımı kaldırmış, yamağın ölçümü almasına yardımcı olmaya çalışıyordum.

Birliğin boş zemin katına istiflenen aynı renk kumaşlardan, sayılı olacak şekilde askerî üniforma dikilecekti. Kamuflajlar antraside kaçan gri ve siyahtan oluşacaktı. Bu benim krematoryumda gösterdiğim

kahramanlıktan ötürü yapılan bir törendi. Aynı zamanda Mısır'da gerçekleştirdiğimiz operasyonda yeterli bir başarı sağlamıştık.

Kızıl Şafak Birliği, kendi karargâhında düzenlediği törenle birliğe üye olan tüm devlet başkanlarının önünde rütbemi verecekti. Tabii, benimle birlikte ekibimin diğer üyeleri de rütbe alacaktı. Tüm bu organizasyonda askeri üniforma giymeyecek olan kişi bendim.

Etekleri gece siyahı olan kıyafetimin dökümlü askıları vardı ve üst bedenime doğru gölgeli biçimde siyah, griye yelken açıyordu. Gri olan yerler kendinden parlak bir kumaştan yapıldığı için tıpkı bir gece göğü gibi parıldıyordum. Amina kıyafeti çok önceden, yani ben krematoryumda yanıp kısa süreli bir bitkisel hayata girdiğim süreçte yapmaya başlamıştı.

Birebir bedenimden ölçü alamadığından ötürü elbisede potluklar vardı. Göz kararının iyi olduğunu söylemiş, ardından da hasta olduğum zaman boyunca zayıfladığımı belirtmişti. Aksi hâlde Amina tam ölçüyü alabilecek kabiliyete sahipti.

Yamağın elinden aldığı iğnelerle ölçümü kendisi almaya başladı. Bel oyuntumu ortaya çıkarması için elbiseyi iyice sıkıştırarak iğneyle sabitledi. Omuzlarımdaki bir parmak bolluğu da hallettikten sonra gözlerimin içine baktı. Yeni saçlarıma alışamamışa benziyordu.

"Artık o kadar da kız kardeşine benzemiyor olmalıyım," dedim üzgün bir sesle. Buruk bir gülüşle teyzemin yeşil harelerine baktım. "Sana söylemiştim, ben anneme benzeyemeyecek kadar babamın kızıyım. Çünkü aynaya baktığımda bir kadın değil, düşmana doğrultulmuş bir namlu görüyorum."

Söylediklerimden ötürü keyfi kaçan Amina, tutkuyla yaptığı işinin ambiyansından koparak hüzünle beni izledi. Sıcacık eli şakağıma sarmaşık gibi dolanan yanık izini okşadı. Gün batımı kadar eşsiz, doğa kadar mucizevi olan yeşilleri annemle aynı renkti. Simsiyah saçlarına yıldızlar düşmeye başlamıştı, zaman ondan hakkını alıyordu.

"Aksine," dedi bir anda, hüzünlü gözlerindeki gurur duyan ifade büyüdü. "Şimdi Esila'ya hiç olmadığın kadar benziyorsun çünkü sana baktığımda düşmanlara doğrultulmuş bir namlu değil, insanlığın uğrunda savaşan bir asker görüyorum. Ve gördüklerim kızını korumak için kendi canından vazgeçen kadına çok benziyor."

Annemin zihnimde bölük pörçük hâle gelen hatırası ve insanı yatıştıran gülüşü içime aktığında ister istemez gözlerim doldu. Düğüm

olup sineme çöken yokluğu, bu yaşımda bile beni sarsıyordu. Teyzem aklımın gittiği noktaları tahmin ederek elime uzandı.

"Ayrıca geldiğin bu noktada kimse seni Esila'nın kızı olduğun için sevmediği gibi, Harzem Şah'ın soyundan geldiğin için de senden nefret etmiyor." Avucundaki elimi inançla sıktı. "Sana nasip edilen kutsal amaçla kendi adınla var olacaksın. O kadar kendin olacaksın ki herkes seni senden ötürü benimseyecek, güzel kızım."

Teyzem son zamanlarda sıklıkla duyduğum cümlelerin bir benzerini kurmuştu. Sanırım kendimi sevip kabullenmek noktasında hâlen daha çocukluğumun yıkımlarını yaşıyordum. Bazen beni annemin değil de intikamın doğurduğunu düşünürdüm. Doğduğum gün kıyametle eş değer bir şey gibi gelirdi çocukluk yıllarımda.

Çünkü her gün bana fazlalıkmışım gibi, insanın yüzünde sonradan çıkan bir et beniymişim gibi bakan bir babaya sahiptim. Zamanla onun sadece beni değil, kendini de sevmediğini tecrübe etmiştim. Ancak babamı çözümlemek bende kalıcı hâle gelen sorunları düzeltememe yardımcı olmamıştı.

Teyzem duygusal anımızı bölerek kıyafeti çıkarabileceğimi söylediğinde, yükselticiden inip kabine ilerledim. Özenle çıkardığım elbiseyi kabinin önünde bekleyen görevliye verdikten sonra üniformamı giydim. Postallarımın bağcıklarıyla uğraştığım esnada duyduğum sesle gözlerimi devirdim.

"Hu huu, Aminoş! Umarım misafir kabul ediyorsundur," diyen Giray'ın saçma sapan suratını görmek için perdeyi açtım. "Benim için nadide bir tuvalet tasarladığını duydum ve hemen geldim. Özel günümde de değilim, vücudum bütün ödemleri atmış durumda."

Son kurduğu cümleyle teyzemin yanında çalışan yamakların gülüşlerini saklamaya çalıştığını fark ettim. Amina'nın ölçü alıp kumaş kestiği masanın önünde uzun boyu ve yapılı vücuduyla duran, sıfır saç tıraşına sahip bir asker düşünün. Ufak ama keskin yüz hatları kafasındaki yara iziyle buluşunca nasıl da çekici bir görüntü çiziyor... Ancak konuştuğunda her şeyi mahvetmekte üzerine yok.

Ellerimi pantolonumun cebine sokarak çatlak kafalı dostuma doğru ilerledim. Amina yanakları kızarana kadar güldükten sonra tabağındaki kurabiyelerden birini tek lokmada ağzına atan Giray'a tabağı öylece uzattı.

"Özel günlerimizde ödemlerimizden arınıyoruz, Giraycığım; beynimizden değil," diyerek tabakta kalan kurabiyeden aldım.

Sade tadı, sabahtan beri bir şey yemediğim için cennet gibi hissettirmişti. Hızlı birkaç ısırığın sonunda bittiğini hüsranla fark ettim. Amina, Giray'ın yüzünü şefkatle severek kafasını *deli bu oğlan* der gibi salladı.

"Deme öyle, Mislina," diye söylendi teyzem, şebeğin kısa saçlı kafasını okşayarak gülümsedi. "Giray tam bir neşe deposu, o olmasaydı senin yokluğunda elbiseye odaklanamazdım."

Ağzımda hoş bir tat bırakmış olan kurabiye, kursağımda acımaya başladı. Yutkunarak bakışlarımı can dostumun çehresine çevirdim. Uyutulup ölümle cebelleştiğim günlerde neler hissettiklerini tahmin etmek çok zor değildi. Çünkü ben aynı şeyleri Giray'da tecrübe etmiştim.

"İki kadın, ortamın enerjisini bir anda düşürdünüz," diyerek huysuzca bize baktı Giray, anlaşılan bu konudan bahsetmek istemiyordu. "Zaten karnım çok aç, biraz daha bu toksik havayı solursam size dönüşmem kaçınılmaz olur."

Konuyu aç karnına nasıl getirdiğini anlamamıştım. Bu şekilde yaygara koparmasına bakacak olursak canı bir şey çekmişti. Amina, boynuna astığı mezurayı masanın üstüne bıraktıktan sonra çalışanlara birkaç direktif verip yemek molasına çıkabileceklerini söyledi.

Amina, "Madem Giray çok acıkmış, biz de bir şeyler yesek hiç fena olmaz. Erken saatten beri buradayız, Mislina. Sen de acıkmış olmalısın," dediğinde midemin kazındığını hissettim.

"Amir, bizim ekibin ortak salonuna harika bir sofra kurdu," diyen Giray'la şaşkın gözlerim arkadaşıma döndü. "Bakma öyle, hele tavuk *schnitzel* harika görünüyordu. Zaten ben de sizi yemeğe çağırmak için geldim."

Ortak salona varıncaya kadar sesimi çıkarmadım çünkü heyecanlanmıştım. Amir, bana ve mücevherlerine özel bir kutlama yemeği yapmak istemişti. Evet, her şey bitmiş değildi ama hepimizin ufak bir motivasyona ihtiyacı vardı. Hele de elektronik her alette yankılanan haberlerden sonra es vermek iyi olacaktı.

Sabırsız adımlarım ortak salonda durduğunda uzun, oval masanın üstünde yer alan sade porselen tabaklarını ve karagülleri fark ettim. Bir erkek *senin başarın bu* ya da *tebrik ederim* demeden bir kadını nasıl onurlandırabilirdi, Dalkıran bunun cevabıydı. Metal şamdanlara ayrıcalık katan güller bir şerit hâlinde masaya serilmişti.

Giray görüntü karşısında ıslık çalarken üstüne klasik, siyah bir gömlek ve altına dar kotunu çeken adamın cezbedici hâlini seyrediyordum. Bu kadar özensiz biçimde yemeğe katılmak istemediğimi fark ettiğim sırada, ekibimin diğer üyelerinin de benim gibi olduğunu gördüm.

Amir Dalkıran, başta kendi olmak üzere her şeyiyle bu yemeğe hazırlanmıştı. Mücevherler ve diğerlerinin gururlu bakışları altında sevdiğim adamın yanında durdum. Karagüllerden birini çekip alırken herkesin gözü üstümdeydi.

"Bugünümüzün dünden daha iyi olmasına, yarınımızın geleceği kurtarması umuduyla kadeh kaldırıyorum." Bardağı herkesin görebileceği bir seviyede yükselttim. "Biz bunu, insanlık yeniden doğmayı hak ediyor."

Birbirine çarpan bardakların ardından şaraptan küçük bir yudum aldım. Kalabalık sandalyelerini çekip otururken manalı bakışlarım hemen yanımda duran Amir'e kaydı. Okyanuslarda çıkılan macera içimi titretirken büyük bir minnetle gülümsedim. Karagülü ikimizin ortasında yükselterek görünüşünde asalet olan gülü inceledim.

"Bu kadar gülü nereden bulduğunu sorsam kabalık etmiş olmam, değil mi?" dediğimde Amir bilmişlikle gülümsedi, benden bu soruyu beklediği belliydi.

"Birliğin laboratuvarında şoklanmış hâldeydiler. Hastalığın özünü anlamak için yapılan deneylerde kullanılıyorlarmış," diyerek keyifli bir ifadeyle bana baktı.

Kibar biçimde sandalyemi çekerek oturmama yardımcı olduğunda lezzetli yemek kokusu burnuma doldu. Patates püresiyle servis ettiği tavuk *schnitzel* ve masaya yerleştirdiği çeşitli mezeler iştah açıcı görünüyordu. Daha fazla beklemeden kendi tabağımdaki yemeği tatmaya başladım.

Pankonun içinde kızarmış olan tavuk göğsü ağzımda dağılırken mor lahanayla yapılmış mezeden büyük bir kaşık aldım. Tatların birbirleriyle olan uyumu ve ortamın keyfi her geçen dakikada beni daha fazla mutlu etti. Yanımda oturan Okyanus aralıklı olarak ekipteki herkesle iletişime geçiyordu.

Onu uzun zamanın ardından ilk defa bu kadar konuşkan görüyordum. Amir genelde az ve öz konuşan bir insandı. Şimdiyse gelişigüzel konuşmanın bir zararı olmayacağını düşünür gibiydi. Yemeği-

mi, konuşulanları dinleyip sorulan sorulara cevap vermeye çalışarak geçirdim.

Yemek seremonisi sona erdiğinde herkes memnundu çünkü bayağıdır böyle lezzetli yemekler yememiştik. Ekiptekiler masayı toplayıp tekerlekli sehpalara doldururken dışarıyı gözleyen camın önüne oturmuştum. Etrafımı saran kollarla bakışlarımı hiçliğin sardığı sokaklardan çektim.

"Her şey senin sihrin değdiği için muazzamdı ve ben önce kendim, daha sonra ekibim adına teşekkür ederim." Kolumun üstündeki eline öpücük kondurdum. "Ama biraz daha böyle devam edersen seni kıskanmaya başlayacağım, böyle yemek yapmayı nereden öğrendiğini anlamış değilim," dedim huysuz bir tavırla.

Dalkıran hemen hemen sanatın her alanında başarılı bir adamdı, savaşta ölümcül bir askerdi. Bir kadının yanında isteyeceği türden bir erkekti ve varlığıyla auranın vücut bulmuş hâliydi. Tüm bunlara ek olarak harika yemek yapıyordu, bu durum benim biraz eksik hissetmeme neden oluyordu.

"Annemden," demesiyle anlamayan gözlerle yüzünü taradım. "Sordun ya böyle yemek yapmayı kimden öğrendin diye, annemden öğrendim. Annem harika bir aşçıydı ve o yemek yaparken izlemeyi severdim. Zamanla ben de bir şeyler kaptım, sanırım el lezzetim ona çekmiş."

Annesine duyduğu büyük özlem sesinden taşarken ondan bir parçayı taşıdığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Genelde geçmişinden ve ailesinden konuşmayı sevmiyordu. Açıkçası ben de böyle bir cevapla karşılaşacağımı düşünmüyordum.

"Kime benziyorsun? Annene mi yoksa babana mı?" Anlık cesaretle sorduğum soruyla ilk başta sessizliği tercih etti.

"Çok sevdiğin gözlerim babamınkilere benziyor. Ancak onun dışındaki hatlarım annemle aynı, Karagül," diyerek burnumdan bir makas aldı. "Babam sarışın bir adamdı ama annem esmer bir kadındı."

Yüzümün sağ yamacını göğsüne yaslayarak açık birkaç düğmesinin izniyle çıplak teninde parmağımı dolaştırdım. Annesi Amir'e, Amir'in gözlerinde babasının boğulduğu denizi gördüğünü söylemişti. Annesi için yıkımı, sevdiği kadın için yaşamı simgeleyen gözleri onda farklı bir yere sahipti.

Karnı doyduğu için keyiflenen Giray etrafa sataşmaya başlamıştı ve çıkan ses ikimizi de o yöne çevirdi. Etka'nın sırtına atlamış, eğlenen bir ifadeyle Etka'yı hayattan bezdiriyordu. Giray'a ilk baktığınızda hiç büyümemiş olan birini görebilirdiniz ama daha yakından baktığınızda size hayat dersi verebilecek o öğretmeni sezerdiniz. İçi kırık gülüşleriyle ortamın nabzını düşürmemeye çalışıyordu.

Amir, "Biraz daha beline yüklenirse ilerleyen zamanlarda Etka'nın çocuğu olamayabilir," dediğinde kahkahamı tutamadım.

"Gel bakayım," dedim daha yakınıma çekerken. "Senin içine ne kaçtı da menopoza yeni girmiş teyzeler gibi konuşuyorsun?"

"Güzel anlarımızın eğreti otu, önemli dakikaların ayak bağı ve beyninin üçte birini dahi kullanamayan dostun milleti sakatlıyor. Ama ben menopozlu teyze oluyorum, öyle mi?" Okyanus konuşurken son derece ciddi ve bıkkın görünüyordu.

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra bedenini kibar biçimde iterek bizimkilerin yanına ilerledim. Tatlının sunumu için kullanılan köpük şantiyi Dukha'ya sıkmakla meşguldü. Daha Giray ne olduğunu anlamadan hızla sırtına atladım. Ağırlığım karşısında şaşırarak beni atmaya yeltendi ama yüzümü gördüğünde bundan vazgeçti.

Bacaklarımdan tutarak ortak salonda koşmaya başladığında yüzümde esen o hafif hava beni geçmişe sürükledi. Sırtında boğulan gülüşlerim, şebeği daha da keyiflendirirken kendi etrafında hızla dönerek kollarımı boynuna daha sıkı sarmama sebep oldu.

Ben duracak zannederken arkasını dönerek bedenimi koltuğa bıraktı. Mutlulukla pembeleşen yanakları ve kahve çekirdeği gözleriyle zamanı donduran bir his verdi bana. Yine o deniz kenarında, kimsenin bizi görmediği bir anda delilik yaptığımız anları getirdi. Son olarak alaylı bir asker selamı vererek uzaklaştı.

Krem şantiden ötürü alnına yapışan saçlarını ayıran Etka karşımdaki berjere oturdu. "Bence Giray koruma altına alınması gereken bir tür çünkü dünyada onun gibi bir vahşinin daha olduğunu düşünmüyorum."

"Giray'la arkadaş olduğundan bu yana kulaklıklarını daha az takıyorsun," dedim Etka'ya, saatler öncesinde babasını öldürmüş biri gibi durmuyordu. "Sanırım istemeden de olsa gerçek bir arkadaşa sahip oldun."

Etka ortalığı dağıtan Giray'a bakarak bir süre düşündü. Efsunlu harelerinden sayısız duygu gelip geçti. Ağırlık vardı, omuzlarında yaşanmışlığın ve elini kana bulamış olmanın ağır yası mevcuttu. İç çekerek gülümsemeye çalıştı ama beceremedi.

"Annem, babamı öldürdüğümü duyunca mahvolacak, Mislina," dedi tek seferde, bu gerçeği ne kadar içinde tutmuşsa ruhuna dokunan ilk insana içini açmıştı. "İnan bana, o adam yüzünden zerre kadar vicdan azabı duymuyorum ama anneme bir daha yaklaşıp sarılamayacak olmak... Galiba bu beni tüketiyor."

Yetenekli veya yeteneksiz, sıra dışı ya da normal bir insan olsanız bile doğadaki diğer canlılar gibi annenize inanılmaz bir açlık duyuyorsunuz. Yaşınız kaç olursa olsun, sizi dünyaya getirip var olmanıza vesile olan canlının yanında hep çocuk kalıyorsunuz.

Teselli konusunda berbat biri olduğum için aklıma ilk geleni söyledim: "Zaman içinde annenin seni anlayacağını ve hak vereceğini düşünüyorum. Kim veya ne olursak olalım, anneler daima bizi sevmenin bir yolunu bulur."

Saçlarımdan geçirdiğim ellerim enseme düştüğünde artık anneme bir adım daha uzak hissettiğimi fark ettim. Saçlarım benim için onunla aramdaki en büyük köprüydü, onları kesmek tüm bağlantıyı koparmak gibi olmuştu.

"Kutsal'ın uzun uzun seni anlatıp sorguladığı geceleri olurdu," dediğinde böyle bir cevap beklemediğim için kaşlarım çatıldı. "Kendinden olan parlaklığını spot ışıklarına ya da giydiklerine bağlardı ama kabullenmediği, parlaklığın kalbinden geliyor olmasıydı. Annem bir daha yüzüme bakmayacak olsa bile böyle aile gibi hissettiren bir ortama girdiğim için kendimi hep şanslı sayacağım. Ve bu, sen kabul etmesen de ışıltılı kalbin sayende oldu."

Yerinden kalkan Etka, yaptığı itiraflardan ötürü kalakalmış olan suratıma eğlenen bir ifadeyle baktı. Kalabalığın arasına karışarak beni yalnız bıraktığında ne kadar tam olduğumu hissettim. Maneviyatla bütünleşip kırılmaz duvarlar ördüğümü sezdim. Omzumun ardından ortak salona döndüğümde Amir'in saçlarını kaplayan şantiyle karşılaştım.

Giray'ın elinden almaya çalıştığı şanti tüpünü bir türlü kavrayamadığı için ortaya çıkan tablo, görülmeye değer en güzel manzaraydı. Gizlemeye çalışsa da orada bir yerlerde parıldayan gözleri ilk defa

bir insan gibi hissettiğini resmediyordu. Mutluluk, sevdiğim adama çok yakışıyordu.

"Bahar geliyor galiba," diyerek yanıma gelen Victor kollarını göğsünde bağlamış, manidar bir gülüşle gözlerimin içine bakıyordu.

Kış çetin ve istikrarlıdır. Vakti şaşmayan kurulu bir saat gibidir. Yaz ise durağan ve nazlıdır, beklenildiğini bildiği için biraz da rahat. Güzel şeyler geç gelir ve geç kaldığı müddetçe güzelleşir.

Tarihi tekerrüre sürükleyen o alıntı tekrar zihnimin kulvarlarında dolaştığında ne kadar anlamlı olduğunu bir kere daha anımsadım. Bahar sevdiğim adamın mutluluğuyla gelir, yüzündeki huzurla mühürlenir.

Yaşadığımız o ikindi vaktini unutamayacak kadar çok karanlıkla yüzleşeceğimizi o gün bilmiyordum. Ardı ardına gelen günlerde rütbe töreni için hazırlıklar tamamlanmaya çalışılmıştı. Ancak tüm motivasyonu düşüren unsur Pusula Teşkilatı'nın yeni düzeneğiydi.

Kalabalıkların bulunduğu alanlara dalan canlı bombalar güvensiz bir ortam yaratırken içme sularındaki zehir sebebiyle sayısız insan hayatını kaybediyordu. Doğal bölgelerde başlayıp yaşam alanlarına sıçrayan yangınlar insanların çığlıkları süslüyordu.

Dünya, inandığı din ve ahlak unsurları çerçevesinde bir şeylere sığınma ihtiyacı duyarken bundan kısa zaman önce olanların üstüne binen bu facialarla insanları kıyametin geldiğine inandırmak çok da zor değildi. Seferad'ın ekonomik güçleriyle yönetilen projenin dini tasarım kısmını Ammar üstlenmişti.

Yapmış olduğu genel yayınların hepsinde olanların kıyamet alameti olduğunu ve Tanrı'yı kızdırdığımızı söylemişti. İradesi zayıflayan insanları yönetmek o kadar zor olmamış olacak ki dün gece gerçekleştirdiği yayınında klasik cümlesini kurdu:

"*Hazzı erteleyebilen kutsal insandır,*" dediğinde gözlerimi devirmiştim ve bilgisayar ekranını kapatmak üzereydim. Ancak duyduklarım bunlarla sınırlı değildi. Dünya üstündeki en büyük hazzın kadınlar olduğunu ve hazzından vazgeçen her erkeğin hanesiyle birlikte sözde kıyametin durulacağını söylemişti.

Canlı yayında kurban edilen kadının korkulu gözleri hâlen daha zihnimde tazeliğini koruyordu. Kan Ammar'ın beyaz, keten üstüne sıçrarken gözünü dahi kırpmamıştı. Bana kalırsa erkeklerin en büyük hazzı kadınlar değildi, kadınları öldürmekti. Kurban edilen kadının

önce yıkanması, daha sonra da saçlarının örülmesi talimatını vermişti.

Onlara göre kutsal sayılan ayin bittiğinde ölen kadının saçlarını keserek hane kapılarına asmalarını emretmişti. Ne yazık ki çaresizlikle sınanan toplumun üstüne bu kadar kaosun çullanmasıyla birlikte korkulan gerçekleşmişti. Kapılara asılı örgülerin görüntüsünü çeken muhabir, yanındaki korumalarla haberi sunuyordu.

Makyajımın son rötuşlarını yapan makyaj artisti, izlediğim ekrana bakmamaya çalışıyordu çünkü kendisi de bir kadındı. Ağladığını, kucağıma düşen yaşlarından anladığımda bilgisayarın düğmesine bastım ve haberi susturdum. Kâğıt mendil kutusundan bir tane çekerek anlayışla uzattım.

"Al haydi," dedim yılgın bir sesle. "Katliamın kadınlarla başlaması yeni bir olay değil, bu Orta Çağ'da bile böyleydi. Ancak o zaman benim gibi bir faktör yoktu, emin ol ki bir hamle daha yapacak kadar yaşamayacaklar."

Kılıfından çıkardığı kıyafetimi getiren Matilda, hava alması için makyöze fırsat verdi. Işıltısını tamamlayan antrasit ve gece siyahından oluşan elbiseyi alarak kabine ilerledim. Üstüme oturan elbisenin, sırtımı ortaya seren dekoltesinin yanı sıra göğüs oluğumu gözler önüne seren bir tasarımı vardı.

Tek bantlı şeffaf topuklu ayakkabıları elime alarak makyaj koltuğuna oturdum. Başımda bekleyen Matilda, eskiye nazaran daha enerjikti. Bana yardımcı olmak istediğini çok büyük bir istekle belirtmişti. Jölelenerek şekil verilen saçlarıma uygun biçimde buğulu göz makyajı yapılmıştı.

Ne zaman bu kadar parıltı içinde olsam, bedeli hep büyük oluyordu. Topuklular beni olduğumdan daha uzun gösterirken omuzlarıma atılan ipek pelerinle gizemli bir hava kazandım. Öyleydim de zaten, yanıma Matilda dışında birinin gelmesi yasaktı çünkü Mislina olarak bir dublör kullanılıyordu.

Kadını ilk gördüğümde ben bile kendimle karıştırmıştım. Benim gibi askeri bir üniforma giymişti ve formasının altında çelik yelek mevcuttu. Mısır'da gerçekleştirdiğimiz operasyondan sonra Pusula Teşkilatı yaşadığımı öğrenmişti. Muhtemelen şu anda bir keskin nişancı, uzun namlulu silahını ayarlıyordu.

Hedef şaşırtarak düşmanın nerede olduğunu belirleyeceklerdi ve ben bu sayede rahatlıkla rütbemi giyecektim. Doğrusu gelen devlet

başkanlarının dışında, alanda sayısız insan vardı. Cinsiyet fark etmeksizin benimle aynı renkte olan saçlar ve dillerine dolanan tezahüratlarla gövde gösterisi yapıyorlardı.

Tüm insanlığın bugün beni kanlı canlı görmesi *kıyamet* adı altında kadınlara yönelik yapılan soykırımı azaltacaktı. Zaten şu anda birlik, Ammar'ın konumunu tespit etmeye çalışıyordu. Küçük çaplı gösterimizden sonra ilk işimiz peşine düşmek olacaktı.

"Gerçekten çok fazla tehditkâr görünüyorsunuz." Matilda beğeni dolu bakışlarını üstümde dolaştırdı. "Bugünün üstesinden hakkıyla geleceğinizden eminim, binbaşı."

"Beni düşünebildiğine göre sen de bir şeylerin üstesinden gelmiş olmalısın," dedim bir varsayımda bulunarak.

Santiago'nun ölümü ekipte yasa neden olsa da *kalanlar bizimdir*, diyerek yolumuza devam ediyorduk. En azından Mısır'daki operasyonda yaralanan Zümrüt'ün durumu iyiye gidiyordu. Daha fazla kayıp vermeyi kimse istemiyordu ama biz Pusula Teşkilatı'nı yok etmezsek askerler dışındaki herkes ölecekti.

Levent Alpay'ın konuşmasının peşinden dublörüm olan kişi herkesin huzuruna çıkacaktı. Yükselen coşkuya bakılacak olursa çıkmıştı bile, yürüyeceği uzun bir yolu mevcuttu. Binlerce hektarlık araziden oluşan açık alanda, kürsüsünde duran Levent Alpay'ın yanına varıncaya kadar herkesin önünden geçmiş olacaktı.

"Yenemesem de alıştım," diye geçiştirdi beni Matilda ve o da benim gibi dışarıdaki seslere kulak kabarttı. "Sanırım sizin sunulmanıza çok az bir zaman kaldı."

Kalabalık coşkusunu belli ederken Levent Alpay konuşuyordu. Zaman ibriğinden damla damla akarak bize gerginlik aşılarken nefesimizi tutmuştuk. Hesap ettiğimize göre dublör Levent Bey'e bile ulaşamayacaktı. Yarı yolda, açık hedef durumundayken vurulması bekleniyordu.

Alkış furyası birbiri ardına patlarken bir anda sessizlik oldu. Aceleyle odama giren görevli beni almaya geldiğinde dublörün vurulduğunu anladım. Yürümeme yardımcı olarak insanlara çıkan avlunun hemen sağ yanında kalan ata götürdü. Saçlarımdan bile daha siyah olan atın yelesini okşayarak ayağımı üzengiye yerleştirdim.

Elbisenin yarım yırtmacından dışarıya çıkan bacağım ve atı ikinci bir deri gibi saran pelerinimle birlikte gerildim. Hayvanın eyerinden tutan görevli, altımda adaleleri titreyecek güçteki bu hayvana alışma-

mı bekliyordu. Hafifçe eğilerek elimi gözünün altında kalan kısma bastırdım.

"Bugün kutsal bir amaç için şahlanacaksın." Dizginlerini görevlinin elinden aldım ve topuklarımı hafifçe karnına bastırmadan önce konuştum: "Tanrı bizimle olsun."

Yüzümü örten cüppenin ipek dokusu tenimi dalgalandırırken ilk önce dublörümün önünden geçtim. Yerden yüksekliğim gözümü korkuturken neredeyse bir kilometre olacak alanda atı sürmeye devam ettim. Hayvanla bütünleşen kıyafetlerim dışında görünen tek uzvum bacaklarımdı.

Devlet başkanlarının, ülkelerinin bayraklarının yanında VIP koltuklarda oturduğunu ve dikkatle beni incelediklerini gördüm. Levent Alpay, benim ona yaklaşmamı beklerken aynı zamanda da etrafa emirler yağdırıyordu. Rüzgârın tenimi okşamasına izin vererek pelerinin şapkasını geriye ittim ve beni kalbiyle kucaklayan güruha baktım.

Sayamayacağım kadar göz, dikkat ve büyük bir umutla beni izliyordu çünkü az önce Mislina zannettikleri kişi vurulmuştu. Gülümseyerek kalbimin ritmini görmezden gelmeye çalıştım. Ve gülüşüm sessizliğe atılan ilk çizikti, çağlayan heyecan ve sevgi seli güvenlik noktalarını aşmaya çalıştı.

Levent Alpay'a az bir mesafe kala atın seyisi göründü. Attan inmeme yardımcı olduktan sonra eyerini tuttuğum atımla birlikte insanların önünde durdum. Boynumdaki ipini çözdüğüm pelerin ayaklarımın dibine düşerek kıyafetimi gözler önüne serdiğinde ışık gösterileri göğü boyadı.

Yüzüm sayısız *drone* yardımıyla semalarda dalgalanırken şu anki yüz ifademi bir ayna gibi yansıtıyordu. Beni göremeyen ya da daha net görmek isteyen herkesin yüzümü engin mavide bulması, eşi benzeri olmayan bir duyguydu.

Atın eyerini seyise verdikten sonra, Levent Alpay'ın yanına ilerledim. Kürsüdeki mikrofonunu düzelterek insanlığın coşkusuna gülümsedi. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Pusula Teşkilatı'nın yok edemediği yörüngesi, Kızıl Şafak'ın batmayan güneşi Mislina Akdemir!" diye olabildiğince yüksek sesle konuştu. "Lütfen Kızıl Şafak Birliği'nin direnişçi yüzünü selamlayın."

Tüm devlet liderleri aynı anda yerlerinden kalkıp sert ama anlamlı asker selamını verirken yutkunamadım. Onların hemen arkasında

yer alan koltuklarda bizimkiler oturuyordu. Uzatmadan elimi alnıma yaklaştırıp ben de herkesin selamına karşılık verdim.

Levent Alpay bana fırsat tanıyarak hafifçe geri çekildiğinde kürsüde konuşmayı tercih etmedim. Kulağımın arkasına yerleştirilen mikrofonu yay yardımıyla ağzıma kadar yaklaştırdım. Uzun bir nefes aldım ve herkes mikrofon yüzünden soluğumu işitti.

"Yıkımın hâkimiyeti altında olan bugünde yeniden yaşam özgürlüğü için savaşacağız. Tüm dişlileri kırarak insanlığı kararan dünyanın eşiğinden kurtaracağız," dediğimde kimseden ses çıkmadı. "Dünya kaosun esaretinden barışın esametine doğru gidecek."

Cümlemi bitirir bitirmez kopan alkış furyasıyla birlikte gülümsedim. Elimi havaya kaldırarak alabildiğine genişleyen insanlığı selamladığımda herkesin beni taklit ettiğini gördüm. Arka planda yükselen "Kızıl Şafak Marşı" seslere tutunup büyük bir inançla söyleniyorken artık emindim, bu son dönemeçti.

Aniden başlayan yağmur, kıyafetimin üstüme yapışmasını sağlarken şaşırdığım durum ıslanması değildi, renginin değişmesiydi. Siyah ve beyaz harmoninin içinde açan bir çiçek gibi parıldayan kırmızı renk teyzemin işiydi. Islıklar gökyüzüne ulaşırken marşın son kısmını sesli biçimde söyledim:

"*Geceden ilham alıp gök kubbede yükseleceğiz. Çünkü biz şafakta görünen Kızıl Birlik'iz.*" Havaya kaldırdığım elimi kalbime yasladım.

Bu *daima benimle ve nefes aldığım müddetçe içimdesiniz*, demekti. Ve benim aldığım her soluk, onların sonunun geldiğine dair bir ibareydi. Sorumlu olan deliğinde bekleyecekti ve öyle bir an gelecekti ki ölümün onun kapısını çaldığını bilecekti. Bu günahsız olan her canın vebali için yapılacak en güzel hareketti.

Büyük bir coşkuyla karşılandığım rütbe törenim, devlet başkanlarıyla yediğimiz yemeğin ardından sona ermişti. Gece yarısını bulan dönüşümüzde herkes üniformasındaki rozetlerle ilgileniyordu. Pusula Teşkilatı'nda rozetler bileğe kazınırken birlikte tam bir askeri usulle üniformalara yerleştiriliyordu.

Birliğe adım attığımız esnada başkana bir telefon geldi ve Ammar'ın yerinin belirlendiğini söyledi. Dünyada artçı bir soykırıma sebep olan Ammar, Dubai'deki gökdeleninde keyif sürüyordu. Anlaşılan kimsenin onu orada aramayacağını düşünüyordu. İstih-

Sarat henüz bizim de kim olduğumuzu bilmediğimiz, teşkilattaki bir kötebeknen gelmişti.

Planın üstüne çok düşünmeye gerek yoktu, gidecek ve adamı yaşadığı yerde indirecektik. Konumunun belli bir müddet değişmeyeceğinden emin olan başkan sabah yola çıkmamız için emir verdi. Artık rutin hâline gelen uzak yolculuğu, bana anlamadığım biçimde sıkıcı gelmişti.

Midem yol boyunca bulanmış, bir ara kusmak durumunda kalmıştım. Son zamanlarda kendime çok yüklendiğimin farkındaydım. Üst üste gelen şeylerden ötürü bağışıklık sistemim çökmeye devam ediyordu. Yolculuk süresince uyanmak durumunda kaldım.

Dubai'nin yedi emirliğinden biri olan Abu Dhabi'ye iniş yaptık. Merkez emirlikte yer alan sayısız gökdelen ve kızıl ışıkların denizle olan dansı göz alıcıydı. Tamamen düzen ve nizam üzerine kurulmuş olan emirlik, dudak uçuklatacak cinstendi. Havası Türkiye'ye nazaran daha ılımandı.

Lüksün günlük yaşama kadar ulaştığı şehirde bir şeyler yemek için bir mekâna girdik. Etraf sanılanın aksine lüksdü çünkü ben de diğerleri gibi ezmelik esintiler beklemiştim. Dubai çok büyük bir ülke olduğundan örürü bölüm bölüm kültürel motiflerin işlendiği zaman vardı.

Keşkeğe benzeyen yöresel bir çorba önüme konulduğunda içindeki etin kokusu beni rahatsız etti. Yine de bir şeyler yemem gerektiğini sezinleyerek kaşıklamaya çalışım. Gün boyu dikkati üstümden bir an olsun eksilmeyen Amir, rahatsızlıklarım karşısında endişeli görünüyordu.

"Yemek istemiyorsan kendini zorlama, menüde çoban salatasına benzer bir salata gördüm," diyerek garsonu çağırdı, akıcı İngilizcesiyle salatadan istedi. "Salata, mideni yatıştırmana yardımcı olacaktır."

Kısa zaman sonra önüme konulan salatada, çoban salatasından farklı olarak buğday ve taze nane vardı. Neyse ki bir parça ekmek ve salata karnımı doyurmaya yetmişti. Konumuz, Ammar'ın kaldığı gökdelenin hemen birkaç sokak ötesinde yer alıyordu.

Operasyon akşam vaktinde gerçekleştirileceğinden ötürü yola öğleden sonra çıkmıştık. Ekiptekiler karnını et ve baharatlı pilavlarla doyururken elimde olmadan yüzümü ekşirtim. Yemek faslını geride bıraktıktan sonra kıyafetlerimizi değiştirmek için önceden konuşup anlaşığımız kafenin personel deposunu kullandık.

Kadın olarak benim dışımda Matilda ve İnci vardı. Krep kumaşa sahip bordan feraceler, silahlarımızı saklamakta oldukça iyiydi. Gözlerimi dışarıda bırakan sutle, omuzlarımı aşarak bedenimin yarısını sarıyordu. Benim giyindiğim koyu bit yeşildi ve hoşuma gitmişti.

Matilda'nın iri badem gözleriyle buluşan siyah renk, onun bir asker olduğunu düşündürmekten çok uzaktı. İnci, tıpkı adı gibi kırık beyaz bir kıyafet tercih etmişti. Giyinme faslı bittiğinde herkes yeni görüntüsü karşısında şaşkındı. Kafenin diğer deposunu kullanan erkekler, keten şalvar ve uzun tunikler tercih etmişti.

Başlarına sardıkları tülbentlerin bir kısmıyla yüzlerini gölgelemişlerdi. Tamamen Arap kültürünün emarelerini taşıyan bir şekle bürünmüştük. Depodan önce kızlar, peşleri sıra ben ayrıldığımda dar koridorda bekleyen kişiyle bakışlarım çarpıştı. Tıpkı annemle babamın ilk tanıştıkları hâllerine benziyorduk.

Dalkıran'ın lacivertlerini gökteki bir yıldız gibi parlatan beyaz çöl serabı olduğunu düşünmeme neden oluyordu. Ayaklarımdan başlayarak beni tarayan gözleri kısıldı ve derin bir nefes aldığını işittim. Peçemi gözümden çenemin altına doğru çekerek gülümsedim.

"Beğendin mi?" diye sordum eteklerimden tutup kendi etrafımda dönerken.

"Şu anda beğenmekten fazlasını hissediyorum." Doğru kelimeleri bulmak için bir süre bekledi. "Çünkü çöl bu güzelliği görse su dolardı, sabır göz göze gelse taş olup kalırdı."

Sıcak dudakları alnıma yaslandığında bunun son olduğunu ve kalanlardan kurtulduğumuz takdirde özgür kalacağımızı biliyordum. Elinin tersi tenimde kaydı ve çenemin altındaki peçeye düştü. Kibar biçimde kumaşı burun kemerime çekerken gözlerini benden ayırmadı.

"Her şey bitecek." diye mırıldandım yüzümdeki elini okşarken. "Bu çıktığımız son operasyon olacak. Biletler kesildi, artık biz yaşayacağız."

Beni onaylarken en az benim kadar inandığını görebiliyordum. Birlikte ekibin yanına döndüğümüzde herkesin yeni kostümlerine yabancılık çektiğini gördük. Kostüm değişikliği anlayamadığım biçimde bizimkileri mutlu ediyordu. Varlığımızla birlikte toparlandılar ve kafeden çıktık.

Ammar'ın kaldığı otel Abu Dhabi'nin en gözde gökdelenlerinden biriydi. İnsanın gözünü alan ışıklandırmalar ve katrilyon değerindeki

araçların geçtiği yollarda dünyayı saran vahamet daha az görülüyordu. Gerçi burada getto kesimi bulunmuyordu, yani şehrin daha kenar kıyı kesiminde beklediğim tablolar vardı.

Otelin içine girdiğimizde etrafı süsleyen altın varakların yanı sıra, neredeyse başımıza değecek olan görkemli avizenin ışığı gözümü kör etmek üzereydi. Ağır renkler kullanılsa da damarlı seramiklerin içinden hat şeklinde geçen altına kadar her şey zenginliği bağırıyordu.

Otelin lobi bölümünü geçerek resepsiyonun önünde durduk. Birliğin gizli ajanlarından biri olan erkek görevli dikkatle bize baktı. Etrafta tehlikeye dair bir şey olmasa da bu kılıkta girmek zorundaydık. Odalarımızın kartlarını uzatırken temkinliydi.

Hızlı biçimde kartları aldıktan sonra asansöre ilerledik. Herkes derin bir sessizliğe bürünmüş, herhangi bir fire vermemek için uğraşıyordu. Otelin kral dairelerinden birinde konaklayan Ammar zirvedeydi. Biz de hemen onun alt katındaydık.

Asansörün dijital göstergesindeki rakamlar artarken planda bir aksama olmadığı için rahattık. Ara katlardan biri asansörü çağırdığında çok geçmeden o katta durduk. İki tarafa açılan çelik kapılar Pusula askerlerini görüş açıma soktuğunda ne yapacağımı bilemedim.

Elime dokunan Amir, hafifçe başparmağımı sıkarak sakin olmam için beni uyardı. Bizimle birlikte yukarı çıkan iki askerin kulağında cihazlar ve üstlerinde sayısız silah vardı. Cam siperlikleri başlarına geçirilmişti, bizi tehlike olarak gördükleri takdirde cam sensörün lazerini açmaları yeterdi. Çünkü lazer görüşü vücudumuzda olan her şeyi tüm saydamlığıyla gösterirdi.

İki askeri alt etmek kolaydı ama bu durum Ammar'ı uyandırırdı. Bu sayede operasyon başlamadan hüsranla biterdi. Askerler bizden bir üst katta ineceği için biz onlardan önce asansörden çıkacaktık. Odalarımızın bulunduğu katta durduğumuzda çıkan ses sebebiyle kabinin durma sebebi olan kişilere bakmak için omuzlarının üstünden bize döndüler.

Sorgulayıcı bakışlarının üzerimizde olduğunu bilerek yanlarından geçtik. Göz göze gelemezdim çünkü Arap ülkelerinde bir kadının yabancı bir adamın yüzüne bakması dahi hoş karşılanmazdı. Aynı zamanda bu hareketim benden şüphelenmelerine de sebep olurdu. Asansörün kapıları kapanıp onlar yukarı çıkarken tuttuğum nefesimi verdim.

Bize ayrılmış odalardan ilkine kartı okuttuğumda kapı hızlıca açıldı. İçerde gelmemizi bekleyen kişi Kızıl Şafak Birliği tarafından ayarlanmıştı. Genç kadının kıyafetleri temizlikçi üniformasıydı. Yüzünde tıpkı bizim gibi peçe mevcuttu.

"Ben de sizi bekliyordum, biraz daha gecikseydiniz gelmeyeceğinizi düşünecektim," dedi endişeli sesiyle.

"Biraz dikkatli olmamız gerekiyordu, umarım sen biz gelene kadar her şeyi ayarlamışsındır," diyen Shalom beklentiyle baktı.

Tıpkı genç kadının üzerindeki gibi olan üniformalar yatağın üstüne dizilmişti. Sayımıza uygun şekilde yerleştirilen kıyafetlerden birini aldım ve ana salon olarak kullanılan odanın çift kanatlı kapısına ilerledim. Fazla zamanımız yoktu, bir an önce üstümüzü değiştirmemiz gerekiyordu.

Yatak odasına açılan kapıları iterek bizimkilere döndüm. "Biz kızlarla burada giyinsek daha iyi olur," dedim.

Matilda ve İnci sözlerimi ikiletmeden yanıma geldiler. Krem ve bordodan oluşan kıyafetler hem temizlikçilere hem de servis görevlilerine aitti. El çabukluğuyla değiştirdikten sonra, kıyafetin üstünde olan isimliği göğsüme iğneledim. Odadan çıkarak diğerlerinin yanına gittiğimde erkeklerin bizden daha hızlı olduğunu gördüm.

"Servis başlamak üzere," diyerek bizi yönlendiren kişinin kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordum. "Bugün temizlik günü olduğu için de o kadar kişi içeriye girecek olmamız dikkat çekmeyecektir."

Genç kızın kızıl-kahve gözleri, konuştuğu sırada bana takılıp duruyordu. İçimden bir ses onu tanıdığımı söylüyordu ama nasıl bir bağlantı kuracağımı bilmiyordum. Amir, planın dışına çıkılmaması için her şeyi özenle yapmaya çalışıyordu. Çuvallarsak her şeyi mahvederdik.

Temiz çarşafların bulunduğu tekerlekli arabayı Dukha iterken Giray ve Amir sıcak yemeklerle donatılmış arabayı sürüyordu. Kısa asansör yolculuğumuzun ardından Ammar'ın kaldığı kral dairesi katına çıktık. Asansörden inmemizle koridor boyunca dizili askerleri fark etmem bir oldu.

Bize üniforma ve araçları ayarlayan genç kadın, cebinden çıkardığı telefonda bir şeyler tuşladı. Ne aradığını görmesem de sonunda beyaz sayfalı bir ekranı açtığında temizlik çizelgesi olduğunu fark et-

tim. Asker, telefonu kibar olmayacak şekilde alıp inceledikten sonra kulağındaki telsiz yardımıyla odadakilerle iletişime geçti.

Karşı tarafı bir süre dinledi ve önündeki genç kadına baktı. "Tamam, girebilirsiniz."

Kral dairesinin kapıları önümüzde açıldığında önce genç kadın, daha sonra da tekerlekli arabalar girdi. Düşmanın ini olarak nitelendirebileceğim devasa odada sayılı asker mevcuttu. Kapılar üstümüze örtüldüğünde tedirgin oldum.

Amir ve Giray hiç sekmeden yemekleri devasa camın önündeki masaya dizmeye başladı. Matilda'nın gözlerinin içine bakarak temiz çarşafların altında bulunan temizlik malzemelerini aldım. Üç kadın banyoya ilerlerken askerlerin umurunda olmadığımızı fark ettim.

Jakuzi ve duşla süslenen banyo kullanıldığı için pis durumdaydı. Açık banyo kapısının önünden geçen bir askerle birlikte malzemeleri boşaltıyormuş gibi yaptım. Kızlar çoktan rolüne uygun biçimde kirlileri boşaltmaya, tuvalet kâğıtlarını değiştirmeye başlamıştı.

Çamaşır suyu döktüğüm lavaboyu temizlik eldivenlerimle ovduğum sırada kısık bir hıçkırık işittim. Ana odadan çağrılan asker banyonun önünden ayrıldığında zaman kaybetmeden aralık kapıya doğru atıldım. Ammar yuvarlak, devasa yatağa oturmuştu ve üzerinde sadece *boxer*ı ve sabahlığı olduğu için ortaya mide kaldıran bir görüntü çıkarmıştı.

Koca yatakta büzüldükçe büzülen güzel yüzlü kızın siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Titreyen omuzları ağladığını ele veriyordu ama aynı zamanda da ona zorla üzüm yediren adama karşı koyamıyordu. Adım seslerini duymamla birlikte cebimdeki bezi yere attım.

Dizlerimi kırıp yerleri siliyormuş gibi yaptığım sırada askerin topuğunu ayak bileğimde hissettim. "Burada temizlik yapmak yasak, sadece banyoda çalışma izniniz var. Haydi, yallah!" diyerek sert biçimde beni itti.

Ezilen etimin acısıyla dişlerimi sıktım ve bezle birlikte yerden kalktım. Kızların yanına döndüğümde belli etmemeye uğraşsalar da ikisinin de yerleri paspaslayan elleri titriyordu. Biz sıcak çatışma ya da operasyon üzerine eğitilmiştik, bu tür bir durumla ilk defa karşı karşıya kalıyorduk.

Banyonun kapısında beliren Ammar yağlı göbeğini titrete titrete içeri girdiği sırada Matilda jakuziyi yıkıyordu. Eğildiğinden ve kadınsı hatlara sahip olduğundan ötürü vücudu gözler önüne seril-

mişti. Genç kadın ne olduğunu anlayamadan Ammar ona yaslandı. Uzvunu Matilda'ya bastırırken İnci'nin çaresizlikle parlayan gözleri bana döndü.

İçerde ne haltlar döndüğünü gören asker kapıdan uzaklaştı. "Neden beni biraz eğlendirmiyorsun, habibi?" diyerek Matilda'nın beline sarıldı.

Önünde durduğum kapıyı sessiz biçimde kapatıp çöp kovasına vurduğum sırada kilidi çevirdim. Metal çöp kutusunun gürültüsü Ammar'ın dikkatini dağıttığı için kapıyı kilitlediğimi anlayamamıştı. Gürültüye olan ilgisini kısa sürede kaybederek Matilda'yı jakuziye itti.

Pis suyla dolu jakuziye düşen Matilda, ani hareket karşısında ufak bir çığlık attı. Yanlış bir hamle de yapmak istemiyordu, bu yüzden benden gelecek işareti bekliyordu. İnci'ye kapıyı tutması için işaret vererek Ammar'a doğru ilerledim. Çoktan Matilda'nın göğsüne doğru uzanmıştı.

Üniformanın uzun eteğini sıyırarak çorabımın lastiğine sıkıştırdığım silahımı çıkardım. Soluk soluğa ve ter içinde kalmış adama arkadan yaklaşarak kolumu boynuna doladım. Silahım şakağına yaslandığında bile bir şeylerin farkında değildi.

"Kirli ellerini kızın üzerinden çek," diye sesli biçimde konuştum, titreyen elleri hareket etmediğinde bağırdım: "Derhâl!"

Kirli suyun içinde geri geri giderek Ammar'dan uzaklaşan Matilda, İnci'nin yardımıyla jakuziden çıktı. Ancak kapının önüne çekilen hiçbir set bizi kurtaracak gibi değildi. Sıcak çatışmanın sesleri işitme sistemime dolarken kilitli kapı zorlandı. İlk darbeye dayandı, ikinci darbede Ammar kollarımın arasından sıyrılmaya çalıştı.

Menteşeler açılarak kapı banyoya boylu boyunca düştüğünde görüş açımıza giren askerlerin arkasında Dünya duruyordu. İçimden lanet okuyarak yağlı bir domuz gibi kulağımın dibinde tıslayan adamı benimle birlikte ilerlettim.

"*Hazzından vazgeçebilen insan kutsaldır* safsatalarını bir de yaratıcısından dinlemek istedik," diyerek silahımın kabzasını sertçe Ammar'ın şakağına geçirdim. "Ancak kendisinin bir sübyancı ve tecavüzcü olduğunu öğrendik."

Sesimden dolayı beni tanıyan Dünya'nın kızıl hareleri bir tilki gibi parıldarken avuçlarında büyüyen ateş topunu üstüme doğru

fırlattı. Ancak Matilda'nın manipülasyonu devreye girdi ve yanında duran askerlerin beynine ilişti.

Anlık olarak askerler Dünya'ya silah doğrulttuğunda bunu fırsat bilen bizimkiler olaya atıldı. Amir, bana ulaşmak isteyen her askeri indirirken Dukha, kapının dışından gelenleri temizliyordu. Ammar'ı zor bela banyonun kapı eşiğine getirdiğim esnada Dünya, Giray'ın esaretinden kurtuldu.

Yumruğu Giray'ın yüzüne inip hemen silahına davrandığında korkuyla nefesimi tuttum. Kalbine nişan alınan kurşundan yuvarlanarak kurtulan Giray, başka bir askerin bacaklarının arasına girdi. Benim yanımda kalan Matilda ve İnci olabildiğince etrafımı temiz tutmaya çalışıyordu.

Avuçları arasında büyüyen alevi ayaklarıma yuvarlayan Dünya'yı Amir engelledi. "O bir kere olur. Bir daha ateşin gölgesi bile Mislina'nın yüzüne vurmayacak."

Okyanus, Dünya'yı yere serip hamlelerini birbiri ardına sıralarken arkasından gelen asker ensesini nişan aldı. Etrafıma göz attığımda kimsenin bu durumla ilgilenemeyeceğini fark ederek Ammar'ı bırakıp askere yöneldim. Yüzünün sol yanına tekmemi geçirdiğim askeri, tek seferde kalbinden vurdum.

Yerde Dünya'yla cebelleşen Amir'e müdahale edemeyeceğimden ötürü arkamı döndüm. Ancak Ammar bıraktığım yerde değildi. Sesli biçimde küfrederek kendi etrafımda döndüm. Sabahlığı gözüme çarptığında ana salona doğru koştuğunu fark ettim. Peşine düşmek için hareket edeceğim sırada ayağıma çelme takıldı.

Dizlerimin üzerine sertçe düştüğümde başımı kaldırarak kimin yaptığına baktım. Az önce bana köpek muamelesi çeken askerdi. Daha o ne olduğunu anlayamadan arkaya doğru yasladığım ellerimden kuvvet alarak bacaklarının arasına tekme attım. Acıyla iki büklüm olurken doğruldum ve ensesinden yakaladım.

"Bir daha hiçbir kadına o şekilde muamele edemeyeceksin çünkü o kadar yaşamayacaksın," diyerek dizimi suratına geçirdim ve geriye doğru yalpaladığı sırada kendi etrafımda dönerek yan bir tekme attım.

Engelimden kurtulmuş olsam da Ammar'ı kaybetmiştim. İnsanların bedenleri arasından sıyrılarak ana salona girdiğimde teras kapısının açık olduğunu ve Etka'nın, Ammar'a diz çöktürdüğünü gördüm.

Tekrar içeriye döndüğümde askerin kalmadığını ama Dünya'nın az önceki kızı rehin aldığını fark ettim.

Kolları arasında korkuyla titreyen kızı umursamadı. "Tek bir adım daha atarsanız tetiğe basarım," dedi düşünmeksizin.

"Kızı bırak," dedi Amir bıkkın bir ses tonuyla. "Gitmene izin vereceğiz ama kıza zarar vermeyeceksin." Elindeki silahı yere koydu ve ayağının ucuyla Dünya'ya doğru itti.

Şüpheyle bizi izleyen Dünya, bizden de aynı şeyi beklediğine dair bir bakış attığında Giray'la göz göze geldik. Bu sırada Amir, açık avucunu aşağı doğru indirmişti. Silahımı istemeyerek yere attığımda herkesin beni takip ettiğini fark ettim. Bizi yönetmekten aynı bir haz alan Dünya, yıkıcı gülümsemesiyle ilerlemeye başladı.

Kızla birlikte yanımızdan geçerek ana salona doğru yürüdü. Bize arkasını dönemediğinden ötürü geri geri yürüyordu. İntikam ateşiyle harlanan gözleri Amir'i buldu ve kuruyan dudaklarını yaladı. Ne yapacağını, neye karar vereceğini o da bilmiyordu.

"Benden sadece karımı değil, tek ve en büyük dostumu da çaldın," dediğinde kırıcı bir sessizlik oluştu. "Tüm bunlara rağmen kanını akıtmamaya ant içmiştim ama yanlış yapmışım."

Kızı itip silahı hızla Amir'e doğrulttuğunda tetiğe basmaya yeltendi ancak sadece yeltenmekle kaldı. Arkasında kalan genç kadın kalbini hizalayarak onu sırtından vurduğunda kan, hiç günahı tatmamış olan küçük kıza kadar sıçradı. Çığlığı, ölümle cebelleştiği için titreyerek yere yığılan Dünya'nın inlemelerine karıştı.

Uğursuz renk hiç vakit kaybetmeden ana salonun halısını boyadığı sırada, bize üniforma vererek yardım eden Kızıl Şafak köstebeği peçesini çıkardı. Hayat bir kere daha kırbacını yüzümde şaklattığında şaşkınlıktan ötürü hareket edemedim. Vera, hâkim olamadığı göz yaşlarıyla birlikte diz çökerek Dünya'nın titreyen bedenini kucağına çekti.

Eğilerek sevgi dolu öpücüğünü ölmek üzere olan adamın alnına bıraktı. Dünya'nın beyazları kayan gözleriyle Vera'ya değil, bana bakıyordu. İstemeden de olsa giderek yanı başında durdum ve hafifçe çöktüm. Kasılıp duran vücudu yüzünden kanlı eli bana ulaşamadı.

Peçemi çıkararak avucunu yakaladım ve yüzüme götürdüm. Kanlı başparmağı elmacık kemiğimde şerit çizerek tenimi okşadı. Elini çekeceğini zannederken işaret parmağı, yanık izinin bulunduğu şakağımda durdu.

"Seni ilk gördüğümde ateşimin dahi küle çeviremeyeceği bir kadın olduğunu biliyordum. Bu yüzden sana âşık oldum," derken ağzından pıhtı pıhtı gelen kanlar çenesinden boynuna akıyordu. "Benimle yaşadıkların sana ceza olarak gelse de benim için öyle değildi. Her ne olursa olsun yanımda geçirdiğin, gözlerine bakarak uyandığım her güne değerdi."

Başını göğsüne bastırarak ağlayan kadın ya da o kadının Dünya'yı öldürmesi onu zerre kadar şaşırtmamıştı. Vera, bana ilanıaşk eden adamı umursamıyordu, sanırım yaşaması onun için değerliydi. Ve eğer böyleyse Dünya'ya gerçekten kıymet veriyor demekti.

Ferini kaybeden gözleri yüzüme son kez baktı. "Bakışlarında farklı manalar aradığımı, kendimce sana anlamlar yüklediğimi söylemiştin ama yanılmamışım. Gördüğüm yangınlar yok oluşummuş, ben ve her şeyimi içinde kül ettiğin katliamlarmış."

Yüzümden kayan eli yere düştü ve gözleri usulca kapandı. Hareket eden göğsü önce duraksadı ve kalbi bir daha işlev görmemek üzere durdu. Vera, büyük bir feryatla Dünya'nın üstüne kapanırken düşmanımın kanlı aşkına bulanmış biçimde önünde oturuyordum. Benzi solan tenine baktıkça onunla olan anılarım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Bana öğrettiği en önemli şey deliliğin bir son olmadığıydı. İnsanın kendinden kaçarak bir şeyler başaramayacağını, kalbi güçlendirenin yüzleştiklerimiz olduğunu göstermişti. Evliliğimiz bir hata, bir araya gelmemiz savaşa sebepti. Bir gün kanının elime bulaşacağını biliyordum ama onun için üzüleceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Belime sarılan kollar, beni kolayca kucaklayıp Dünya'nın ağırlaşan bedeninden uzaklaştırırken son gördüğüm Ammar'ın terasta yana doğru düşen başıydı. Yaşlar ve bulantı ansızın geldi. Hem ağlıyor hem de *kusacağım*, diye çığlık çığlığa bağırıyordum.

Soğuk klozetin önüne oturtulana kadar nerede olduğumun bile farkında değildim. Midemdekiler içimde birikenlerin baskısına dayanamayarak boşalırken arkamda kalan Amir'den ses çıkmadı. Mide öz suyum gelene kadar kustum ve içimde bir şey kalmadığında klozetin önüne oturdum.

Yüzümü yıkayan Okyanus aralıklı biçimde yanaklarımı tokatlıyordu. Boşluğa dikilen gözlerim, şahit olduğu ölümlerden dolayı görmeyi reddetmişti. Koku almayı istemiyordum çünkü aldığım tek

kokusuydu. İlk annemin ölümüne şahitlik ederek lanetlenmiştim ve lanetim gittiğim her yere benimle gelmişti.

"Geçecek, Karagül," diye mırıldandı Dalkıran.

Geçmeyeceğini bile bile...

Uzattığım ayaklarımın uçlarına ne kadar süre baktım, bilmiyordum ama bir zaman sonra yanımdaki hareketlilik de durmuştu. Ensemi ürperten lavabonun soğuk mermeri, yaşadığımı gösteren tek ibareydi. Sızlayan gözlerimden sızan yaşlar tüm yüzümü yıkadı. Burnumu, elimin tersiyle silerek hemen yanımda oturan adama döndüm.

"Dostundu," dedim dolu dolu bir sesle, yüzüme bakmadı ama yutkunduğunu işittim. "Birlikte büyüdüğün ailendi, ben her şey için çok üzgünüm. Ondan nefret ersem de ölmesini istemezdim."

Başım Amir'in omzuna yaslandığı sırada, odaya birkaç polis memuru girdi. Yanlarında Kızık Şafak Birliği'nin timleri duruyordu. Silah sesleri yüzünden otel acil durum ilan edilerek boşaltılmıştı. Devletin polisiyle birlikte gelen birliğin destek ekibi şu anda odalarda bulunan cansız bedenleri topluyordu.

Amir çatışmadan ötürü kaçan insanların kaldığı odalardan birine getirmişti beni. Okyanus yüzümü telaşla yıkadığı için kadının lavabonun üzerine dizdiği bakım malzemeleri yerlere saçılmıştı. Elimin hemen yanında duran tarakta nemli saç telleri duruyordu. İnsanların korktuğu bir durumla biz yaşamak zorundaydık. Ölüm insanın gölgesi gibidir ama biz ölümün gölgesi olmuştuk.

"Dünya," dediğinde Okyanus, bu isim ağzına ağır geliyormuş gibi duraksadı. "Kusursuz olmasa bile kötü biri değildi. Tüm bunların ölümle sonuçlanmasını istemezdi ancak büyütüldüğü zihniyet ona neyi dayattıysa o şekilde davrandı."

Pusula Teşkilatı'nın en büyük vârisi bugün hayatını yitirmişti. Kan soyundan ilerleyen yapılanmanın en önemli zinciri koparılmıştı. Geriye Kırca kalmıştı ancak herkes yok olduktan sonra onun da pek bir işlevi kalmamıştı. Kötü olsalar bile kanlarının elime bulaşmasını istemezdim. Dünya'nın kanının sürüldüğü yere dokunduğumda artık temiz olduğunu fark ettim.

"Yıkadım," dedi Amir anlamlı bir sesle. "Temizlendi Mislina, insanların canını almak doğru bir şey olmasa bile güzel bir amaç uğruna bunu yaptın. Sen kazandın, intikamını aldın, insanlığın geleceğini aydınlattın."

"Sen de gitme," diyerek burnumu omzuna bastırdım. "Seni kaybetmek istemiyorum, lütfen bundan sonra bugüne kadar yaşayamadığımız ne varsa yaşayalım."

Kısa saçlarımı geriye sıyırarak inançlı biçimde dudaklarını başıma bastırdı. Kolunu etrafıma dolayarak beni kendine çekti. Şiddetle çarpan kalbine avucumu yaslayarak kısa bir an gözlerimi yumdum. Aradan ne kadar geçtiğini bilmesem de vücudumuz yorgun olduğu için soğuk banyoda sızdığımızı anlamıştım.

Sızlayan gözlerimi araladığımda çekingen bakışlarla bizi izleyen Matilda'yı fark ettim. Banyonun eşiğinde durmuş, yüzüne sirayet eden dehşet ifadesinin kalıntılarıyla bize bakıyordu. Amir'in kolunu yavaşça benden uzaklaştırarak uyanmaması için uğraştım.

Yanımdaki adamın asker olduğunu bazen unuttuğumu o an anladım. Çünkü Okyanus çoktan gözlerini aralamış, dikkatle karşısındaki kadına bakıyordu. Matilda, bir şey söylemek ister gibi ağzını araladı ancak sesi çıkmadı. Amir oturduğu yerden kalktı ve ekşittiği yüzüyle ensesini ovaladı. Kanlı kol manşetlerini geriye doğru kıvırıp yüzüne su çarptı.

Banyondan çıkmadan önce, elini Matilda'nın omzuna koyup anlayışlı biçimde pat patladı. Bizi yalnız bıraktığı sırada ben de yerden kalkıyordum. Soğuk içime dolduğu için biraz titriyordum. Banyodan çıkıp odada yer alan koltuklardan birine oturdum ve elimi yanımdaki boşluğa koydum.

Matilda mesajımı alarak yanıma yaklaştı. Anlaşılan yalnız olmamız onu rahatlatmıştı. Yatağın ayak ucunda duran pufun üzerinde ince battaniyeler yer alıyordu ve genç kadın üşüdüğümü anlayarak bir tanesini alıp bana uzattı. Postallarımı çıkararak ayaklarımı altımda topladım ve olabildiğince battaniyeye sarındım.

"Aslına bakarsanız, yani bakarsan Mislina, sizi rahatsız etmek istememiştim," diyerek ne diyeceğini bir süre düşündü. "Ammar'ın taciz ettiği genç kız kimseyle konuşmuyor ve bir çeşit şok geçirdiği için yataktan çıkmıyor. Tanık oldukları ve o adamla yaşadıkları bilinçli hareket etmesine engel oluyor."

Küçük kızın gözlerinin önüne düşen siyah saçları zihnime üşüştüğünde içim burkuldu. Bunları yaşayan, bunların yaşatıldığı ilk kadın değildi. Şimdiki olaylarda bile iş bir şekilde kadınlara zulme dönmüştü. İç çekerek Matilda'nın devam etmesini bekledim.

"Nedenini bilmiyorum ama seni istiyor," dedi şaşkın bir sesle, duyduklarını kaşlarını çatmama neden olurken anlamlandıramadım. "Ağlaması kesildiğinde birkaç kelime etti ve o da senin tarifindi. Eğer gelmezsen sağlık ekipleri uyuşturucu iğne yapacak, bu da elinin kolunun yeniden zorla tutulması demek."

Matilda'nın harelerinde gördüğüm yansımam benden başka herkese benziyordu. Koltuğun kenarında büzüşmüş olan, kül renkli kadın ben değildim. Çenemi hafifçe aşağı doğru eğerek beni nerede görmüş olabileceğini düşündüm. Yüksek ihtimalle Dünya, kızı rehin aldığında beni fark etmişti. Ben de diğerleri gibi ona yabancıydım ama bana yakın hissetmişti.

"Ben şu anda ona yardımcı olabileceğimi sanmıyorum." Konuşurken vicdanım sızlıyordu, Matilda umutsuzlukla yüzümü inceledi.

"O odaya dönmek istemediğini biliyorum ama her şey dışarıya çıkarıldı ve temizlendi," dediğinde sessiz kaldım ve başımı kaldırarak askerimi izledim. "Benden haber bekliyorlar, gitsem senin için daha iyi olur."

Kararsız biçimde bana baktı ve odadan ayrılmak için arkasını döndü. Yavaş ama kararlı adımlarla çıkış kapısına kadar gitti. Genç kızın tekrar hırpalanmasını istemiyordu. Ailesine götürülecek olsa bile zorla uyutulacaktı ve bu durum onu yeniden incitecekti.

"Bekle," dedim kararımı değiştirmeden önce, battaniyeyi omuzlarımdan sıyırıp koltuğun üstüne bıraktım. "Ben de geleceğim."

Birlikte odadan çıktığımızda cinayet bürodan gelen görevlilerin son torbayı taşıdığını gördüm. Fermuarlı kılıf, midemin tekrar havalanmasını sağlarken ses etmemeye çalıştım. İki kanatlı kapı sonuna dek açılmıştı ve içeride bizimkilerden birkaç kişi vardı. Giray kollarını göğsünde bağlamış, feri sönmüş hareleriyle içeriye doğru bakıyordu.

İşittiğim ağlama sesi, bizimkilerin neden burada olduğunu bana anlattı. Beni fark ettiklerinde birkaç adım geriye çekildiler. Koltukların yanında bekleyen sağlık görevlileri, Amir'den kısa bir onay aldı ve çantalarıyla birlikte dışarıya çıktılar. Ne yapacağımı bilemez hâlde üzerime göz gezdirdim, kurumuş kanla kaplı kıyafetin üst kısmını hızlıca çıkardım.

Dar, siyah bir bluzla kalan üst bedenim, zaten üşüdüğüm için daha beter ürperdi. Yatağın ortasında kara bir kelebek gibi duran genç kız, beyaz çarşafların arasında parlıyordu. Adım seslerimi fark

ederek başını kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Gülümsemeye benzeyen mimikleri, bana *iyi ki buradasın* der gibiydi.

"Geldin," dedi büyük bir hevesle ve dizlerinin etrafına sardığı ellerini çözerek bana doğru koştu, kolları boynuma dolandığında ellerim havada kaldı. "Beni kurtaracağını biliyordum, bizi kurtaracağını biliyordum."

Yaşlı gözlerle yüzüme burada olduğuma inanamıyormuş gibi baktı. Meraklı parmağı anlık bir gafletle şakağıma uzandı ve yanık izine dokunmaya çalıştı. Çalıştı çünkü o dokunamadan elini bileğinden yakaladım. O yara izi kimsenin görmesini ya da dokunmasını isteyeceğim türden bir şey değildi.

"Neden benim gelmem için bu kadar direttin?" diye sordum göz ucuyla kapı ağzında endişeyle bizi izleyen kişileri gösterirken.

Omzumun ardında kalan ekibime bir bakış atarak omuz silkti. Hamlesini engellemiş olduğum için gözleri kırgın bakıyordu. Bakmak istemediğim hareleri benimkilerle aynı renkti. Hatları neredeyse benimle birebirdi, bu durum bana geçmişte kalan o küçük kızı hatırlattı.

"Senden başka kimseye güvenmiyorum; üstelik sana sadece ben değil, herkes güveniyor," dedi büyük bir hevesle. Çocuktu işte, beni görmüş olmak tüm dertlerini hiç olmamış gibi silmişti. "Annem, isminden yola çıkarak senin de bizim gibi Arap kızı olduğunu söyledi. İlk başta anneme inanmasam da *Google*'da bulduğum eski resimlerin bize çok benziyor."

Neredeyse gülecektim, ayağımın altındaki halının ipliklerine kadar dolmuş kanlı bir odada dikiliyor olmasaydım. Küçük kız en fazla on yedi yaşındaydı, yaşına göre de biraz fazla çocuksuydu. Ağlamaktan kıpkırmızı kesilen gözleriyle bana alttan bir bakış attı.

"İstersen seni ailenin yanına ben götürebilirim," dediğimde ikinci kez kollarını etrafıma sardı, üstünde ipek bir gecelik vardı ve yeni yeni oturan vücudu herkesin gözü önündeydi. "Kıyafetlerini değiştirdikten sonra buradan gideceğiz."

Temiz kıyafetlerle gelen Vera, benim bugün giydiğim feraceyi getirmişti. Küçük kız Vera'dan aldığı kıyafetlerle banyoya ilerledi ve kapıyı arkadan kilitledi. Amir ve Giray odanın dışına doğru çekilmiş, mahremiyet sağlamaya çalışıyorlardı.

"Merak etme, günlük hayatındaki kıyafetleri bu şekilde ve onları giyerse rahat edecek," diyen Vera sakinleşmişe benziyordu, özensizce

yüzüne dökülen kızıl tutamlar güzelliğinden bir şey çalmamıştı. "Ailesi sana minnettar olacak."

"Dünya'yı durdurmak için ayağına sıkman da yeterliydi, öldürmen gerekmiyordu," dedim acımasız biçimde çünkü Dünya'nın ölmesi onu mahvetmişti.

"Görevim buydu, Mislina. En başında ona yaklaşmak için gönderildim. Onu sevmek planlarımın içinde yoktu ama oldu bir şekilde. Eğer hayatta kalsaydı kan bağından dolayı Pusula Teşkilatı yeniden kurulabilirdi, bu kadar can kaybından sonra bunu göze alamazdım." Bana yaptığı açıklamayla ne kadar haklı olduğunu fark ettim.

Dünya veliahttı. Kanın sahibi, saltanatın taşıyıcısıydı. Ölümü birçok düğümü çözerken yaşamı her şeyi yerle bir edebilirdi. Yine de ona âşık olan bir kadının silahından çıkan kurşunla hayatını yitirmesi acıydı. Vera, ömrü boyunca ağırlığını üstünde taşıyacaktı.

"Emin ol, Dünya'dan zerre kadar hazzetmiyorum; söylediklerimi sadece senin için söyledim," dediğimde durgun bir sesle, yaşlarla dolu gözleri beni onayladı.

"Kabullenemese de seni seviyordu, krematoryumda yaşadıkların için günlerce kendini suçladı. Ona göre Amerika'dan dönmeseniz bunların hiçbiri olmayacaktı," diyerek içli bir nefes verdi. "Sanırım krematoryum felaketinin en güzel yanı yüzüktü. O yüzüğün gizemini çözüp bir şeyler başaracağından emindim."

Yüzüğü ceketimin cebine atan kişinin Vera olduğunu duymak, ikinci bir şaşkınlığa neden oldu. Demek ki başından beri bana yardım etmeye çalışıyordu. Pusula Teşkilatı'nın gerçekleştireceği operasyon ve suikastları Kızıl Şafak Birliği'ne Vera söylüyordu. Uzaktan olsa bile bize çok yardımcı olmuştu.

Elimde olmadan büyük bir minnetle karşımdaki kadına baktım. *Başardık*, dediğimiz her şeyin arkasında onun da payı vardı. Pusula Teşkilatı'nın Kızıl Şafak Birliği'nden ayıran en önemli unsur *biz* duygusuydu. Pusula'da herkes bireyseldi ve kendi yeteneklerinin dâhil olduğu egolar üzerinden yürüyorlardı. Ancak birlikte hepimiz birimiz içindik.

Banyonun kapısının açılmasıyla birlikte bakışlarımı Vera'nın üstünden çektim, küçük kız yeşil ferace ve suflenin içinde bir çiçek gibi açmıştı. İnsan rahat ettiği zaman mutluydu. Hem buradan gideceği için hem de ona eşlik edeceğim için huzurluydu. Heyecanlı elini bana uzattığında anlayamayarak yüzüne baktım.

Sabırsızca elini salladı ve elini tutmamı istediğini fark ettim. Normal şartlarda insanlarla tensel temasa geçmeyi seven bir yapıda değildim. Bana kalırsa ona eşlik etmem yeterliydi ama kendisini güvende hissedemediğinden belli bir sıcak bekliyordu. Küçük elini kavrayarak Giray'ın muzır bakışları altında otelden çıktım.

Aldığımız istihbaratlar doğrultusunda küçük kızın Eski Kent'teki evine doğru yola çıktık. Zırhlı aracın arka koltuğunda oturmuş, başını omzuma yaslamış olan kıza bakmamaya çalışıyordum. Çünkü bir başkasına sevgi gösteriyor olmak, benim gibi biri için oldukça yeni bir durumdu.

Annem karnında bir bebekle öldürülmemiş olsaydı, benim de bir kardeşim olacaktı. Nedense ölen bebeğin erkek olduğunu düşünüyordum. Gözlerim karşımdaki adama gayriihtiyari biçimde değdi. Küçük kızın bir kırlangıç yavrusu gibi bana sığınmaya çalışıyor olması dikkatini çekmişti.

Dalkıran da bir oğlunun olmasını istiyordu. Rüyasını dahi görmüştü, adını *Akbora* koyacaktı. Ardından bir fırtına getirecek kadar dürüst olan demekti. Geldiğimiz son noktada fırtınalar dinmişti. Teşkilatın bütün ayakları, bir daha hiç var olmamak üzere denizin dibine gömülmüştü. Akbora için parlak bir gelecek kurulabilirdi.

"Adımı sormadın ama ben yine de söyleyeceğim, adım Siyara." Sessizliği bölen küçük kız düşüncelerimi etrafa savurdu. "Siyara, kutsal ve mübarek olan demektir. Bu ismi bana babam koydu."

Sona doğru duygu karmaşasına boğulan sesi içimi ezdi. "Baban neden böyle bir duruma düşmene izin verdi, Siyara? Senin Ammar'ın yanında ne işin vardı?"

Küçük kızın yatakta tortop olarak büzüşmüş olan hâli zihnimde tazeliğini koruyordu. Savunmasız olduğunun bilincinde olarak Ammar'ın yaptırımlarına boyun eğiyordu. Ancak Ammar'ın bulunduğu emirlik ile Siyara'nın yaşadığı Eski Kent arasında yaklaşık bir buçuk saatlik bir mesafe vardı. Evinden o kadar uzaklaşabilmesi mümkün değildi.

"Mıntıkacılar kurban ayinleri için kadın topluyorlar artık," diyerek kucağındaki parmaklarıyla oynamaya başladı. "Babam ne kadar saklamaya çalışsa da bir kızı olduğunu öğrendiler. Ben babamın tek kızıyım Mislina, diğerleri hep erkek."

Bugüne kadar babasının gözdesi olarak büyüdüğü, gözlerindeki ışıltıdan belli oluyordu. Mıntıkacıların elinden Ammar'ın yatağına

üşmesi zor değildi. Kim bilir, toplanılan diğer kızlar nerede ve ne şekilde, nelerle karşılaşmıştı? Gerçi artık kimse kolay kolay bir eylem yapamazdı. Pusula Teşkilatı karanlık bir dehliz gibi kendi balçığına gömülmüştü.

"İslam dininin bu kadar yoğun olduğu bir ülkede, nasıl onların uydurduğu kıyamet algısına göre kadın kurban ediyorlar, anlamış değilim," dedim huzursuzca yerimde kıpırdanırken.

"Elbette Pusula'nın dinine göre hareket etmiyorlar ama bizim eski kültürümüzde kız çocukları canlı canlı gömülürdü," dediğinde tüm o günahsız canların toprağı eşeleyen tırnaklarını sinemde hissettim. "Bu yüzden kadınları kurban etmek, bizim toplumumuzda laneten arınmak demek. Babam yapmadı ama... Beni hiç kimseye vermek istemedi."

Siyara göğsünde tüten acısı ve umuduyla şu zamanda tutunabileceği tek dal olan ailesini savunuyordu. İnsanın kanını taşıdığı, karnında yaşam bulduğu da olmazsa kimi vardı ki acımasız hayatta? Kendimden örnek verecek olursam, etrafımda ailem diyebileceğim kimsem yoktu. Ben ailemi kendim kurmuştum.

Amir, konuşulanları duymak istemiyor olacak ki camı indirdi. Giray kafasını hafifçe sağ yana yatırmış, kısık bakışlarıyla arada sırada Siyara'ya bakıyordu. Hiç şüphesiz dünyanın erişmiş olduğu zalimliği tartıyordu. Pusula Teşkilatı insanlığın sahip olacağı tüm değer ve normları elinden almıştı.

İnanmak en zorlu zamanların rehberidir, bu yüzden tüm din ve ahlak anlayışını altüst etmişlerdi. Kadınlar karnını doyurabilmek için bedenini, erkekler başlarına gelen felaketten kurtulmak için kanlarını feda etmişti. Çocuklar zehirli bir zihniyetle doldurulmuş, sözde yetenekleriyle dünyayı ele geçirebilecekleri vaadi verilmişti.

Üst tabaka, yine piramidin en üstünde kalmaya devam etmişti. Açıkçası onlar için değişen pek bir şey yoktu. Aksine teşkilatın başarılı olması için ellerinden gelenin fazlasını yapmışlardı. Hastalığın tezahürü bombanın pimiydi, çektikleri günden bu yana hiçbir şey aynı olmamıştı.

Yaşanan bu kadar olayın ağırlığı göğsüme çöküp içimi daraltttığında derin bir nefes almak için camı indirdim. Dolambaçlı sokakları süsleyen alçı taşından yapılma evler birer yıldız gibi göz kırpıyordu. Serinleyen hava yüzümü okşarken kepenkleri indirilmiş dükkânlardan taşan parfüm kokuları odunsu notalar taşıyordu.

Kızıldeniz'in ihtişamlı görüntüsünü kesen sokaklardan birinde durduğumuzda, Siyara tedirginlikle etrafa baktı. Anlaşılan hâlen daha kendini güvende hissetmiyordu. Yol üstündeki Kızıl Şafak Elçiliği'nde üstümüzü değiştirmemiz iyi olmuştu çünkü Siyara'nın ailesinin karşısına kanlı üniformayla çıkmak istemiyordum.

Bizden önce gelen araçtaki timler, etrafın güvenliğini kontrol ederek belli noktalara yerleşmişti. Kısık ışıklı sokak lambasının önünde duran arabanın kapısını açtım. Önce ben indim, peşim sıra da Giray ile Amir geldi.

"Kızın yerinde olsam ben de araçtan çıkmazdım." Etrafa göz gezdiren Giray oldukça huzursuz görünüyordu.

Konakların ahşap kapılarına asılı duran örgülü saçlar, rüzgârın çaldığı ıslıkta bir çan gibi sallanıyordu. Tellerin titreyişi, yapılan haksızlığa karşı bir haykırıştı. Okyanus, sayısız kere ölümü görmüş bir adam kadar kasvetliydi. Bir şey diyemedi, sadece Siyara'nın evi olarak düşündüğüm kapının önüne gitti.

Açık kapıdan içeriye eğildim. "Ailen senin için çok endişelenmiş olmalı, muhtemelen sen de onları görmeyi çok istiyorsundur," dedim yumuşak olmaya çalışarak ancak Siyara hareket etmedi. "Hem ben zaten buradayım, olağan dışı bir durumda asla başına bir şey gelmesine izin vermem."

Sularla titreşen göz bebeklerinde çaresizlik kulaç atıyordu. Tarihin görmek istemeyeceği bu tablo karşısında dilim damağım kurudu. Ne denilebilirdi ki... Bir kadının hem cinsen hem ruhen varlığına yapılan gasptan sonra ne denilebilirdi? Ancak bir kadının yarasını yine hemcinsi sarardı.

Elimi uzattım. "Haydi, Siyara," dedim cesaretlendirmek istercesine.

Titreyen soğuk parmakları avuçlarıma değdiğinde yüreğinin nasıl da savunmasızlıkla çarptığını hissettim. Küçük kızın elini tutup araçtan inmesine yardımcı olduktan sonra diğer kolumu etrafına sardım. İpek kumaştan yapılan kıyafetlerine, alışık olmadığı şekilde farklı cisimler temas etti. Bunlar benim silahlarımdı, onun gözleri önünde başkalarının canını alan silahlardı.

Amir birkaç defa kapıyı tıklattı ve geriye çekildi. Çok geçmeden ahşap kapı büyük bir gıcırtıyla aralandı. Esmer teninde dahi parıldayan yaralarından kan akan adamın keten tuniği kırmızıya boyanmış-

ti. Kan çanağına dönen gözleri önce kapıyı çalan Amir'e değdi, daha sonra da omzunun üstünden bize kaydı.

Kızını seçen gözleri yaşlarını akıtmaya başlayınca bu anın içinde olmak istemediğimi düşündüm. Siyara, kısa süre önceki enerjisini kaybetmiş biçimde hıçkırdı, kollarının arasında iki büklüm olurken ne yapacağımı şaşırdım. Açtığı kapıyı öylece bırakan adam hiç vakit kaybetmeden kızına doğru koştu.

Babası yavrusunu kucaklarken geriye doğru birkaç adım attım. Siyara her an kolları arasında toz bulutuna dönüşecekmiş gibi hareket ederken samimiydi. Yüzündeki yaralar kızını vermek istemediğinden ötürü oluşmuş olmalıydı. Yanımda duran Giray, bu tabloyu hiç görmek istemiyormuş gibiydi.

"Babasının kutsalı, babasının evinin tek sultanı gelmiş," derken hem ağlıyor hem de kızını bağrına basıyordu. "Rabb'ime şükürler olsun, Siyara, seni bana verene hamdolsun."

Adamın dilinden dökülenler içime sayısız kez iğne batırırken hiçbir vakit babam tarafından böyle karşılanmayacağımın farkındaydım. Benim babamın bana bakarken gözleri gülmezdi, dünyayı ikiye katlayabilecek bir nefretle beni izlerdi. Şefkatten daima uzaktı ilgisi, yardımı bir sonraki güne uyanabilmem içindi.

Sesleri işiten Siyara'nın annesi ve kardeşleri konağın kapısına biriktiğinde karşılaştıkları görüntüyle yerlerinde duramadılar. Dört erkek çocuğu, çiçeklerin etrafını saran kelebekler gibi ablasının etrafında pervane oldu. Annesi hem ağlıyor hem de kızını öpüyordu.

Oldukça duygusal geçen seremoniden sonra mütevazı sayılacak konağın içine girdik. Avludaki sekilere oturduğumuzda neredeyse birbiriyle aynı boyda olan erkek çocukları yerde bağdaş kurup büyük bir dikkatle bizi izlemeye başladı. Siyara'nın annesi erik hoşafı getirerek ikram ettiğinde geri çevirmedik.

"Bu deccalları başımızdan siz indirdiniz: sadece benim kızımı değil, herkesi kurtardınız." Minnetini belli eden orta yaşlı adam hâlen daha ağlıyordu, kızı babasını sakalından öptü. "Böyle devam etseydi Siyara son olmayacaktı, her şey daha beter bir hâl alacaktı."

"Biz üzerimize düşeni yaptık, kızınıza kavuştuğunuz için mutluyuz. Çünkü bugünlerde kimsenin kavuşacağı bir ailesi kalmadı ne yazık ki," diyen Giray, hoşaftan büyük bir yudum alarak teşekkür niteliğinde Siyara'nın annesine başını salladı.

Açık televizyonda birkaç saat öncesinde yaşanılanlar gösteriliyordu. Etka, Ammar'ı öldürmeden önce her şeyi kayda almayı başarmıştı. Ensesinden tuttuğu barondan iğrendiği her hâlinden belliydi. Ekranın içine içine baktı, terden bebek saçları alnına yapışmıştı ama saçları sımsıkı biçimde atkuyruğuydu. Göz bebeklerinde acıma ya da tereddüde dair tek bir emare dahi yoktu.

"Asıl sizin gibi insanların nefes alıyor olması kıyamet sebebi," dedikten sonra tetiğe bastı. Adamın başından fışkıran kan bir boya gibi etrafa saçıldığında cansız bedeni balkona yığıldı. Kanlı ellerini havaya kaldıran Etka, son görevini yerine getirmekten ötürü gururluydu.

Boğazım görüntü karşısında kuruduğu için hoşafımdan bir yudum almak istedim. Ancak elimi yüzüme yaklaştırdığımda tenimden yayılan kokuyu duyumsadım. Ağır metalik koku ya sinüslerime sinmişti ya da ellerimi iyi yıkayamamıştım. Yine de hoşaftan büyük bir yudum aldım.

Erik tadı dilimi buruştururken midemdeki acı suyla karıştı. Hızlı biçimde ağzıma tırmanan safrayı, elimi ağzıma kapatarak engelledim. Midemin bulandığını anlayan Siyara'nın annesi tez canlı biçimde beni lavaboya götürdü.

İçimdekiler, kapağı açılan bir baraj gibi dökülürken burnuma gelen kan kokusuyla daha beter öğürüyordum. Midemde bir şey kalmayıncaya dek kusarken gözlerimden yaşlar akıyordu. Büzüşen midem durulduğunda klozetin kenarlarına tutunarak ayaklanmaya çalışım ama olmadı.

Titreyen dizlerimin üzerine çöküp üşüdüğüm için kollarımı etrafıma sardığım sırada Amir yanımıza geldi. Tek hamlede beni kucaklayarak kadının tarif ettiği odaya götürdü. Başımın altına konulan yastık ve üzerime örtülen pikeyle titremelerim diner gibi oldu.

"Karagül," diye mırıldandı Amir yalvarırcasına.

Siyara kaynattığı nane limonu ahşap sehpanın üstüne koydu ve annesinin ıslak bezle yüzümü temizlemesini izledi. Serinlik daha beter bir hâlde etrafımı sardığında kadını itmeye çalıştım ama buna engel oldu. Yaptığı işi yaklaşık on dakika daha sürdürdü, bu zaman diliminde bilincim gidip gelmişti.

Pikeyi çekerek üniformamın iliklerini açtı. Sporcu atletimi sıyırdıktan sonra midemin kasılmaktan ötürü ağrıyan kısımlarına masaj yaptı. Parmakları kasılan bölgeyi yumuşatırken titremem dinmişti. Ellerini biraz daha aşağı indirerek beni hafifçe yokladı ancak bir şey

hissetmedim. Parmak boğumlarının baskısını aniden kasıklarımda hissedince elimde olmadan çığlık attım.

Birbirine yapışan gözlerimi aralamaya çalışarak ellerini ittim. Kadın doğrulmama yardımcı olarak Siyara'nın getirdiği nane limonu içirdi. Kendine gelen bilincimle birlikte ahşap tavanlı odanın içinde duran eski tip koltuklara baktım. Camın önünde duranda ben yatıyordum, Amir hemen çaprazımda yer alan berjerdeydi.

"Korkulacak bir şeyi yok, merak etmeyin," dedi kadın boşalan bardağı Siyara'ya uzatarak, iyi olduğumdan emin olana kadar gözlerini üstümden çekmedi. "Hamileliğinin ilk aylarında ve görünen o ki biraz ağır geçirecek."

Kadının ağzından dökülenlerle birlikte harelerim Amir'e değdi. Okyanusta çağlayan şaşkınlık, yerini saniyeler içinde büyük bir coşkuya bıraktı. Onu görebilecekmişim gibi eğilerek karnıma baktım. Kıyametin eşiğinden dönen dünyaya doğmak isteyen bebeği sorguluyordum. Ve o bebek bir süredir benim içimdeydi.

Benimle birlikte düşünüp benimle aynı anda uyuyordu. Kim bilir, hissettiğim adrenalin karşısında nasıl tepki vermişti? Onu öğrenmemin üstünden saniyeler geçmesine rağmen, onun için endişelenmem irkilmeme sebep oldu.

"Sağlıklı ve içeride olduğuna eminim ama yine de siz en kısa sürede bir doktora görünün," diyen kadın pikeyi üzerime biraz daha çekti. "Haydi kızım, biz çıkalım. Biraz dinlenirse daha iyi hissedecektir."

Siyara, annesiyle birlikte odadan çıktı ve kapıyı örttü. Yanımda bir korkuluk gibi asılı duran ellerimi bedenime yaklaştırmaya çekiniyordum. Elim tenime değse ona dokunacakmışım gibi hissediyordum. Anlaşılması güç hislerle boğuştuğum esnada Amir önümde diz çöktü.

İri avuçları karnımı kapladığında benden daha çabuk kabullendiğini fark ettim. Aniden gelen bu haber ikimizi de şaşkına çevirmişti. Alnını karnıma yaslayarak derin nefesler aldı. Onu görüyormuş gibi hafifçe gülümsedi ve doğruldu. Dudakları şakağımdaki yarayı arşınladı.

"Sana günün birinde bir oğlumuz olacağını söylemiştim," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Erkek olduğunu kim söyledi?" Neyin münakaşasına girdiğimi bilmiyordum.

Çünkü içimde yeni hayatın filizlendiğini az önce öğrenmiştim. Ben köküme kadar çürümüş bir ağaç olduğumu düşünürken benim dallarım meyve verebilecek şekilde büyümüştü. Umutsuz çorak bir toprağım derken güneşi gören filizlerim bir umut toprağı delmeye çalışmıştı. Annesiyle eksik, babasıyla kırık bir geçmişi olan genç bir kadınken anne olmaya aday gösterilmiştim.

"Duyduklarım doğru mu? Yoksa şu sıralar daha sık türbülansa maruz kaldığım için kulaklarım yanlış mı duyuyor?" diyerek odaya bodoslama dalan Giray, üstündeki ölü toprağını atmışa benziyordu.

Koşar adım gelerek önümde çömeldi. Umut dolu gözlerle beni izlerken başımla onayladım. Onayım abartılı tepkisini sürdürmesine neden olduğunda elimde olmadan tebessüm ettim. Amir, şebeğin mutluluğunu doyasıya yaşamasına izin verdi.

"Mislina, kendini biraz daha iyi hissettikten sonra gidelim," dedi ihtiyatla beni incelerken. "Gerekli olan her şeyi birliğe döndükten sonra hallederiz."

Durumum bir saat sonrasında daha iyi olduğu için ayaklanmıştım. Siyara ve ailesi minnetini belli ederek tekrar teşekkür etti. Küçük kızın sarılışına bu defa karşılık verdim. Çünkü onu bir daha görmeyecektim. Annesi sıcak bir karşılamayla bana gülümsedi ve yeni öğrendiğim hamileliğimi dikiklemedi.

Zırhlı araç bizi ekibin geri kalanının bulunduğu karargâha götürdü. Uçağımız gece yarısından sonra kalktı ve tüm yolculuk süresince uçağın odasında uzandım. Amir, ufak bir sıcak su torbası getirerek karnıma koymuştu. Sebzeli, baharatsız çorbayı içip uykuya dalmıştım.

Türkiye'ye inişimizin ardından herkes birlikteki odasına koşar adım gitti. Duş almama yardımcı olan Okyanus sabırla vücudumu kuruladı ve en kalın pijamalarımı giydirdi. Yorganın altında beni sevgisinin sıcaklığıyla ısıtırken üşüyen burnuma dudakları değiyordu.

"Evlenelim bir gün, Karagül," diye mırıldandığında uykuyla uyanıklık arasında bir yerde geziniyordum. "Bir çocuğumuz olsun; bana benzerse sanatçı olur, sana benzerse güzel olan her şeyin eş anlamlısı olur."

"Evlenelim bir gün," diye tekrarladım onu. "Bir çocuğumuz olsun; bana benzerse cehennemde açan bir çiçek olur, sana benzerse tüm dünyayı bir bakışıyla durdurur."

"Geceler sizinle güzel," diyerek burnunu boyun girintime soktu, sıcaklığı iliklerime süzüldü.

"Geceler, kıyamet tarihe gömüldüğü için güzel."

Ertesi gün uyandığımızda güneşin yeni bir yaşamın üstüne doğduğunu biliyordum. Kızıl Şafak'ın üniformalarını son kez giyerken aynanın karşısındaydım. Yüzümün sol tarafına vuran ışık, formanın renklerini ortaya çıkarıyordu. Rütbemi gösteren yıldızlar, zincirlerin yardımıyla göğsümün üstüne yerleştirilmişti.

Askerî ceketin altında kalan göbeğime değen parmaklarım, orada bir yerlerde olan sıcaklığın varlığıyla titredi. Sanırım daha ne olduğunun ben bile farkında değildim. Yüzümde yer edinen sakin ifademle banyodan çıktım ve postallarımı giymek için yatağıma ilerledim.

Kişisel eşyalarımızı toparlamakla uğraşan Amir, ayakkabıları giymek için eğildiğimi fark ettiğinde buna izin vermedi. Hızlı birkaç adımın yardımıyla yanıma geldi ve postalları giymeme yardımcı oldu. Bu hareketiyle tarif edemediğim bir değer duygusuyla kaplandım.

"Hamileliğinin çok başındasın ve bana kalırsa yeterince darbe aldın. Bu süreçten sonra daha fazla dikkat etmeliyiz," diyerek kirpiklerinin altından gözlerimin içine baktı, çocukluğunu dahi yaşamasına izin verilmeyen bir adam nasıl baba olabilirdi, bilmiyordum. "Hayatını ona göre ayarlamalısın, Karagül."

Postallarımla olan işini bitirir bitirmez yarım bıraktığı işe geri döndü. Şövalesini ve boyalarını özel kutusuna muntazam biçimde yerleştirirken sessizdim. İnsan hayatında bir şeylerin olmasını çok istediğinde ve bu gerçekleştiğinde inanamıyordu. Geçmiş gözümün önünden bir film şeridi gibi aktı geçti.

Veda etmekte zorlandığım durum galiba kaostu. Çünkü intikamın ve yıkımın içine doğduğunuzda normal olan hiçbir şey size gerçekçi gelmiyordu. Vücut kasılmaya, beyin sürekli endişelenmeye alışıyordu. Şimdi düşünüyordum da kalıcı yaralarım ve unutulmayacak yaşanmışlıklarımla ne kadar normal yaşayabilirdim?

"Neredeyse girmeye hazırız," diyerek topladıklarına son bir defa göz attı Amir, okyanusları sıcak dalgalarla üzerime esti. "Kahvaltıya insek iyi olur, muhtemelen herkes seni bekliyordur."

"Kurşun askerlerime veda edecek olmayı hâlâ kabullenemiyorum." Sesim parça parça çatlarken harelerim elimde olmadan tuzlu

sularla kaplandı. "Sanki onlar olmadan eksiğim, ben olmazsam da onların başı belada olacak gibi hissediyorum."

Neler hissettiğimi çok önceden anlayan Amir, anlayışlı bir sessizlikle beni dinledi. Kendisi uzun zamandır bugünü beklediğinden ötürü pek de hüzünlü değildi. Daha çok içinde ben ve bebeğimizin olduğu bir dünya tasarladığı çok belliydi. Yerimden doğrularak küçük bir yığın oluşturan çantalarımıza göz attım.

"Vücudun alışkanlarını devam ettirmenin bir yolunu arıyor, bu yaşına kadar yarın için endişelenmediğin bir günün dahi olmamış. Şimdiyse her şeyin bitmiş ve askerlerinin tıpkı istediğin gibi kendi hayatlarını yaşayacak olması sana ağır geliyor," derken hislerime ayna tutuyordu.

Pusula Teşkilatı'nın elinde tuttuğu yörünge, insanlığın saf bilincini tahakküm altına almasıyla oluşmuştu. İnançları büyük bir temele dayanıyordu, lahitte gördüğüm yedi adam *druid*[5]lerden oluşuyordu. Safkan üstün insan ırkından gelmeleri muhtemeldi. Teşkilat gücünün ana enerjisini ve yönetim stratejisini bu yedi adamdan alıyor olmalıydı.

Ülkelerin merkez kentlerinin altına yerleştirilen tesisler zamanla dallanıp budaklanmış, insanlığın gen yapısına kadar aktarılmıştı. Bu durum sosyal medya, politika ve teknoloji öncüleri olan baronlar sayesinde gerçekleşmişti. Öldürdüğümüz ana baronlar teşkilattaki grubun aile fertleriydi, diğerleri global şaklabanlardı.

Birbiri ardına dizilen düzenekte tek bir çatlak dahi yoktu. Her şey içeriden dışarıya doğru sekteye uğramadan devam ediyordu. Değiştirilen bilince, üstün ırkın ne kadar kutsal olduğunu aşılandı ve Fetüs-IV-32 beklenen yıkımı gerçekleştirdi. İlk ve en vurucu darbeydi, onun hasarını toparlayabilmek için bugün bile çalışmalar sürüyordu.

Teşkilat sonuna kadar direnmişti, insanın fıtratında yer alan manevi materyalleri bir mermi gibi kullanmıştı. Sonuncusu tezgâhlanmış kıyametti, dinin yönlendirici gücünün ne kadar büyük olduğu Orta Çağ'da yaşanan olaylara bakacak olursak çok açıktı. Bizler zehirli bitkiyi yüzünden temizlememiştik, boğazımıza kadar balçığın içine batıp köklerini sökmüştük.

Vera, Thomas'ın çözümlenemez biçimde yatağında ölü bulunduğunu söylemişti. Biz bu olayın ardında *druid*lerin olduğu kanısında-

[5]Kelt çoktanrıcılığında genellikle Alplerin kuzeyinde ve Britanya Adaları'nda var olan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfı. (e.n.)

dık. Kırca kayıplara karışmıştı, yani kısacası Pusula'yı şahlandıracak safkan bir kişi yoktu. Şimdi saltanatı ve hükümdarlığı engin denizin dibinde çürüyecekti. İnsanlık da onların sapkın inancının üstünde büyüyüp devleşecekti. Onlardan geriye kalanlara ise fare deliğinde çürümek düşecekti.

Tenime değen parmaklar ile girdiğim bir çeşit transtan uyandım. Amir, düşüncelerimin gittiği güzergâhın farkında olarak gözlerimin içine baktı. Orada olan her ibare bana geçmişimden bir kesit getirse de şimdinin zaferini de hatırlatıyordu. Benim en büyük kazancım, sevdiğim adamı düşman sıfatından arındırmak olmuştu.

"Kahvaltıya inebiliriz." Durgun bir sesle konuşurken hafifçe boğazımı temizledim. "İyiyim, merak etme, sadece bazı şeyleri kabullenme aşamasındayım."

Söylediklerimi yeterli bulmuş olacak ki çıkmam için kapıyı açtı. Boş bir koridorla karşılaşacağımı zannederken karşılıklı iki duvarın önünde ip gibi dizilen askerler nefesimi tutmama neden oldu. Kapının açıldığını fark eder etmez *hazır ol* duruşuna geçmişlerdi. Çevik bir el hareketiyle asker selamı verdiklerinde karşılık olarak gülümsedim.

Onları seviyordum, onları karanlığın içinden çıkıp aydınlık için savaştıkları düşüncesiyle seviyorum. Bizim gibilerin normal insanlarla birlik olup tek yürekle omuz omuza savaşmasını seviyorum. Başta Dukha olmak üzere içlerinde Giray ve Etka'nın da bulunduğu kalabalık ekip bugünleri gördüğü için coşkuluydu.

"Doğrusu beklemediğim bir karşılama oldu, hepinize bu güzel jestiniz için teşekkür ederim," diyerek gözlerimi hepsinin üstünde gezdirdim, Shalom'un bakışlarını yakalayarak hafifçe bir selam verdim. "Biz zafer değil, gelecek kazandık. Ölümden değil, yıkımdan kurtulduk."

Söylediklerimi işiten herkes büyük bir coşkuyla silahını ileriye doğru uzattı. Uzatılan her silah bir diğeriyle birleşti. Oluşturdukları köprünün altından geçerken böyle bir tabloda yer aldığım için gururluydum. Ufak çaplı kutlama seremonisi yemekhanede sona erdi.

Kahvaltımı olabildiğince güzel şekilde yapmaya çalışırken herkesteki durgunluğun farkındaydım. Birbirini tanımayan insanlar, azımsanamayacak tecrübeler elde ettiği için aile olmuştu. Şimdiyse biyolojik olarak bağlı oldukları eve dönecekleri için buruktular. Doğrusu, Amir olmasaydı benim de dönmek isteyeceğim bir evim olmazdı.

Giray bey vardı, evet ama onun benim dışımda gerçek bir aile meselesi... Kahve çekirdekleri bu sabah hiç alışık olmadığım şekilde durgundu. Benim en kadim dostum, hiç doğmamış olan kardeşini şimdi ona yakışmayan bir hüzünle sessizliğe gömülüyordu. Kafasında dönen bin tane olduğu aşikârdı.

Matilda, "Bin beşim," dediğinde elimdeki çatalı tabağın kenarına bırakmam, söylemek istediği şeyler vardı. "Bu sabah kahvaltıdan önce konuştuk ve ülkelerimize dönmeye karar verdik. Sizin de bilmeniz gerektiğini düşündük."

Genç kadının kahve gözlerine sakinlik ilişmişti, yarım bıraktığı bir işi vardı. Önce Santiago'nun ailesini ziyaret edecekti, daha sonra da İsrail'e dönecekti. Umarım muhafazakâr ailesi onu kabul ederdi. Matilda'yı onaylayan başların içinde Zümrüt de vardı, rengi tam yerine gelmemiş olsa da iyi durumdaydı.

"Ayrılacak olmamız bizleri üzse de artık ait olduğumuz yerlere dağılmalıyız. Hem ailelerimizin bize ihtiyacı var, birlik olağanüstü haller için kurulan bir yapılanma, üzerimize düşeni yaptığımızı düşünüyorum." diye kendini ifade eden kişi İnci'ydi.

Sayısız çatışmadaki en değerli silahımdı, ensemde daima nefesini hissederdim. Ölümle o kadar fazla yüz yüze gelmesine rağmen hiçbir zaman korkuyu gözlerinde görmemiştim. Keza Sakura da öyleydi, bazen biçici bir makine olduğunu düşünsem de geceleri ailesinin fotoğrafıyla uyuduğunu görmüştüm.

"Kısacası, bir daha bize ihtiyaç olursa her zaman buradayız. Ancak bize ihtiyaç duyulacak böyle bir durumun bir daha yaşanmasını da istemiyoruz." Yakut, gür sesiyle olaya nokta koydu.

Diğerleri kahvaltısını bitirmiş, konuşulanları dinliyordu. Etka, manalı bakışlarını yüzüme çıkardı ve neler hissettiğimi okuyormuş gibi gülümsedi. Daima gülümseyerek yaşayan biriydi, acı çekerken dahi dudakları gerilirdi. Giray ile olan arkadaşlığı ona yaşadığını hatırlatmıştı. Umarım bizim olmadığımız zaman da yalnız kalmazdı.

Yemekhaneye giren başkanla birlikte herkes ayaklandı, doğrulup selam verdiğim esnada Levent Bey, yaveri olan Shalom'la birlikte yemekhanenin merkezinde durdu. Eylem yaptığımız yemekhane olayı aklıma düştü, o zamanlar iç karışıklıklarla cebelleşirken şimdi bir bütün olmuştuk.

"Yüreğinizdeki insanlık sevgisi ve bileğinizdeki amansız cesaretle yüzyılı aşkın bir tarihe sahip olan teşkilatı yerle bir ettik," derken

Levent Alpay'ın gurur dolu gözleri hepimizde geziniyordu. "İyi ki varsın, asker! Bu dava hepimizindi, mükâfatı bizden sonra gelecek nesillerimizindir."

Alkış furyası koptuğunda ben de avuçlarım acıyana kadar alkışladım. Levent Alpay'ı ilk tanıdığım yer Paris defilesiydi, yapmış olduğu saldırı da az kalsın Amir'i öldürüyordu. Daha sonra Pusula Teşkilatı'na ait üniversitedeki sergide görünmüştü. Anlaşma yaptığımızda her şeyimi hatta aklımı bile kaybetmiş biriydim, şimdiyse tahmin edemeyeceğim bir iç hazla doluydum.

"*Karanlık diz çöktüğünde engin tepelerin ve deli denizlerin ardında biz görüneceğiz. Geceden ilham alıp gök kubbede yükseleceğiz!*" diyerek inançlı bir hissiyatla marşı okuyan Levent Alpay, son kısmında gözlerimin içine baktı. "*Çünkü biz şafakta görünen Kızıl Birlikteyiz.*"

Hep bir ağızdan söylenen marş son bulduğunda kalabalık usulca dağılmaya başladı. Ülkenin dört bir yanından gelen savunma askerleri şimdi hasar alan ülkelerine dönüyordu. Onarım için herkes kendi milletinde kalmalıydı, Kızıl Şafak birlikti evet ama bütünlüğü kalpteydi. Gerekli olan her durumda yeniden burada olacağımızdan emindim.

Shalom'la birlikte bizim masanın önünde durduğunda gülümsüyordu. Esmer teni artık gerçek bir parıltıya sahipti. Şeker hastalığı, yaşanan iyi hadiselerden sonra normal bir seyre dönmüş olmalıydı.

"Mislina Akdemir ve kuralsız ekibi, yaptığınız her şey için Kızıl Şafak size müteşekkir," diyerek şüphesiz biçimde bizimkileri inceledi, artık düşman olarak görülmüyorduk. "Kapımız sizin gibi askerlere daima açık olacak ve tarih, sizin gibi cesaretli neferleri yazacak."

"Ben ve komuta birliğimin kontrolü altında gerçekleşen tüm eylemlerden memnunum. Sonucun herkes için hayırlı olmasını temenni ediyoruz," derken yaşlı kurdun gözlerinin içine bakıyordum. "Bir daha böyle bir yapılanmaya olanak sağlayacak bir ihmalin yapılacağını düşünmüyoruz."

Levent Alpay açıkça ona soktuğum lafın farkındaydı. Çünkü Pusula Teşkilatı'nın bugünlere gelmesinde birliğin zayıflığının payı büyüktü. Daha önceden önünün alınması gerekliydi. Bu kadar büyümeseydi ona paralel olarak hasarı da küçük olacaktı.

"Haklı söze ne denir, asker?" Keyifle bana baktı Levent Alpay, anlaşılan keyfi öyle bir yerindeydi ki hiçbir şey kaçıramazdı. "Bir kere

dana minnettarımı sunmaktan gurur duyuyorum. Yolunuz açık olsun."

Levent Alpay, kısa bir baş selamının ardından yemekhanenin çıkışına ilerledi. Yanımızda kalan Shalom, gerekli araçların hazırlandığını ve herkesi istediği yere götüreceğini söyledi. Müzevherler ekibiyle karışık olan diğerleri masadan bir bir kalktı. Görüş açımdan çıkan her askerin peşinden iyi dileklerimi gönderdim.

Çekirdek takımla kaldığımız sırada Shalom, Amir'e döndü. "Kendimi kabullenmemem ve sizi ötekileştirmem konusunda haklıydınız. Sanırım sizleri gördüğümde kendimle yüzleşiyordum, doğrusunu isterseniz karşılaştıklarımın korktuklarımla bir alakası yoktu."

Shalom'un samimi cümleleri herkesi şaşkınlığa boğarken dudak bükerim. Anlaşılan, yaşananlar herkese gerektiği gibi birer ders vermişti. Hayat sabırlı bir öğretmendir, siz alınanız gerekeni alana kadar aynı soruyu farklı şekillerle defalarca sorar. Ta ki doğru cevabı verebileceğiniz olgunluğa erişene dek.

"Güzel bir ekip ruhuydu, her dakikasına değerdi. Tekrar hepinizin yolu açık olsun," dedikten sonra Shalom masadan ayrıldı.

"Benim yemekhane yeteri kadar dramaya maruz kaldı, en iyisi ortak alana çıkalım." Enerjik biçimde gülümseyen Ciray, elini kolunu neteye koyacağını bilemiyordu.

Ortak alana çıktığımızda Ciray'ın annesi ile babasını karşımda görmeyi beklemiyordum. Mehmet Bey, şefkatle kaynayan gözlerini benden çekmeden ayaklandı ve yanıma kadar geldi. Kolları ilk günkü kadar samimi ve sıcaktı. Karısının ve oğlunun yanında olması tüm yaralarını sarmıştı.

"Nasılsın, kızım?" diye sordu ilgiyle.

"İyiyim, Mehmet Bey," dedim gülümseyen gözlerle bana bakan kadına başımla selam verirken. "Sizi bir arada gördüğüm için daha iyi hissediyorum."

Annesiyle babasının ortasına yerleşen Ciray, ikisini de canından bezdirecek kadar yoğun bir ilgiye boğdu. Annesinin gözlerinden taşan sinir ifadesi ve babasının onaylamaz bakışları her şeyi apaçık anlatıyordu.

"Gören de aşırı sevgi yumağı bir insan olduğunu sanacak, işin arka planında ne kadar vahşi olduğunu hepimiz biliyoruz." Ona takılan Erka keyifliydi.

Giray gelişigüzel biçimde omuz silkerek ebeveynlerinin arasında oturmaya devam etti. Amina ve Victor da yanımızda olduğu için ilk defa bu kadar kalabalık ve mutlu olduğumuzu fark ettim. Omzuma sarılı olan kolun sahibi, beni hafifçe göğsüne çekmiş; insanların duygularını yaşamasına fırsat veriyordu.

"Bizim size bir haberimiz var." Bakışlarımı okyanuslara çevirdiğimde gözlerini yumarak sessiz bir onay verdi. "Amir'le benim bir bebeğimiz olacak," dediğimde ilk birkaç dakika sessizlik oldu.

Amina'nın gözlerinden taşan mutluluk yaşları yüzünü yıkarken bana doğru adımladı. Etka duyduklarının hazmını daha geç yaşadığı için Amir'i tebrik ederken inanamadığını söylüyordu. Boynuma dolanan kollara aynı şekilde karşılık verdim.

Mehmet Bey, tebriğini biraz daha buruk biçimde dile getirdi. Çünkü burada Harzem Bey'in de olmasını istiyordu. Kobalt mavisi gözlerin üstümdeki ağırlığını bir anlığına hisseder gibi oldum. Sanırım hiç sevmediği kızının doğuracağı, nefret ederek yetiştirdiği bir askerden olma bebeği benimsemezdi. Sonuçta beni bile istememişti babam.

"Desenize ortalığı kasıp kavuracak bir bebek geliyor," diyerek benimle görüştü Etka ve *bunu hak ettiniz* der gibi gözlerini üzerimizde dolandırdı.

Victor daha soğukkanlı ama yapıcı yaklaştı. Bebeğin ikimizin arasındaki çözülememiş her düğümü kolayca açacağından emindi. Anne-baba olmak konusunda yardıma ihtiyacımız olursa ona her zaman ulaşabileceğimizi söyledi.

"Ne diyorsun, Mislina?" dedi son olarak gözlüklerinin altından bilmiş bilmiş bakarak. "İncir ağaçları çiçek açmaz diyorlar ama senin baharında incirler bile çiçek açtı."

Öyle olmuştu, değil mi? Benim küçük mucizem, ona ihtiyacım olduğunu bile bilmeden gelerek karanlık dünyama kocaman bir ışık topu atmıştı. Victor'ın sözleri beni duygulandırdığı için ne diyeceğimi bilemedim.

"Çiçek açana dek beni sulayıp sonuna kadar bana inandığınız için teşekkür ederim," dedim buruk bir hissiyatla.

Deliliğin sınırından, yıkımın eşiğinden ve kendi kıyametime gideceğim sandalyenin üstünden onun çabasıyla indirilmiştim. Aklına sahip çıkamayacak bir deli olarak görülürken şimdi herkesin saygı duyduğu bir komutandım.

Dukha, "En az annesi kadar iradeli ve en az babası kadar dirayetli olacağına eminim," dediğinde hafifçe başımla onayladım.

"İlk günden bugüne dek yaptığın her şey için teşekkür ederim, asker," diyerek yumruğumu pazılarına geçirdim. "Yaptıklarının karşılığı olamaz, dostum."

Dev adam bir anda küçülerek duygusallaşırken benimle, bizimle ne kadar derin bir bağ kurduğunu anladım. Tebrik seansının ardından yerlerimize oturduk ve sohbetin seyrini izlemeye koyulduk. Çünkü haberler sadece bizde değildi.

Amina, "Teyzeciğim," dediğinde bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Ben ve Victor kendimize yeni bir hayat kuracağız. Bize ihtiyaç duyduğun her anda burada olacağız."

Duyduklarım mutlu olmama sebep olurken kalbimde sulanan yerlerden taptaze çiçekler çıktığını hissettim. Amina, yıllarca Kırca'nın gölgesinde nefes almaya çalışmıştı. Hiçbir zaman gerçek bir hayatı olmamıştı. Şimdi belki de herkesten çok yaşamayı hak ediyordu.

"Sanırım Victor ve sen, bir bütünün kayıp parçalarısınız. Dilerim ki yaşadığınız en kötü gün bugün olur," diyerek iyi dileklerimi ilettim.

"Biliyorsun ki Mislina, yaşanan her şeyde benim babamın ve ailemin katkısı azımsanamayacak kadar çok," diyerek bakışlarını benden bir süreliğine kaçırdı Etka. "Ben bunu telafi edemeyecek bile olsa, tahribatı onaracak olan sivil toplum kuruluşlarına katılacağım. Böylece tek bir yerde olmayarak tüm dünyayı gezeceğim."

Etka, çocukluğunu istismara uğrayarak geçirmiş olan biriydi. Sevdiği kadın tarafından hiçbir zaman gerçek bir sevgi görmemişti. Babasının katili olmak zorunda kalmıştı, ruhu ağır olan ne varsa onunla sınanmıştı. Şimdi arınma vaktiydi, şimdi tüm karanlığı bir kılıf gibi üzerinden çıkarmanın zamanıydı.

"Çocukluğumuz beraber geçti ama senden yaşça büyük olduğum için neler yaşadığını gözlemleme fırsatını hep buldum. Sen, kendinin annesi ve babasıydın, şu saatten sonra onlardan kimseye ihtiyacın yok," diyerek hafifçe öne doğru eğildi Amir, açıkçası üzgün görünüyordu. "Kalbinin gittiğin her yerde yörüngen olacağına ve kulaklarının güzel şarkıları duyacağına eminim."

Etka, Okyanus'tan bu tür bir konuşma beklemediği için hafifçe şaşırdı. Daha sonra ise mazide gerçekleşen duygular gün yüzüne çık-

ti. Bayat olsalar da yaşanmışlıklar orada bir yerlerde duruyordu. İki adam yumruk tokuşturdu.

"Kabilem lanetli bir büyücü olduğumu düşünerek beni yakmak üzereyken ve ben sevdiğim kadının gözlerimin önünde can çekişmesine şahit olmuşken Pusula Teşkilatı'ndan askerler geldi," diyen Dukha, kendi hikâyesinden bir kesit verdi, bu görüntüleri zihninde görmüştüm. "Yani aile olmaya dair ne varsa onların hiçbiri bende yok. Bu yüzden ben de Etka'ya katılmaya karar verdim."

Dev siyahinin içeriye doğru bükülen omuzları, bu kadar olay atlattıktan sonra bile ailesinin yaşattıklarından ötürü çöküktü. Etka ile bir arada olması emindim ki ikisi için de en iyisiydi. Bizden çok uzaklara gidecek olsalar bile huzurlu olmaları benim için yeterliydi.

Kendi sırasının geldiğini anlayan kişi kahve gözlerini benden kaçırmaya cesaret edemedi. Benim beraber dondurma yediğim, kanın içinde yüzerken bile güldüğüm ve ölümün kıyısından döndürdüğüm kadim dostum ilk defa bu kadar sakindi. Dudakları titremeye başladığında kaşlarım çatıldı.

Yıkıldığımda sırtımdaki el, yandığında ona gölge olan ağaç bendim. Birimiz hiçbir şeyken ikimiz tüm dünyaya bedeldik. Beraber ağladığımız, beraber güldüğümüz anlar sayısızdı ama hepsi değerliydi. Paylaşılanlar çoğu dostlukta bulunamayacak nitelikteydi.

"Sert kız," dedi homurdanmaya yakın bir sesle. "Biliyorsun, bu işin en başında sadece sen ve ben vardık. Eminim ki en az benim kadar sen de yoruldun. Kendi gerçeklerimizle yüzleşirken, saklanan sırları açığa çıkarırken ve kaybolan benliklerimizi bulmaya çalışırken sırt sırtaydık."

Sözleri içimde bilmediğim yerlere dokunduğunda hareket edip bir tepki gösteremedim. Sanki benim yerime her şeyi o söylüyordu. Kafamı hafifçe önüme eğdiğimde bir hareketlenme hissettim. Önüme kadar gelerek diz çöktü.

"Ölümü seçmek istediğim için, seni arkamda bırakmak isteyecek kadar bencil olduğum için özür dilerim, sert kız. Sen benim bu hayattaki en büyük variyetimsin, yasımda dahi beni yerden kaldıran sensin," diyerek ellerimi avuçlarının arasına aldı, bir damla yaş tenime damladı. "Ama artık gitmeliyim, çekirdek ailemi alıp yurt dışında küçük bir sahil kasabasına yerleşeceğim. Orada güzel balıklar tutup harika yemekler yapacağım."

Hayallerinin içinde olmamak, paslı bir demiri göğüs kafesimde çevirdiğinde acıdan yutkunamadım. Dostum yorulmuştu. Gülen maskesini indirerek gerçekleri eteklerime dökmeyi tercih etmişti.

"Fındık kurdunuzla beni ziyaret etmenizi çok isterim," diyerek hafifçe burnumun ucuna dokundu. "Herkes kendi hikâyesini yazdı, güzelim ve sen bu süreçte hep başkaları için yaşadın. Şimdi bu kalp kendin ve ailen için atmalı. İhtiyacın olduğun her vakitte yanında olacağım, söz veriyorum."

Bakışlarımı kaldırarak gözlerinin içine baktım. "Seni ilk gördüğümde işe yaramaz bir egoist olduğunu düşünmüştüm. Sevgiden bihaber yüreğim için senin kadar neşeli bir yaratık fazlaydı," derken burnumu sertçe çektim. "Ama sen bana acının içinde gülmeyi, ölümün bile güzel bir tarafı olduğunu gösterdin. Hep dosttun Giray, sen hep bir dosttan fazlası olmayı hak ettin. Kayıpların senden eksiltse de yüreğinde sakladığın adamı karartamadı."

Kollarımı açıp dostumun boynuna sardığımda ikimiz de ayaklanmıştık. Hiçbir veda beni bu kadar hırpalayamazdı. Yazarın parmak uçlarından damlayan hiçbir karakter, içime bu denli dokunmamıştı. Kanıma sızıp beni kendine katmamıştı. Giray ince çizgimdi, benim karanlıkla sınanmış bu dünyadaki aydınlık kalan tek tarafımdı.

"Yolun açık olsun, şebek." Eğilip yarasının olduğu yeri öptüm, parmakları kaşımın üstündeki izi okşadı. "İkinci bir hayatım olsaydı dahi yine senin gibi bir dostum olmasını isterdim."

"Yaralarını sev, sert kız. Onlar zayıflıklarını değil, senin nelerle baş edebileceğini gösteriyor," diyerek benden bir iki adım uzaklaştı, gözyaşlarım amansızca akarken hafifçe duraksadı. "Sizin nereye gideceğiniz bize sürpriz olsa da yolun açık olsun."

Giray, beni geçerek yanımda duran Amir'e baktı. İki adam arasında geçen sözsüz diyaloğun ardından eller kavuştu. Manidar tokalaşma süresince iki taraf da birbirine karşı saygılıydı.

"Ağladığı günlerde omzu bendim, düşecek sandığında elini daima tutrum. Mislina, tuzla buz olmuş bir camı avuçlayabilecek kadar duygusuz davranabilir ama kanı içine akar," diyerek kıstığı gözlerini, okyanusların içine korkusuzca batırdı. "Bu yüzden ona kırılacağı, keskinleşip kendini mahvedeceği sebepler verme."

Giray, son sözlerini söyledikten sonra diğerleriyle birlikte yanımızdan ayrıldı. Feri kesilmiş dizlerim beni daha fazla taşıyamayacağından örürü koltuğa çöktüm. Hıçkırıklarım gök gürültüsü gibi

içimi delip taşarken kendimi frenleyemiyordum. Gidişini kabul et meyen tarafım, onu kaybetmekten korkuyordu.

Sevdiğim adamın kolları teselli için uğraşırken biliyordum k dostumun yeri hep baki kalacaktı. Varlığı daima beni gülümsetec ve çocukluğumdaki Mislina'yı uyandıracak bir sebep olacaktı. Gira Akdemir, ömrümün sonuna kadar benim tek dostum olarak içimd barınacaktı.

İnsanın yaratılış fıtratında, yaşadığı her durumla baş eden bi mekanizma mevcuttur. Karşılaştığı ve sınandığı olayların içinden bi şekilde çıkmasını sağlayan bir çeşit direniştir. Dişlileri tıkayıp hayatı normal seyrinde gitmesini engelleyen sorunla anlaşılmaz biçimde ba edebilir. Kendinden beklenmeyecek şekilde her şeyle yüzleşme gücü nü kendinde bulabilir.

Pusula Teşkilatı'nın artık faaliyet gösteremeyeceğini ve yok oldu ğunu kabullenmiştim. Yaşadıklarımla birlikte tüm anılarımı koca bü şehre kilitleyip Türkiye'yi terk etmiştim. Elimde küçük çantamla gel diğim iki katlı müstakil evin harika bir verandası vardı. Geniş bahçe si, yapılacak bakımla güzel bir sonuç verecekti.

Çatı katında yer alan yatak odamız açık renkli ahşap mobilyalarla döşenmişti. Ev benim isteyebileceğim türde bir yapılanmaya sahipti. Televizyonun karşısındaki kocaman koltuk ve istediğimde sığınabi leceğim bir kütüphanesi vardı. Dalkıran, her şeyi çok önceden plan lamıştı. Geniş camın pervazına yerleştirilen yumuşak mindere otur muş, bitki çayımı yudumluyordum.

Sokaklar kısa süre önce büyük bir tufan atlatmamışız gibi sakindi. Ancak izleri yok da değildi. Mesela geldiğimden beri hiç çocuk ya da hayvan görmemiştim. Tabii, Amir'in Sibirya kurtlarını saymazsak. Okyanus onları güvendiği birine emanet etmişti, her şey durulunca da almıştı.

Ayaklarımın dibinde yatan Karam'ın uykulu homurtusu, tüm sakinliği bölen yegâne unsurdu. Onun dışında kendimize belli bir kota koymak şartıyla televizyon seyrediyorduk çünkü kanallar hâlen daha yıkımı lanse ediyordu. Teşkilattan hiçbir iz yoktu, faaliyetler durdurulmuştu. Ülke başkanları yapıcı politikalarını devreye sokmuştu.

Temiz tarım ürünü yetiştirilmesi için devasa seralar geliştirilmişti, sular belli bir formülle üretilen ilaçla arındırılıyordu. Hastalık yok

olmaya yüz tutmuştu, teşkilatın tesislerine büyük baskınlar düzenlenerek orada konuşlanan askerler gözaltına alınmaya başlamıştı.

Askeri kuvvetin büyük bir kısmı kaçmıştı, baronların karısı ve çocukları da tutuklanmıştı. Kutsal'ın etrafa nefret saçarak polis ekipleri tarafından bindirildiği araç şimdi bile gözümün önündeydi. Ölenler için mezar alanları oluşturulmuştu. Devlet, insanların yakınlarına bir şekilde ulaşmasını sağlamak istiyordu.

Semavi dinler ve diğer inanışlara göre yapılan ritüellerle inanç sistemi güçlendiriliyordu. Böylelikle yaşananlara karşı daha iyi bir bağışıklık gösterileceği düşünülüyordu. Sanırım geceleri ettiğim dualar, bu kadar sakin ve dinç hissetmemi sağlıyordu.

"İç çayını haydi, soğutma," diyerek arkadan bana sarılan adamın kollarıyla gülümsedim, yanağımı çıkan sakallarına sürttüm. "Yaşamaktan çok düşünmeyi seçtiğini yeni yeni keşfediyorum, Karagül."

"Bilmem, tüm gözlerden uzak olmak ve kimseye nerede olduğumuzu söylemeden buraya gelmek garip hissettirdi," dedim ılıyan çaydan bir yudum daha alarak.

"Nerede olduğumuzu çevremize söyleyeceğiz, ben burada güvende olduğuna emin olana kadar gizli kalması gerekiyor sadece." Dudaklarına yanağımı sürttü.

Olumlu bir homurtu çıkardım. "Giray mekânını ayarlamış olsa da balık tutmak konusunda zannettiği kadar başarılı değil. Üstelik telefonun ekranına gözünü sokup nerede olduğumu bir güzel inceledi, hâlen daha nerede olduğumuzu öğrenmeye çalışıyor."

Sesimde barınan burukluğu hisseden Okyanus, kirpiklerinin gizlemeye yetmediği harelerini üzerimde dolaştırdı. Bu şekilde içime kapanmam ve bir şeyleri atlatamamam, onu zannettiğimden daha fazla yıpratıyordu. Ancak bazı durumlar elimde değildi.

"Hâlâ kafanın içinde onlarla yaşıyorsun, değil mi?" diye huzursuz bir sesle sordu, açıkçası sesinin altında biraz da kırgınlık vardı. "Neyse, bu konulara girdiğimizde çıkamıyoruz, istersen ufak bir bisiklet turu yapabiliriz."

"Sen ciddisin," dedim yüz hatlarını yoklarken çünkü günlerdir evden çıkmama izin vermiyordu. "O hâlde hemen üstümü değiştiriyorum."

Üçer beşer çıktığım basamaklarda daha yavaş hareket etmem için bana seslendi. Bebeğimizin durumunu öğrenmek adına gelir gelmez bir jinekoloğa gitmiştik. Kesenin yeni yeni oluştuğunu ve ilk dört

ayın düşük tehlikesi barındırdığını söylemişti. Bana kalırsa tek sorun, şeker hastası olduğum için yüksek ihtimalle bu durumun bebeğime de geçecek olmasıydı.

Doktor bunu engellemek için gerekli ilaçları verse de şeker hastası olmayacağına dair teminat verememişti. Yatak odamızdaki gömme dolabın kapaklarını açıp kendime uzun, hâki renkte kırçıllı bir elbise çıkardım. Elbise vücudumu ikinci bir deri gibi sararken kısa saçlarıma yandan siyah bir şapka taktım ve kısa ceketimi aldım.

Dar kotun ve salaş krem kazağın içindeki Okyanus fön çekmediği saçlarını alnına dökmüştü. Kıvrımlı teller çekiciliğinden bir şey kaybettirmezken vestiyerden botlarımı çıkardı. Oturmam için bir sandalye çekti ve beklemeye başladı. Bunu hamile olduğumdan beri yapıyordu, eğilmek bu aylarda sağlıklı değilmiş.

Botlarımı giydiğimden emin olduğunda kadife ceketini giyerek elimi tuttu. Bahçenin diğer tarafında duran iki bisiklet, bana Paris'te yaşadığımız o eşsiz dakikaları hatırlatmıştı. Yüzleşmelerimizi, imkânsız olduğumuz hâlde nasıl birbirimize çekildiğimizi...

Pedallar kışı geride bırakmak üzere olan şehrin rüzgârına kapılırken ben önde, Amir arkamda sürmeye devam ettik. Tenimi okşayan hava yaşadığıma dair ruhuma nokta atışları yapıyordu. İçimde bir can ve yanımda sevdiğim adamla yaşadığımı bana gösteriyordu.

Ana caddelerin içine karışmaya başladığımızda insanların yüzlerindeki ifadeleri okumaya çalıştım. Dehşet, yerini umuda bırakmaya çalışıyordu; yıkımın molozları her yerde olsa da kalanlar için hayat devam ediyordu. Biz de herkes gibi nefes almanın bir yolunu bulmalıydık.

Düşüncelerim kendi kulvarlarını belirleyip akarken bir şeyler içmek istediğimi fark ettim. Hafiften üşümüştüm, sıcak çikolatayı hayır demezdim. Fikrimi söylemek için başımı yanıma çevirdim ama Amir görünürde değildi. Hızla arkama döndüm ama orada da değildi.

Girdiğim caddenin bitimi, ıssız bir sokağa kalıyordu; titreyen parmaklarımı cebime soktum ve telefonumu çıkardım. Ne ara geldiğimizi anlamasam da yıllar önce tacize uğradığım o sokağa gelmiştim. Bu durum korkunun içimde bir nabız gibi atmasına neden oldu. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Hangi cehennemdesin, Amir?" dedim tek solukta, etrafımı kontrol ederken her an biri bir yerden çıkıp beni o sokağa sürükleye. bilirmiş gibi hissediyordum.

"Adımları takip et, Karagül," diyerek telefonu suratıma kapattı.

Ne dediğini anlamayarak kaşlarım çatık biçimde bir süre ekrana baktım. Öfkeli gözlerim ekrandan kayıp asfalta değdiğinde elektronik adımları fark ettim. Şaşkınlıkla bisikletimden indim ve direksiyonundan tutarak adımların peşinden ilerlemeye başladım.

Adımlar beni korktuğum gibi o ara sokağa götürüyordu, içimde şüphe de yok değildi. Çünkü Amir kaçırılmış olabilirdi ancak sesi hiç de öyle gelmiyordu. Tedirgin adımlarım ıssız sokağın eşiğinde durduğunda travmalarımın başlangıç noktasına bakıyordum.

Nefesim bir çığ olup gırtlağıma çöreklendi ve ağırlaştı. Kuruyan dudaklarımda dilimi dolaştırıp bisikleti duvara yasladım. Ceketimin ceplerine soktuğum ellerim buz gibi olmuştu. Botumun burnu sokağın girişindeki eşiğine değdiğinde ortaya çıkan manzara beklediğim şey değildi.

Gözlerimi alan ışıklandırmalar etrafa yayılmıştı, çöp konteynerlerinden etrafa saçılan kâğıtlara kadar her şey yerli yerindeydi ama temizdi. Işıklandırmaların ortasında durarak gözlerimin içine bakan Okyanus, bir devrimi bin gizemle bana tattırmıştı. Dalgaları sevdiğim şekilde üzerime esiyordu ve âşık olduğum adam bana gülümsüyordu.

Yavaşça diz çöktüğünde bir adım daha atıp ona doğru yaklaştım. Cebinden çıkardığı lacivert kutu ay ışığında parıldarken kapağı aralandı. İçine yerleştirilmiş yüzükte oniks taşından yapılmış bir gül vardı. Amir'in tam önünde durduğumda kirpiklerinin altından kışkırtıcı bir ifadeyle bana doğru baktı.

"Sen kadın," dedi bana bakarken. "Yaşam, içinde sen olduğun için kıymetliyken ve nefes almanın tadına her sabah gözlerine bakarak uyandığımda varıyorken neden senden ayrı bir dakika geçireyim?" Kurduğu cümlelerden dolayı içim kıpır kıpırdı. "Sayılı nefesimi ve yaşadığım her gün seninle tatmak istiyorum. Benimle evlenir misin, Mislina?"

Onunla göz hizasına gelebilmek için diz çöktüm. Maziye gömülecek kadar eski olan bir anının içinde bir genç adam, küçük bir kıza âşık oldu. Ayın şahitlik ettiği o karanlık gecede oldukça kıymetli bir

hediyeyle küçük kızı [illegible] gemiyi ana o gözlere ve saçlara tutulacağı aklından geçmemişti.

Yıkımdı adam, küçük kız için; zehirdi gözleri onun nazarında. Birinin bakmak istemeyeceği, baktığında bir daha görebilmek için hayatından vazgeçeceği bir tür hastalıktı. Yine de yanmaya, yine de zararıyla ziyan olmasına rağmen hediyeyi kabul etti. Pusula kuzeyi değil, adamı; pusula yörüngeyi değil, imkânsızı gösteriyordu.

"Evet," dedim gülümserken, eğilip sıcak dudaklarına sımsıkı bir öpücük kondurdum. "Bin hayatım bile olsa yine sana âşık olur, yine seninle evlenirdim. Bu yüzden bir kez değil, binlerce kez evet!"

Uzattığım parmağıma, kendisinin tasarladığı yüzüğü taktığında o güne kadar hiçbir ağırlığın benimle bu kadar bütünleşmediğini fark ettim. Birlikte doğrulduğumuzda önce yüzüğün takılı olduğu elimi öptü, daha sonra beni kendine çekti. Belimde ritim tutan parmakları ve yüzünü hafifçe yana eğmesi görülmeye değer bir manzaraydı.

Dudakları izinsizce ağzımı örttüğünde hiç olmadığı kadar talepkârdı, ben de hiç beklemediği kadar istekliydim. Bedenimin yerden havalanmasına sebep olacak biçimde beni kaldırdığında öpüşü arasında gülümsedim.

Kendi etrafında hızla dönerken dudaklarımızı ayırıp üst bedenimi hafifçe geriye doğru açtım. Yağmurla karışık kar taneleri baharı müjdelerken travmamın bu denli neon renklerle süslenip yok edilişini keyifle izledim. İçimde barınan küçük kız bizi izledi. Artık korkmuyordu, artık başkalarının ayakkabısını çalıp ara bir sokağa düşecek kadar çaresiz değildi.

Yaşananlar arınmıştı bu gece, roller değişmişti. Ne Amir o gece intikam için yanıma gelen gençti ne de ben intikam uğruna yetiştirilen bir kuklaydım. Ben saç tellerimden ayak ucuma kadar sevilen bir kadındım. Okyanus da kendi ailesini kuran ve çocuğu olacak bir babaydı.

6 AY SONRA

Hiç bilmediğiniz sınırlara gelebilirsiniz, farkında olmadan karanlığın en dibine inebilirsiniz. Baş edemem dediğiniz her şeyle yüzleşip batacak sandığınız geminizle limanlara demir atabilirsiniz. Yüzmekten korkup engin dalgalarla sınanabilirsiniz ancak siz zaten bunlar başınıza geldiği için sizsiniz. Çünkü sizi günün sonunda olduğunuz

kişiye dönüştüren yaşadıklarınız değil, nelerin üstesinden geldiğinizdir.

Yıkımı ve katliamı geride bırakıp elimize kan bulaşmamış gibi değil de arındığımızın bilincinde olarak oturuyorduk. İtalya'da bir sahil şehri olan Lerici rengârenk evleri ve dibi görünen kumsalıyla enfesti. Doğanın kalbinin attığı şehir, yeşillerin arasında âdeta kartpostaldı.

Kayıkların yanaştığı limanların sonunda, daha sakin bir kıyıda kalan Giray'ın mekânı ortama uyum sağlayacak biçimde dekore edilmişti. Kapıdan girip çıktıkça şıngırdayan boncuklar, renkli iskemleler dostumun ruhunu simgeliyordu. Paçalarını sıvadığı keten pantolonun üstüne, yapılı göğsünü gözler önüne seren pamuklu bir gömlek giymişti.

Deniz kıyısındaki dikdörtgen masa bizim için özel olarak buraya taşınmıştı. Ayaklarımın altını okşayan serin sular beni dinlendiriyordu. Giray'ın ensesine varan saçları uzamıştı ve onları demir bir taç yardımıyla geriye itmişti. Ancak gözlerine baktığınızda görmeyi beklediğiniz adamı buluyordunuz. Bileğine Ela'nın fuları sarılıydı.

Özel spesiyali olan balık yemeğini büyük bir keyifle servis etti. Belirginleşmek bir yana, ben buradayım diyen karnımı gayriihtiyari biçimde okşayarak harika kokan balığa baktım. Kulak hizamın altına gelen saçlarımı bir daha hiç boyamamıştım, tıpkı Amir'in sevdiği gibi simsiyahtı.

Giray, ben hariç herkesin kadehine beyaz şarap doldurdu. Bize özel olarak bugün mekânını kapatmıştı. Batmak üzere olan gün ışığında yemeğimin tadına bakmaya karar verdim. Kendine özgü sosu olan balıktan hafif bir limon ve sirke tadı geliyordu. Lezzeti damağıma yayılırken elimde olmadan suyuna ekmek bandım.

"İştahın zannettiğimden de fazla açılmış, sert kız." Bana takılan şebek hınzırca göz kırptı. "Bakma öyle, ben yaptığım için o kadar lezzetli."

"Tarifini almayı çok isterim." Amir'in açık ve dürüst biçimde konuşmasıyla az daha boğuluyordum.

Mehmet Bey, endişeli biçimde suyumu uzattığında tek dikişte bitirdim. Muhtemelen kızardığım için herkesin dikkati kısa bir süreliğine bende toplandı. Açıkçası son zamanlarda bu gözlere alışmıştım, ben ve oğlum fazla ilgiye gelemesek de idare etmeye çalışıyorduk.

Ha size söylemedim, değil mi? Bir oğlum olacak ve adı da tıpkı babasının rüyasındaki gibi *Akbora* konulacak. Bu düşünceyle karnı-

ma baktım, oğlumun sağlıkla dünyaya gelmesinden başka bir isteğim yoktu.

"Özel bir Sicilya yemeği, kılıç balığından yapılıyor. Yemekten sonra reçetesini seninle paylaşırım," dedi Giray anlayışlı biçimde.

Kahve çekirdekleri, aylar sonra gördüğü manzaraya alışamamış gibi duruyordu. Kısa şortumun üstüne giydiğim askılı bluzum ve salaş gömleğimle olduğumdan farklı biriydim. Ayaklarım çok ateşleniyor diyerek masayı deniz kıyısına çektirmem de ayrı hava katmıştı tabii.

Mehmet Bey, "Görünüşe göre birileri dostunu çok özlemiş," dediğinde gülümsedim.

Yanımda oturan Giray'a hafifçe dirseğimle vurdum. "Muhtemelen gözleri askerî üniformamı ve silahlarımı arıyor. Ancak karşısında karnı burnunda bir anne adayı var."

Söylediklerim şebeğin bile gülmesine sebep olduğunda başıma eğildi. Sevgi dolu öpücüğü beni ne kadar özlediğini gösteriyordu. Tereddütlü parmakları şişkin karnıma uzandığında sandalyede geriye yaslanarak elini yakaladım. Avucu karnıma yerleştiğinde bu durumu garipsedi.

"Et yediğimde çok hareketli oluyor, biraz sonra tekmelemeye başlar, dayısı." Keyifle konuşmamla gözleri doldu.

Yaşlar paldır küldür yanaklarını boylarken ani duygusallığına anlam veremedim. Amir, anlayışlı bir ifadeyle dostumu izlerken ne olduğunun az çok farkındaydı. Kısa saçlarımı kulaklarımın ardına iterek yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorguladım.

"O gün, birlikte seni ağlarken bırakıp gittim, sert kız ama yanında kalsaydım hiçbir yere gidemeyecektim. Yine de hıçkırıkların kulaklarımdan bir türlü silinmedi," diyerek burnunu çekti. "Seni her aradığımda af dilemeye çalıştım ama yapamadım. Lütfen beni affet, Mislina. Gitmek zorunda olduğum için beni affet."

Giray'ın akan yaşlarını parmaklarımla silmeye çalıştıktan sonra peçete uzattım. Sakinleşmesini sabırla bekledim ve ağlamamak için kendimi frenledim. Nihayet durulduğunda kollarımı etrafına sardım, aynı güven hissiyle sarmalandım. Dünyanın bir ucunda olsam bile ailem gibi hissettiriyordu.

"Sana hiç küsmedim, sadece çok şey paylaşıp yaşadığımız için bir anda senden kopmak beni yordu," derken geriye çekilmiştim, tebessümüm yaşadığım sancılı gecelerin anısınaydı. "Zamanla alıştım ama

kimse bendeki yerini almadı. Sen hâlâ benim doğmamış kardeşim, tek dostumsun."

Titreyen dudakları gülümsemeye çalıştı, dalgın bakışlarla beni onayladı. Yemeğin ardından Giray'la birlikte deniz kıyısında oturduk. İyiden iyiye serinleyen havada üşüdüğüm için Amir kollarıma bir ceket bırakarak yanımızdan ayrıldı.

"Tam karı koca olmuşsunuz." Giray bu durum karşısında oldukça şaşkındı, hâlen daha evlendiğimize inanamıyordu. "Gerçi bizi de düğününüze çağırsanız bir şeyleri kabullenmek daha kolay olurdu."

Nikâhımızı konsoloslukta ani bir kararla kıymıştık. Ancak verdiğim karardan tek bir gün bile pişman olmamıştım. Amir Dalkıran, geleceğimi bir deniz feneri gibi aydınlatmaya devam ediyordu. Emindim ki iyi de bir baba olacaktı.

"Sanırım senin ufukta yeni aşklar görünmüyor," diyerek bileğindeki fulara göz attım, iç çekerek bakışlarını benden kaçırdı. "Daha ne kadar yas tutacaksın, Giray? Ela da bunu kendine yapmanı istemezdi."

"Bilerek yaptığım bir şey değil Mislina, kalbim kimseye herhangi bir sıcaklık duymuyor sadece." dediğinde ne kadar samimi ve içten olduğunun bilincindeydim.

Başımı omzuna yasladım. "İllaki bir gün içini ısıtacak birini bulacaksın ama başkasını sevebiliyor olman, inan ki Ela'nın anısına saygısızlık olmayacak."

Gözlerimi kapatarak eski günlerde olduğu gibi teşkilatın kıyısında nefeslendiğimiz anlardaki huzuru hissetmeye çalıştım. Artık o kadar da uzak değildi, güne uyandığımda duyduğum tek ses Amir'in mutfaktaki tencere tava sesiydi. Parmakları hiç silah tutmamış gibi tencere kulpunu kavrıyordu, fırçasıyla çeşitli sanat eserleri ortaya koyuyordu.

Giray, "Harzem Bey'le hiç görüşmeyecek misin?" diye sorduğunda yüzüm buruştu.

Dostluk böyle bir şeydi, konuşulmasını istemediğin her şeyi paylaşmaktı. Ela, şebek için kırmızı çizgiyken aylardır haber almadığım babam da benim için öyleydi. Bazen onun L koltuğunda oturup sade kahvesini içerken ne kadar asil göründüğü aklıma geliyordu. Zihnime düşen bu görüntü, onun her hâlini özlediğimi gösteriyordu.

"Onu özlesem de benim hayatımda yeri yok," diyerek iç çektim, acayip derecede uyku bastırmıştı. "Bazen daha kıymetli mutluluklar için bir diğerinden vazgeçmen gerekebilir."

Yerimde doğrulmama yardım eden Giray, üst katını ev olarak kullandığı mekânının en güzel odasını bize vermişti. Temiz çarşaflar uykumu daha fazla getirdiği için ayakkabılarımı bile Amir çıkardı. Işık kapandı ve aşina olduğum kollar etrafıma dolandı.

Ertesi sabah erkenden yola çıktık çünkü Amir, yaşanan olaylardan kötü etkilenen çocuklar için açılan bir etkinlik kulübünde çalışıyordu. Bir sınıf dolusu resim öğrencisi vardı, onlara bir şeyler öğretmek kendini arınmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Amerika'ya en uygun zamanda geleceğine dair söz veren Giray, gidişimiz yüzünden oldukça hüzünlüydü. Yolculuğumuz beni yorduğundan eve gelir gelmez uyumuştum, uyandığımda ise Amir yanımda değildi. Komodine bırakılan notta, sebzeli omletimin hazır olduğu yazıyordu.

Yüzümü yıkayıp aynanın önüne geçtim. Bir yumurta gibi dışarıya çıkan karnım dışında hamile olduğumu gösteren bir emare yoktu. Doktor karnımın çok derin olduğunu söylemişti. Avucumu öpüp karnıma sürdüm ve basamaklardan indim.

Taze sıkılmış portakal suyumdan doldurup omletimi afiyetle yediğim esnada bugün havanın güzel olduğunu fark ettim. Kolumdaki dijital saate kayan bakışlarım, bana çok iyi bildiğim bir tarihi hatırlattığı için midem havalandı. Annemin ölüm yıl dönümüydü.

Kararsız düşünceler eşliğinde kirli tabak ve bardağı makineye yerleştirdim. O benim annemdi, oldukça uzun zamandır onu ziyaret etmiyordum. Her şey yolunda olduğuna göre ufak bir ziyaretin kimseye zararı olmazdı. Bebe mavisi rengindeki askılı elbisemi çıkardım.

Kollarının iplerini güzelce bağladıktan sonra, uzun uğraşlar vererek beyaz spor ayakkabılarımı giyindim. Amir, arka bahçeyi seraya çevirdiği için otomatik sulama devreye girmişti. Fazla su, meyve ve sebzelere zarar vereceğinden kapattım. Karam'ın tasmasını takarak başına sevgi dolu bir öpücük kondurdum ve gereken tembihlemelerimi yaptım.

Yan evdeki *Golden* cinsi köpekle pek anlaştıkları söylenemezdi. Karam'ı aracın arka koltuğuna yerleştirip kendim sürücü koltuğuna oturdum. Ayarlamaları yaptıktan sonra aracı garajdan çıkardım. Yolculuk, düşündüğüm kadar yorucu geçmemişti.

Telefonumun melodisi kulaklarımı doldurduğunda hemen yanıtladım. Arkadan çocuk sesleri geliyordu ve sanırım, Amir birinden kurtulmayı başaramamıştı. Hepsi yeni öğretmenine hayranlık duyuyordu hatta biri benim okyanus gözlü devime âşık olmuştu.

"Karagül?" diye soran kalın ama pürüzsüz sesiyle iç geçirdim. "Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için aradım."

"Merak etme," dedim ilk sapaktan dönerken. "Bugün annemin ölüm yıl dönümü ve mezarını ziyaret etmek için babamın eski yazlığına gidiyorum."

İlk birkaç dakika sessizlik oldu. "Beni bekleyebilirdin, ben götürseydim senin için daha güvenli olurdu."

Beklediğim cevabı almış olmamla birlikte gözlerimi devirdim. Çatısı görünmeye başlayan yazlık duygularımı gün yüzüne çıkarırken arabayı başarılı bir manevrayla bahçeye soktum. Okyanus'un benden bir cevap beklediğini biliyordum.

"Sadece annemi ziyaret etmek istedim, kötü bir şey olduğu takdirde seni haberdar edeceğim." Cevap vermesine izin vermeden telefonu kapattım.

Karam'la birlikte eski yazlığın etrafında dolanırken bakımsızlıktan dolayı büyüyen yabani otlara baktım. Annemin özenle yetiştirdiği bitkilerden eser dahi kalmamıştı. Serasının camları kırıktı ve içinde tozdan başka bir şey yoktu. Geriye sadece ahşap isimlik olan mezarı kalmıştı.

Çöken toprağı, mezarın ne kadar eski olduğunu ele veriyordu. Dizlerime batan taşları umursamadan toprağa oturdum. Karam kulaklarını dikmiş, hemen yanımda duruyordu. Toprağının yüzeyini okşayan parmaklarımın görüntüsü bulandı, eğilip avuçladığım toptağını öptüm.

"Anne," dedim içli bir şekilde. "Ben geldim. Kızın geldi, anne. Yakında anne olacak olmasına rağmen seni özlemekten bir an olsun vazgeçmeyen kızın geldi."

Mezarın sessiz ve soğuk yüzü, ruhumdaki kapanmayan yaraları kanatırken sessizce ağladım. Oysa kışı yaza çevirebilecek kuvvetteki gözlerini görmeyi çok istiyordum. Bana her şey geçecekmiş, o yanımda olsa ölümü bile yenebilecekmişim gibi sergilediği gülümsemesini istiyordum.

"Bir erkek torunun olacak. Biliyorum, benim kadar huysuz olmasını istemiyorsun. Çünkü ben zor bir çocuktum." Mezarındaki otları

temizlemeye başladım ancak yaz [illegible]
"Gidip biraz su getirdikten sonra sohbetimize devam etsek daha iyi olur."

Koşar adım evin etrafından dolanarak verandayı geçtim. Paspasın altında duran anahtarı kapıya geçirdim ve usulca açtım. Çarşaflarla örtülmüş çocukluğum tozlu raflarından çıkarak ayaklarımın dibine döküldü. Öksürerek elimi burnuma siper ettim ve annemin dikiş makinesine bakmamaya çalıştım.

Gıcırdayan basamaklardan çıkıp banyoya ait olduğunu hatırladığım kapıyı araladım. Uzun saçları, ıslandığında daha beter dolaşan Mislina oradaydı ve annesine huysuzluk ediyordu. Esila her zamanki gibi sabırlıydı, kızının saçlarını ne kadar sevdiğini biliyordu.

Banyo dolabının altında bulduğum kovayı ağzına kadar suyla doldurdum. Dalgın biçimde dışarıya çıkacağım esnada Karam ulumaya başladı, bu durum tedirginlikle ürpermeme neden olurken elimdeki kovayı lavaboya bıraktım. Su sesi kesildiğinde aşağıdaki kapının gıcırdadığını duydum.

Tüm ilkelliğiyle uyanan yeteneğim bana çok uzun zaman sonra tehlikenin geldiğini fısıldadı. Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma baktım, elimle cebimi yokladım ama eğer biriyle konuşursam burada olduğumu anlayacaktı. Bu yüzden banyodan çıkarak kendi odama girdim.

Hiç düşünmeden ceviz dolabın içine oturdum ve kapaklarını örttüm. Basamakların gıcırtısı kalp atışlarımla yarışırken az önce çıktığım banyoya girdiğini işittim. Adımları kendinden emin ve belli bir ritme sahipti. Hareketlilik kısa bir anlığına kesildiğinde dolabın ışık aralığından çekildim.

Odamın kapısı büyük bir gıcırtıyla geriye doğru vurdu, beş yaşındaki Mislina'nın duyduğu adım sesleriydi. Onu kurtaracak annesi şimdi arka bahçede yatıyordu. Karnıma sarılarak olduğum yere sindim, adımları odamı dolaştıktan sonra dışarıya yönelmeye karar verdi ancak son anda durdu.

Ceviz ağacından yapılan dolabın kapakları büyük bir gürültüyle açıldı. Gözümü alan güneş ışınları gördüğüm son aydınlık olacaktı. Kar maskeli adam susturucu taktığı silahıyla karşımda dikiliyordu. Aynı gözlerin anneme de böyle baktığını hissettim, tüm gücümle karnıma sarıldım.

"Bir kere ölümü kandırdın ama bunun ikincisi olmayacak," diyerek silahı bana doğrulttu.

Namludan çıkan ilk kurşun omzumun altına gömüldüğünde ani gelişen acı karşısında tortop oldum. Bebe mavisi kıyafetim uğursuz renkle boyanırken ikinci defa ateş etmeye hazırlandı. Annemin katili canımı almak adına gelmişti ve başarmak üzereydi. Alnımı nişan aldığında gözlerimi sımsıkı yumdum.

Sayamadığım sık nefesler arasında, inandığım yaratıcıya bildiğim tüm duaları ettim. Safi bir istekle bebeğimi korumasını ve bizi kurtarmasını diledim. Silah patladı ama kurşun katilime sıkıldı, hem de defalarca. Görüş açıma giren babamı artık bulanık görüyordum, dolabın dışına düşmek üzere olan bedenimi son anda yakaladı.

Omzumdan giren kurşun kolumu kana boyarken ellerimi karnımın etrafında tutmaya çalıştım. Babamın kucağında acı ve korkuyla titrerken kafam hafifçe geriye doğru düşmüştü. Bulanık harelerim, geceleri korktuğum için babamın tavana yapıştırdığı yıldızlardaydı.

Bilincim kapanmak üzereydi ve babamın sözlerini işitecek kadar dirayetli değildim. Ancak yüzümde gezinen kobaltlarda daha önce hiç tanık olmadığım bir korku vardı. Hızlı hızlı açıp kapattığı gözleri, kucağında boylu boyunca yatan kızının bu hâlini görmek istemiyor gibiydi.

Karanlığın gölgesi, tekinsiz bir biçimde üstüme çöreklenirken acı, adım adım geriye çekildi. Uğultular kesilmeye yüz tuttu, tek dileğim Akbora'nın yaşamasıydı. Oğlum için bir damla yaş gözümden süzüldü ve bugüne dek kızını sevmeyi hiç becerememiş olan babamın eline damladı.

İntikamı uğruna yenemediği nefretiyle karısının can verdiği odada, aynı kaderi kızına yaşatmıştı. Endişesi ya da sansürsüz sevgisi, o anda benim için hiçbir şey ifade etmedi. Zira kendim için üzülemeyecek ve babamın bana sevgi gösterdiğine sevinemeyecek durumdaydım. Çünkü artık ben de bir ebeveyndim.

Ben anneydim...

Ölüm bir gıdıklanma hissi kadar yakındı bedenlerimize. Biliyordum, bir gün sıcak olan parmaklarım ölümün soğuk yüzüyle sınanacaktı. Ve ölüm uykusu, bugüne kadar yattığım en güzel huzur olacaktı.

Zarafetin değil, vahşetin içine doğmuştum. Annem için babam göz bebeklerimde büyüyen denizde boğulmuştu, hayatım bir yetimhanede geçmişti. Saydığım günlerde saatlerce benden bir parça kalmayıncaya kadar eğitilmiştim ve aynada gördüğüm Amir'in intikamını yine ben alabilirdim.

Belimdeki silahta kurşunu bekleyen küçük kıza pusulamı hediye etmemle başlamıştı dönüm noktam. Uğruna her şeyden vazgeçtiğim yok edilemez sevdam. İçime işleyemeyen ve gelip geçen bir düzeneğe dönüşen zaman onunla yıllar sonra karşılaştığımda kaymıştı.

Onu kırmıştım, onu mahvetmiştim, vazgeçmesi için benim olmayan bir suçu bile üstlenmiştim. Ancak kader planladıklarımızdan değil, alnımıza yazılanlardan ibaretti. Kanatları olmasa dahi göğe kafa tutacak kadar güçlü bir kadınla sırt sırta verip savaşmıştım. İlk kez kan dökmeye değer bir amacım olmuştu ve döktüğüm kan, vebale dönüşüp sırtıma binmemişti.

Her şeyin bittiği o ince noktada benden bir parçayı içinde misafir ettiğini öğrenmiştim. Rüyasını gördüğüm oğlum nihayet geliyordu ve kırık çocukluğumu tamir edecekti. Hayat soluklanmamıza fırsat verdi, onun kokusuyla uyanıp gözleriyle uykuya daldığım gecelere beni alıştırdı. Ve annesinin kaderiyle aynı olacak biçimde onu benden söküp almaya çalıştı.

Doktorlar ameliyattan çıktığında alınlarında birikmiş ter tabakası ve gözlerinde yer edinmiş yorgunluk, operasyonun ne denli zor olduğunu ele veriyordu. Saatler sonra yelkovan, ibrelerini yanına çekti. Dakikalar bir tahta parçası gibi kıymıklara ayrıldı.

Koridora yığılıp kalan Giray'ın titreyen göz bebekleri ve Harzem Şah'ın kızının kanıyla boyanan kıyafetleri durumu daha çekilmez kılıyordu. O an yaşamak istemedim, varlığım dünya için bir anlam ifade etmese de ölümü vaktinden önce isteyen biri değildim. Ancak şimdi hayatın gözlerimin içine baktığını ve beni en büyük korkumla sınarken bunun şerefine kadeh kaldırdığını görüyordum.

Harzem Şah, "Kızımın durumu nasıl?" diye ondan beklenmeyecek bir heyecanla sordu.

Alnını kurulayan doktor gülümsemeye çalıştı. Doktor, "Anne vurulduğu için büyük bir stres yaşamış ve bu durum ne yazık ki doğumun erken başlamasına sebep olmuş," dediğinde parmaklarım avucumun içine yuvarlandı.

"Ancak anne de bebek de çok dirayetli ve inatçıydı. Sezaryen ile bebeği aldık. Şu anda ikisinin de durumu gayet iyi, odaya alındıktan sonra tüm olmamak kaydıyla anneyi görebilirsiniz."

Giray'ın mutluluk gözyaşlarının arkası kesilmezken çenem titredi. Nefesimi tuttuğumu doktorun cümlesi bittiğinde sezdim. Tanrı, her zaman için Mislina'yı benden daha çok sevmişti. Karagül'ün güzel kalbi hatırına karımı ve oğlumu bana bağışlamıştı.

"Oğlum," dedim kelimeler ses tellerimde çatlayıp dudaklarımın arasından fısıltıyla çıkarken ancak yine de doktor duymuştu. "Oğlumu ne zaman göreceğim?"

Harzem Şah'ın ketum bakışları çehremde dolandı, sol gözünün sinirden seğirdiğini görebiliyordum. Bunun benim umurumda olmadığının farkında değildi. Akbora, Mislina ile benimdi. Ve bize bu yıkılmış, mahvedilmiş dünyada cenneti yaşatacak olan küçük adama ihtiyacımız vardı.

"Bebekle alakalı bir şey söylemek için henüz erken, en kısa zamanda görmenizi sağlayacağız." Doktor *geçmiş olsun* dileklerini iletip yanımızdan ayrıldı.

Hastane koridorunun kenarında kalan kolona ilerlerken kolumdan yakalayan kişi boşluğumdan faydalanarak ona çevirdiğim yüzüme sert bir yumruk attı. Harzem Şah yakalarımdan tutmuş, bedenimi sarsarken gülümsüyordum. Çünkü bir ailem vardı, ailem kurtulmuştu.

Ait olduğum gezegenim nefes alıyordu, parçamız elimizden tutmuştu. Kalbimin sis çökmüş ovalarında Akbora rüzgârları esiyordu. Kanlı dişlerimle gülümsediğimi fark eden adam, ikinci bir yumruk için elini havalandırdı ancak arkasındaki kişi tarafından engellendi.

"Mislina'yı öldürmesi için gönderilen katil, annesine gönderilen kişiyle aynıydı," dedi Harzem Şah bugüne kadar hiç görmediğim bir korkuyla. "Orada olmasaydım bir parçam daha Kırca tarafından yok edilecekti. Ve sen hâlâ *oğlum* diyebilecek yüzsüzlüğe sahipsin."

Giray, ikinci kez yüzüme inmesi için kaldırılan yumruğu savuştururken aramıza girmeye çalışıyordu. Benim kayıtsız gülüşüm gitgide büyürken Karagül'ün nefes aldığı bir dünyada yaşamanın hazzını tadıyordum. Ruhumu ruhuna düğümlediğim kadınla yeniden doğuyordum.

"Babalığı öğreneceğim en son insan sensin," dedim dudaklarımdan akan kanı elimin tersiyle silerken. "Ben, senin aksine çocuğumu

intikamıma kurban etmeyeceğim. Seninle aramızdaki en büyük fark ne, biliyor musun?"

Giray'ı aramızdan çekerek Harzem Şah'ın gözlerine tüm çocukluğumun intikamını alırcasına baktım. Ona en büyük çilmeyi hayatındaki tek varlığını elinden alarak atmıştım ve şimdi tek varlığından doğan torununa da el süremeyecekti.

"Sen karına âşık bir adamdın, ben hem evladıma hem de karıma âşık bir adamım. Mislina bugün hayatını kaybetmiş olsaydı bile bunun için oğlumu suçlamazdım," diyerek yakasından tutup yüzünü yakınıma çektim. "Çünkü sevdiğim kadının, korurken öldüğü bir parçayı lanetlemek benim haddime değil."

İğrendiğim bedenini itip arkamı döndüm ve hastanenin çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Güneşin bulutların arkasından çıktığını, yaşamın bize bir şans daha verdiğini biliyordum. Yıkımın arasında bir diriliş ninnisi mırıldanıyordu kader.

Sayısız arbedeyle çarpışan bedenlerimiz, yok oluşun kıyısından dönüp tekrar nefes alabilmenin manasını anlıyordu. Bütün kıymıklar toparlanıp yelkovanın çubuğuna yerleşti ve zaman akmaya meyletti. Kalbim mutlulukla atmaya cesaret etti ve dünya yaşanılacak bir hâle geldi.

Sen, dedi adam. *Ölüm amansızca bizi ayırmaya çalışsa bile ruhum her zaman seninle olacak. Güneş her doğduğunda, yıldızlar yer değiştirip mevsimler geçip gittiğinde bile kalbim seninle kalacak.*

Zaman dönüp yazgıma ölümü yazana dek, yıldızların saçlarını öptüğü bir zaman diliminde, kara güller kuruduğunda dahi sana geleceğim. Beni bekle çünkü ben seni bir ömürden fazla düşledim.

Mislina

Karanlığın inzivasından ayrılıp bilinci ele geçirdiği bir zaman diliminde, her şeyden habersizdim. Ardımda bıraktıklarım ve korumaya yemin ettiğim bebeğim, puslu canın öteki tarafındaki anılardan ibaretti. Lakin kör edici karanlık geriye çekilip gölgeleri omuzlarımın üstüne düştüğünde bilincimin kilitleri açıldı.

Gözlerimi ilk aralamaya çalıştığımda başarısız oldum, parmaklarımı dahi hareket ettiremedim. Sonraki denemelerim, ilki kadar kötü

olmadı. Yaratıcının nefes almam için harika sebepleri vardı. Bunlardan bir tanesi, görüşüm netleştiğinde karşımda gördüğüm kişiydi.

Okyanuslar, kanat çırptığım gökyüzüm, soluğum olmak adına gözlerimin içine bakıyordu. Parmaklarım avucunun içindeydi ve miknatıs gibi birbirine çekilen bakışlarımızda sessiz vaatler mevcuttu. Gülümsemeye çalıştığımda çatlak dudaklarımı sızlamış ve o süreçte sızlayan, sadece dudaklarım olmamıştı.

Oğlumu kuvözde görebilecek olmak, omzumdaki kurşun ve karnımdaki bıçak yarasından daha fazla canımı yakmıştı. Doğrusu uyandığımda içimin bomboş olduğunu ve onun yokluğunda bir uçurumun kenarında başı boş şekilde savrulan yaprak gibi hissetmiştim. Yine de yaşadığını bilmek, tutuşan her duygumu sulamıştı.

Sabrın hediyesi büyüktü ve uzun sürmüş olsa da bir buçuk ayın sonunda hastane maceramız sona ermiş, oğlumuzu evimize getirmemize müsaade edilmişti. Zil siyah saçları şakaklarına akmış, yüzünü perdelemişti. Burnumu başına bastırdım, genzimi yakan pamuksu kokuyu her soluduğumda içimde adını bilmediğim bir duygu uyanıyordu.

Kirpikleri titreştiğinde uyanacak gibi olduğunu sezdim ve kalçasının altındaki elimle hafifçe poposuna vurdum. Ağzını açıp kapattı, yüzünü göğsüme yaslamaya çalıştı. Ne yazık ki Akbora tıpkı babası gibi doyumsuzdu. Sık sık emzirmeme rağmen, benimle vakit geçirmeyi seviyordu.

Emzirmek istesem de ortamın çok kalabalık olduğunun ve herkesin mavi tulumun içindeki bebeği görmeye geldiğinin farkındaydım. Kasılarak tortop olduğunu fark ettiğimde yüzünü boynuma yasladım ve sırtını ovmaya devam ettim.

"Kokunu seviyor," diyen ses hemen kulağımın dibinden geldi. Dalkıran kremalı mantar çorbası dolu kâseyi sehpaya bırakırken firsatan istifade yüzüme eğilmişti. "Tıpkı benim gibi kaliteli zevklere sahip ve neyin müptelası olacağını biliyor."

Akbora'yı yavaşça benden aldı ve pamuklu bez koyduğu omzuna yasladı. Bakışlarıyla dumanı tüten çorbayı işaret ettiği sırada, Giray sabırsız nefesini dışarıya üfledi. Oturduğu yerden sıkıntılı biçimde kalkarak Okyanus'un kucağındaki Akbora'ya bir bakış attı.

"Bir babadan çok, sahibini kollayan *Pitbull*lara benziyorsun," dedi Amir'e sataşarak ve bu, gülüşümü frenleyemememe sebep oldu.

"O da beni çok sever diye ödün patlıyor ama olması gerekenden kaçamazsın."

Hafifçe burnunu dikerek kibirle Amir'e doğru yürürken potansiyelinden hiçbir şey kaybetmediğini fark ettim. Etka'nın dizini tiksindirici bir şeymiş gibi iteleyip Akbora'nın gazını çıkaran Amir'e ulaşmaya çalıştı ancak yolunun üstündeki küçük kaktüs saksısını fark etmeyerek üzerine bastı.

Dikenlerin acısıyla ağzından çıkan küfürlere yetişemesem de ortamdaki herkes bu görüntüden memnundu. Onun bu acısına son vermek için Amir'e bir kere bakmam yeterli oldu. Okyanuslar tehditkâr bir hâl alarak Akbora'yı şebeğe uzattı. Giray, bulunduğu yere çöküp burnuyla oğlumun yanağını dürtükledi.

"Dayıcığım, sen benim çikolatalı kekim mi olacaksın?" diyerek dişlerini gıcırdattı, nasıl seveceğini bilemediği için kendini kasıyordu, Akbora gözlerini açmaya çalıştı. "Evet, evet, biliyorum, gözlerin babana benziyor ama huyun bana benzesin. Çünkü ebeveynine çekersen evde kalman kaçınılmaz."

"Oğlum yenilecek bir şey değil," dedi Amir zebella gibi Giray'ın başında dikilirken.

"Sağ ol, kardeşim, gerçekten çok aydınlatıcısın." Etka, Giray'ın omzunun üzerinden oğluma uzanırken Amir'e yönelik konuştu: "Sen söylemeseydin Akbora'yı akşam yemeği yapacaktık."

Kaşığımı biten çorba kâseme koyarken ani hareketimden ötürü omzuma sancı girdi. Yüzümü ekşiterek yaramın olduğu yeri ovmaya çalıştım. Üzerinden günler geçmesine rağmen ara ara sızlıyordu. Gerçi kâbuslar, yaralarımdan daha kalıcı olmuştu ama kronikleşmemişti. Çünkü beni kâbuslarımdan uyandıran bir bebeğim vardı.

Yüzünü buruşturarak Akbora'yı burnuna yanaştırdı Giray. "Oğlum, el kadar bir şeysin, molotofkokteyli atmışsın gibi kokuyun." diyerek Akbora'yı babasına uzattı.

"Bence Akbora, *beni rahat bırakın*, demenin kolay yolunu bulmuş," diyen teyzem oturduğu yerden kalkarak bana bir bakış attı. "Siz takılın, biz odamıza geçelim, bebişin uykusu geldi."

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp ısrar eden teyzemin Akbora'nın altını değiştirmesine izin verdim. İşini yaparken yüzünde daha önce görmediğim bir huzur ve mutluluk dalgalanıyordu. Oğlum, tecrübeli ellerin altında mahmurlukla kıvrandı ve bu, Amina'dan bir öpücük almasına sebep oldu.

Akbora, sima olarak bana benzese de gözleri, babasınınkilerle birebir aynıydı. Ve o bakışlar kim bilir, hangi kızın yönünü şaşırmasına ve bir dehlize düşmesine sebep olacaktı? Teyzem, oğlumu ikimizin ortasına yatırarak uzanıp beni alnımdan öptü.

"Esila burada olsaydı seninle gurur duyardı," dediğinde istemsizce boğazıma bir yumru çöktü, annemin ölüm yıl dönümünde, öldürüldüğü odada canıma kastedilmişti. "Bakma öyle, kader sana karşı daha merhametli davrandı. Eminim ki annen, bugünlerin için canını bin kere daha feda ederdi."

Durağanlaşan bakışlarım, uyuklayan Akbora'da gezindi. Uyku bastırsa da ağzıyla beni aradığını görebiliyordum. Annemle aynı sonu paylaşacak olmam o kadar acıydı ki her düşündüğümde damağımda tortulaşıyordu. Sertçe yutkunup gülümsemeye çalıştım.

"Hayat bize eşek şakaları yapmaya bayılıyor," dedim teyzemin gözlerinin içine bakarak. "Her şeye rağmen burada sizinle ve oğlumla olduğum için mutluyum."

Amina avucunu çehreme yasladı. Teyzem, "Zamanı değil, biliyorum ama baban gitmeden önce Akbora'ya veda etmek istiyor," dediğinde kaşlarım çatılır gibi oldu. "Zorunda değilsin ama torununu sevmek onun hakkı."

"Kızını sevememiş bir adam torununu sevecek, öyle mi?" diyerek kaşlarımı kaldırdım ve hayret ettiğimi belli etmeye çalıştım.

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama Akbora'yı gerçekten önemsediğini kendi gözlerimle gördüm. Hem sevmeseydi bu senin için daha kırıcı olurdu," diyerek dikkatli bakışlarla beni taradı.

Teyzem yumuşak tarafımı bulmuş olmanın rahatlığıyla bilmişlikle gülümsedi. Oturduğu yerden heyecanla kalkıp odadan çıkarken hızlıydı çünkü her an vazgeçebileceğimi biliyordu. Sulanan gözlerim oğlumun yüzünde dolaşırken işaret parmağımla yüzüne dağılmış saçlarını çektim. İşte o an, odadaki adım seslerini işittim.

Sesli biçimde burnumu çektim. "Geldin mi, baba?" diye ortaya sorduğumda zaten çökmüş olan Harzem Bey karşımda un ufak oldu. "Demek oğlumu görmek istedin..."

Önüme kadar geldiğinde, Akbora'yı kucaklayarak ona doğru uzattım. Elindeki poşeti yatağın üzerine bırakıp torununu kucakladı. Küçük adam, dedesinin kucağında rahat bir pozisyon ararken babam, dikkatli bakışlarını üzerinde gezdiriyordu. Hiç şüphesiz, Akbora'nın bana, gözlerinin babasına benzediğinin farkındaydı.

İki düşman birliğinin arasındaki bir sancaktı Akbora, gemileri birbirinin limanlarına demir atmış azılı düşmanlar için bir elçiydi. Tarafsız bölgede herkesin dinlenmeye hakkı vardı. Soluksuz bir şefkat senfonisiydi karşımdaki görüntü. Harzem Şah, oğlum huzursuzlanana kadar onu bırakmak istemedi.

"Yanlış bir şey yaptım sanırım," dedi telaşla Akbora'yı bana uzatırken. "Onu incitmek istemediğimden emin olabilirsin."

Akbora, göğsümü aramaya başlarken, "Eminim," diye mırıldandım ve kucağımdaki bebeği hafifçe sallamaya başladım. "Gelmen benim için önemliydi, sağ ol."

Babam gülümsemeye çalıştığında dudakları titrer gibi oldu, bunu beceremediğini sezerek vazgeçti. Eğilip şakaklarıma bir öpücük kondurdu ve hızla geriye çekildi. Oğlumla olan görüntümü zihnine kazımak istiyormuş gibi uzunca bir süre bizi izledi.

"Gücünü nefretten değil, inancından aldığın için kazandın. Bana değil, annene benzediğin için bu kadar sevildin, kızım," diyerek boğazına dizilenleri yutmaya çalıştı. "Şimdi sana baktığımda kanımın ne uğruna hayatından vazgeçtiğini görüyorum."

Son sözlerini söyledikten sonra arkasına dönüp odadan hızla çıktı. Duyduklarımla yaşlar gözlerimden boşanırken huzursuzlanan Akbora kucağımda tostoparlak oldu. Ağlayışı, yaşlarımın daha seri akmasına sebep oldu, bir yandan da titreyen ellerimle göğsümü açmaya çalışıyordum. Oğlum içli bir yakınmayla tenimin üzerinde durduğunda, huzursuzluğundan ötürü kokumu görmezden geldi.

Ağlayışı saniyelerce sürdüğü için Amir odaya girdi ve tam o sırada Akbora'nın dudakları göğsümün ucunu yakaladı. Sütün cezbediciliğine daha fazla kayıtsız kalamayarak kana kana emmeye başladı. Başımı geriye verip göz ucuyla poşetin içinden kayarak yatağa dökülen yıldızlara baktım. Babam benim odamda da olan, geceleri parlayan yıldızlardan almıştı.

"Karagül..." Dalkıran, gözümden akan yaşları parmak uçlarıyla yakaladı, hemen yanıma oturmadan önce elinin tersi göğsüme yapışmış oğlunun terleyen alnını okşadı. "Onunla görüşmenin seni bu kadar kötü etkileyeceğini bilseydim izin vermezdim."

"Yıldızları tavana yapıştırır mısın?" diye sordum söylediklerini es geçerek, kanlanmış gözlerime şüpheyle baksa da başıyla onayladı. "Oğlun tam bir obur."

Son söylediklerimi, ortamı yumuşatmak için sarf etmiştim ve şikâyetçi bir tavırla gülümsemiştim. Küçük ağzını göğsümde tutmaya çalışsa da uyuklayan Akbora, ara ara bir iki kez daha emiyordu. Diğer göğsüme ağzını kapatan Okyanus, hiç düşünmeden tenimi içine çekti. Tırnaklarım yatak örtüsüne gömülürken kararan irisleri yüzümü buldu.

"Oğlumun iştahını kimden aldığı ortada," diyerek dudaklarını sineme kadar taşıdı, kor gibi yanan bir öpücük kondurdu. "Üstelik ben bu iştahla uzun bir süredir aç bırakılıyorum. Umarım yakın zamanda doyurulurum."

Tenimi gıdıklayan saçlarını parmaklarımla okşadım. "Uygun bir zamanda neden olmasın?" diyerek bakışlarımla odanın kapısını işaret ettim. "Ama önce pek kıymetli misafirlerimiz için yemek pişirmeliyiz."

Dalkıran, huzursuz bir hırlama eşliğinde benden ayrılarak oğlunu kucağımdan aldı. Ben üstümü düzeltirken Akbora'yı beşiğine yatırıyordu. Bu, benim yıllar içinde görüp görebileceğim en kıymetli manzaraydı. Zaman beni, bizi hiç bilmediğimiz bir hediyeyle mükâfatlandırmıştı. Ömür, büyük bir tevazu göstererek ölümün kıyısından dönmemi sağlamıştı.

Kırıcı bir geçmişe sahiptim, dünya yok olmanın eşiğinde durmuştu ve sevdiğim her şeyle sınanmıştım. Kendimi tanımadığım sokaklarda kaybetmiş, ölümün kurtuluş olabileceğine inanmıştım. Ancak yanılmıştım; denge terazisindeki acı, hazneyi fazlasıyla doldurmuştu. Şimdi sıra mutluluktaydı ve huzur üstümüzde ne kadar eğreti dursa da ben bu duyguyu yaşamaya hazırdım.

-SON-

MİNNETTARIM...

Merhaba sevgili okuyucu, sana *okuyucu* diyerek kısıtlamak bana mantıklı gelmiyor açıkçası. Çünkü ben yazarım, sen zihninde çizersin. Ben olayları kurgularım, sen zihninde can katarsın. Karakterimin duygularıyla bağdaşır, onlar korktukları anda nefesini tutarsın.

Buraya kadar gelip bu satırları okuduğuna göre senin de kayıp bir *Pusula*'n var demektir. İnsanın içinde bir yerlerde, kimsenin sezemediği tozlu köşelerde herkesten sakladığı bir mucize demlenir. Ve o meziyeti sadece cesaretli olabilenler gün ışığına çıkarabilir.

Tıpkı Mislina gibi kabullenemediklerin, olur olmadık anlarda duygusal çöküşlerin var besbelli. Kendine kızgın, etrafına kırgın olduğun zamanlardan geçmişsin. İşte, *Pusula* serisi tam da bunu anlatıyor. Sebebi olmadığımız hiçbir kötü durumun yükünü taşımamamız gerektiğini, varlığımızın ne kadar kıymetli olduğunu, bilincinin ve günün sonunda aynada gördüğümüz kişinin neleri becerebileceğini...

Bazen ayaklarınızın üstünde galip gelemediğiniz savaşlardan, dizlerinizin üstündeyken galip çıkarsınız. Vazgeçmek üzere olduğunuz zamanda, yeniden başlama fırsatı bulursunuz. Yıkıldığınızı zannederken kendinizi gerçekleştirmenin sancılarını çektiğinizi fark edersiniz.

Pusula böyle bir seriydi, benden eksiltti ama bana kattı. Benden uykularımı aldı ama hiç tanımadığım insanların hikâyeleriyle taçlandırdı. Ağladığım yerler de oldu, güldüğüm zamanlar da. Kırılarak, belki çok üzülerek yazdığım satırlar vardı ama hepsi olması gerekendi.

İnan bana, şu an bu satırları yazarken gözlerinin bu sayfada dolaştığını hissediyorum. Karakterler onlara bu denli zaman ayırdığın için ve ben karakterlerimin fısıltısına kulak verdiğin için minnettarım.

Umarım okurken kendini bulduğun, yaralarını gördüğün ve *işte bu*, dediğin anlar olmuştur. Bizim dünyamızda kendine ait o parçayı bulup kör noktada kalan yanına ışık tutabilmişsindir.

Kelimelerimde dolaşıp, karakterimde titreşen göz bebeklerine selam ve sevgilerle. Kendini bulduğunda kazanacaksın, güzel insan...

"Kendinle vereceğin savaşa bile benliğini hazırlamalısın.
Zira en ağır olanı kendinle yaptığın çarpışmadır
çünkü gerçekler konuşur."